

ROBERT

BRYNDZA

CRIME

Vânător de noapte

#1 WALL STREET
JOURNAL BESTSELLER

AL DOILEA VOLUM DIN
SERIA ERIKA FOSTER

TREI

FICTION
CONNECTION

CONNECTION FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Robert Bryndza

Vânător de noapte

Traducere din engleză de
Livia Szoke

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactare: Andra Șamata

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: Unsplash/©Dasha Yukhymyuk

Director producție:
Cristian Claudiu Coban
Dtp: Mihaela Gavriloiu
Corectură: Oana Apostolescu Roxana Nacu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin Copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consințământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

ISBN (print) 978 - 606 - 40 - 0581 - 6

ISBN (PDF) 978 - 606 - 40 - 0900 - 5

Titlul original: *The Night Stalker*

Autor: Robert Bryndza

Copyright © Robert Bryndza 2016

Copyright © Editura Trei, 2019

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: + 4 021 300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@dituratreiro

www.edituratreiro

Pentru Ján, Riky și Lola

*„... Adorm pe rând.
Făpturile blânde ale zilei.
Iar solii nopții, cei întunecați.
Prădalnic se trezesc...”*

William Shakespeare, *Macbeth*¹

¹ William Shakespeare — *Macbeth*, editura Litera, 2018, traducere de Ion Vineanu. (N.t)

Capitolul 1

Era o seară înăbușitoare de vară, spre sfârșitul lui iunie. Silueta înveșmântată în negru alerga ușor, făcându-și loc prin beznă, picioarele ei abia scoțând un zgomot pe cărarea prăfuită și îngustă, în timp ce se ferea și se răsucea cu grație pentru a evita contactul cu copacii și tufișurile dese ce mărgineau cărarea. Era ca și cum o umbră plutea ușor pe deasupra frunzelor.

Cerul nopții se zărea ca o simplă fâșie îngustă și neagră printre coroanele copacilor; poluarea luminoasă a orașului transforma tufele în contururi neclare. Silueta plăpândă, care semăna cu o umbră, ajunse la o gaură din tufișurile de pe partea dreaptă și se opri brusc: atentă, cu respirația întretăiată, cu inima bubuindu-i năvalnic în piept.

O lumină alb-albăstruie dezvălui împrejurimile atunci când trenul de seară de 21:39 către London Bridge trecu de la propulsia pe motorină la cea electrică, întinzându-și brațele de metal către liniile electrificate de deasupra. Silueta se ghemui la pământ atunci când vagoanele pâlpâitoare și goale trecură prin dreptul ei. Încă două fulgerări și trenul dispăru din vedere, cufundând din nou boscheții în întuneric.

Silueta porni iarăși din loc, alunecând neuzită pe cărarea șerpuitoare ce se îndepărta de liniile de cale ferată. Spre stânga, copacii

începură să se rărească, scoțând la iveală un șir de case terasate. Fragmente neclare din grădinile situate în spatele acelor case rămâneau în urmă, una după alta: fâșii întunecate, trase parcă la indigo, cu mobilier pentru terase, magazine de scule, un leagăn singuratic - toate nemișcate în aerul nopții.

Apoi apăru și casa. O casă victoriană terasată, la fel ca multe altele dintr-un șir prelung - trei niveluri de cărămidă deschisă la culoare -, însă proprietarul acesteia îi adăugase o anexă încăpătoare din sticlă în partea din spate, care era prinsă de nivelul de la parter al casei. Silueta cea mică știa totul despre proprietar. Știa totul despre structura interioară a casei. Știa programul complet al proprietarului. Și, cel mai important dintre toate, știa că era singur în noaptea asta.

Umbra se opri în capătul din spate al grădinii. Un arbore masiv creștea lipit de gardul din sârmă care înconjura grădina pe toate laturile. Într-un loc, trunchiul copacului crescuse în jurul metalului, lăsând în jos pliuri lemnoase ce înveleau cu totul stâlpul din fier, precum o gură masivă, lipsită de buze. Un nimb des de frunze se întindea în toate direcțiile, blocând vederea dinspre casă asupra terasamentului pe care erau așezate șinele de cale ferată. Cu câteva nopți în urmă, silueta întunecată străbătuse aceeași rută și retezase sârmele care alcătuiau gardul, apoi le așezase la loc, prinzându-le unele de altele. Acum,

gardul se dădu cu ușurință într-o parte, iar umbra se lăsă pe vine și se târî prin gaură. Iarba era uscată și solul era crăpat adânc, după atâtea săptămâni fără ploaie. Umbra se săltă în picioare sub copac și traversă cu iuțeală pajiștea învăluită în întuneric.

Un aparat de aer condiționat era prins de peretele din spate al casei. Torcea zgomotos, mascând scrâșnetul ușor al tălpilor pe pietrișul care acoperea cărarea îngustă dintre anexa de sticlă și casa de-alături. Umbra ajunsese în dreptul unei ferestre tip ghilotină, apoi se ghemui sub pervazul lat. Lumina strălucea cu putere prin fereastră, aruncând un pătrat gălbui pe zidul de cărămidă al casei vecine. Trăgându-și peste cap gluga echipamentului de alergare, umbra se ridică ușor și aruncă o privire prin fereastră.

Bărbatul dinăuntru avea în jur de patruzeci și cinci de ani, era înalt și bine făcut și era îmbrăcat cu pantaloni bej și o cămașă albă, cu mânecile suflecate. Se plimbă prin bucătăria deschisă, luă un pahar pentru vin dintr-un bufet și își turnă în el vin roșu. Luă o înghițitură prelungă și-și umplu din nou paharul. Pe blatul din bucătărie îl aștepta o cină gata preparată; îi îndepărtă ambalajul de carton care o învelea și-i înțepă folia protectoare de plastic cu un tirbușon.

Umbra fu cuprinsă de furie. Se sufoca de-a dreptul văzându-l pe bărbat înăuntru, știind ce-avea să urmeze.

Bărbatul din bucătărie programă cuptorul cu microunde și așeză mâncarea înăuntrul acestuia. Se auzi un țuit, care anunța începerea numărătorii inverse.

Șase minute.

Bărbatul mai luă o gură de vin și ieși din bucătărie. Câteva secunde mai târziu se aprinse lumina de la baie, iluminând exact fereastra sub care aștepta ghemuită silueta. Fereastra fu deschisă câțiva centimetri, apoi se auzi un scârțâit când pomi dușul.

Cu inima bubuindu-i în piept, umbra de dincolo de fereastră acționă cu iuțeală: desfăcu fermoarul borsetei, scoase din ea o șurubelniță cu cap drept și o strecură în crăpătura dintre fereastră și pervaz. O singură apăsare ușoară o făcu să se deschidă. Tocul mobil al ferestrei alunecă în sus fără zgomot, permițându-i umbrei să se strecoare prin deschizătură. Asta era. Toate planurile, toți anii de angoasă și de durere...

Patru minute.

Silueta păși în bucătărie și se deplasă cu iuțeală, apoi scoase la iveală o mică seringă de plastic și-i vărsă conținutul transparent în paharul cu vin roșu, după care roti paharul de câteva ori și-l așeză înapoi pe hiatul din granit negru.

Umbra rămase nemișcată o clipă, ascultând, bucurându-se de valurile răcoroase ale aerului condiționat. Luminile de deasupra făceau hiatul din granit să scânteieze.

Trei minute.

Umbra traversă cu iuțeală bucătăria, trecu de balustrada de lemn de la baza scărilor și se lăsă învăluită de bezna adâncă din spatele ușii sufrageriei. O clipă mai târziu, bărbatul coborî scărilor, acoperit doar cu un prosop. Cuptorul cu microunde scoase trei țiuitori puternice, anunțând că terminase de încălzit mâncarea. Bărbatul se îndepărtă lipăind cu picioarele goale pe podea, lăsând în aer un miros de piele curată. Umbra auzi un zornăit când bărbatul scoase tacâmuri dintr-un sertar, apoi scârțâitul unui taburet pe podeaua din lemn, când bărbatul se așează ca să mănânce.

Umbra răsuflă adânc, apoi ieși din întuneric și pomi, neauzită, în sus pe scări.

Ca să privească.

Ca să aștepte.

Ca să-și primească mult sperata răsplată.

Capitolul 2

Patru zile mai târziu

Aerul nopții era lipicios și umed pe străzile tăcute din South London. Moliile se învârtteau și se ciocneau una de alta în conul de lumină galbenă aruncat de un bec stradal ce scotea la iveală un șir de case terasate. Estelle Munro se târșăia pe

trotuar, artrita împiedicând-o să meargă mai repede. Când se apropie de lumină, coborî de pe trotuar pe șosea. Efortul de-a coborî bordura o făcu să geamă, însă teama de molii îi depășea durerea din genunchii artritici.

Estelle își făcu loc printre două mașini parcate pe stradă și păstră o distanță generoasă față de stâlpul de iluminat, simțind cum asfaltul încă mai emană căldura acumulată pe timpul zilei. Valul de căldură intra deja în cea de-a doua săptămână, chinuindu-i pe locuitorii Londrei și ai sud-estului Angliei, așa că inima bătrână a lui Estelle protesta la unison cu cele ale altor bătrâni la fel ca ea. În depărtare răsună sirena asurzitoare a unei ambulanțe, părând că dă glas gândurilor bătrânei. Se simți ușurată văzând că următoarele două becuri stradale erau stricate, așa că își făcu din nou loc, cu greutate și încetineală, printre două mașini parcate, și sui la loc pe trotuar.

Se oferise să-i dea de mâncare pisicii fiului său Gregory, cât timp acesta era plecat. Ei nu-i plăceau pisicile. Se oferise doar pentru a avea ocazia să-și vâre nasul prin toate cotloanele casei și pentru a vedea cum se descurcă fiul ei de când soția lui, Penny, îl părăsise, luându-l odată cu ea și pe Peter, nepotul de cinci ani al lui Estelle.

Estelle rămăsese deja fără răsuflare și era plină de sudoare când ajunse în fața porții elegantei case terasate a lui Gregory. După părerea ei, era cea mai drăguță casă de pe toată

strada. De sub o bretea a sutienului scoase o batistă enormă, cu care-și șterse transpirația de pe față.

Lumina portocalie a becurilor de pe stradă sclipi în geamul ușii din față atunci când Estelle scoase cheia. Când deschise ușa, fu izbită de un val de căldură înăbușitoare, așa că păși cu precauție peste prag și peste scrisorile împrăștiate pe preșul de la intrare. Apăsă întrerupătorul de lângă ușă, însă holul rămase învăluit în întuneric.

— Fir-ar nu din nou, murmură ea, închizând ușa.

În timp ce bâjbâia ca să adune scrisorile, își dădu seama că era a treia oară când se întrerupea curentul de când Gregory lipsea de-acasă. Luminile din acvariu fuseseră cauza prima dată, iar a doua oară, Penny lăsase aprins becul din baie și acesta explodase.

Estelle își pescui mobilul din poșetă și-l deblocă cu stângăcie, căci degetele înțepenite de artrită îi dădeau mult de furcă. Telefonul proiectă un con de lumină la câțiva pași în față, dezvăluind privirii mocheta deschisă la culoare și pereții apropiați unul de altul, iar ea sări în sus de spaimă când își văzu reflexia în enorma oglindă montată pe peretele din stânga. Lumina slabă le dădea crinilor de pe bluza fără mâneci de pe ea o nuanță urâtă, ca de cerneală. Îndreptă din nou raza lanternei telefonului spre mocheta și-și târșâi pașii către ușa sufrageriei, pipăind pereții în căutarea

unui comutator, pentru a se lămuri dacă de vină pentru acest întuneric nu era doar un bec ars. Apăsă pe comutator în sus și-n jos, dar nu obținu niciun rezultat.

Ecranul telefonului se stinse din nou, lăsând-o în întuneric deplin. Tăcerea era întreruptă doar de zgomotul răsuflării ei greoaie. Se panică și se grăbi să deblocheze iar telefonul. La început, degetele ei artritice refuzară să se miște cu iuțeală, însă, într-un final, femeia izbuti să aprindă din nou lanterna telefonului, proiectând un cerc de lumină albastră în camera din fața ei.

Aerul dinăuntru era sufocant: căldura o apăsa cu putere, astupându-i urechile. Se simțea de parcă s-ar fi aflat sub apă. Fire de praf pluteau în aer; un nor de musculițe roia neauzit deasupra unui imens platou de porțelan extrem de fin lucrat, plin cu chiftele rotunde și maronii, aflat pe măsuța de cafea.

— E doar o pană de curent! se răsti ea, făcând să răsunе puternic șemineul din fier.

Era nervoasă pentru că se panicase degeaba. Era o simplă pană de curent, nimic mai mult. Ca să-și dovedească ei înseși că n-are de ce să se teamă, își propuse să bea mai întâi un pahar cu apă rece, după care avea de gând să facă iar curentul să meargă. Se răsuci pe călcâie, pornind decisă înspre bucătărie, ținând întinsă mâna în care avea telefonul.

Fereastra bucătăriei părea cavernoasă din

cauza luminii slabe a telefonului, ce răzbătea prin geam și ajungea până în grădină. Estelle se simțea vulnerabilă și expusă, în depărtare se auzi un șuierat și-un păcănit când trenul trecu pe șinele de dincolo de fundul grădinii. Estelle se apropie de un dulap și scoase un pahar. Ochii o înțepau de la transpirația care-i intrase în ei; se șterse pe față cu brațul gol. Se apropie de chiuvetă și-și umplu paharul, tresărind când începu să bea apa caldută.

Lumina telefonului se stinse din nou, iar un bufnet de la etaj întrerupse tăcerea. Estelle scăpă paharul din mână. Se sparse în bucăți, care se împrăștiară pe podeaua din lemn. Inima îi bubuia năvalnic în piept și-n timp ce asculta în întuneric, un fâsâit venit de sus răzbătu cu claritate până la ea. Apucă un făcăleț dintre ustensilele aflate pe hiatul din bucătărie și se apropie de capătul de jos al scărilor.

— Cine-i acolo? Am la mine un spray cu piper și sun la 999! strigă ea în întuneric.

Tăcere. Căldura era insuportabilă. Gândurile că-și va vârî nasul prin gospodăria fiului său erau deja date uitării. Estelle nu voia decât să se întoarcă acasă și să urmărească rezumatele meciurilor turneului de la Wimbledon în căsuța ei confortabilă și bine luminată.

Ceva țâșni rapid din întuneric și se repezi spre ea, venind pe scări în jos. Estelle făcu un pas în spate, șocată, aproape scăpând telefonul din mână. După care realizează că era doar pisica. Care

se opri și începu să se frece de picioarele ei.

— Fir-ar ce m-ai speriat! rosti ea, ușurată, iar bătaile inimii îi mai încetiniră nițel. Un miros fetid venea plutind către ea dinspre etajul de deasupra. Exact ce-mi trebuia. Ai făcut ceva urât acolo? Și doar ai și tăviță cu nisip, și o trapă ca să ieși afară.

Pisica o privi pe Estelle cu nonșalanță. De data asta, chiar se bucura de prezența animalului.

— Hai să-ți dau ceva de mâncare.

Se simțea liniștită în timp ce pisica o urma spre dulapul de sub trepte; o lăsă să i se frece de picioare în timp ce căuta tabloul de curent. Când deschise micul capac de plastic al acestuia, descoperi că siguranța principală fusese trasă în jos. Bizar. O ridică și holul se umplu de lumină. Se auzi un bipăit îndepărtat când aparatul de aer condiționat se trezi iar la viață.

Se întoarse în bucătărie și aprinse luminile. Încăperea și propria ei imagine se vedeau clar în ferestrele imense. Pisica sări pe blat și o urmări curioasă cum adună cioburile paharului spart. După ce termină cu paharul, Estelle desfăcu o pungă cu mâncare pentru pisici și îi vărsă conținutul într-un castron, pe care îl așeză pe podeaua din piatră a bucătăriei. Aparatul de aer condiționat își făcea treaba conștiincios. Rămase nemișcată o clipă și se lăsă învăluită de aerul rece, privind cum pisica lungea mâncarea meticulos și înghițea cuburile gelatinoase, apucându-le cu limba ei mică și roz.

Mirosul oribil se intensifică, năvălind în bucătărie în timp ce aerul condiționat absorbea aerul stătut din casă. Se auzi un clincănit atunci când pisica linse ultimele rămășițe din castronul gol, după care animalul se repezi spre peretele de sticlă și dispăru prin ușa pentru pisici.

— Mănânci și fugi. Mă lași pe mine să strâng în urma ta, zise Estelle.

Înhăță o cârpă și un ziar vechi și se îndreptă spre scări, urcând încet, cu genunchii protestând la fiecare treaptă. Căldura și mirosul deveneau din ce în ce mai greu de îndurat pe măsură ce urca. Ajunse în capătul șirului de trepte și începu să înainteze de-a lungul holului scăldat de lumina orbitoare. Metodic, verifică mai întâi baia pustie, camera pentru musafiri, se uită chiar și sub biroul din micul studio al fiului său. Nici urmă de vreun cadou lăsat de pisică.

Mirosul deveni de nesuportat când ajunse în fața ușii dormitorului principal. Îi rămase în gât, făcând-o să se înece.

Dintre toate mirosurile îngrozitoare de pe lumea asta, cel mai rău e cel de rahat de pisică, cugetă ea.

Aprinse lumina imediat ce intră în dormitor. În aer roiau și bâzâiau muște. Pilota de un albastru închis era mototolită pe patul dublu și un bărbat gol zăcea întins pe spate, cu o pungă de plastic trasă pe cap și strânsă la gât și cu brațele legate de tăblia de la capătul patului. Bărbatul avea ochii

deschiși, căscați larg sub plasticul transparent, îi luă o clipă să-și dea seama pe cine are în fața ochilor. Era Gregory.

Fiul ei.

Atunci Estelle făcu ceva ce nu mai făcuse de ani de zile.

Țipă.

Capitolul 3

Era cea mai puțin plăcută cină la care inspectorul-șef Erika Foster participa de multă vreme încoace. O tăcere stingheritoare se lăsă în timp ce gazda ei, Isaac Strong, deschise mașina de spălat vase și începu s-o umple cu farfurii și tacâmuri, tăcere ce era întreruptă doar de torsul discret al unui ventilator băgat într-o priză din colț. Abia dacă izbutea să împrăstie o mică fracțiune din căldură, căci nu făcea decât să-mpingă de colo-colo valuri de aer cald prin toată bucătăria.

— Mulțumesc, lasagna a fost delicioasă, zise ea, în timp ce Isaac se întindea ca să-i ia farfuria goală din mână.

— Am folosit smântână semidegresată pentru sosul Bechamel, răspunse el. Ți-ai dat seama?

— Nu.

Isaac se întoarse iar la mașina de spălat vase, în timp ce Erika își plimba privirea prin bucătărie. Era elegantă, cu temă rustică franțuzească: bufete

albe vopsite manual, blaturi de lucru din lemn în nuanțe deschise și o masivă chiuvetă Butler din ceramică albă. Erika se întrebă dacă Isaac, care era medic legist, evita în mod special oțelul inoxidabil. Privirea i se opri asupra fostului iubit al lui Isaac, Stephen Linley, care stătea vizavi de ea la masa enormă din bucătărie, privind-o suspicios, cu buzele strânse. Era mai tânăr decât Erika și Isaac: ea bănuia că avea în jur de 35 de ani. Arăta ca un Adonis cu chip superb și trup voinic, însă pe chip îi apăreau uneori expresii care ei îi displăceau. Erika se forță să destindă nițel atmosfera cu un surâs, după care luă o înghițitură de vin și începu să caute ceva interesant de zis. Tăcerea începea deja să se prelungească stânjenitor de mult.

În mod obișnuit, când lua cina cu Isaac nu apăreau astfel de situații. În ultimul an luaseră de mai multe ori masa în confortabila lui bucătărie franțuzească. Râseseră, își împărtășiseră secrete, iar Erika simțise cum o frumoasă prietenie începea să se înfiripe între ei. Fusesse în stare să se deschidă cu totul în fața lui Isaac, mai mult decât o făcuse în fața cuiva până atunci, și să-i povestească despre moartea soțului ei, Mark, din urmă cu doi ani. Iar Isaac, în schimb, îi povestise despre cum îl pierduse pe Stephen, iubirea vieții sale.

Deși, în timp ce moartea lui Mark survenise în mod tragic, la locul de muncă, în timpul unui raid

al poliției, Stephen îi frânsese inima lui Isaac, părăsindu-l pentru un alt bărbat.

De aceea Erika a rămas atât de surprinsă să-l vadă pe Stephen aici când sosise, pe înserat. De fapt, nu chiar surprinsă – mai degrabă se simțise de parcă i se întinsese o cursă.

Chiar dacă locuia în Marea Britanie de mai bine de 25 de ani, Erika se trezise că-și dorea ca această cină să aibă mai degrabă loc în Slovacia, țara sa natală. În Slovacia, oamenii sunt mult mai direcți.

Ce se petrece? M-ai fi putut avertiza! De ce nu mi-ai zis că e aici și idiotul tău de prieten? Ești nebun să-l primești înapoi în viața ta, după tot ce ți-a făcut?

Își dorise să-i spună toate aceste lucruri când intrase în bucătărie și-l văzuse pe Stephen așteptând acolo apatic, îmbrăcat cu niște pantaloni scurți și-un tricou. Dar ea se simțise stingherită, iar politețea tipic britanică îi dicta că trebuie să treacă peste astfel de situații, prefăcându-se că totul este în ordine.

— Mai vreți cafea? întrebă Isaac, închizând capacul mașinii de spălat vase și răsucindu-se cu fața spre ei.

Era un bărbat chipeș și înalt, cu un păr negru și des pieptănat pe spate, care-i scotea la iveală fruntea înaltă. Ochiul căprui și mari erau încadrați de sprâncene subțiri, atent pensate, care puteau fi arcuite sau lipite una de alta pentru a transmite

un larg spectru de emoții și sentimente. În seara asta, totuși, el părea pur și simplu jenat.

Stephen își rotea paharul cu vin alb și-și muta privirea când la Isaac, când la Erika.

— Cafea deja? E abia opt seara, Isaac, și e al naibii de cald. Mai deschide o sticlă cu vin.

— Nu, cafeaua e numai bună, mersi, zise Erika.

— Măcar, dacă tot vreți cafea, folosiți espressorul, zise Stephen, apoi adăugă, bățos: Nu ți-a spus? I-am cumpărat un Nespresso. A costat o avere. Din avansul pentru cea mai nouă carte a mea.

Erika surâse afabil și luă o alună prăjită dintr-un castron plasat în mijlocul mesei. În timp ce mesteca, părea că rumegă însăși tăcerea dintre ei. În timpul mesei jenante, Stephen fusese cel care întreținuse discuția, povestindu-le cu lux de amănunte subiectul noului său roman polițist la care scria momentan. Avusese grijă să se împăuneze cu cunoștințele sale în materie de criminalistică, lucru pe care Erika îl considerase complet deplasat, dat fiind că Isaac erau unul dintre cei mai apreciați medici legiști criminaliști din țară, iar Erika însăși, în calitate de inspectorșef din cadrul Poliției Metropolitane Londoneze, rezolvase cu succes un număr destul de însemnat de crime care se petrecuseră de-adevăratelea.

Isaac începu să prepare cafeaua și porni radioul. Tăcerea fu întreruptă de cântecul

Madonnei, „Like a prayer”.

— Dă-l mai tare! Îmi place s-o ascult pe Madge, zise Stephen.

— Mai bine am asculta ceva mai delicat, spuse Isaac, schimbând posturile de radio până ce corzile dulci și triste ale unei viori înlocuiri vocea stridentă a Madonnei.

— Se *presupune* că tipul ăsta ar fi gay, spuse Stephen, dându-și ochii peste cap.

— Stevie, cred doar că ceva mai liniștit s-ar potrivi mai bine în clipa de față, zise Isaac.

— Hristoase! Doar n-avem optzeci de ani! Hai să ne distrăm și noi un pic. Erika, tu ce vrei să faci? Ce faci de obicei ca să te distrezi?

În ochii Erikăi, Stephen era un amestec de contradicții. Purta haine obișnuite, părând că seamănă cu un atlet american din Ivy League, însă mișcările sale aveau o anumită gingășie, care-l trădau. Stephen își puse un picior peste celălalt și strânse din buze, așteptând un răspuns.

— Cred... Cred că ies afară să fumez o țigară, răspunse, ea, întinzându-se după poșetă.

— Ușa de la etaj e descuiată, zise Isaac, cerându-și scuze din priviri.

Ea se forță să surâdă și ieși din bucătărie.

Isaac locuia într-o casă lipită de celelalte în cartierul Blackheath, în apropiere de Greenwich. Dormitorul de oaspeți de la etaj avea lipit de el și un mic balcon. Erika deschise ușa de sticlă, ieși afară și-și aprinse o țigară. Dădu fumul afară,

suflându-l înspre cerul negru, simțindu-se învăluită de căldura serii. Noaptea de vară era senină, însă stelele se vedeau neclar din cauza ceții fotopoluării a orașului care se întindea în fața ei la nesfârșit. Urmări cu privirea traseul laserului de la Observatorul Greenwich, dându-și capul pe spate pentru a-l vedea dispărând printre stelele agățate în înaltul cerului. Mai trase un fum adânc din țigară și auzi cântecul greierilor împrăștiați prin iarba din grădina întunecată de dedesubt, care se amesteca cu zumzetul traficului de pe șoseaua aglomerată de dincolo de grădină.

Oare era prea aspră în gândire în legătură cu faptul că Isaac îi permisese lui Stephen să revină în viața lui? Oare de vină pentru acest lucru era simplul fapt că se simțea geloasă la gândul că prietenul ei singur acum nu mai era singur? Nu - ea - și dorea ce era mai bine pentru Isaac, iar Stephen era un individ toxic. Chibzui, cu tristețe, că s-ar putea să nu existe loc și pentru ea, și pentru Stephen în viața lui Isaac.

Se gândi la micuțul ei apartament, cu mobilă puțină, căruia se străduia să-i spună cămin, și la nopțile pe care și le petrecea singură, fixând întunericul cu privirea. Erika și Mark își petrecuseră timpul împreună mai mult decât doar ca soț și soție. Fuseseră colegi în cadrul Academiei de Poliție Manchester, înscriindu-se acolo pe când aveau amândoi douăzeci de ani. Ascensiunea Erikăi fusese fulminantă și fusese

promovată rapid în postul de inspector-șef, fiindu-i practic superior lui Mark. Cu toate acestea, Mark o iubise și mai mult pentru această realizare.

După care, în urmă cu aproape doi ani, Erika a fost cea care-a condus dezastruosul raid împotriva traficantilor de droguri care a dus la moartea lui Mark și a încă patru colegi. După aceea, durerea și povara vinovăției i s-au părut uneori prea greu de îndurat, forțându-se din răspuțeri să-și mai găsească un loc în lume fără soțul ei. I-a fost greu s-o ia de la capăt în Londra, dar munca ei în cadrul diviziei de Omucideri și Infracțiuni Grave din cadrul Poliției Metropolitane fusese direcția în care-și concentrase toată energia disponibilă. Însă deși odată fusese o stea cu o ascensiune fulminantă în poliție, acum era pătată, iar cariera ei părea să fi ajuns într-un impas. Era o polițistă directă, decisă și genială, care nu suferea prostii – însă n-avea timp pentru politicile poliției, lucru care a dus adesea la ciocniri cu ofițerii superiori, din care și-a făcut aprigi dușmani.

Erika își mai aprinse o țigară și tocmai ce se gândea că trebuie să găsească o scuză ca să iasă rapid din scenă, când ușa de sticlă se deschise în spatele ei. Isaac își iți capul și ieși pe balcon.

— Mi-ar prinde bine și mie una, zise el, închizând ușa și venind aproape de ea, lângă balustrada de fier.

Erika surâse și-i oferi pachetul. El scoase o țigară cu o mână masivă și elegantă și se aplecă

spre ea, pentru a-i fi aprinsă.

— Scuze pentru că am stricat lucrurile în seara asta, spuse el, îndreptându-se de spate și suflând fumul afară.

— E viața ta, zise Erika. Dar ai fi putut măcar să mă avertizezi.

— Totul s-a petrecut foarte repede. A apărut la ușa mea de dimineață și n-am făcut decât să discutăm toată ziua și... n-am de gând s-o rostesc cu glas tare. După aceea, a fost prea târziu să mai anulez, nu c-aș fi vrut s-o anulez.

Erika vedea foarte bine neliniștea de pe chipul lui.

— Isaac, nu trebuie să-mi dai mie explicații. Deși, dacă aș fi în locul tău, aș alege pasiunea drept explicație. Ai fost copleșit de dorință. Ți-ar oferi o scuză mult mai bună.

— Știu că e un individ complicat, dar să știi că se poartă cu totul altfel atunci când suntem singuri. E vulnerabil. Crezi că dacă aș aborda situația din unghiul potrivit, dacă aș stabili niște limite de la început, ar putea să funcționeze de data asta?

— Posibil... Dar cel puțin nu te-ar mai putea omorî încă o dată, zise ea ambiguu.

Stephen scrisese un roman în care medicul legist criminalist fusese inspirat de persoana lui Isaac, numai că personajul respectiv sfârșise într-un mod destul de grotesc, într-o sângeroasă confruntare dintre gay.

— Vorbesc serios. Ce crezi c-ar trebui să fac? întrebă Isaac, cu o privire extrem de neliniștită.

Erika oftă și-i luă mâna în mâinile ei.

— Nu vrei s-auzi ce cred eu. Îmi place să fiu prietena ta.

— Erika, eu pun mare preț pe părerea ta. Te rog, spune-mi ce-ar trebui să fac...

Se auzi un scârțâit când ușa se deschise din nou.

Stephen li se alătură pe balcon, cu tălpile goale, ținând în mână un pahar cu picior plin cu whisky cu gheață.

— Să-i spui ce anume? Ce-ar trebui să facă? întrebă el caustic.

Tăcerea stânjenitoare fu întreruptă de tonul de alertă pentru mesaje care ciripi din adâncurile poșetei Erikăi. Polițista își scoase telefonul și citi mesajul, încruntată.

— E totul bine? întrebă Isaac.

— Trupul unui bărbat alb a fost descoperit într-o casă de pe Laurel Road, din Honor Oak Park. Pare ceva suspect, spuse Erika, după care adăugă: Rahat, nu mi-am luat mașina cu mine. Trebuie să iau un taxi până acolo.

— Va trebui să numești și un legist criminalist. Vrei să mergem cu mașina mea? întrebă Isaac.

— Credeam că ți-ai luat și tu o noapte liberă? interveni Stephen, indignat.

— Eu sunt întotdeauna de serviciu, Stevie, fu

răspunsul lui Isaac, părând nerăbdător să plece.

— Bun, atunci, hai să mergem, spuse Erika, apoi nu se putu abține să nu adauge: Se pare că espressoorul tău va mai avea nițel de așteptat până să facă o ceașcă de cafea.

Capitolul 4

Erika și Isaac ajunseră pe Laurel Road o jumătate de oră mai târziu, după ce dăduseră cu totul uitării jalnica cină din acea seară. Banda de împrejmuire pusă de poliție închidea strada din ambele capete și vehicule de suport fuseseră postate în fața cordonului: o dubă de poliție, patru mașini de patrulare și o ambulanță. Luminile albastre ale mașinilor se învârteau pe lungul șir de case terasate. În spatele mai multor ferestre și în fața ușilor se aflau vecini care priveau cu gurile căscate întreaga scenă ce se desfășura în fața lor.

Inspectorul Moss, unul dintre cei mai respectați colegi de muncă ai Erikăi, le veni în întâmpinare atunci când mașina lor parcă într-un spațiu situat la nouăzeci de metri de cordonul poliției. Era o femeie scundă și solidă, ce transpira foarte mult din cauza căldurii sufocante, în ciuda fustei lungi până la genunchi și a bluzei subțiri. Părul roșcat îi încadra fața plină de pistrui – câțiva erau adunați chiar sub un ochi, părând că formează o lacrimă permanentă. Oricum, în pofida acestui lucru, era bine dispusă și le adresă Erikăi

și lui Isaac un rânjet strâmb când se dădură jos din mașină.

— Seara bună, șefa, dr. Strong!

— Seara bună, Moss! zise Isaac.

— Seara bună! Cine sunt oamenii ăștia? întrebă Erika în timp ce se apropiau de banda întinsă de poliție, unde un grup de bărbați și femei cu chipuri istovite se holbau la scena din fata lor.

— Navetiști din Central London, ajunși acasă pentru a-și găsi strada transformată în scenă a crimei, o lămuri Moss.

— Dar locuiesc chiar acolo, spunea un bărbat, indicând cu servieta înspre o casă situată cu două numere mai în josul străzii.

Avea chipul stacojiu și îngrijorat, iar părul rar îi stătea lipit de cap. Când Moss, Erika și Isaac ajunseră în dreptul lui, lângă banda poliției, el își îndreptă atenția asupra lor, în speranța că va primi vești complet diferite.

— Sunt inspector-șef Foster, ofițerul superior răspunzător de anchetă, iar acesta este dr. Strong, medicul nostru legist, zise Erika arătându-i legitimația polițistului în uniformă. Ia legătura cu consiliul local ca să aranjeze locuri de cazare pentru la noapte pentru toți acești oameni.

— Bine, doamnă, spuse agentul în uniformă, notându-le celor trei numele pe un carnet.

Se aplecară pe sub banda poliției înainte de-a fi abordați de navetiștii care începuseră să protesteze când auziră că-și vor petrece noaptea

în niște paturi de campanie.

Ușa de la numărul 14 de pe Laurel Road era larg deschisă, iar o lumină orbitoare venea dinspre holul invadat de criminaliști îmbrăcați cu salopete albastru închis și cu măști pe fețe. Erikăi, lui Isaac și lui Moss li se dădura salopete de protecție, pe care le îmbrăcară pe un petic de pietriș în micuța curte din față.

— Cadavrul e sus, în dormitorul din față, zise Moss. Victima a fost găsită de mama sa, care-a venit să-i dea de mâncare pisicii. Ea îl știa plecat în vacanță, în sudul Franței, deși, după cum veți vedea, acesta n-a mai apucat să ajungă la aeroport.

— Unde se află mama acum? întrebă Erika, îmbrăcând salopeta de protecție subțire.

— A fost doborâtă de șoc și de căldură. Un agent de patrulă a plecat cu ea la Spitalul Universitar din Lewisham. Va trebui să-i luăm o declarație după ce-și va reveni, spuse Moss în timp ce-și trăgea fermoarul propriei salopete.

— Lăsați-mă câteva minute să examinez locul crimei, spuse Isaac în timp ce-și trăgea pe cap gluga salopetei.

Erika încuviință din cap, iar el pătrunse în casă.

Căldura, numărul mare de oameni și luminile strălucitoare făceau ca temperatura din interiorul dormitorului de la etaj să ajungă la aproape

patruzeci de grade. Isaac și o echipă formată din trei asistenți și fotografii care se ocupa de locul crimei se mișcau cu eficiență, păstrând totodată o tăcere solemnă.

Victima zăcea întinsă goală, pe spate, în patul dublu. Era un tip înalt, cu constituție athletică. Avea brațele întinse în sus și trase în lateral, legate de tăblia patului cu sfoară subțire, care mușcase adânc din carnea încheieturilor. Picioarele îi erau desfăcute, cu gleznele mult depărtate una de alta. Pe cap îi fusese trasă o pungă din plastic transparent, pe sub care i se vedea chipul contorsionat.

Erikăi îi era întotdeauna mai greu să se descurce cu un trup gol. Moartea era și-așa suficient de lipsită de demnitate, fără a mai trebui să fii și expus în acest fel. Se împotrivi imboldului de-a așeza un cearșaf peste partea de jos a trupului bărbatului.

— Victima e doctorul Gregory Munro, în vârstă de patruzeci și șase de ani, începu Moss, stând alături de Erika, lângă pat.

Ochii căprui ai bărbatului se vedeau surprinzător de clar pe sub plasticul pungii, însă limba începuse deja să i se umfle și să se zărească printre dinți.

— Ce fel de doctor? întrebă Erika.

— Medic generalist, aici, în cartier. Deține și conduce Clinica Medicală Hilltop de pe Crofton Park Road, răspunse Moss.

Erika îl privea pe Isaac, care stătea de partea cealaltă a patului și examina trupul.

— Îmi poți oferi o cauză a morții? întrebă Erika. Presupun că asfixia, însă...

Isaac dădu drumul capului victimei, făcând ca barba acesteia să se sprijine iar pe piept.

— Probele indică asfixia, dar va trebui să stabilesc dacă nu cumva punga i-a fost așezată pe cap după ce a murit.

— Un joc sexual care a sfârșit prost? Autoasfixiere? interveni Moss.

— Da, ipotetic. Dar nu putem exclude și asasinatul.

— Ora morții? întrebă Erika, optimistă.

Deja transpirase excesiv sub salopeta de protecție obligatorie la locul crimei.

— Nu forța nota, zise Isaac. N-am să reușesc să-ți ofer o oră a morții până când nu arunc o privire mai atentă și-l deschid. Căldura extremă sau frigul încetinesc procesul de putrefacție: în cazul căldurii din această cameră avem de-a face cu uscarea trupului. Poți vedea cum carnea a început deja să se decoloreze, zise el arătându-i locurile în care pielea începea deja să capete nuanțe verzui în jurul abdomenului. Asta ar putea duce la concluzia că zace aici de câteva zile, dar, așa cum ziceam, va trebui să efectuez autopsia mai întâi.

Erika își plimba privirea prin încăpere. Un șifonier lung, din lemn masiv, era lipit de peretele

de lângă ușă, iar în nișa dintre fereastră și peretele perpendicular pe ea se afla un dulap cu oglindă pe ușă. În stânga ferestrei se afla o comodă cu sertare. Camera era goală, în afară de mobilier: nu vedeai cărți sau bibelouri, nici obişnuitele nimicuri care se strâng de obicei într-un dormitor. Peste tot domnea ordinea. O ordine aproape *suspectă*.

— Era căsătorit? întrebă Erika.

— Da. Dar soția nu mai locuiește cu el. S-au despărțit acum câteva luni, răspunse Moss.

— Locul e foarte curat, pentru un bărbat rămas singur de curând, spuse Erika. Doar dacă nu cumva cel care a făcut ordine a fost tocmai atacatorul, adăugă ea.

— Cum adică? A dat și cu aspiratorul înainte de-a se cărăbăni de-aici? glumi Moss. Aș vrea să-mi facă și mie o vizită. Ar trebui să vezi cum arată la mine.

În pofida căldurii, Erika văzu că vreo doi tehnicieni criminaliști încercau să-și ascundă zâmbetele.

— Moss, nu e momentul potrivit.

— Scuze, șefa.

— Cred că brațele i-au fost legate după ce a murit, spuse Isaac, atingând ușor zona încheieturii cu un deget învelit în mănușă de latex.

Pielea din jurul subrațelor era întinsă în linii albicioase, ce contrastau puternic cu nuanțele ca

de ceară ale pielii de dedesubt.

— Sunt puține zgârieturi la încheieturi.

— Deci se afla deja în pat în momentul când a fost atacat? continuă Erika șirul de întrebări.

— Posibil, fu replica lui Isaac.

— Nu se văd haine pe nicăieri. E posibil să se fi dezbrăcat pentru a se băga în pat și să le fi așezat la locul lor, spuse Moss.

— Deci cineva s-ar fi putut ascunde sub pat sau în șifonier, sau ar fi putut pătrunde pe fereastră? întrebă Erika, clipind des din cauza sudorii care i se scurgea pe frunte și-i intra în ochi.

— Asta rămâne s-o stabilești tu, zise Isaac.

— Da, așa e. Ce noroc pe mine, replică Erika.

Erika și Moss coborâră la parter, în sufrageria fără perete despărțitor, unde o echipă de tehnicieni criminaliști cerceta cu atenție fiecare ungher și cotlon. Unul dintre tehnicieni se apropie de ele. Erika nu-l mai întâlnise niciodată. Un bărbat puțin peste treizeci de ani, chipeș și cu o frunte înaltă, de războinic nordic. În părul blond îi lucea sudoarea. Când ajunsese lângă Erika, acesta ridică privirea și își dădu seama cât de înaltă era, la peste un metru optzeci.

— Inspector-șef Foster? Sunt Nils Åkerman, șeful de echipă al criminaliștilor, zise el cu un glas în care se simțea un ușor accent suedez, deși engleza lui era perfectă.

— Ești nou? începu Moss.

— În Londra? Da. În domeniul crimei și-al măcelului, nu.

Nils avea un chip plăcut și frumos și, la fel ca mulți alții care aveau de-a face cu moartea și ororile zi de zi, părea că exprimă un respect detașat și un umor negru britanic de cea mai bună calitate.

— Mă bucur să te cunosc, zise Erika, iar mânușile de latex scârțâiră când își strânseseră mâinile.

— Ce ați aflat deja? întrebă el.

— Ia-o de la început și lămurește-ne tu, spuse Erika.

— În regulă. Mama și-a făcut apariția în jur de șapte treizeci seara, pentru a da de mâncare pisicii. A intrat cu cheia de rezervă. Când a sosit, a găsit curentul electric oprit de la tabloul principal. Mâncarea din frigider și din congelator începuse deja să se strice.

Erika aruncă o privire către masivul frigider din oțel inoxidabil dotat și cu congelator, pe care, cu magneți, erau lipite niște desene colorate făcute cu degetele de către un copil.

— Internetul și telefonul au fost și ele tăiate, adăugă Nils.

— Tăiate pentru că nu a fost achitată factura? întrebă Erika.

— Nu, cablul de internet a fost tăiat, o lămuri Nils, apropiindu-se de blatul din bucătărie și

ridicând de pe el o pungă de plastic pentru probe, în care se aflau două bucăți de cablu.

De una dintre ele era prins un mic modern. Ridică o altă pungă și spuse:

— Acesta e telefonul mobil al victimei. Cartela SIM și bateria lipsesc.

— Unde a fost găsit? întrebă Erika.

— Pe noptiera de lângă pat. Era încă în priză și conectat la încărcător.

— Alt telefon nu se mai află în casă?

— Doar telefonul fix de jos.

— Deci, oricine a făcut asta a scos cartela SIM și bateria din telefon după ce acesta fusese pus pe noptieră și conectat la încărcător? spuse Moss.

Nils încuviință din cap.

— E o posibilitate.

— Stați un pic, stați un pic, interveni Erika. Pe noptieră se mai afla și altceva? Dormitorul pare extrem de gol.

— În afară de telefon, n-am mai găsit nimic altceva, o lămuri Nils. Am găsit, totuși, astea în sertarul noptierei de lângă pat, zise el ridicând o altă pungă pentru probe, în care se aflau patru reviste pentru homosexuali: exemplare din *Black Inches*, *Ebony* și *Latino Males*.

— Era homosexual? întrebă Erika.

— Și căsătorit, adăugă Moss.

— Ce vârstă avea?

— Patruzeci și șase, răspunse Moss. Era despărțit de soție. Dar revistele astea sunt vechi.

Uite, una datează din 2001. De ce le-ar tine aici?

— Deci au rămas ascunse, iar el a ținut secret faptul că era gay? Întrebă Erika.

— Poate că au rămas ascunse ani de zile. Poate că n-a făcut decât să le scoată din ascunzișul lor din pod, după ce i s-a destrămat mariajul, spuse Nils.

— Sunt prea mulți de poate pentru gustul meu, zise Erika.

— Pe blatul din bucătărie am găsit ambalajul unei caserole de lasagna pentru o singură persoană, din aceea de încălzit la cuptorul cu microunde. Era pe un platou, iar lângă ea se aflau un pahar de vin gol și o jumătate de sticlă de vin roșu. Așteaptă să fie trimise la laborator, pentru analize, zise Nils. Și-ar mai trebui să vedeți și astea.

Le scoase din bucătăria spațioasă, apoi trecură pe lângă o canapea strâmbă și acoperită de urme de carioci, în mijlocul căreia trona o pată de ceai de dimensiuni considerabile. O cutie plină cu jucării era așezată între marginea canapelei și peretele din spate al casei, construit în întregime din sticlă, prin care se vedea grădina. Ușa de sticlă fusese trasă într-o parte, permițându-le să pășească afară, pe dușumeaua de lemn lipită de casă. Erika se bucură de scăderea de temperatură. În grădina din spatele casei fuseseră montate mai multe reflectoare, iar Erika văzu că acestea fuseseră întinse până în pâlcul de copaci

printre care nu se zărea nimic, acolo unde mai multe siluete îmbrăcate în salopete de lucru stăteau ghemuite la pământ, examinând cu atenție iarba.

Tipii respectivi se ridicară în picioare și veniră spre ei pe aleea acoperită cu pietriș care șerpuia paralel cu peretele de sticlă și se apropiară de o fereastră rabatabilă, care se afla la același nivel cu chiuveta din bucătărie. Dintr-o sită montată în pământul de dedesubt ieșea un miros grețos, de te făcea să vomți.

— Am dat cu praf de amprente pe geam, pe țevile de scurgere și pe fereastra casei de alături, zise Nils. Nimic. Am găsit totuși asta.

Le atrase atenția asupra pervazului ferestrei tip ghilotină, acoperit cu vopsea albă.

— Vedeți aici, în lemn?

Cu un deget acoperit cu latex, apăsă pe o mică adâncitură pătrată de nu mai mult de o jumătate de centimetru lățime, rămasă în vopseaua lucioasă.

— Geamul a fost forțat cu o unealtă boantă și plată, probabil o șurubelniță.

— Fereastra asta era închisă când ai sosit la locul faptei? întrebă Erika.

— Da.

— Bună treabă, spuse ea, aruncând o privire atentă la mica adâncitură din vopsea. Ați găsit ceva urme de pași în pietrișul de pe alee?

— Un amestec de urme destul de vagi, care ar

putea proveni de la o pereche de picioare de mici dimensiuni, dar nimic care să ne poată ajuta să tragem o concluzie sigură. Acum, dacă sunteți și voi de acord, să intrăm iar înăuntru, spuse Nils.

Dădură roată casei, apoi pătrunseră prin ușile de sticlă și intrară în bucătărie, pentru a se apropia de partea dinăuntru a ferestrei.

— După cum puteți vedea, aici ar trebui să se afle siguranțele de blocare montate în tocul ferestrei, spuse Nils, indicându-le două găuri pătrate situate pe fiecare parte a tocului ferestrei.

— Ce înseamnă o siguranță de blocare? întrebă Moss.

— Două mici cârlige de plastic, care intră în niște cilindri cu arc al căror capăt iese nițel din interiorul geamului care coboară peste pervaz. Sunt poziționate acolo pentru a împiedica fereastra de jos să fie trasă în sus. Au fost scoase din locurile lor.

— Ar fi putut să le scoată Gregory Munro însuși? întrebă Erika.

— Nu, dacă s-ar fi temut ca nu cumva să fie jefuit, și cred că a fost. Casa avea un sistem de securitate ultimul răcnet. Becuri cu senzori de mișcare în grădina din spate. Când a fost întrerupt curentul, ar fi trebuit să se declanșeze alarma. Aceasta le era menirea – dar nu s-a întâmplat nimic.

— Deci, oricine a făcut asta, a înlăturat siguranțele de blocare montate în fereastră și a

știut codul de dezactivare a alarmei? întrebă Erika.

— Teoretic, da, spuse Nils. Dar mai e ceva.

Le conduse înapoi, pe ușile din sticlă. Când ajunseră în fundul grădinii, se aplecară pentru a privi pe sub coroana copacului și găsiră gardul de sârmă care fusese tăiat.

— Grădina dă înspre liniile de cale ferată și rezervația naturală Honor Rezerve, le informă Nils. Cred că pe aici a pătruns intrusul. Gardul a fost tăiat cu o foarfecă de tăiat sârmă.

— Rahat! exclamă Moss. Cine dracu' crezi c-a făcut asta?

— Va trebui să aflăm mai multe informații despre acest doctor Gregory Munro, spuse Erika, fixând casa cu atenție. Și în felul ăsta vom începe să găsim și răspunsuri.

Capitolul 5

Era un vechi computer de birou, așezat pe un suport metalic pe role scârțâitor, dosit sub scările unei case modeste. Pe ecran apăru o fereastră de chat. O chestie de bază, fără vreo grafică pretențioasă. Camerele de chat obișnuite erau supravegheate de un moderator, însă aceasta se scâldea în apele adânci și tulburi ale internetului, în care găseai de obicei spuma infracționalității lumii.

Se auzi un bip, și pe ecran apăru numele

utilizatorului DUKE, care începuse să tasteze:

DUKE: Careva pe-aici?

Mâinile se mișcă cu iuteală pe tastatură, nerăbdătoare să converseze.

BUFNITA DE NOAPTE: Eu sunt întotdeauna de veghe, Duke.

DUKE: Bufniță de noapte, pe unde-ai umblat?

BUFNITA DE NOAPTE: Ocupat. Am petrecut trei zile una după alta fără să-nchid vreun ochi. Aproape mi-am doborât recordul personal.

DUKE: Recordul meu este de patru zile. Halucinațiile alea nebunești aproape c-au meritat efortul depus. Fete goale. Atât de reale, încât ***îți muști pumnii de poftă***.

BUFNITA DE NOAPTE: Aș vreau eu ca halucinațiile mele să fie așa de cuminți. Eu nu suport să stau cu luminile aprinse, îmi provoacă dureri... Apoi, umbrele încep să prindă viață. Chipuri albe și fără ochi mă privesc din unghere, le văd cu coada ochiului. Și-apoi îl văd pe el.

DUKE: Ți-e greu acum?

BUFNITA DE NOAPTE: Sunt obișnuit... Doar știi bine.

DUKE: Da. Știu.

DUKE: Și? Ai făcut-o?

BUFNITA DE NOAPTE: Da.

DUKE: Serios?

BUFNITA DE NOAPTE: Da.

DUKE: Ai folosit și punga pentru sinucideri?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Da.

DUKE: Cât a durat?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Aproape patru minute.
S-a împotrivit, în ciuda drogului.

Urmă o pauză. Apăru un balon, în care scria „DUKE tastează...” După care ecranul deveni inactiv câteva secunde.

BUFNITA DE NOAPTE: Mai ești acolo?

DUKE: Dap. Nu mi-am imaginat niciodată că ai face-o.

BUFNITA DE NOAPTE: Ce, credeai că sunt vreun glumeț, la fel ca majoritatea celor online?

DUKE: Nu.

BUFNITA DE NOAPTE: Nu crezi că sunt suficient de puternic?

DUKE: NU!

BUFNIȚA DE NOAPTE: Bun, pentru că sunt foarte serios. Prea mulți ani m-a subestimat lumea. A crezut că sunt slab. M-a ignorat. M-a abuzat. NU sunt SLAB.

Am PUTERE. PUTERE fizică și psihică, pe care mi-am descătușat-o.

DUKE: Nu mă-ndoiesc de asta.

BUFNITA DE NOAPTE: Să nu îndrăznești.

DUKE: Îmi pare rău. Nu m-am îndoit niciodată de tine. Niciodată.

DUKE: Cum te-ai simțit?

BUFNITA DE NOAPTE: Ca Dumnezeu.

DUKE: Noi nu credem în Dumnezeu.

BUFNITA DE NOAPTE: Și dacă eu sunt EL?

Mai trecură câteva minute fără să se mai scrie nimic, după care DUKE scrisese:

DUKE: Și-acum, ce urmează?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Acesta-i doar începutul. Doctorul a fost doar primul de pe lista mea. Am luat deja pe altcineva în colimator.

Capitolul 6

Erika trase mașina în parcare la secția de poliție Lewisham Row, cu puțin înainte de ora opt dimineața. Munca de la locul crimei continuase până la orele târzii ale dimineții, iar ea nu mai avusese parte decât de vreo două ore de somn și un duș înainte de-a pleca la serviciu. Aerul fierbinte era încărcat de gaze de eșapament atunci când ieși din mașină, iar camioanele schimbau zgomotos vitezele în timp ce se târau greoi pe șoseaua în formă de inel. În depărtare se auzeau bâzâitul și zăngănitul macaralelor ce roboteau în jurul clădirilor înalte aflate în diferite stadii de construcție – silueta pătrătoasă a secției de poliție pălea prin comparație cu ele. Erika își încuie mașina și traversă parcare, îndreptându-se spre

intrarea principală, morocănoasă din cauza lipsei de somn, deja transpirând și simțind o nevoie disperată de o băutură rece.

În zona recepției era mai rece, însă căldura, amestecată cu un oribil miros de vomă și dezinfectant, nu îmbunătățea cu nimic atmosfera. Agentul-șef adjunct Woolf stătea cocoșat în spatele biroului său, completând un formular. Burta îi atârna peste betelia pantalonilor, iar chipul bucălat îi era roșu și lucios din cauza sudorii. Un flăcău înalt și subțire, într-un costum de trening ponosit, stătea lângă el și-și privea suspicios posesiunile, aflate într-un tub de plastic de pe birou: un iPhone nou-nouț și două pachete de țigări nedesfăcute, în ambalajele lor din celofan. Fața suptă și hămesită a băiatului nu se potrivea deloc cu obiectele pe care le-aștepta, făcând-o pe Erika să creadă că nu va mai dura mult și acesta va reveni în arest.

— 'neața! E vreo șansă să-i convingem să ne servească o cafea cu gheață la cantină? întrebă Erika.

— Mda, zise Woolf, frecându-și fata cu un antebraț păros. Se pare că n-au nicio problemă să ne servească mâncare înghețată bocnă; nu văd de ce n-ar putea să procedeze identic și cu cafeaua.

Erika rânji. Băiatul subțirel își dădu ochii peste cap.

— Dap, stat de vorbă, că și-așa n-am nimic mai bun de făcut. Nu-mi vreau decât iPhone-ul înapoi.

E-al meu.

— A fost confiscat la locul unei crime acum patru luni, așa că mai poți avea răbdare încă zece minute, spuse Woolf, privindu-l cu asprime.

Lăsa pixul jos și-o conduse pe Erika printr-o ușă, în interiorul secției de poliție.

— Marsh a ajuns deja aici, a zis că vrea să te vadă imediat ce ajungi la muncă.

— În regulă, spuse Erika.

Intră pe ușă, iar bâzâitul acesteia încetă după ce ușa se închise în urma ei. Trecu pe lângă birouri pustii, înaintând iute pe coridorul aglomerat, iluminat de becuri fluorescente. Era încă devreme, dar o mulțime de polițiști erau plecați în vacanță, așa că atmosfera era destul de liniștită.

Luă liftul către biroul șefului său, situat la ultimul etaj. Ciocăni la ușă și, auzind un răspuns înăbușit, intră. Comisarul de poliție Marsh stătea cu spatele la ea în fața ferestrei, privind întinderea de beton presărată cu macarale și animată de suvoiul constant al mașinilor.

Era un tip înalt și solid, iar părul tuns scurt începea deja să-i încărunțească. Când se întoarse, Erika văzu că buzele acestuia erau strânse în jurul unui pai de un verde strălucitor, care se oprea într-un încăpător pahar de Starbucks cu cafea cu gheață. Era un bărbat chipeș, chiar dacă pe față i se citea oboseala. Marsh înălță din sprâncene și înghiți o gură de cafea.

— Bună dimineața, domnule, zise ea.

— Bună dimineața, Erika! Ia, m-am gândit că ți-ar prinde bine și ție una.

Marsh se apropie de biroul dezordonat și luă o altă cafea cu gheață, pe care i-o dădu împreună cu un pai înfășurat în hârtie. Paharul lăsase un cerc umed pe pagina printată a raportului preliminar asupra crimei lui Gregory Munro, pe care Erika i-l trimisese prin email la primele ore ale dimineții.

— Mulțumesc, domnule!

Erika luă paharul și-și aruncă privirea prin birou în timp ce încerca să scoată paiul din învelișul de hârtie, în birou domnea dezastrul; se gândea mereu că era un amestec de autoritate și dormitorul unui adolescent. Peretele era plin de diplome, între care se mai afla un dulap masiv, ale cărui rafturi erau acoperite cu tot soiul de dosare, în timp ce sertarele dădeau pe dinafară din cauza hârtiilor înghesuite în ele. Și coșul de gunoi era supraîncărcat, însă, în loc să facă ceva în această privință.

Marsh se rezumase la a așeza în echilibru două cutii din plastic pentru sandviciuri, peste care lăsase câteva pahare de cafea goale, deasupra gunoiului, astfel încât acum se clătinau la mai bine de treizeci de centimetri deasupra marginii coșului. Pervazul ferestrei era plin de ghivece cu plante moarte, iar de-a lungul unui perete zăcea căzut un cuier rupt în bucăți. Erika nu era sigură dacă se rupsese din cauza lucrurilor

îngrămădite pe el sau dacă Marsh îl frânsese într-un acces de furie, pe care Erika își dorea din tot sufletul să o evite.

Izbuti să desfacă învelitoarea de hârtie din jurul paiului verde, apoi îl înfipse prin gaura capacului de plastic de pe paharul de cafea și luă o înghițitură, bucurându-se de binevenita răceală a cafelei cu gheață.

— Bun, domnule, despre ce-i vorba, ce-i cu cafeaua asta decentă? E din cauză că veți pleca în vacanță?

El rânji și se așeză pe un scaun, îndemnând-o și pe ea să-i urmeze exemplul.

— Da, două săptămâni în sudul Franței, abia aștept. Bun, așa, ți-am citit raportul. Un conflict între homosexuali, azi-noapte, o chestie urâtă.

— Nu știu dacă *a fost* chiar un conflict între homosexuali, domnule...

— Peste tot e scris conflict între homosexuali: victimă de sex masculin, pornografie cu homosexuali, asfixiere. Tipul era un doctor care câștiga destul de bine. Părerea mea e că a închiriat un prostituat. Lucrurile s-au încins. Prostituatul i-a făcut de petrecanie. Lipsește ceva?

— Nu. Domnule, cum spuneam, nu cred că e vorba de fapt de un conflict între homosexuali. Eu nu l-am clasificat așa în raportul preliminar. Văzu confuzia de pe chipul lui Marsh și continuă: Domnule, mi-ați citit raportul?

— Sigur că da! se răsti el.

Erika ridică raportul de pe birou, a cărui cerneală se întindea deja în cercul umed. Văzu că era vorba de o singură foaie. Se ridică și se îndreptă spre imprimanta lui Marsh, deschise sertarul pentru hârtie, scoase un top de hârtie, îl introduse în imprimantă și închise sertarul la loc.

— Ce faci? întrebă el.

Urmă un clic și un huruit și când ieși și-a doua pagină a raportului, i-l înmână șefului ei și se așeză la loc pe scaun. El îl citi și se întunecă la față.

— Domnule, există indicii care sugerează că totul a fost plănuț dinainte. Alarma de securitate a fost dezactivată, liniile telefonice au fost tăiate, iar noi n-am găsit nicio amprentă și niciun lichid corporal în afară de cele ale victimei.

— La dracu', exact de asta aveam acum nevoie. Credeam că nu e vorba decât de un conflict între homosexuali.

— *Doar* un conflict între homosexuali, domnule?

— Știi la ce mă refer. Conflictele între homosexuali sunt - ei bine, nu prea sunt așa sensibile pentru presă, continuă Marsh, citind raportul încă o dată. La dracu', Gregory Munro era medicul de familie local, un familist. La ce adresă locuia?

— Pe Laurel Road. În Honor Oak Park.

— Și-avem de-a face și cu un cod poștal bun. Îmi cer scuze, Erika. A fost o săptămână lungă...

Ai fi putut numerota paginile pe care mi le-ai trimis.

— Chiar *le-am* numerotat, domnule. Aștept rezultatele autopsiei și analizele probelor efectuate de Isaac Strong. Vom scotoci prin hard-diskul computerului și prin telefonul victimei. Și am de gând să țin și ședința de informare, cât mai repede.

— Bun, să mă ții la curent. Cum apare ceva nou, informează-mă și pe mine. Am o senzație nasoală în legătură cu cazul ăsta, Erika. Cu cât îl prindem mai repede pe ticălos, cu atât mai bine.

Capitolul 7

Sala de operațiuni a secției Lewisham Row era amenajată într-un birou încăpător și lipsit de aer. Neoane orbitoare îi învăluiau pe polițiștii din încăpere într-o strălucire albă. Ferestrele din sticlă aliniat de-a lungul ambilor pereți dădeau în coridoare, iar de-a lungul unui astfel de perete din sticlă era așezată o masă plină cu imprimante și copiatoare. Erika stătea în fața unei imprimante, simțind un cunoscut amestec de anticipare, oripilare și nerăbdare în timp ce citea concluziile preliminare care-i fuseseră trimise după efectuarea autopsiei lui Gregory Munro. Paginile ieșeau una după alta, iar hârtiile se simțeau calde la atingere.

Echipa ei se pusese deja pe treabă, mulți

dintre agenți făcându-și apariția de la locul crimei după doar câteva ore de somn. Agentul-șef adjunct Crane – mereu activul motor cu păr blond al sălii de operațiuni – se mișca printre birouri, pregătind ședința cu ajutorul teancurilor de printuri. Moss se ocupa de telefoanele fixe împreună cu inspectorul Singh, un agent mic și drăguț, cu o minte extrem de ascuțită. Un nou membru al echipei, inspectorul Warren, prindea cu bolduri colorate probele adunate până în momentul de față pe enorma tablă albă ce acoperea peretele din spate. Era un tânăr plin de entuziasm, cu o înfățișare de invidiat.

Inspectorul-șef adjunct Peterson intră și dădu roată cu privirea prin sala de operațiuni extrem de animată. Era un polițist înalt și frumos, de culoare, iar părul și-l purta strâns în dreaduri. Alături de Moss, devenise unul dintre cei mai de încredere oameni ai Erikăi. Sofisticarea degajată și cultura lui vastă reprezentau balanța perfectă pentru stilul neaoș al lui Moss.

— Te-ai bucurat de vacanță, Peterson? întrebă Erika, ridicând privirea din raport.

— Dap. Barbados. Pace, liniște, plaje cu nisip fin... Aici mi se pare c-ar fi exact opusul, răspunse el melancolic, însă Erika își îndreptase din nou atenția asupra raportului, în timp ce Peterson se așeză la biroul său și începu să privească evaluator decorul spartan al sălii de operațiuni.

Moss acoperi telefonul cu mâna.

— Ești sigur c-ai fost plecat în țări străine? Nu pari să te fi bronzat prea tare...

— Ha-ha. De dimineață, am mâncat un castron de porridge mai colorat decât pielea ta, rânji Peterson.

— Mă bucur să te avem iar printre noi, îi făcu ea cu ochiul, înainte de-a se întoarce la apelul telefonic.

— În regulă atunci, bună dimineața tuturor, începu Erika, venind în partea din față a încăperii.

Scoase la iveală o serie de poze făcute la locul crimei și începu să le lipească pe tablă.

— Victima se numește Gregory Munro, în vârstă de patruzeci și șase de ani. Medic de familie local. În sala de operațiuni se lăsă tăcerea, pe măsură ce cei prezenți asimilau imaginile. Știu că o parte dintre voi ați fost la locul crimei noaptea trecută, însă, pentru cei care n-au fost, am să vă explic ce s-a întâmplat.

Polițiștii rămaseră tăcuți cât timp Erika recapitulă șirul de evenimente petrecute cu o seară înainte.

— Criminaliștii doar ce s-au întors cu rezultatele toxicologice preliminare obținute în urma autopsiei. În trupul victimei se afla o cantitate mică de alcool, însă nivelul de Flunitrazepam era extrem de ridicat: 98 de micrograme la litru. Flunitrazepamul fiind numele generic al Rohypnolului, sau Roofies.

— Drogul favorit al celor care vor să violeze pe

cineva, concluzionă Peterson pe un ton sec.

— Da. Au fost găsite reziduuri într-un pahar de vin de la locul crimei, în bucătărie, spuse Erika.

— Probabil că cineva i-a pus drogul în băutură. Doar dacă n-a vrut să se sinucidă? Fiind doctor, trebuie să fi știut că o doză mare l-ar fi putut ucide, zise Moss.

— Da, dar nu asta l-a ucis. A murit asfixiat. Puteți vedea punga din plastic transparent care i-a fost legată pe cap cu un șnur subțire, îi lămuri Erika în timp ce le arăta o fotografie a lui Gregory Munro, în care acesta se holba în gol prin plastic. Mâinile i-au fost legate după moarte. Într-un sertar al noptierei de lângă pat au fost găsite reviste pornografice pentru homosexuali. Bun, deci revistele, asfixierea cu o pungă, plus drogul violului înseamnă că trebuie să excludem orice element de natură sexuală. Nu există indicii că ar fi fost violat, pe trupul său n-au fost găsite smocuri de păr sau fluide corporale străine... Erika se opri și-i privi pe agenții care o fixau cu atenție. Deci vreau să lucrăm conform presupunerii că o persoană străină a pătruns în casă și că Gregory Munro a fost drogat, apoi asfixiat. Mai cred și că n-a fost ales la întâmplare. N-a fost luat nimic, nici bani, nici obiecte de valoare. Liniile telefonice și curentul au fost tăiate, ceea ce indică un nivel ridicat de planificare, și oricine a făcut asta a trebuit să scoată din funcțiune sistemul de securitate *înainte* de-a tăia curentul electric.

— Acum, vreau să urmăresc procedura obișnuită: ciocăniți din casă-n casă pe toată strada și pe străzile vecine. Polițiștii în uniformă s-au apucat deja de treabă, dar vreau ca oricine locuiește pe strada respectivă sau oricine s-a aflat în preajma casei să fie interogat. Faceți rost de toate informațiile legate de Gregory Munro: bancă, telefon, emailuri, rețele sociale, prieteni și familie. Era despărțit de soția sa, deci presupun că a luat legătura cu un avocat: aflați ce și cum. Aflați dacă era înscris pe vreun site de întâlniri pentru gay. De asemenea, puneți mâna pe hard-diskul telefonului său mobil și scotociți-l în căutare de aplicații pentru întâlniri între gay. E posibil să fi apelat la un prostituat. E și medicul de familie local; aflați tot ce puteți despre munca lui - dacă avea probleme cu colegii ori cu pacienții?

Erika se apropie de tabla cea albă și le arată pozele făcute în grădină.

— Criminalul a ajuns până la casă făcând o tăietură în gardul care dă înspre liniile de cale ferată, dincolo de care se află o mică rezervație naturală. Puneți mâna pe orice înregistrare video puteți găsi ațintită către liniile de cale ferată, plus imagini cu cele mai apropiate gări și străzi adiacente. Crane, tu vei coordona lucrurile de aici, din sala de operațiuni.

— Da, șefa, spuse Crane.

— Cred că Gregory Munro cunoștea persoana care a făcut acest lucru, iar dacă vom desluși ițele

vieții sale, vom reuși să aflăm detalii despre criminal. Bun, să trecem la treabă. Ne întâlnim iarăși, tot aici, la ora șase, să ne împărtășim informațiile nou aflate.

Polițiștii din sala de operațiuni se puseră pe treabă.

— Avem ceva vești despre mama lui Gregory Munro? întrebă Erika, apropiindu-se de locul în care stăteau Moss și Peterson.

— E internată în continuare în spitalul din Lewisham. S-a recuperat așa cum trebuie, dar personalul așteaptă un doctor care s-o externeze, o informă Moss.

— Bun. Să mergem să-i facem o vizită - și tu, Peterson.

— Crezi că ar putea fi suspectă? întrebă Moss.

— Nu, dar deseori mamele pot fi adevărate izvoare de informații, spuse Erika.

— Înțeleg ce vrei să zici. A mea are nasul vârât în treburile tuturor, spuse Peterson, ridicându-se și luându-și sacoul.

— Atunci să sperăm că la fel stă cazul și cu Estelle Munro, zise Erika.

Capitolul 8

Spitalul Universitar Lewisham era un amestec întins de clădiri din cărămidă veche și sticlă futuristă, lângă care fusese ridicată o nouă aripă,

din plastic albastru și galben. Parcarea era aglomerată, iar un șuvoi constant de ambulanțe se scurgea dinspre secția de Primiri Urgențe. Erika, Moss și Peterson parcară mașină și se îndreptară pe jos către intrarea principală, o cutie din sticlă și oțel situată vizavi de Urgențe. În timp ce se apropiau, văzură cum o bătrânică într-un scaun cu roțile țipa la o asistentă ghemuită lângă ea.

— E îngrozitor! zicea ea, ațintind-o pe asistentă cu un deget strâmb, a cărui unghie era vopsită cu oja roșie. Mă faceți să tot aștept, iar când reușiți să mă externați, mă văd nevoită să rămân aici în căldură, mai bine de-o oră. N-am nici poșeta, nici telefonul mobil, iar voi stați și nu faceți nimic!

Mai mulți oameni care ieșeau afară pe intrarea principală ascultară această discuție, însă un grup de asistente care trecură pe lângă ele nici măcar nu clipi.

— Ea este - Estelle Munro, mama lui Gregory Munro, spuse Moss.

Când se apropiară, asistenta le observă prezența și se ridică în picioare. Era trecută bine de patruzeci de ani, cu un chip amabil, dar istovit. Erika, Moss și Peterson se prezentară, scoțându-și la iveală legitimațiile.

— E totul în ordine aici? întrebă Erika.

Estelle îi privi cu ochii mijiți din scaunul cu roțile. Părea să aibă în jur de șaiszeci și cinci de ani și că-i plăcea să se îmbrace elegant, dar după o

noapte petrecută în spital, pantalonii deschiși la culoare și bluza înflorată erau șifonate, mare parte din machiaj îi dispăruse și părul castaniu scurt i se lipise în șuvițe ca niște țepi. În poală avea o sacoșă din plastic, în care se afla o pereche de pantofi cu toc jos, din piele neagră.

— Nu! Nu e totul în ordine *aici...* începu Estelle.

Asistenta își înfipse pumnii în șoldurile late, întrerupând-o:

— Polițiștii care au venit de dimineată să-i ia declarația lui Estelle s-au oferit să o conducă acasă cu mașina lor, dar ea i-a refuzat.

— Firește că i-am refuzat! N-am de gând să vin acasă și să cobor dintr-o mașină de poliție! Aș vrea să fiu dusă de un taxi... Știu cum merg lucrurile. Am dreptul la un taxi.

Voi nu încercați decât să vă reduceți costurile...

Din experiență, Erika știa că durerea și șocul îi pot afecta pe oameni în mod diferit. Unii se prăbușesc înfrânți, fără să-și poată stăpâni lacrimile, alții intră într-un soi de amorțeală și nu mai scot niciun cuvânt, iar alții devin furioși. Își putea da seama că Estelle Munro intra în ultima categorie.

— Am fost ținută prizonieră în gaura aia împutită numită Primiri Urgențe toată noaptea. Și n-am avut decât o mică prăbușire nervoasă. Dar, nu - a trebuit să stau la rând, în timp ce bețivii și

dependenții de droguri aveau prioritate în fața mea! Estelle își îndreptă atenția asupra Erikăi, a lui Moss și a lui Peterson și continuă: Apoi oamenii voștri mi-au pus tot felul de întrebări, și parcă nu mai terminau. De zici că eram vreo criminală! Și voi trei ce mai căutați aici? Băiatul meu zace mort... A fost omorât!

În acest punct, Estelle cedă. Înșfăcă strâns brațele scaunului cu roțile și strânse din dinți.

— Nu mai stați așa, în jurul meu, oameni buni! Țipă la ei.

— Noi am venit cu o mașină fără însemne. Vă putem conduce acasă, doamnă Munro, spuse Peterson cu amabilitate, lăsându-se pe vine lângă ea și oferindu-i un șervețel dintr-un pachetel pe care-l ținea în buzunar.

Ea-și înălță capul și-l privi cu ochii plini de lacrimi.

— Chiar puteți?

Peterson încuviință din cap.

— Vă rog, duceți-mă acasă! Nu vreau decât să merg acasă și să rămân singură, spuse ea, luând un șervețel și apăsându-și-l pe față.

Vă mulțumesc, șopti asistenta neauzit.

Peterson apucă mânerurile scaunului cu roțile și începu s-o împingă pe Estelle înspre parcare.

— A ajuns la noi într-o stare destul de proastă, extrem de deshidratată și într-o stare severă de soc, le mărturisi asistenta lui Moss și Erikăi. N-a vrut să sune pe nimeni. Nu știu dacă ar fi putut

apela la ajutorul unui vecin sau, poate, la o fică? Trebuie să rămână calmă și să se odihnească, după ce ajunge acasă.

— Peterson își va folosi toate abilitățile, el întotdeauna izbutește să se descurce cu bătrâneii, zise Moss, în timp ce-l urmăreau cum manevrează scaunul cu roțile paralel cu bordura, prin parcare.

Asistenta surâse și intra înapoi în spital.

— Rahat, cheile de la mașină au rămas la mine, așa că hai mai repede! spuse Erika.

Grăbiră pasul, pentru a-l ajunge pe Peterson.

— Of, ce căldură... spuse Estelle, părând exasperată, când ajunseră cu toții în mașina infernal de fierbinte. Și tot așa o ținem de câteva zile bune!

Stătea pe scaunul din față, lângă Erika, în timp ce Moss și Peterson se așezaseră pe bancheta din spate.

Erika se aplecă și o ajută pe Estelle să-și prindă centura de siguranță, după care porni motorul.

— Aerul condiționat va începe imediat să-și facă treaba.

— De când ați parcat aici? întrebă Estelle când Erika îi arătă legitimația bărbatului care se ocupa de barieră.

Acesta le făcu semn să treacă.

— De cincisprezece minute, o lămuri Erika.

— Dacă n-ați fi fost de la poliție, ar fi trebuit să

plătiți o liră și jumătate. Chiar și dacă n-ați fi zăbovit o oră întreagă. Eu îl tot întrebam pe Gregory dacă n-ar putea face ceva pentru pacienții săi, să nu mai trebuiască să plătească parcare. El îmi spunea că are de gând să-i scrie Membrului Parlamentului care ne reprezintă. Să știți că s-a și întâlnit cu ea, chiar de mai multe ori – la câteva prânzuri oficiale...

Lui Estelle i se frânse glasul, ceea ce-o determină să caute în poală după șervețel, cu care se șterse la ochi.

— Estelle, vrei puțină apă? o întreabă Moss, care cumpăraseră câteva sticle de la automatul de băuturi din Lewisham Row.

— Da, te rog. Și aș vrea să mi te adresezi cu doamna Munro, dacă nu te superi.

— Sigur că da, doamnă Munro, zise Moss, după care-i întinse o mică sticlă cu apă, pe care se scurgeau picături de condens, prin spațiul dintre scaune.

Estelle izbuti să deșurubeze dopul și luă o înghițitură prelungă. Trecură prin Ladywell, pe lângă o parcare întinsă aflată lângă spital, unde un grup de tineri jucau fotbal sub soarele fierbinte al dimineții de vară.

— Slavă cerului, acum mă simt mult mai bine, spuse Estelle, lăsându-se pe spate în scaun, în timp ce aerul condiționat al mașinii începea să-i învâluie cu răceala lui.

— Acum, am putea să vă punem câteva

întrebări? începu Erika.

— Nu mai poate aștepta?

— Va trebui să ne dați o declarație oficială, ceva mai târziu, însă, așa cum ziceam, aș vrea să vă mai punem câteva întrebări... Vă rog, doamnă Munro, este foarte important.

— Dați-i drumul, atunci.

— Gregory trebuia să plece în vacanță?

— Da, în Franța. Trebuia să țină un discurs la o conferință a AMB, Asociația Medicală Britanică.

— N-a sunat să spună c-a ajuns.

— Evident că nu.

— N-a fost un lucru neobișnuit?

— Nu. Nu eram într-o relație extrem de apropiată unul cu altul. Știam că urma să mă sune la un moment dat, în timpul călătoriei.

— Gregory era despărțit de soția sa?

— Da, de *Penny*, zise Estelle, arcuindu-și buzele disprețuitor în timp ce rosti acest nume.

— Vă pot întreba de ce?

— *Mă puteți întreba de ce...* Mă întrebați, nu? Penny a fost cea care-a început totul. Ea a depus actele pentru divorț. Dacă ar fi trebuit ca cineva să intenteze divorț, acela ar fi fost Gregory, zise Estelle, clătinând din cap.

— De ce?

— Ea i-a transformat viața într-un calvar. După tot ce-a făcut pentru ea. I-a oferit tot confortul. Înainte să se căsătorească, Penny încă mai locuia cu mama ei cea îngrozitoare, la vârsta de treizeci

și cinci de ani. Avea prea puține perspective. Era doar o simplă recepționeră la clinica lui Gregory. Imediat ce-au început să se întâlnească, ea a și rămas gravidă. Ea i-a forțat mâna, iar el a trebuit să o ia de soție.

— De ce-a trebuit să o ia de soție? întrebă Moss.

— Știu că în zilele noastre e la modă să aduci pe lume bastarzi, însă n-aveam cum să permit ca nepotul meu să fie bastard!

— Așa că i-ați forțat să se căsătorească? o iscodi Moss.

Estelle se întoarce spre ea.

— Nu. Gregory a fost cel care-a făcut-o. El a făcut ceea ce se cuvenea.

— El mai fusese căsătorit înainte? interviu Erika.

— Sigur că nu.

— Penny și Gregory au fost căsătoriți timp de patru ani. Deci el ar fi trebuit să aibă patruzeci și doi de ani când s-a căsătorit? întrebă Moss.

— Da, zise Estelle.

— Și el a avut multe iubite în anii premergători acestui mariaj? se băgă și Peterson.

— Câteva. Nimeni nu le-ar fi putut numi serioase. Vedeți voi, era o persoană foarte ocupată, cu școala de medicină și apoi practica. A avut câteva iubite drăguțe de-a lungul timpului. Ar fi avut de unde alege, și când colo, el a ales-o pe recepționeră aceea oportunistă...

— Nu v-a plăcut de ea? întrebă Peterson.

— Tu ce crezi? spuse Estelle, privindu-l în oglinda retrovizoare. Ea nu l-a iubit, i-a vrut doar banii. Eu i-am zis cum stă treaba de la început, însă el n-a vrut să m-asculte. După care, unul după altul, au început să se întâmple lucrurile despre care l-am avertizat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Erika.

— Abia ce se uscase cerneala de pe certificatul de căsătorie și ea a început să îl forțeze să treacă lucruri pe numele ei. El are - avea - mai multe proprietăți de închiriat. A făcut totul de unul singur, să știți, a muncit din greu pentru tot. Una dintre proprietăți era trecută pe numele meu, ca să-mi ofere o oarecare siguranță materială, iar ea a vrut să și-o treacă și pe aia pe numele ei! Cum era de așteptat, el a refuzat. Iar ea și-a implicat fratele... continuă Estelle, clătinând din cap, dezgustată. Ascultați-mă ce vă spun, sintagma „de pe o zi pe alta” se aplică perfect în cazul acelei familii - Penny, fratele ei Gary. Un anarhist abject, mereu în conflict cu poliția. Și totuși, Penny îi e complet devotată. Mă și surprinde că nu-l știți. Gary Wilmslow.

Erika schimbă câte-o privire cu Moss și cu Peterson.

Iar Estelle continuă:

— Lucrurile au luat o turnură urâtă anul trecut, când Gary l-a amenințat pe Gregory.

— Cu ce l-a amenințat? întrebă Erika.

— S-a întâmplat când au trebuit să aleagă o școală pentru Peter. Gregory voia să-l înscrie la o școală cu internat, ceea ce însemna să fie trimis în altă parte. Penny a apelat la Gary, ca să-l intimideze pe Gregory, însă Gregory s-a împotrivit, și nu puțini i se pot împotrivi lui Gary Wilmslow. Gregory l-a șifonat destul de rău, spuse Estelle, mândră.

— Și apoi ce s-a mai întâmplat?

— Lucrurile au degenerat. Gregory n-a mai vrut să aibă în niciun fel de-a face cu Gary, însă Penny n-a vrut să-l lase pur și simplu să dispară de tot din viața ei. Iar Gary n-a luat lucrurile chiar ușor, după ce-a fost bătut de Gregory. Oricum, sunt sigură că s-au răspândit anumite zvonuri. Penny și Gary ar avea cel mai mult de câștigat dacă ar dispărea Gregory. Ea e moștenitoarea acum. Vă spun sincer, ați scuti o mare parte din banii contribuabililor dacă i-ați aresta fratele. Pe Gary Wilmslow. E capabil de crimă, sunt absolut convinsă. Chiar și săptămâna trecută l-a amenințat pe Gregory. A dat buzna în biroul lui, în clinică, dacă vă vine-a crede - care era plină de pacienți.

— De ce l-a amenințat?

— N-am izbutit să aflu. Am aflat totul de la managerul clinicii. Voiam să-l întreb mai multe pe Gregory când avea să se întoarcă din vacanță, însă...

Estelle începu să suspine din nou. Ridică privirea în timp ce de după colț se ivi pubul Forest

Hill Tavern.

— E chiar aici, la stânga, iar casa mea e în capătul străzii, zise ea.

Erika opri mașina în fața unei căsuțe elegante, aflate la capătul unui șir de case terasate. Își dorea ca drumul lor să fi fost ceva mai lung.

— Vreți să intrăm și noi cu dumneavoastră? întrebă Erika.

— Nu, nu vreau. Vreau doar să petrec un pic de timp de una singură, mulțumesc foarte mult. Am trecut printr-o încercare foarte grea, deși sunt sigură că știți și voi foarte bine... Dacă aș fi în locul vostru, l-aș aresta imediat pe fratele ei. E Gary, sunt sigură, spuse Estelle, dând dintr-un deget strâmb.

Își desfăcu centura de siguranță cu greu și-și scoase pantofii cu toc jos din punga de plastic.

— Doamnă Munro, va trebui să trimit câțiva agenți la dumneavoastră pentru a vă lua o declarație formală și vom avea nevoie de cineva care să identifice trupul fiului dumneavoastră, spuse Erika, cu blândețe.

— L-am văzut deja o dată, într-o stare... Nu vreau să mai trec încă o dată prin așa ceva. Cereți-i ei s-o facă, lui Penny, zise Estelle.

— Firește, o liniști Erika.

Peterson ieși și dădu ocol mașinii, ajungând în dreptul portierei pasagerului. Luă pantofii de la Estelle și i-i vârî în picioare, după care o ajută să iasă din mașină și o conduse până la ușa casei.

— Se pare că lucrurile încep să devină interesante, îi spuse Moss încet Erikăi. Bani, proprietăți, familii în conflict una cu alta: chestii care nu fac niciodată casă bună.

Priviră amândouă cum Peterson o ajuta pe Estelle să suie treptele. Femeia deschise ușa și dispăru înăuntru.

— Nu, nu fac casă bună, se arată Erika de acord cu ea. Vreau să stau de vorbă cu Penny. Și mai vreau să discut și cu acest Gary Wilmslow.

Capitolul 9

Casa lui Penny Munro era situată în Shirley, o zonă din sud-estul Londrei aflată la doar câțiva kilometri distanță de locul în care o lăsaseră pe Estelle. Era o casă construită de consiliul local, cu pereți acoperiți cu praf de piatră cenușie și cu ferestre noi, din geam termopan, acoperite cu plase. Curtea din față era îngrijită, cu o fâșie de pajiște de un verde viu, în ciuda absenței ploii. Un mic iaz era acoperit cu o plasă de protecție, pe sub care se zărea o explozie luxuriantă de nuferi înfloriți. Un enorm bătlan din plastic, încremenit cu un picior tras sub pene, era înconjurat de un grup de pitici masivi, cu chipuri rozalii.

Când apăsară butonul soneriei, fură întâmpinați de o versiune electronică a lui „Land of hope and glory.”² Moss înălță din sprâncene și

2 Cântec patriotic britanic, cu muzică de Edward Elgar și

le aruncă o privire Erikăi și lui Peterson. Urmă o lungă pauză, cât să asculte un vers întreg, după care soneria amuți. Clanța ușii coborî și se ridică la loc, apoi ușa se deschise cu încetineală – cale de doar câțiva centimetri. Un băiețel mărunțel, cu păr închis la culoare, își iți capul de după ea și-i privi cu niște ochi căprui, sfioși. Erika ghici multe din trăsăturile lui Gregory Munro pe chipul micuț al băiețelului – ochii și fruntea mândră și înaltă – o privesc destul de tulburătoare. Din spatele unei uși închise, aflată la capătul holului, se auzea zgomotul unui televizor.

— Bună, tu ești Peter? întrebă Erika, iar băiatul încuviință din cap. Bună, Peter! Mămica ta e acasă?

— Da. Plânge sus, la etaj, spuse băiatul.

— A, îmi pare rău să aud asta. O poți întreba dacă putem sta nițel de vorbă cu ea, te rog frumos?

Privirea băiatului se mută de la Erika, la Moss, apoi, în cele din urmă, la Peterson. Încuviință din cap, apoi își dădu capul pe spate și țipă:

— Mami, sunt niște oameni la ușă!

Urmă un clinchet și un zgomot de apă trasă la toaletă, apoi o tânără cu ochi roșii și umflați începu să coboare scările. Era subțirică și atrăgătoare, cu păr blond-roșcat lung până la umeri și cu un nas mic și cârn.

— Penny Munro? întrebă Erika. Femeia

încuviință din cap. Bună, sunt inspector-șef Poster. El e inspector Peterson și ea e inspector Moss. Ne pare foarte rău pentru soț...

Penny începu să scuture frenetic din cap.

— Nu. El nu știe... încă nu i-am... șopti ea, indicându-l pe băiețel, care rânjea în timp ce Peterson scotea limba la el și-și făcea cruciș ochii câprui și mari.

— Te rog, am putea sta puțin de vorbă, între patru ochi? zise Erika.

— Deja am stat de vorbă cu mai mulți polițiști.

— Doamnă Munro, este extrem de important.

Penny își trase nasul și dădu din cap, strigând:

— Mamă! Maaamă! Iisuse, a dat din nou prea tare afurisitul ăla de televizor...

Deschise ușa din hol, făcând să se intensifice zgomotul televizorului. Tema muzicală a emisiunii *This morning* răzbătu cu putere până la ei, făcând să vibreze cadrul subțire al unei oglinzi montate pe peretele de lângă ușă. Câteva clipe mai târziu, o femeie masivă, în vârstă, cu o coamă de păr cenușiu și gras și cu o pereche de ochelari cu rame aproape comic de groase își făcu apariția în ușa holului. Purta o bluză tinerească și pantaloni verzi, care erau prea scurți. Îi fluturau deasupra gleznelor umflate, care atârnavau peste marginile unor papuci de casă din stofă ecosez. Femeia se chiori la ei cu ochi miopi, din spatele ochelarilor cu lentile închețosate.

— ACUM CE MAI VOR? răcni ea, părând

enervată.

— NIMIC, DAR IA-L PE PETER DE AICI, strigă și Penny.

Bătrâna le aruncă polițiștilor o privire suspicioasă și încuviință din cap.

— HAI, PETEY, îl îndemnă ea, cu o voce înaltă și pițigăiată.

Peter o apucă de mâna dolofană și dispăru cu ea în sufragerie, aruncându-le o privire scurtă peste umăr. Zgomotul asurzitor al televizorului se estompă odată cu închiderea ușii.

— Mama e surdă și e în lumea ei, îi lămuri Penny.

Rateul unei mașini de pe stradă o făcu să sară în sus de spaimă și să înceapă să tremure. Își lungi gâtul pe după ei și privi în susul și-n josul străzii la un Fiat, condus de un tânăr cu ochelari de soare și fără tricou pe el, ce trecu cu viteză pe lângă ei.

— Ce e, doamnă Munro? o întrebă Erika.

— Nimic... Absolut nimic, rosti ea, lipsită de convingere. Haideți în bucătărie.

Capitolul 10

Fură conduși într-o bucătărie în care era înăbușitor de cald, plină cu tot felul de bibelouri și prosoape de bucătărie pufoase. Fereastră dădea într-o grădină presărată cu și mai mulți pitici decât curtea din față. Chipurile rozalii și rânjite ale piticilor i se păreau Erikăi de-a dreptul

însământătoare, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva mărimea lor supradimensionată o ajuta pe mama lui Penny să distingă fiecare pitic în parte.

— Ultima oară când am vorbit cu el - cu Gregory - a fost în urmă cu trei zile, începu Penny.

Rămase în picioare, sprijinită de chiuvetă, cu o mină neîncrezătoare. Își aprinse o țigară, trăgând mai aproape de ea o scrumieră plină de mucuri, care până atunci stătuse așezată pe pervaz.

— Despre ce-ați discutat? o întreabă Erika.

— Nu prea multe. Se pregătea să plece în Franța, pentru o conferință.

— A Asociației Medicale Britanice? întreabă Moss.

— E unul dintre membrii de frunte ai asociației.

— Și nu ți s-a părut ciudat că n-ai primit vești de la el, că a ajuns cu bine la destinație? întreabă Erika.

— Am divorțat de el. Nu ne dădeam telefoane decât atunci când trebuia... L-am sunat ca să-l întreb dacă mai vrea să plece, și dacă-l pot ține eu pe Peter. Ne-am... Ne-am înțeles că el va rămâne la tatăl său în serile de sâmbătă.

— Și ce ți-a mai spus?

— Nu prea multe.

— Te poți gândi la cineva care să fie în stare să-i facă soțului tău așa ceva?

— Nu... Au existat de-a lungul timpului persoane care s-au supărat pe el, dar tuturor ni se

mai întâmplă. Nu mă pot gândi la cineva care să-l urască atât de mult încât să intre la el în casă și să-l... sufoce.

Începu să plângă. Moss apucă o cutie cu servete de hârtie de pe masa din bucătărie și-i oferi unul.

— Mersi! zise Penny.

— Casa avea sistem de securitate. Când a fost montat? întrebă Erika.

— Acum vreo doi ani, după adăugarea anexei.

— Îl foloseați de fiecare dată?

— Da. Gregory îl pornea ori de câte ori plecam de-acasă. Ba îl pornea chiar și noaptea, însă după ce Peter a început să meargă, s-a întâmplat să coboare de câteva ori pe întuneric ca să bea ceva și să-l declanșeze, așa că am încetat cu acel obicei... Dar am montat încuietori suplimentare la ferestre și la uși.

— Vă puteți aduce aminte numele firmei de securitate?

— Nu. Greg s-a ocupat de asta. Cum a... oricine a făcut-o... pătruns în casă?

— Asta încercăm și noi să aflăm, zise Erika. Te pot întreba care a fost motivul despărțirii tale de Gregory?

— Ajunsese să urască tot ce avea legătură cu mine: modul în care mă îmbrăcam, modul în care vorbeam, felul în care eram cu oamenii. Spunea că flirtez prea mult cu bărbații prin magazine, considera că prietenii mei nu sunt suficient de

buni. A încercat să-mi taie orice legătură cu mama, însă mama lui era întotdeauna binevenită la noi, stătea mereu pe capul nostru. Și nu a reușit niciodată să se împace cu fratele meu, Gary...

— S-a manifestat vreodată violent?

— Gary n-a fost niciodată violent, adăugă Penny cu iuțeală.

— Mă refeream la Gregory, se corectă Erika.

Între Peterson și Moss avu loc un schimb de priviri, lucru observat și de Penny.

— Scuze, sunt confuză. Nu. Gregory nu era un tip violent. Putea fi intimidant, asta da, dar nu m-a lovit niciodată... Nu sunt tâmpită. Relația noastră nu era întotdeauna proastă. Când m-a cunoscut, m-a considerat un fel de gură de aer proaspăt: interesantă, cam bună de gură și amuzantă.

Erika o privi cu atenție pe Penny și-și dădu seama de ce o considerau bărbații atrăgătoare; era frumoasă și pragmatică.

Penny continuă:

— Însă bărbații nu vor decât aventuri scurte cu tipul ăsta de fete. Când ne-am căsătorit, s-a așteptat să mă schimb. Eram soția lui, reprezentantul lui în lume, după cum se exprima el. Îl reprezentam în societate! Dar eu nu aveam de gând să devin o astfel de soție. Cred că nu și-a dat seama decât după...

— Dar mama lui Gregory?

— Cât timp ați petrecut cu ea? Relația dintre ei face ca *Oedip Rege* să pară doar un serial de

comedie. M-a urât de prima oară când m-a întâlnit. Ea l-a găsit, nu-i așa?

Erika încuviință din cap.

Chipul lui Penny se înnegura.

— Ea nu mi-a dat și mie telefon. A trebuit să aflu de la copoiul care mi-a bătut la ușă. Asta spune multe despre ea, nu credeți?

— Nu era responsabilitatea ei să te anunțe. A fost dusă la spital, în stare de șoc, o informă Moss.

— Ți-a zis vreodată că între Gregory și fratele tău, Gary, a avut loc un incident? întrebă Peterson.

La auzul numelui lui Gary, Penny înțepeni.

— A fost doar un conflict minor, o chestiune de familie, adăugă ea cu iuțeală.

— Ea ne-a spus că a fost un conflict fizic.

— Mda, ce să zic, așa sunt băieții, spuse Penny.

— Dar ei erau adulți. Și fratele tău a mai avut de-a face cu poliția, adăugă Peterson.

Penny îi privi pe rând pe polițiști. Își stinse țigara în scrumiera plină cu mucuri aurii ce păreau că se află de-o veșnicie acolo.

— Fratele meu a fost eliberat condiționat pentru că l-a bătut pe un gagi în New Cross, spuse ea, suflând fumul de țigară înspre tavan. E paznic la un club de noapte. Gagiul acela era cu mințile duse din cauza drogurilor, așa că a fost în legitimă apărare. Însă Gary - a mers prea departe. Ar trebui să-l lăsați în pace cu asta. Știu că fratele

meu nu e deloc vreun sfânt, dar e pur și simplu imposibil ca el să aibă ceva de-a face cu asta, înțelegeți?

— Asta te-a făcut să sari în sus mai devreme, la ușă? Ai crezut cumva că e Gary? întrebă Erika.

— Uitați, de ce dracu' ați venit aici? izbucni Penny, încrucișându-și brațele pe piept și mijind ochii. Deja am avut o serie de copoi la ușă care mi-au pus tot felul de întrebări. N-ar trebui să încercați să-l căutați pe tipul ăsta?

— N-am menționat încă faptul c-ar fi vorba de-un tip, spuse Moss.

— Nu mă lua de sus. Doar știi că majoritatea criminalilor sunt bărbați, zise Penny.

Erika îi aruncă iute o privire lui Moss: își dădea seama că Penny începea să se sature de ei.

— În regulă, în regulă, doamnă Munro. Îmi cer scuze. Nu ne ocupăm de anchetarea fratelui tău. Trebuie să punem aceste întrebări, ca să construim o privire de ansamblu care să ne ajute să-l prindem pe cel care a comis crima.

Penny își mai aprinse o țigară.

— Vreți și voi una? întrebă ea.

Moss și Peterson scuturară din cap, însă Erika luă o țigară din pachet, pe care i-o aprinse Penny.

— Gregory voia să-l trimită pe Peter la o școală cu internat, zise Penny. Voia să-l trimită departe pe bietul băiețel! Am pus piciorul în prag și am zis nu. În weekendul de dinainte ca Peter să înceapă școala, aici, în cartier, am aflat că

Gregory anulasă înscrierea lui Peter și că o luase înainte și acceptase locul de la școala cu internat!

— Când s-a întâmplat asta?

— De Paști. I-am dat telefon lui Gregory, dar el mi-a zis că Peter avea să plece luni la școală și că eu n-am cum să mă așez în calea obținerii unei educații decente pentru băiat. A fost ca și cum l-ar fi răpit! Așa că Gary a mers și i-a făcut o vizită lui Peter. A dat cu piciorul în ușă, însă n-a... El nu e un tip violent, da? Era și Estelle acolo. S-a repezit la Gary cu o scrumieră de sticlă, apoi situația a degenerat. Pun pariu că asta a omis să vă spună, nu?

— Deci ai putea spune că nu te afli în relații bune cu Estelle?

Penny scoase un râset plin de amărăciune.

— E o scorpie. Inventează tot soiul de povești pentru a scuza comportamentul fiului ei. Când m-am cuplat cu fiul ei, m-a urât de îndată ce m-a văzut... A ținut să strice totul: petrecerea de logodnă, nunta. Tatăl lui Gregory a murit pe când acesta era mic; Gregory a fost singurul lor copil, ceea ce i-a făcut să depindă unul de altul, el și mama sa. Cum i se spune? *Co-dependență*. La începutul mariajului nostru, am crezut că l-aș putea câștiga de partea mea, sau cel puțin să devin cea mai apropiată persoană de el, dar ea a făcut tot posibilul să rămân pe locul doi. Pare al dracului de patetic, nu credeți? Mă ascult cum rostesc cu voce tare aceste cuvinte și mi se pare și

mie că sună patetic.

Erika se uită la Moss și la Peterson, dându-și seama că mai avea totuși de pus o întrebare.

— Doamnă Munro, îmi pare rău că trebuie să pun această întrebare, dar știi cumva dacă soțul tău avea relații și cu bărbați?

— Ce vreți să spuneți? Prieteni? El nu avea prea mulți prieteni.

— Mă refer dacă întreținea raporturi sexuale și cu bărbați.

Penny îi privea pe rând pe cei trei polițiști. Nu se mai auzea decât ticăitul ceasului de pe perete. Ușa bucătăriei se deschise brusc și se izbi de frigiderul aflat după ea. Un bărbat scund și îndesat, cu capul chel, se repezi înăuntru. Purta jeanși, un tricou și o pereche de ghete înalte, cu șireturi. Capul îi lucea de sudoare, iar la subrațe și pe piept avea pete întunecate, tot de la transpirație. Emană un aer greu, amenințător, părând gata să sară la bătaie. Pe chip avea o expresie de confuzie amestecată cu furie.

— Relații sexuale cu bărbați? Ce dracu' înseamnă toate astea? ceru el lămuriri.

— Tu ești Gary Wilmslow? întrebă Erika.

— Dap. Voi cine sunteți?

— Domnule, eu sunt inspector-șef Poster. Ea e inspector Moss, iar el este inspector Peterson, îl informă Erika.

Se ridicară toți trei și-și arătară legitimațiile.

— Penny, ce dracu' înseamnă toate astea?

— Nu făceau decât să-mi pună niște întrebări legate de Greg - întrebări de rutină, da? rosti Penny precaută, ca și cum liniștirea fratelui ei era o chestiune la ordinea zilei.

— Și voi o întrebați dacă era poponar? zise Gary. Asta-i tot ce puteți scoate, oameni buni? O fi fost Greg un labagiu...

— Gary!

— Dar nu era poponar. M-auziți? continuă Gary, împungând amenințător aerul cu un deget ațintit în direcția lor, ca pentru a-și sublinia spusele.

— Domnule, puteți aștepta afară cât timp terminăm de pus întrebările? interveni Peterson.

— Nu mă lua pe mine cu „domnule”. Că doar nu vorbești serios! zise Gary. Deschise frigiderul și-și vârî capul înăuntru, murmurând: *Negrotei nemernic*.

— Ce-ai zis? întrebă Peterson, iar Erika văzu că polițistul respira cu iuțeală.

Gary se îndreptă de spate, ținând în mână o cutie de bere, și închise ușa frigiderului.

— N-am zis nimic.

— Te-am auzit, spuse Erika.

— Și eu, o susținu Moss. Mi-ai numit colegul „negrotei nemernic”.

— Ba nu, nu i-am zis așa. Și chiar dacă am făcut-o, sunt la mine în casă, și pot spune tot ce vreau. Iar dacă vouă nu vă place ce-am de zis, dispăreți dracului de-aici... Și întoarceți-vă cu un

mandat.

— Domnule Wilmslow, noi nu facem decât să punem niște întrebări de rutină pentru a rezolva ancheta unei crime... începu Erika.

— Sunteți niște neisprăviți nenorociți. E mai ușor să stați toți trei aici și să ne agasați când avem un deces în familie, în loc să umblați pe străzi și să-l găsiți pe cel care a făcut asta.

— Vă pot reaminti că abuzarea rasială a unui polițist aflat în exercițiul funcțiunii reprezintă o infracțiune gravă, rosti Peterson, apropiindu-se de Gary și privindu-l drept în ochi.

— La fel este și crima, însă ar fi dreptul meu să mă apăr dacă ați deveni agresivi pe proprietatea mea.

— GARY! ți-pă Penny. Las-o baltă. Mergi și vezi dacă mama și Peter sunt bine... Hai, acum!

Gary ridică cutia de bere și o deschise, stropindu-l pe Peterson cu spumă pe față. Urmă un moment tensionat, după care Gary luă o gură prelungă de bere și plecă, trântind ușa în urma sa.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău... Nu-i plac polițiștii, se scuză Penny.

Luă un sul de șervete de hârtie și-i întinse unul lui Peterson cu o mână tremurătoare.

— E-n regulă dacă continuăm? Aproape am terminat, spuse Erika, în timp ce Peterson se ștergea pe față, iar Penny încuviință din cap. N-am pus întrebările așa cum trebuia. Am găsit niște reviste pornografice pentru homosexuali în

noptiera de lângă patul soțului tău.

— Chiar așa?

— Da. Vrem să aflăm de ce se aflau acele reviste acolo. Probabil că nu e nimic important, iar el era doar curios. Dar trebuie să te întreb dacă știi cumva dacă Gregory era bisexual, sau era stăpânit de anumite impulsuri care-l îmboldeau să caute sau să se întâlnească cu bărbați? Ne-ar ajuta în anchetă. Dacă soțul tău ducea o viață secretă și se întâlnea cu bărbați, sau dacă invita bărbați...

— În regulă, da, am înțeles! se răsti Penny. Am înțeles, ce naiba?

Își mai aprinse o țigară și dădu fumul afară, aruncând bricheta pe blatul de uscare a vaselor, cu un zăngănit. Arăta ca și cum nu știa cum să proceseze această informație nou primită. Urmă o pauză ceva mai lungă.

— Nu știu ce să zic... Odată... într-una din rarele ocazii când ne-am îmbătat împreună, Gregory mi-a zis c-ar vrea să încerce o partidă de sex în trei. Eram în vacanță în Grecia și ne distram de minune... Am crezut că se referă la el și la încă o fată, însă el voia... Voia să ni se mai alăture un tip.

— Și te-a surprins acest lucru? întrebă Erika.

— Sigur că m-a surprins, ce dracu'? Era întotdeauna un tip convențional, făcea sex doar în poziția misionarului și-așa mai departe.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. A dat înapoi, zicând că a glumit doar, ca să vadă ce reacție am eu, îi liniști Penny, apoi își încrucișă iar brațele la piept.

— Care *a fost* reacția ta când ți-a propus asta?

— Nu știu. Ne aflam pe o insulă splendidă, ne distram de minune. Pe-acolo umblau o mulțime de greci focoși.

Mi-am imaginat că ar fi ceva mișto, ceva nebunesc și distractiv. Noi nu ne-am distrat niciodată.

— Și te-a tulburat propunerea lui?

— Nu. Îl iubeam – pe-atunci îl iubeam – și el era un tip atât de rigid, încât mi-a făcut plăcere să mă gândesc că el ar împărți ceva cu mine...

Se opri și începu să plângă.

— Deci crezi că soțul tău ar fi putut fi gay?

— Nu, nu cred așa ceva, zise Penny, ridicând capul și privind-o pe Erika cu o expresie sumbră. Acum, asta-i tot?

— Da, mulțumim! Am vrea ca mai târziu să trimitem un agent care să te ia cu mașina, să poți identifica trupul soțului tău, spuse Erika.

Penny dădu din cap, cu ochii în lacrimi. Privea fix grădina din spate, nefiresc de veselă în lumina evenimentelor recente.

— Dacă aflați mai multe informații, despre Greg, despre faptul c-ar fi fost gay... Nu vreau să știu. M-ați înțeles?

Erika încuviință din cap.

— Da, am înțeles.

Când ajunseră la mașina parcată pe trotuar, aerul era deja sufocant în interior, așa că lăsară o vreme ușile deschise, ca să se răcorească înăuntru. Erika scotoci prin poșetă, își scoase mobilul și formă numărul secției Lewisham Row.

— Bună, Crane, sunt inspector-șef Foster. Poți verifica un nume pentru mine? Gary Wilmslow, Hereford Street, numărul 14, Shirley. Tot ce poți găsi despre el. E fratele lui Penny Munro, soția victimei. De asemenea, poți aranja un interogatoriu formal cu Estelle Munro și să afli cine au fost polițiștii care s-au ocupat de legăturile de familie ale ei și-ale lui Penny?

Se pregăteau să urce în mașină, când Gary ieși pe ușa din față, ținându-l de mână pe Peter.

— Domnule Wilmslow, spuse Erika, aplecându-se peste poarta curții, îmi puteți spune unde vă aflați în noaptea de joi, între orele șase seara și unu noaptea?

Gary se apropie de un furtun încolăcit în jurul unui robinet montat sub fereastra sufrageriei, pe care începu să-l descolăcească. Îi întinse furtunul băiețelului.

— Am fost aici, urmărind *Urzeala tronurilor* împreună cu Penny și mama, zise el.

— Și asta ați făcut toată seara?

— Da, toată seara. Avem tot nenorocitul de serial.

Peter luă furtunul și se pregăti, ațintindu-l spre iarbă.

Ridică privirea și le arată un zâmbet plin de dinți lipsă. Gary dădu drumul la robinet și Peter îndreptă jetul către iarbă.

— Și se poate verifica acest lucru?

— Dap, spuse el, fixând-o cu o privire de gheață. Se poate *verifica* acest lucru.

— Mulțumesc.

Erika se întoarse la mașină, apoi ea, Moss și Peterson suiră înăuntru. Porni motorul și aerul condiționat.

— Să știți că l-am putea aresta chiar aici, chiar acum. Există o restricție împotriva irosirii apei, spuse Peterson.

— Dap, dar l-a făcut pe copil să folosească furtunul, zise Moss.

— E unul din ticăloșii aceia alunecoși, nu? spuse Peterson, mâhnit.

— Dap, îl aprobă Erika.

Îl priviră cu toții cum fumează o țigară, în timp ce Peter uda iarba cu furtunul. Bărbatul ridică privirea și se uită și el fix la ei.

— Să-l lăsăm nițel în pace, spuse Erika. Să vedem ce face în continuare. E un posibil suspect, dar avem nevoie de mai multe informații.

Capitolul 11

Era o după-amiază târzie în secția de geriatrie

a Spitalului Queen Anne din Londra. Asistenta Simone Matthews stătea într-una dintre puținele camere de o singură persoană, situate în capătul secției. Lângă ea, pe un pat de spital, stătea întinsă o doamnă în vârstă, pe nume Mary. Silueta ei subțire și adormită abia se distinge pe sub pătura albastră așezată perfect în jurul trupului. Avea chipul supt și gălbejit și abia mai răsufla prin gura rămasă întredeschisă.

Nu mai avea cum să dureze mult.

Spitalul Queen Anne avea sediul într-o clădire dărăpănată din cărămidă roșie, iar secția de geriatrie putea da impresia unui loc întunecos și solicitant. Să-i vezi pe oameni cum se degradează atât mental, cât și fizic, își lăsa amprenta asupra ta în toate privințele. Cu două nopți înainte, Simone primise sarcina să-i facă baie unui bătrân care până atunci fusese un pacient model. Fără niciun avertisment, bătrânul o lovise cu pumnul în față. Fusese trimisă să facă o radiografie, dar, din fericire, nu se alesese cu maxilarul fracturat. Asistenta-șefă îi spusese să-și ia câteva zile libere, pentru odihnă și ca să treacă peste șoc, dar Simone rezistase cu stoicism, insistând să se întoarcă pentru a-și face tura următoare.

Munca era un lucru extrem de important pentru Simone, iar ea voia să stea cu Mary, să-i fie alături până la final. Cele două femei nu-și vorbiseră niciodată. Mary stătea în salon de zece zile, timp în care se trezise și alunecase înapoi în

inconștiență. Organele ei se degradau din ce în ce mai tare, iar trupul ei începea încet, încet, să cedeze. Nici familia, nici prietenii nu o vizitau, însă Simone își alcătuisese o imagine proprie a bătrânei cu ajutorul posesiunilor depozitate în micul dulăpior de lângă pat.

Mary se prăbușise la un supermarket și fusese internată având pe ea o rochie jerpelită și niște cizme de grădinărit vechi în picioare. Avea cu ea o mică poșetă de mână. Înăuntrul acesteia nu se afla mare lucru, doar o cutiuță cu bomboane de mentă și un abonament pentru autobuz, însă într-un mic buzunar cu fermoar cusut în interiorul căptușelii, Simone găsisese o mică fotografie alb-negru, destul de încrețită.

Fotografia fusese făcută într-un parc, într-o zi însorită. Sub un copac, o femeie extrem de frumoasă stătea pe o pătură ecosez, purtând o fustă lungă, care-i acoperea în întregime picioarele. Avea talia de viespe și umflătura din dreptul pieptului, vizibilă pe sub bluza albă, dădea impresia unei clepsidre. Chiar dacă fotografia era alb-negru, Simone bănuia că Mary fusese roșcată – era ceva legat de modul în care soarele strălucea în părul ei lung și cârlionțat. Lângă Mary se afla un bărbat cu părul negru. Un tip arătos, în jurul căruia plutea un aer amenințător. Privea soarele cu ochii mijiți și-și ținea un braț în jurul taliei înguste a lui Mary, strângând-o protector. Pe spatele pozei scria: împreună cu scumpul meu

George, Bromley, vara lui 1961.

Mai era o poză cu Mary, cea de pe abonamentul la autobuz. Fusesse făcută cu trei ani înainte. Mary privea fix, cu teamă, în lentilele aparatului de fotografiat, având în spate un decor alb, precum un iepure rămas blocat în lumina farurilor unei mașini: păr cărunt, lipsit de volum, chip ridat și cutat.

Ce s-a întâmplat cu Mary între 1961 și 2013? se gândi Simone. *Și unde-i George?* Din ce-și dădea ea seama, nu trăiseră fericiți până la adânci bătrâneți. Din fișa ei medicală reieșea că Mary nu fusese căsătorită niciodată. Nu avusese copii sau persoane care s-o ajute.

Dinspre patul pe care ședea Mary se auzi un bolborosit. Gura femeii se deschise cu încetineală și se închise la loc, iar răsuflarea i se opri o clipă, înainte de a-și începe iar ritmul sacadat.

— E-n regulă, Mary, sunt aici, cu tine, o liniști Simone, întinzându-se și apucând-o de mână.

Brațul lui Mary era subțire, pielea, lăsată și acoperită de pete întunecate asemănătoare cu niște vânătăi, de la nenumăratele lor încercări de a o conecta la perfuzii.

Simone verifică micuțul ceas argintiu pe care-l avea prins de partea din față a uniformei și văzu că tura ei se apropia de sfârșit. Luă o perie de păr din dulăpiorul de lângă pat și începu să-i pieptene părul lui Mary, mai întâi pe fruntea înaltă, după care-i ridică ușor capul, pentru a putea ajunge și

la restul, cu mișcări prelungi. Odată cu mișcările periei, șuvițele argintii subțiri sclipeau în lumina soarelui ce pătrundea prin fereastră îngustă.

În timp ce peria părul femeii, Simone își dorea ca Mary să fi putut fi mama ei, își dorea să poată deschide ochii și să-i spună că o iubește. Îl iubise pe George, Simone intuise acest lucru din fotografie, și era sigură că Mary ar fi putut-o iubi și pe ea. Un tip diferit de iubire, firește. Genul de dragoste pe care o simte o mamă pentru fiica ei.

Lui Simone îi apăru în gând chipul mamei sale, făcându-i mâinile să tremure atât de tare, încât scăpă pe jos peria de păr.

„UNUL DINTRE CELE MAI GRAVE CAZURI DE NEGLIJAREA COPILULUI ÎNTÂLNITE VREODATĂ!” titraseră ziarele din toată țara. Micuța Simone, în vârstă de zece ani, fusese găsită de o vecină după ce mama ei plecase în vacanță, lăsând-o pe Simone legată de caloriferul din baie. Vecina și jurnalistul pe care-l contactase aceasta consideraseră că îi salvaseră viața lui Simone, însă traiul din căminul de copii fusese cu mult mai rău. Când mama ei se întorsese în cele din urmă din vacanță, își făcuse apariția acasă pe neașteptate, așa că fusese chemată poliția. Mama lui Simone fugise înainte de-a fi arestată. Mai târziu, în miez de noapte, sărise de pe Tower Bridge și se înecase în apele înghețate ale Tamisei. Lui Simone îi plăcea să creadă că se sinucisese copleșită de vină, însă nu avea cum să

fie sigură de acest lucru.

Simone ridică peria de jos și își forță mâna tremurândă să se liniștească.

— Așa, Mary, acum arăți adorabil, spuse Simone, făcând un pas în spate pentru a-și admira munca.

Acum Mary avea părul frumos aranjat, iar şuvițele argintii stăteau frumos așezate pe perna imaculat de albă. Simone puse peria de păr înapoi în dulăpior.

— Acum vreau să-ți citesc ceva, zise Simone, întinzând mâna în spatele scaunului de plastic și scotocind în geanta ei pentru a găsi ziarul local.

Începu cu horoscopul - din fișa medicală a femeii știa că Mary e Leu - după care și-l citi și pe al ei. Simone era Balanță. Își îndreptă apoi atenția asupra primei pagini și-i citi povestea doctorului din South London care fusese găsit strangulat în propriul pat. Când termină, Simone lăsă ziarul în poală.

— Mary, eu n-am fost niciodată în stare să-i înțeleg pe bărbați. Eu nu știu niciodată ce-are în minte soțul meu, Stan... Stan e prescurtarea de la Stanley, să știi. E ca o carte închisă. Mă face să mă simt singură. Mă bucur că te am pe tine... Tu mă înțelegi, nu-i așa?

Mary continua să doarmă. Era plecată departe, în parcul ei cel plin de soare, șezând pe pătură alături de George, bărbatul care-i frânsese inima.

Capitolul 12

Erika, Moss și Peterson ajunseră înapoi la secția Lewisham Row cu puțin înainte de ora șase seara, după care se adunară cu toții în sala de operațiuni.

— Deci s-ar părea că Gregory Munro este un pește greu de prins, începu Erika, adresându-se tuturor polițiștilor adunați în fața tablei de culoare albă. Mama sa îl consideră un sfânt; soția sa ne-a oferit o imagine neclară a sexualității lui, și am aflat că era cam înțepat de fel. Am fost în vizită la clinica la care lucra și am dat peste doi dintre pacienții săi, ale căror opinii despre modul doctorului de-a se purta cu pacienții au fost cât se poate de diferite... în plus, am stat aproape jumătate de oră de vorbă la telefon cu managerul clinicii, care, după ce-a auzit de moartea șefului său, și-a luat liber tot restul zilei și a plecat la Brighton pentru a face un tur complet al barurilor de acolo. Femeia lucra pentru el de cincisprezece ani și habar n-avea de faptul că șeful ei urma să divorțeze, sau că soția acestuia îl părăsise cu trei luni în urmă.

— Să înțelegem deci că-și împărțise viața în segmente care n-aveau nicio legătură unul cu altul? zise Crane.

— Se poate spune și-așa, spuse Erika. Am cerut detalii despre orice tip de reacție sau

plângeri împotriva lui făcute de pacienți. Managerul clinicii n-a fost extraordinar de cooperantă, însă am adus vorba și de un mandat de percheziție, lucru care a făcut-o să-și schimbe tonul. Ar trebui să ne trimită un raport mâine dimineată, cel mai târziu.

Erika se întoarse și privi un nou element adăugat pe tabla albă cu detalii despre caz. O fotografie de cazier a lui Gary Wilmslow. În poza respectivă acesta avea ceva mai mult păr pe cap și privea în obiectiv cu o expresie încruntată pe chip, trăsătură accentuată și de pungile negre de sub ochi.

— Bun, deci cel mai probabil suspect pe care-l avem până acum este tocmai cumnatul victimei, Gary Wilmslow. Există și un motiv pentru acest lucru: îl ura pe Gregory și au avut mai multe altercații. Iar sora lui urmează să moștenească o avere considerabilă. Făcând parte din familie, Gary, Penny și mama lor par că formează un grup extrem de unit. Ce avem despre Gary?

Atmosfera din cameră se schimbă complet atunci când intră comisarul-șef Marsh. Agenții se îndreptară cu toții de spate și deveniră parcă ceva mai atenți. Marsh se sprijini de masa lungă pe care erau așezate imprimantele și-i făcu Erikăi semn că poate continua.

Crane se ridică în picioare.

— Bun, Gary Wilmslow, în vârstă de treizeci și șapte de ani. Născut în Shirley, South London. În

prezent, lucrează cu normă redusă, șaisprezece ore pe săptămână, ca paznic la un club de noapte din Peckham... Suficient cât să poată cere în continuare ajutor social. E un individ fermecător, cu un dosar gros cât înălțimea unei pretendente la titlul de Miss Univers, zise el pe un ton plat.

Își prinse pixul cu bilă între dinți și pipăi pe nevăzute pe birou, găsind apoi un dosar masiv, pe care-l deschise.

— Wilmslow a fost plasat într-un centru de detenție pentru tineri în 1993, pentru atacarea unui bătrân într-o stație de autobuz de pe Neasden High Street. Bătrânul a zăcut în comă trei zile, dar apoi și-a revenit și a depus mărturie împotriva lui. Prin urmare, Gary a petrecut trei ani în Institutul Feltham pentru Infractori Minori. Apoi, în 1999, a fost acuzat și găsit vinovat de vătămare corporală gravă și vătămare corporală din culpă, așa că a fost închis pentru optsprezece luni. A mai ispășit încă doi ani, din 2004 până în 2006, pentru trafic de droguri. Crane dădu câteva pagini din dosarul cel gros și continuă: A primit încă optsprezece luni, în 2006, pentru că a atacat cu un tac un bărbat într-un club de snooker din Sydenham. A fost acuzat de viol în 2008, dar s-a renunțat la caz din lipsă de probe. Apoi, anul trecut, a fost judecat pentru omucidere.

— Și asta în timp ce lucra ca paznic? întrebă Erika.

— Mda, lucrează la clubul de noapte H₂O din

Peckham, sau *Has Douăzeci*, cum mai e cunoscut – și detestat – de către poliția de patrulă în timpul weekendurilor. Avocatul lui Gary Wilmslow a argumentat că acesta a acționat în legitimă apărare, astfel încât a primit doi ani de închisoare. A ieșit după un an și acum se află în perioada de probă... Ceea ce e cu adevărat interesant este faptul că avocatul lui a fost plătit de nimeni altul decât Gregory Munro.

Erika se întoarce la tablă și privi cu atenție poza lui Gary. Polițiștii se lăsară pe spate în scaune, iar în cameră se lăsă tăcerea în timp ce toți rumegau informațiile nou primite.

— Bun. Deci Gary Wilmslow e o jigodie. Are un dosar la fel de lung ca dosul unui crocodil, însă e el făptașul nostru? întrebă Erika, bătând ușor cu degetul în fotografiile cu scena crimei în care era înfățișat trupul lui Gregory Munro, întins pe pat, cu brațele legate de tăblie și cu chipul contorsionat și deformat de punga de plastic.

— Gary Wilmslow ne-a oferit și un alibi pentru noaptea crimei, punctă Crane.

— Face mișto de noi cu alibiul ăsta: au stat cu toții în casă și s-au uitat la televizor! interveni Peterson, reușind cu greu să-și ascundă ura din glas.

— Bine, dar aduceți-vă aminte că e eliberat condiționat și că Penny e foarte protectoare cu el. Haideți să nu ne pripim cu concluziile, spuse Erika.

— Șefa! Uită-te la cazierul lui, e mai mult decât capabil să comită o astfel de crimă. Eu zic să-l săltăm și să-l aducem la secție.

— Așa e, Peterson, însă crima asta a fost planificată extrem de minuțios și executată de un adevărat expert, nelăsând, practic, nicio dovadă în urmă pentru criminaliști. Gary Wilmslow este un golănaș impulsiv. Erika luă dosarul de la Crane și-l răsfoi nițel, apoi adăugă: Toate infracțiunile sale au fost comise într-un impuls de moment - explozii de furie violente, imposibil de stăpânit.

— Are un motiv extrem de solid pentru această crimă, și anume banii pe care-i moștenește de la Gregory, spuse Peterson. Trei proprietăți în Londra, plus o clinică medicală. Ne-am uitat pe asigurarea lui de viață? Probabil că Gregory Munro avea o poliță extrem de consistentă pe numele său. Și mai e și toată acea ură a cumnatului îndreptată împotriva sa. Mijloacele prin care s-a pătruns în locuință ar putea reprezenta și o *înscenare*, zise Peterson.

— Bine, înțeleg, îl temperă Erika. Dar avem nevoie de mai multe dovezi pentru a-l aduce la secție.

Inspectorul Warren se ridică în picioare.

— Da. Tu ce-ai obținut? întrebă Erika.

— Șefa. Am primit noi analize de la laborator. Au fost ridicate patru fibre de pe gardul de sârmă din fundul grădinii; toate provin de la o bucată de țesătură dintr-un material negru, un amestec de

bumbac și lycra. Însă n-am izbutit să facem rost și de vreo urmă de fluid corporal.

— Dar în spatele casei? Linia de cale ferată?

— Ăă, acolo se află o rezervație naturală, se bâlbâi Warren, tulburat de prezența tăcută a lui Marsh, care-i privea pe toți din fundul sălii de ședințe. E mică, însă a fost creată în urmă cu șapte ani, de către câțiva rezidenți ai cartierului. Merge cam patru sute de metri de-a lungul liniilor de cale ferată ce ies de pe teritoriul Londrei, după care se oprește la Honor Park Road, chiar înainte de gară... Deja am cerut înregistrările camerelor de supraveghere de la South West Trains din timpul nopții în care s-a petrecut crima.

— Cât de mult se întinde rezervația naturală în direcția opusă? întrebă Erika.

— Nouăzeci de metri dincolo de casa lui Gregory Munro, după care se sfârșește. Am cerut înregistrările video de pe străzile adiacente, deși la unele camere din zonă s-a renunțat de ceva timp.

— Lasă-mă să ghicesc: din rațiuni de reducere a costurilor? întrebă Erika.

Inspectorul Warren se bâlbâi iar, în căutarea unui răspuns:

— Ăă, nu sunt chiar sigur care ar fi, mai exact, motivul...

— Pur și simplu nu pot să pricep de ce idioții de guvernanți cred că renunțarea la camerele de supraveghere poate cumva ajuta la economisirea

banilor... începu Erika, însă Marsh o întrerupse:

— Inspector-șef Foster, acest lucru se întâmplă pe tot teritoriul Londrei. Pur și simplu nu există suficiente resurse pentru a ne ocupa de toate camerele de supraveghere montate în capitală.

— Da, și aceleași camere de supraveghere au fost scoase din funcțiune acum optsprezece luni, când ne aflam pe urmele unui criminal. Ar fi scutit mii de ore din timpul poliției și sume consistente de bani dacă am fi avut acces la imaginile înregistrate de o singură cameră...

— Te înțeleg foarte bine, dar aici nu e un forum de discuții, spuse Marsh. Acum, cred că ar trebui să continuăm.

Urmă o pauză stingheritoare. Polițiștii priveau cu toții în podea. După care, Erika îi dădu mai departe:

— În regulă. Strângeți toate înregistrările video de care puteți face rost. Vedeți dacă s-a aflat vreun personaj suspect prin împrejurimi. Orice: înălțime, greutate... Dacă a sosit cu trenul, cu bicicleta, cu autobuzul, cu mașina...

— Da, șefa, zise inspectorul Warren.

— Cum stăm cu întrebatul din ușă-n ușă și cu adunarea extraselor de cont de la bancă și a desfășurătoarelor telefonice? întrebă Erika.

De data asta, cel care se ridică în picioare fu inspectorul Singh:

— Mulți dintre cei care locuiesc pe Laurel

Road sunt plecați în vacanță, și mulți dintre cei rămași acasă ieșiseră în oraș în noaptea crimei. Având în vedere vremea, oamenii se plimbau prin parcuri sau erau prin baruri, până la ore târzii din noapte. De asemenea, ambii vecini ai lui Gregory Munro sunt plecați în vacanță până în weekend.

— Cu alte cuvinte, n-a văzut nimeni nimic suspect? se răsti Erika, nerăbdătoare.

— Ăă, nu...

— Afurisită treabă. Altceva?

— Gregory Munro avea un salariu anual de 200.000 de lire. Acest lucru se datora parțial faptului că era șeful uneia dintre cele mai mari și mai profitabile clinici din sudul Londrei. Nicio datorie, în afara unei rate de optzeci de mii pentru locuința principală, cea de pe Laurel Road. Mai deține o casă în New Cross Gate, pe care o închiriaza studenților, și casa din Shirley, cea în care locuiește în prezent Penny Munro. Desfășurătoarele telefonice sunt destul de normale, nimic neobișnuit. Și-a sunat soția cu trei zile înaintea datei la care trebuia să plece în străinătate, lucru care se potrivește cu declarația ei. Toate datele lui erau la vedere. Urma să zboare la Nisa, pentru a participa la o conferință a AMB.

— Era cumva membru al vreunui site pentru gay sau al vreunei aplicații similare?

— A descărcat aplicația Grindr acum o lună. I-am găsit-o pe telefon, însă nu și-a completat datele de profil.

— Cum stă treaba cu avocatul? Cine se ocupă de divorț?

— I-am lăsat azi mai multe mesaje. Dar încă nu mi-a răspuns.

— Bine, insistă.

— Da, șefa, zise Singh, așezându-se la loc pe scaun, părând destul de abătut.

Polițiștii o priveau pe Erika străbătând camera în lung și-n lat, trecând în același timp prin fața tablei cu probe.

— E Gary Wilmslow, șefa. Cred c-ar trebui să ne luăm inima-n dinți și să ne punem pe treabă. Să aducem jigodia la secție, zise Peterson.

— Nu. Momentan, nu e suficient că e o jigodie.

— Șefa!

— Peterson, am zis nu. Dacă și când îl vom sălta, vreau să fiu sigură și vreau să am și dovezi la dispoziție care să ne sprijine, da?

Peterson se lăsă din nou pe spate, clătinând din cap.

— Poți să clatini cât vrei din cap. Nu lăsa sentimentele personale să-ți afecteze judecata. Când va sosi momentul potrivit, dacă va sosi, vom merge după el. E-n regulă?

Peterson încuviință din cap.

— Bun. Acum, mai are cineva ceva pentru mine?

Tăcere. Erika își verifică ceasul.

— Bine... Haideți să ne îndreptăm din nou atenția asupra lui Gary Wilmslow, fără păreri

preconcepute. Cineva trebuie să-i verifice angajatorul și să facă niște săpături. Luați legătura cu persoanele voastre de contact.

Sala de ședințe începu să zumzăie, făcându-l pe Marsh să intervină din nou.

— Erika, ai timp să stăm nițel de vorbă după ce termini?

— Da, cred că va mai dura câteva ore bune, domnule.

— Stai fără griji, dă-mi un semn când termini, apoi putem merge la o cafea, zise Marsh, pornind înspre ușă.

— Vreți să-mi faceți cinste cu *două* cafele într-o singură zi? murmură Erika suspicioasă, fără să o audă cineva. Despre ce-i vorba?

Capitolul 13

Spre surprinderea Erikăi, Marsh o conduse la un local care își servea clienții cu iaurt înghețat, situat în josul străzii pe care se afla și secția Lewisham Row. Se deschisese de doar câteva zile și era extrem de aglomerat.

— I-am promis și lui Marcie că o voi scoate la acest local, îi spuse Marsh, în timp ce se așezau la coadă în interiorul iluminat de neoane țipătoare, colorate în roz și galben.

— Asta are menirea de-a mă înveseli? Sau vreți să-mi demonstrați că poliția nu are mereu buget de austeritate? îl întrebă Erika.

— Biroul meu e cocoțat în vârful clădirii. Am nevoie să mă răcoresc, o lămuri el.

Ajunseră în fața unei tinere așezate în spatele unui dozator de iaurt bâzâitor și Marsh comandă câte o porție mare pentru fiecare. Li se dădu câte un pahar din carton plin cu iaurt, apoi se îndreptară către o tejghea plină cu mici vase în care se aflau tot soiul de bomboane, fructe și ciocolată. Erika îl privi pe Marsh în timp ce acesta studia concentrat oferta localului și își alegea jeleuri Gummi Bears. Erika își înăbuși un rânjel și alese fructe proaspete.

— Deci, cum te descurci în noul apartament? o întrebă Marsh, după ce își găsiră un loc în mijlocul mulțimii zgomotoase și se cocoțară pe niște taburete înalte, sub un tablou imens. Traficul de afară se desfășura în ritm de melc, iar farurile mașinilor aruncau lumini sclipitoare pe asfaltul care mai că se topea din cauza căldurii. Pe partea cealaltă a străzii se vedea un val de navetiști care se revărsa afară din gară.

— Stau acolo de șase luni. E liniște, ceea ce-mi convine de minune, răspunse Erika, îndesându-și în gură o linguriță plină cu iaurt.

— Doar nu te gândești să-ți cumperi o locuință în Londra? o întrebă Marsh.

— Nu știu încă. Încep să simt că mi-am găsit un loc al meu, și același lucru e valabil și-n privința jobului, însă prețurile sunt ceva de speriat. Chiar și cea mai mizeră locuință aici costă

câteva sute de mii de parai.

— Îți arunci banii aiurea pe chirie, iar prețurile vor continua să crească, Erika. Dacă ai de gând s-o faci, atunci fă-o cât mai repede. Încă mai ai vechea ta locuință din Manchester, scapă de chiriașii din ea și vinde-o. Fă-ți rost de o locuință aici și gata.

— Mai nou, sunteți și consultant imobiliar, domnule? rânji Erika.

Marsh nu râse la gluma ei. Își îndesă în gură încă o linguriță cu iaurt. Jeleurile Gummi Bears multicolore sclipeau în lumina soarelui.

— Vreau să păstrezi distanța față de Gary Wilmslow, zise el, schimbând brusc subiectul, ceea ce-o surprinse pe Erika.

— Ați fost acolo, în sala de operațiuni, domnule. N-am de gând să merg și să-l arestez până nu strâng suficiente probe.

— Îți spun să nu-l arestezi. Deloc, niciodată. E de neatins, zise Marsh, plecându-și capul și privind-o pe deasupra ochelarilor de soare.

— Domnule, pot întreba care-i motivul?

— Nu. Ți-o spun în calitate de ofițer superior.

— Știți bine că genul ăsta de lucruri nu merge cu mine. Țineți-mă pe întuneric și am să găsesc un mod de-a aprinde lumina.

Marsh mai luă o linguriță mare de iaurt și și-l plimbă prin gură înainte de a-l înghiți. Își scoase ochelarii de soare și-i așeză pe masă.

— Iisuse Hristoase! În regulă. Ai auzit de

Operațiunea Hemslow?

— Nu.

— Operațiunea Hemslow se ocupă de prinderea sponsorilor și distribuitorilor cunoscuți de pornografie infantilă. Gary Wilmslow este adânc implicat într-un cerc de pedofilie, și vorbim aici de chestii la scară mare: distribuție digitală prin intermediul website-urilor, ba chiar și fabricarea de DVD-uri. Îl ținem sub supraveghere de mai bine de opt luni, dar e un ticălos al naibii de alunecos. Se află sub supraveghere nonstop de cinci săptămâni.

— Și aveți nevoie ca el să se afle afară, în libertate, făcându-și mendrele, ca să-l puteți prinde în timp ce-și face mendrele?

— Exact.

— Dar Peter, nepotul? Locuiește sub același acoperiș cu el!

— E-n regulă. Suntem destul de siguri că Wilmslow nu se implică direct în racolarea de copii pentru filmări.

— Sunteți *destul de siguri*?

— Suntem siguri.

— Iisuse! zise Erika, împingându-și iaurtul într-o parte.

— Erika, am încredere în tine în cazul ăsta. Îți ofer toată încrederea mea.

— Bine, bine. Dar nu-l putem scoate pe Peter de-acolo, poate și pe Penny?

— Știi bine câte măsuri de precauție ne luăm

în astfel de cazuri, însă încă n-avem destule dovezi solide care să ne ofere motive să-l încredințăm pe Peter în grija autorităților. Cum spuneam, îl ținem pe Gary sub supraveghere permanentă. Vom afla dacă-l va implica și pe copil.

— Deci, pentru că el se află sub supraveghere, știți sigur că nu Gary Wilmslow l-a omorât pe Gregory Munro?

— Dap. Alibiul lui se verifică. A rămas acasă toată noaptea.

— Și sunteți siguri că asasinarea lui Gregory Munro n-are nimic de-a face cu Gary Wilmslow sau cu Operațiunea Hemslow?

— Absolut. Nici măcar nu ne-am gândit vreodată la Gregory Munro. Acum, mă aștept ca tu să găsești o modalitate să-ți conduci echipa într-o nouă direcție. Dacă ar fi cazul meu, eu unul mi-aș îndrepta atenția înspre pista cu conflictul între doi homosexuali. Aș direcționa cazul înspre una dintre echipele care se ocupă cu investigarea crimelor cu motivație sexuală.

— Nu sunt chiar sigură că moartea lui Gregory Munro *a avut* ca motiv sexul. Până acum, nu avem decât dovezi circumstanțiale.

— Dar nu ai la dispoziție decât dovezi circumstanțiale cu care să lucrezi, Erika. Firește, e alegerea ta, dar ți-ai face singură o favoare dacă ai scăpa de caz.

— Domnule, dar ei n-au deja destule cazuri pe cap?

— N-avem cu toții? zise el, răzuind ultimele dâre de iaurt rămase în recipientul de carton.

— Ceea ce mă aduce iar la punctul de unde am pornit, zise Erika, apoi se scufundă într-o tăcere ursuză, în timp ce privea mulțimea de oameni ce se scurgea prin fața geamului de sticlă, bucurându-se de ziua plăcută de vară.

— În curând se va elibera și-un post de subcomisar, spuse Marsh, înghițindu-și iaurtul.

Erika se întoarse spre el.

— Sper, dacă nu cumva ați făcut-o deja, domnule, că o să mă aveți în vedere pentru asta. Dețin deja funcția de inspector-șef de suficient de mult timp și merit...

— Stai așa, stai așa, încă nu știi unde va fi postul, zise Marsh.

— Nu mă interesează unde va fi.

— Doar ce-ai zis că ai început să te simți ca acasă!

— Așa e, dar simt și că am cam fost ignorată în ultima vreme. Anul trecut s-a mai ivit un post de subcomisar, numai c-a fost ocupat imediat, iar dumneavoastră n-ați...

— N-am crezut că ești pregătită.

— Și, Paul, cu ce drept ai luat acea decizie? se răsti Erika.

Sprâncenele lui Marsh se iviră pe deasupra ochelarilor de soare.

— Erika, doar ce te întorseseși la treabă după ce suferiseși răni majore în urma unei operații

extrem de importante, și nu mai amintesc și de trauma...

— După ce-am izbutit să-l prind pe ucigașul a patru oameni și i-am pus Poliției Metropolitane pe tavă capul liderului unei grupări de traficanți români de carne vie care se ocupa cu furnizarea de femei est-europene către Anglia, pentru a lucra ca prostituate!

— Erika, nimeni nu te susține mai mult ca mine, dar trebuie să înveți niște tactici. Ca să avansezi în poliție, nu trebuie doar să fii un polițist competent, ci mai ai nevoie și de abilități de politician. Și n-ar strica să mai lucrezi și la relația ta cu chestorul-șef Oakley.

— Reușitele mele ar trebui să fie de ajuns, și n-am nici timpul, nici dorința de-a începe să pup fundurile celor din rangurile superioare.

— Nu e vorba să le pupi fundurile șefilor. Trebuie doar să devii ceva mai ușor de... abordat.

— Deci unde e această poziție de subcomisar?

— Aici, la Poliția Metropolitană, în sediul New Scotland Yard, în cadrul Diviziei de Investigații Speciale.

— Și-ai să mă pui în capul listei, da? insistă Erika.

— Mda.

Erika îi aruncă o privire cu subînțeles.

— Vorbesc serios, o să te pun în capul listei, repetă Marsh.

— Mulțumesc! Deci, încă un motiv în plus să

stau departe de Gary Wilmslow?

— Da, aprobă Marsh, bătând ușor cu lingurița în recipientul gol. Deși, din motive egoiste, mi-ar plăcea să te pierd.

— Sunt sigură că vei trece și peste asta, zise Erika, rânjind cu prefăcătorie.

Lui Marsh îi sună telefonul ascuns adânc într-un buzunar, așa că se șterse la gură și-l scoase afară. Când răspunse, Erika se lămurii iute că la telefon se afla soția lui Marsh, Marcie.

— Rahat! exclamă el, după ce închise telefonul. Nu mi-am dat seama cât s-a făcut ceasul. Suntem doar eu cu ea în seara asta. Pe copii i-a luat mama lui Marcie.

— Bine, salut-o pe Marcie din partea mea. Oricum trebuie să ajung și eu undeva, minți Erika.

— Hai să ne întâlnim mâine la secție, spuse Marsh.

Ieși din local, iar Erika îl urmări cu privirea ajungând pe trotuar și făcând semn unui taxi să oprească. Bărbatul sui în mașină, vorbind deja iar la telefon în timp ce taxiul pornea din loc.

Oriunde își întorcea privirea, Erika vedea oameni care se bucurau de lumina soarelui, perechi ținându-se de mână, prieteni sau cupluri. Mai luă o gură de iaurt și căzu pe gânduri. Se întreba dacă nu cumva Marsh doar se jucase cu ea, sau dacă promisiunea unei promovări fusese de fapt sinceră. Se gândi la cazul lui Gregory Munro și la revenirea ei în punctul din care

plecase.

— Rahat! rosti ea cu glas tare.

Două fete tinere care stăteau lângă ea la fereastră se uitară una la alta și, luându-și cu ele iaurturile înghețate, se mutară la altă masă.

Capitolul 14

BUFNIȚA DE NOAPTE: Salut, Duke.

DUKE: Isuse. Dar tăcut ai mai fost. Începusem să-mi fac griji.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Griji?

DUKE: Dap. N-am mai auzit nimic de tine. Credeam că ai fost...

BUFNIȚA DE NOAPTE: Am fost?

DUKE: Știi tu. Nu vreau să tastez asemenea cuvinte.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Arestat?

DUKE: Rahat! Ai grijă.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Comunicarea e criptată. E-n regulă.

DUKE: Nu știi niciodată cine-i la pândă.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Ești paranoic.

DUKE: Mă pot gândi și la lucruri mai rele.

BUFNITA DE NOAPTE: Adică?

DUKE: Nimic. Adică sunt precaut. Așa cum ar trebui să fii și tu.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Am urmărit ziarele, știrile. N-au aflat nimic.

DUKE: Și să sperăm că așa va și rămâne.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Am nevoie de încă unul. DUKE: Deja?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Da. Timpul se scurge cu repeziciune. Deja sunt în căutarea următorului de pe listă. Vreau s-o fac cât mai repede.

DUKE: Ești sigur?

BUFNITA DE NOAPTE: Absolut. Pot avea încredere în tine să te ocupi de organizare?

Urmă o pauză. Își făcu apariția un balon, în care scria „DUKE tastează...” După care, acesta dispăru.

BUFNITA DE NOAPTE: Mai ești acolo?

DUKE: Dap. Mă ocup eu.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Bun. Am să aștept. Și ăsta nici nu va ști ce l-a lovit.

Capitolul 15

Începea să se lase întunericul când Erika ieși afară din duș. Se înfășură într-un prosop și lipăi cu tălpile goale până în dormitor, unde aprinse lumina. Închiriasse un apartament micuț la parterul unui conac vechi din Forest Hill. Era situat departe de drumul principal, pe o stradă plină de copaci înfrunziți. Stătea în acel apartament de șase luni, însă-l păstra în continuare gol, ca și cum doar ce se mutase în el. Dormitorul era curat, dar spartan.

Erika se apropie de o comodă cu sertare și-și privi reflexia în oglinda cu ramă aurită așezată deasupra acesteia. Chipul care-o privea din oglindă nu-i inspira cine știe ce încredere. Părul scurt și blond stătea lipit în smocuri și era presărat cu fire cenușii. Pe când era mai tânără, nu se arătase niciodată preocupată de propriul aspect. Fusesse binecuvântată cu un chip atractiv, tipic slavilor: pomeți înalți, piele netedă și ochi verzi, migdalați. Însă aceiași ochi începuseră acum să se încrețească pe la colțuri, fruntea să se adâncească de la prea multe cute și pielea de pe față să i se lase.

Privi o fotografie înrămată, așezată lângă oglindă. Un bărbat chipeș, cu părul negru, rânjea la ea – fostul ei soț.

Mark. Simțea că nu va reuși niciodată să-și revină după moartea lui, iar acest lucru, dublat de vina că din cauza ei își pierduse el viața, îi străpungea inima de prea multe ori pe zi. Un lucru la care nu se așteptase niciodată fusesse felul în care se simțea din cauza înaintării în vârstă. Era ca și cum, în mintea ei, ea se îndepărta treptat, treptat de Mark. Chipul lui îi rămăsese întipărit pe vecie în minte, în imagini. Cu trecerea anilor, ea se va transforma într-o doamnă bătrână, și totuși Mark avea să rămână de-a pururi tânăr și arătos.

În urmă cu câteva zile, pe când conducea spre muncă, Erika auzise la radio melodia „Forever young” a celor de la Alphaville. Fusesse nevoită să

oprească mașina lângă bordură, pentru a reuși să-și revină.

Erika își plimbă câteva secunde mâna peste rama pozei, urmărind după aceea conturul maxilarului puternic al lui Mark, trecând apoi la nas și la ochii căprui, plini de căldură. Ridică fotografia, simțind în mână greutatea ramei. Deschise sertarul de deasupra, apoi privi lenjeria intimă împăturită cu grijă și, ridicând primul teanc, îndesă cu grijă sub el fotografia înrămată. Șovăi, apoi își trase mâna înapoi. Închise sertarul și așază la loc fotografia, pe lemnul lăcuit al comodei.

Peste vreo două săptămâni se vor împlini doi ani de la moartea lui Mark. În colțul ochiului i se formă o lacrimă, care căzu apoi pe lemn cu un mic pleoscăit. Încă nu era pregătită să-l lase să plece. Se temea de ziua în care va trebui s-o facă.

Erika se șterse pe față cu dosul palmei și merse în sufragerie. Era la fel ca dormitorul: curată și funcțională. O canapea și o măsuță de cafea, ambele îndreptate cu fața înspre televizorul micuț. O poliță pentru cărți era prinsă în stânga peretelui cu ferestre panoramice și reprezenta suportul pentru grămezi de cataloage de cumpărături, cărți de telefoane și un exemplar broșat din *Cincizeci de umbre ale lui Grey* lăsat de ocupantul anterior al apartamentului. Copii ale dosarelor lui Gary Wilmslow și Gregory Munro zăceau deschise pe canapea, iar pe măsuța de

cafea pâlpâia ecranul laptopului Erikăi. Cu cât citea mai multe despre Gary Wilmslow, cu atât devenea mai frustrată. Peterson avea dreptate: Gary avea un motiv foarte întemeiat să-l omoare pe Gregory Munro, iar acum i se interzisese să se atingă de el.

Erika înhăță pachetul de țigări și deschise ușa care ducea pe terasă. Luna strălucea deasupra grădinii pe care o folosea împreună cu ceilalți chiriași: un pătrat de iarbă îngrijit, în capătul căruia se ghicea conturul unui măr. Vecinii ei aveau servicii care-i țineau la fel de ocupați ca și pe ea și le plăcea să păstreze o oarecare distanță. Scoase o țigară din pachet și-și lungi gâtul, ca să vadă dacă la etaj era aprinsă vreo lumină. Zidul din cărămidă se înălța cale de patru etaje și radia căldură, încălzindu-i fața. În timp ce-și aprindea țigara ezită o clipă, observând o cutie mare și albă prinsă pe clădire, pe care scria HOMESTEAD SECURITY, cu litere roșii.

În mintea încețoșată a Erikăi se aprinse un becuț. Se repezi înapoi înăuntru. Ținând țigara strâns între dinți, înhăță dosarul lui Gregory Munro și începu să-l răsfoiască, citind declarațiile martorilor, privind fotografiile făcute la locul crimei. Îi sună telefonul și răspunse imediat, ținându-l strâns sub bărbie, astfel încât să poată răsfoi în continuare dosarul.

— Bună, Erika, sunt eu, zise Isaac.

— Da? răspunse Erika, cu mintea mai mult la

dosarul de caz decât la apelul telefonic. Ai aflat mai multe amănunte despre uciderea lui Gregory Munro?

— Nu. Nu te-am sunat în interes de serviciu. Voiam doar să-mi cer scuze pentru seara trecută... Ar fi trebuit să-ți spun că Stephen va rămâne să cineze cu noi. Știu că te invitasem, iar tu ai crezut...

— Isaac, ce faci tu cu viața ta e doar problema ta, spuse Erika, doar pe jumătate atentă la conversație, în timp ce răsfoia pozele făcute în casa lui Gregory Munro.

Instantanee luate de aproape cu bucătăria, cina gata preparată pe blatul de lucru... Știa că văzuse ceva într-o poză, dar nu-și mai amintea ce anume.

— Da, dar aș dori să mă revanșez față de tine, spuse Isaac. Ai vrea să vii la mine la cină, joi?

Erika întoarse pagina și se opri, holbându-se la fotografie.

— Mai ești acolo? întrebă Isaac.

— Da... Și da, mi-ar face mare plăcere să vin la cină. Trebuie să închid, spuse ea, și, înainte ca Isaac să aibă ocazia să mai adauge ceva, Erika închise telefonul.

După care se repezi în dormitor și începu să se îmbrace.

Capitolul 16

Isaac vorbise cu Erika de la telefonul de lângă pat. După ce termină, se lăsă pe spate și rămase cu privirea fixată asupra receptorului.

— Mi-a cam închis telefonul în nas, am impresia. Bine, poate că nu mi l-a închis în nas, dar a încheiat cam abrupt discuția, adăugă el.

Stephen stătea lângă el, lucrând la laptop.

— Ți-am zis eu. E o tipă a naibii de rece, completă el în timp ce tasta în continuare.

Isaac privi câteva clipe cum apăreau cuvintele pe ecranul pâlpăitor al laptopului.

— Ești nedrept, Stevie. E afectată. Încă mai suferă după soțul ei, iar pe deasupra, mai poartă în spate și vina morții lui. În plus, nu lucrează într-un mediu care să-i permită să-și exprime adevăratele sentimente.

— Ce previzibil. Și clișeic. Inspectoarea-șefă defectă, prea ocupată pentru restul lumii și dedicată doar muncii sale, zise Stephen tastând în continuare.

— Foarte aspru din partea ta, Stevie.

— *Viața* e aspră.

— Și cărțile pe care le scrii? Personajul tău principal, inspectorul-șef Bartolomew, e un tip destul de defect.

Stephen ridică privirea din ecranul laptopului.

— Da, dar inspectorul-șef Bartolomew nu e deloc clișeic. Are mult mai multă profunzime decât asta, cum îi zice...

— Erika.

— El e un antierou. Am primit multe laude pentru originalitatea lui, pentru genialitatea lui plină de defecte. Am primit o nominalizare la afurisitul de Premiu Dagger!

— Bine, Stevie, nu te criticam.

— Bun, nu amesteca munca mea cu situația tragică a prietenei tale.

Urmă o tăcere stingheritoare. Isaac începu să adune ambalajele goale ale batoanelor de ciocolată care se adunaseră pe pătură, în jurul lui Stephen.

— Mi-ar plăcea să ajungi să o cunoști, zise Isaac. E o cu totul altă persoană în afara serviciului. Mi-ar plăcea să deveniți prieteni. Ai auzit că am invitat-o la cină.

— Isaac, am un termen de respectat. După ce trece, sigur, presupun că aş putea ieși la o cafea cu ea, spuse Stephen, scriind în continuare la laptop. Când a trecut pe la noi, n-a fost chiar amabilă cu mine. Ea ar trebui să depună mai multe eforturi, nu eu.

Isaac încuviință din cap și privi chipul frumos al lui Stephen și torsul gol al acestuia. Avea pielea atât de netedă, pur și simplu perfectă. Strălucea în lumina slabă aruncată de ecranul laptopului. În adâncul sufletului, Isaac știa că e obsedat de Stephen și că obsesiile sunt distructive și periculoase, însă pur și simplu nu suporta gândul de-a nu fi cu el. Nu suporta ideea de-a se trezi și a găsi patul gol, fără el.

Stephen arcui o sprânceană în timp ce tasta.

— Ce faci, Stevie?

— Un pic de muncă de cercetare. Sunt într-o cameră de chat pe internet, dedicată discuțiilor despre metode de sinucidere. Ridică privirea spre Isaac. Caut material pentru o nouă carte, în caz că-ncepi să-ți faci griji.

— Oamenii intră pe internet ca să discute despre metode de sinucidere? întrebă Isaac, mototolind ambalajele batoanelor de ciocolată și strângându-le într-o mingiuță în timp ce se chiora la ecranul laptopului.

— Dap. Există camere de chat pentru orice tip de ciudățenie și fetiș - nu că sinuciderea ar fi neapărat un fetiș. Oamenii ăștia discută la modul cel mai serios despre cele mai potrivite metode de-a sfârși cu toate - cele mai eficiente metode în care poți s-o faci, fără a fi deranjat. Fii atent la asta...

— Nu vreau s-aud, zise Isaac. Am văzut prea multe cazuri de sinucidere: supradoze, spânzurări, vene tăiate, otrăviri macabre. Cele mai nașpa cazuri sunt persoanele care se aruncă de la înălțime. Săptămâna trecută, a trebuit să încerc să-mi dau seama ce și cum sunt rămășițele unei adolescente care-a sărit de pe podul rutier Hammersmith. A lovit pavajul cu o asemenea forță, încât maxilarul i-a pătruns prin creier.

— Iisuse! exclamă Stephen, ridicând din nou privirea spre el. Mă pot folosi de asta?

— Ce?

— E o chestie chiar bună. Aș putea-o folosi în carte.

— Nu! sări Isaac, scandalizat.

Stephen se întoarse din nou la tastat.

— A, nu te uita la istoricul navigării mele pe Google. E plin de întrebări de genul: *cât timp durează până ce pielea începe să putrezească atunci când un cadavru e îngropat într-un sicriu căptușit cu plumb?*

— Te-aș putea lămuri eu.

— Doar ce mi-ai zis că nu vrei să discuți cu mine despre munca ta!

— Te pot ajuta. N-am zis că n-aș vrea să te ajut. Doar că nu vreau să vorbesc *chiar acum* despre ea.

Stephen oftă și lăsă laptopul pe noptiera de lângă pat.

— Ies la o țigară.

Luă pachetul de țigări și se ridică din pat, îndreptându-se spre ușile balconului.

— Dacă ai de gând să ieși afară, ia-ți niște haine pe tine, zise Isaac, cu ochii la boxerii mici și negri pe care-i purta Stephen.

— De ce? E târziu. Și întuneric.

— Pentru că... Pentru că aici ești în Blackheath. Vecinii mei sunt oameni respectabili.

Nu era într-un totu adevărat. Vizavi de el se mutase un tânăr extrem de atrăgător, pe care Isaac îl suspecta că ar fi gay. Era îngrozit de gândul

că vecinul său și Stephen s-ar putea întâlni. La urma urmei, Stephen îl mai părăsise o dată.

— Priviți din afară, ar putea părea oameni respectabili. Cine știe ce ascund însă în spatele ușilor închise? îl tachină Stephen.

— Te rog... zise Isaac aplecându-se pentru a-l cuprinde în brațe.

Stephen își dădu ochii peste cap și se feri, trăgându-și apoi un tricou pe el. Își vârî o țigară în gură și se apropie de ușă. Isaac îl privi ieșind pe balcon: silueta înaltă și athletică, țigara atârându-i din buzele făcute țugui, modul în care chiloții îi stăteau pe fesele musculoase.

Din punct de vedere profesional, lui Isaac nu i se putea reproșa absolut nimic: era un medic legist strălucit, cu o carieră de succes. Era stăpân pe absolut toate aspectele profesiei sale și nu-și pleca în fața nimănui capul. Cu toate astea, avea o viață privată extrem de agitată. Stephen Linley îi răsturnase lumea cu susul în jos. Stephen controla toate aspectele relației lor și, totodată, sentimentele lui Isaac. Isaac știa că acest lucru îl incita și, în același timp, îl și deranja.

Se întinse și luă laptopul lui Stephen. Văzu că textul din camera de chat apărea și dispărea în bucăți, mișcându-se în susul ecranului. Minimiză fereastra, care fu înlocuită de textul noului roman la care lucra Stephen. Romanele lui Stephen erau întunecate și pline de violență. Lui Isaac i se păreau cam tulburătoare, însă îi plăceau și-i era

rușine să recunoască faptul că se simțea atras de violența extremă și de modul în care Stephen izbutea să intre în mințile criminalilor în serie extrem de brutali și de sadici.

Era pe punctul de-a începe să citească, dar își dădu seama că-i promisese că nu va citi nimic din roman înainte de-a fi terminat. Așeză laptopul lui Stephen la locul lui și ieși și el pe balcon, precum un câine nerăbdător să-și regăsească stăpânul.

Capitolul 17

Laurel Road era tăcut și nemișcat când Erika introduse cheia în încuietoarea casei lui Gregory Munro și desfăcu sigiliul pentru scena crimei lipit pe ușă. Răsuci cheia în broască și împinse ușa, desprinzând ultimele rămășițe lipicioase ale sigiliului. Păși în hol. Se auzea un bipăit ascuțit și enervant, iar ea văzu, în întuneric, tabloul sistemului de alarmă.

— Rahat! murmură.

Nu anticipase faptul că tehnicienii criminaliști activaseră sistemul de securitate după ce-și terminaseră treaba în casă. Se holbă la ecran, știind că nu avea la dispoziție decât câteva secunde înainte ca agenții în uniformă să fie alarmați, urmând apoi să se îngroape în hârtogărie, pentru a-și justifica prezența acolo. Formă combinația 4291, dezactivând alarma. Era numărul de urgență folosit cel mai adesea pentru

a reseta alarmele de la scena crimei. Poate că nu era cel mai sigur mod de-a rezolva o astfel de situație, însă îi scutea de o mulțime de intervenții costisitoare.

Era sufocant de cald, iar mirosul cărnos și rânced al cadavrului lui Gregory Munro încă mai plutea în întunericul casei. Erika apăsă un comutator și iluminează holul, lumina pâlind pe măsură ce scările se pierdeau în beznă. Se întrebă cum i s-ar fi părut cuiva casa dacă n-ar fi știut că e o scenă a crimei. Ei una i se părea că trimitea ecouri ale violențelor petrecute acolo.

Trecu pe lângă scări și pătrunse în bucătărie, aprinzând luminile. Găsi ceea ce descoperise în fotografie: un panou din plută, lângă frigider. Pe el erau prinse mai multe meniuri ale unor restaurante cu livrare la domiciliu, o listă de cumpărături scrisă de mână și un prospect al unei firme de securitate: GUARDHOUSE ALARMS.

Erica desprinse prospectul de pe panou. Designul acestuia părea făcut de profesioniști, însă era printat pe o hârtie extrem de banală, din cele folosite la imprimantele cu tuș. Fundalul era negru, iar cuvintele „Guard House Alarms” erau scrise cu litere roșii. Litera „H” de la „House” se transforma, în partea de sus, într-un feroce câine ciobănesc german. Sub cele două cuvinte se afla un număr de telefon și o adresă de e-mail. Erika întoarse prospectul pe partea cealaltă. În partea de jos, scrise cu o cariocă albastră, se distingeau:

MIKE, 21 IUNIE, 6:30 PM.

Erika își scoase telefonul mobil și formă numărul.

Tăcere, apoi un ton ascuțit și o voce automată îi spuse că numărul respectiv nu mai era alocat. Erika se apropie de ușa glisantă masivă din sticlă situată în partea din spate a casei, care se deschise cu un fâsâit după ce ea moșmondi nițel la mânerul încăpățânat al acesteia. Ieși afară pe terasă. Pe zidul din spate al casei, deasupra ușii din sticlă, se afla cutia albă a unui sistem de securitate, pe care erau ștanțate, cu litere roșii, cuvintele HOMESTEAD SECURITY, una precum cea care se găsea pe peretele apartamentului ei.

Intră înapoi în casă și-l sună pe Crane. Când acesta răspunse, Erika reuși să distingă zgomotul puternic al unui televizor ce se auzea în fundal.

— Scuze că sun atât de târziu. Sunt inspectorșef Foster. Poți vorbi? întrebă ea.

— Stai așa, răspunse el.

Se auzi un foșnet, apoi zgomotul scos de televizor se estompă.

— Scuze. Am nimerit într-un moment nepotrivit, Crane?

— Nu, e-n regulă. Tocmai ce m-ai salvat de *The real housewives of Beverly Hills*. Karen, iubita mea, e înnebunită după emisiune, dar eu am parte de destulă agresivitate la muncă. N-am nevoie și de neveste nebune și agresive când ajung acasă. În fine, ce pot face pentru tine, șefa?

— Gregory Munro. M-am uitat peste desfășurătorul lui telefonic. Spune că a sunat la o firmă de securitate - Guard House Alarms Limited - pe 19 iunie.

— Stai un pic, să-mi trezesc laptopul la viață. Da, Guard House Alarms. A fost unul dintre numerele pe care le-am urmărit azi de dimineață.

— Și?

— Le-am lăsat un mesaj pe telefon, după care m-a sunat un tip înapoi ca să-mi confirme că un individ pe nume Mike a făcut o vizită la domiciliu. A făcut o verificare și a ajuns la concluzia că toate sistemele de alarmă și toate luminile de securitate erau în regulă și funcționau așa cum trebuie.

— Cum ți s-a părut tipul respectiv?

— Ce să zic, mi s-a părut normal. Ce-o mai fi însemnând normal în ziua de azi. A fost totuși ceva anume în glasul său totuși, un fel de sclifoseală cum că el le-ar ști pe toate. De ce?

— Doar ce-am format acel număr și nu mai există. A fost scos din uz, preciză Erika.

— Cum?

Urmă o pauză, timp în care auzi cum erau apășate butoanele tastaturii lui Crane. Apoi un bipăit ascuțit.

— Tocmai am trimis un e-mail la adresa de pe prospect, care a fost imediat redirectionat înapoi. Eroare de trimitere a subsistemului, adică mesajul nu a putut fi trimis, o lămuri Crane.

Erika ieși din nou în grădina scufundată în

beznă și scrută cu atenție cutia firmei HOMESTEAD SECURITY fixată pe perete.

— Iisuse, șefa! Crezi că acela a fost ucigașul?

— Dap. Probabil că acel prospect a fost livrat personal, și presupun că Gregory Munro a apelat acel număr și a aranjat ca acest Mike să treacă pe la el...

— Mike a fost invitat înăuntru și i s-a permis să inspecteze terenul, primind acces la planul casei, la sistemele de alarmă, la luminile de securitate, la totul, practic, termină Crane în locul ei.

— Și e destul de probabil ca tu să fi vorbit cu Mike în persoană, astăzi. Te-a sunat înapoi de pe numărul de telefon al firmei Guard House Alarms.

— Rahat! Șefa, ce vrei să fac?

— Trebuie să dăm de urma celui telefon și a acelei adrese de e-mail, cât mai urgent.

— Pun pariu că a fost unul preplătit, dar pot încerca să-i dau totuși de urmă.

— Va trebui să-i luăm din nou la întrebări pe locuitorii de pe Laurel Road și să obținem detalii asupra tuturor agenților de livrare care au fost văzuți acolo, în special dacă l-au văzut pe acest Mike sosind pe data de 21 iunie.

— În regulă, șefa. Pot verifica pe computer câteva chestii chiar acum. Te țin la curent.

— Mersi, zise Erika.

Urmă un clic, iar legătura cu Crane se întrerupse. Se întoarse la gardul din spate,

simțind iarba aspră sub tălpi. Totul era nemișcat și tăcut. În depărtare se auzi zgomotul slab scos de o mașină și țârâitul greierilor. Tresări de spaimă când un tren sparse liniștea cu sirena lui, trecând apoi zăngănind pe șinele din fundul grădinii.

Se apropie de gard și se lasă pe vine sub copac, examinând locul în care fusese tăiată sârma gardului. Erika trase sârma într-o parte și se strecură prin gaură, înaintă pe un petic de iarbă înaltă și uscată și ajunse pe o cărare. Rămase o clipă nemișcată în căldura serii, lăsându-și ochii să se obișnuiască cu întunericul. Traversă cărarea îngustă și prăfuită, pătrunse printr-un gol dintre copacii înalți și ajunse pe liniile de cale ferată. Putea distinge locul în care șinele se pierdeau în depărtare. Se întoarce la cărare și-și scoase telefonul, activând aplicația lanternei și direcționând lumina spre stânga și spre dreapta. Cărarea era iluminată cale de câțiva pași, după care dispărea între arbori, în beznă. Erika se lasă iar pe vine sub copacul din fundul grădinii și privi înspre casă. Aceasta părea că-i întoarce privirea: cele două ferestre întunecate de la etaj semănau cu niște ochi.

— De aici ai pândit? șopti Erika doar pentru sine. Cât timp ai stat aici? Ce ai văzut? N-ai să scapi cu asta. Vin după tine.

Capitolul 18

Abia era mijlocul dimineții, însă deja soarele lovea nemilos cu razele sale înăbușitoare. Pajiștile din fața unui lung șir de case terasate din cărămidă roșie erau pârjolite într-o largă varietate de tonuri de galben. Ora de vârf deja trecuse, și în afara unui avion ce brăzda cerul senin și albastru, drumul era complet pustiu.

Simone se opri la un supermarket în drumul ei spre casă după ce ieșise din tura de noapte de la spital, iar acum înainta pe trotuar gârbovită din cauza sacoșelor de cumpărături prea grele pentru ea. Plasticul îi săpase adânc și dureros în carnea palmelor, iar sudoarea i se scurgea pe sub geaca groasă. Țesutul cicatrizat ce-i traversa toată burta o ustura și se inflamase din cauza transpirației și a frecării uniforme de piele. Ajunse în fața casei dărăpănate din capătul șirului și se împinse în poartă. Aceasta se blocă în aleea de beton, determinând-o pe femeie să-și proptească, cu furie, toată greutatea în ea, o dată, de două ori, până ce poarta cedă pe neașteptate și femeia țâșni în față, aproape pierzându-și echilibrul.

Se grăbi să ajungă cât mai repede la ușa din față, mormăind tot soiul de blesteme, înainte de-a da drumul sacoșelor cu cumpărături pe treapta din fața ușii. Ridică mâinile, traversate acum de adâncituri roșii. Pe ușa casei de alături ieși o vecină. Era o doamnă în vârstă, îmbrăcată cu o rochie elegantă. În timp ce încuia ușa, o privi pe Simone, care se căuta în buzunare după chei.

Privirea vecinei se mută la gardul gata să se prăbușească dintre curțile lor, apoi la pajiștea pârljită din fața casei lui Simone, pe care se aflau o mașină de spălat străveche, mai multe cutii de vopsea goale și o grămadă destul de consistentă de crăci putrezite. Ochii vecinei se întoarseră la Simone, care acum stătea nemișcată, fixând-o cu privirea.

— A, bună dimineța, doamnă Matthews, zise vecina.

Simone nu-i răspunse; rămase privind-o cu ochii ei albaștri, mari și reci. Vecina găsi destul de neliniștitoare privirea ei fixă. Ochii lui Simone erau morți, lipsiți de emoție și poziționați nițel cam departe unul de celălalt.

— Ce zi splendidă...

Simone o privi fix pe vecină până ce aceasta se grăbi să dispară din raza ei vizuală.

— Cățea băgăcioasă, murmură Simone, înainte de-a se răsuci și-a vârî cheia în încuietoare.

Holul de la intrare era prăfuit și înțesat de ziare vechi. Simone trase sacoșele cu cumpărături înăuntru și azvârli cheile pe masa veche de lemn din hol. Se răsuci și închise ușa de la intrare. Odinioară, ușa aceea fusese pur și simplu minunată, cu geam colorat, decorat cu modele în formă de diamant. În zilele însorite, proiecta un mozaic de culori calde pe covorul de culoare deschisă din hol. Acum în ea erau bătute mai multe scânduri, iar din vechile diamante albastre

nu mai rămăseseră decât câteva, în partea de sus, deasupra unei bucăți de lemn care era bătută-n cuie în tocul ușii.

Simone se răsuci iar cu fața spre hol după ce încuie ușa și i se încleștă gâtul de spaimă. În mijlocul holului o aștepta un bărbat. Gura acestuia atârna larg deschisă și ochii îi erau acoperiți cu o pieleț albicioasă. Era despuiat și de pe pielea palidă și lăsată îi picura apă.

Femeia se împletici înapoi, simțind cum în spate o apăsa clanța ușii. Închise ochii și-i deschise din nou. Bărbatul era tot acolo. Acum apa se scurgea pe el în mici râulețe, peste burdihanul masiv și păros și, mai jos, peste peticul alb al organelor genitale. Mocheta de sub picioarele lui se transformase acum într-un cerc întunecat, pe măsură ce apa începea să se adune sub el cu repeziciune. Simone închise ochii strâns, după care-i deschise din nou. Bărbatul se apropia de ea, împleticindu-se pe covor, în timp ce unghiile lungi și galbene de la picioare i se agățau în covor. Femeia îi simți răsuflarea. Un miros fetid, de ceapă amestecată cu trăscau stătut.

— NU! zbieră ea, închizând ochii și lovindu-se cu pumnii peste față. NU-MI POȚI FACE RĂU, STAN! EȘTI MORT!

Deschise iar ochii.

Holul era din nou ca înainte: aglomerat și întunecos, dar gol. Încă un avion brăzdă cerul, scoțând un zgomot înăbușit, iar femeia își auzi

răsuflarea greoaie.
Bărbatul dispăruse.
Deocamdată.

Capitolul 19

Era o după-amiază fierbinte și lipicioasă, la o săptămână după descoperirea trupului lui Gregory Munro, când Erika fu chemată la Lewisham Row pentru a participa la o ședință de informare cu privire la cazul lui Gregory Munro. Ancheta ajunsese într-un impas, iar încrederea în capacitățile ei începuse să se clatine, așa că încrederea ei în forțele proprii începea să scârțâie.

Ședința se ținea în sala de conferințe izolată fonic de la ultimul etaj, iar dintre cei prezenți făceau parte comisarul-șef Marsh, Colleen Scanlan, impunătoarea agentă de relații cu publicul a Poliției Metropolitane, Tim Aiken, un tânăr psiholog criminalist, și chestorul-șef Oakley, care-i supraveghea pe toți cu ochi atenți din capul mesei de conferințe lungi. Oakley nu încercase niciodată să ascundă faptul că n-o plăcea pe Erika. Era un tip viclean, cu trăsături elegante, al cărui păr de culoarea oțelului era întotdeauna tuns impecabil și care pe Erika o ducea cu gândul la o vulpe alunecoasă și șireată. Obişnuita-i tunsoare lipsită de cusur era acum flească de transpirație și fusese silit să-și dea jos jacheta regulamentară a Poliției Metropolitane, cu epoleții ei decorați cu

simbolurile elaborate ale gradului său, și să-și suflece și mânecile cămășii până sus.

Erika deschise ședința, expunând în fața șefilor modul în care decursese ancheta până în acest punct.

— Impulsionați de descoperirea faptului că ucigașul nostru a aranjat o vizită la domiciliul lui Gregory Munro, oamenii mei au muncit nonstop și au examinat cu atenție sute de ore de înregistrări video ale camerelor din interiorul și din jurul gării Honor Oak Park. Rezidenții de pe Laurel Road au fost luați din nou la întrebări, însă nimeni nu și-a adus aminte să fi observat vreun reprezentant al fictivei Guard House Alarms. Firma în sine nu există. Adresa de e-mail de pe prospect era falsă, iar numărul de telefon de pe el s-a dovedit a fi al unui telefon preplătit, imposibil de urmărit.

Erika privi de jur-împrejurul mesei de conferințe și-și dădu seama că întâlnirea de față era o încercare hotărătoare din partea ei de-a ține sub control toți oamenii care-i fuseseră puși la dispoziție. Pe lângă presiunea la care se simțea supusă, aerul condiționat își dăduse obștescul sfârșit, lăsând ca aerul lipicios și fierbinte să-și facă mendrele cu cei prezenți.

Continuă:

— Urmăresc cu asiduitate absolut orice detaliu al vieții personale a lui Gregory Munro. Cred că-l știa sau își mai întâlnise atacatorul cu o altă ocazie, iar viața lui personală ne poate ajuta

să aflăm identitatea criminalului. Însă am nevoie de mai mult timp pentru a desluși ițele acestui caz extrem de complex.

— Cumnatul victimei, Gary Wilmslow, se află de asemenea sub anchetă pentru infracțiuni fără vreo legătură cu acest caz, care fac parte din Operațiunea Hemslow, o întrerupse Oakley. Nădăjduiesc că cele două anchete nu se vor intersecta, iar polițiștii care se ocupă de uciderea lui Munro vor fi ținuți departe de Operațiunea Hemslow?

— Da, domnule. Totul e sub control, zise Marsh, aruncându-i Erikăi o privire.

Toată lumea tăcea în timp ce ochii tuturor erau îndreptați asupra ei. Marsh schimbă subiectul:

— Cum rămâne cu revistele pornografice cu gay de la locul crimei? Am înțeles că Gregory Munro descărcase o aplicație pentru gay pe telefonul său mobil?

Marsh deja discutase acest aspect cu Erika. Femeia își dădu seama că el abordase acest subiect pentru a-i da satisfacție lui Oakley.

— Da, domnule. Am găsit câteva reviste pornografice cu gay și Munro descărcase Grindr, o aplicație pentru mobil pentru întâlnirile între gay, însă n-apucase să o activeze. Nu am găsit niciun fel de contacte sau mesaje, îi informă Erika.

— Deci e posibil ca victima să fi fost implicată în relații homosexuale cu tot soiul de anonimi?

interveni Oakley.

— Nu există nicio dovadă concretă, în afara unor reviste cu gay răsfoite din greu, care să indice că Gregory Munro era stăpânit de impulsuri homosexuale, zise Erika.

— De ce n-ai încercat să cercetezi localurile pentru gay împrăștiate prin toată Londra? Toaletele publice? Parcurile? insistă Oakley.

— Le-am luat și pe acelea în considerare, domnule. Cunoaștem foarte bine anumite zone, însă nu sunt acoperite de camere de supraveghere. Oamenii mei sunt ocupați până peste cap cu probe pe care le *avem*, fără a mai fi nevoie să se ocupe și de piste secundare care-ar semăna cu căutarea de cai verzi pe pereți...

— Era un bărbat căsătorit ce simțea dorințe homosexuale chiar nu înțeleg de ce nu e aceasta direcția principală a anchetei tale, inspector-șef Poster?

— Cum spuneam, domnule, avem mai multe piste de urmat în anchetă. Aș avea nevoie de mai mulți oameni, dacă ar trebui să încep...

— Deja ai la dispoziție o echipă destul de numeroasă, inspector-șef Foster. Poate ar fi mai bine să abordăm subiectul modului în care te folosești de resursele puse la dispoziție, înainte de-a sări să ceri și mai multe?

— Domnule, vă pot asigura că fiecare om al meu este folosit în așa fel încât să-și pună în valoare abilitățile.

Oakley ridică de pe masă o poză cu locul crimei lui Gregory Munro și o privi cu atenție.

— Violența în rândul comunității gay are adesea legătură exclusiv cu dorința sexuală. Oamenii de genul acesta nu cumva caută dinadins întâlniri anonime? Ajungând să invite acasă la ei persoane periculoase?

— În mod evident, cunoaștem tipuri diferite de bărbați gay, domnule, veni replica Erikăi.

Toți cei de la masă amuțiseră.

— Căldura e de vină: ne afectează pe toți, domnule, interveni Marsh, aruncându-i o privire aspră Erikăi.

Oakley se îmbufnă și scoase din buzunar o batistă împăturită impecabil pe care și-o apăsă pe față, ștergându-și fruntea plină de broboane de transpirație. Modul în care-și ridică bretonul, cu mare atenție, o făcu să se întrebe pe Erika dacă acesta nu cumva purta perucă. Un „sirop”. Cuvântul îi apăru brusc în minte. Sirop... Sirop de smochine... perucă³... își aduse aminte de ziua în care Mark îi povestise prima oară despre rimele argoului cockney, ea fiind proaspăt sosită în Anglia, și de cât de mult răsesese după ce-l ascultase.

— E ceva comic, inspector-șef Poster? întrebă Oakley, în timp ce-și vâră la loc batista în buzunar.

— Nu, domnule, zise Erika, izbutind să revină

³ Joc de cuvinte intraductibil: *Syrup offigs (smochine)... wig (perucă)... (N.t.)*

printre cei prezenți.

— Bun, pentru că pe lângă puterea de muncă pe care o ai la dispoziție, presa a profitat de eșecul tău de-a găsi un suspect pentru a lovi cu răutate în Poliția Metropolitană. Mai întâi ziarele locale, acum și cele naționale. Arată înspre ziarele aflate în mijlocul mesei de conferințe, care aveau titluri de genul: „SUPER MEDIC PRIMAR OMORÂT ÎN PAT?” și „POLIȚIA ÎNCĂ SE AFLĂ PE URMELE UCIGAȘULUI DOCTORULUI DE TOP”. Colleen, ai rămas destul de tăcută, așa că aş fi curios să aflu ce-ai de zis.

— Lucrez... începu Colleen și se opri.

Avea de gând să zică „din greu” se gândi Erika.

— Lucrez pe toate fronturile ca să putem fi siguri că echipa mea de presă îndreaptă media în direcția corectă. Firește, există destul de puține informații pe care să le putem oferi, adăugă ea, încercând să arunce din nou vina în cărca Erikăi.

— Nu e treaba ta să îi hrănești cu lingurița pe ziariști. Cred că e ușor cam prematur să oferim informații atât de devreme, zise Erika. Ar fi trebuit mai întâi să fim cu doi pași mai în față și pregătiți cu mai multe informații. Acum s-au repezit exact la ceea ce credeam că se vor repezi și au găsit propriul lor unghi de abordare al problemei, legând acest caz de tăierile bugetare făcute de guvern.

— Da, chiar așa, inspector-șef Poster, oare de

unde au căpătat ei acest citat? întrebă Oakley, ridicând un ziar de pe masă. „Pe teritoriul Londrei, 14.000 de camere de supraveghere au fost scoase din uz; poliția nu are oamenii necesari care să asigure efectiv siguranța cetățenilor”. Nu-i așa că ai fost una dintre cele mai vocale susținătoare ale acestei teorii cu lipsa camerelor de supraveghere?

— Domnule, sugerați cumva că am dat presei informații despre acest caz?

— Nu, chestorul-șef nu sugerează una ca asta, o întrerupse Marsh.

— Paul, să știi că pot vorbi și eu în nume propriu, se răsti Oakley. Ceea ce vreau să spun e că n-are rost să începem să alarmăm lumea, inspector-șef Poster. Te afli la conducerea unei echipe numeroase de agenți. Echipei tale i s-au pus la dispoziție o mulțime de resurse pentru a ancheta această crimă. Așa că nu cred că face bine la moral dacă te plângi întruna despre ce anume n-ai căpătat. De câți polițiști în plus crezi că ai nevoie?

— Domnule, nu sunt negativistă și nici nu mă plâng, zise Erika.

— De câți?

— De cinci. Am pregătit hârtiile pentru dumneavoastră și am trecut acolo toate detaliile și cum anume le voi folosi...

— A trecut o săptămână de la uciderea lui Gregory Munro și trebuie să mă asigur că

resursele noastre sunt folosite așa cum trebuie, o întrerupse Oakley.

— Da, domnule, dar...

— Te sfătuiesc insistent să schimbi direcția anchetei noastre, inspector-șef Poster, plecând de la premisa că Gregory Munro a invitat un bărbat la el în casă pentru a întreține relații sexuale cu el, iar acest bărbat, oricine o fi fost el, a zărit o oportunitate și l-a omorât. O crimă pasională.

— Un conflict între gay? spuse Erika.

— Nu-mi place această formulare, inspector-șef Poster.

— Însă presa o adoră. Și n-am nici cea mai vagă umbră de îndoială că toată comunitatea gay va întâmpina un nou val de hărțuiri și de reacții negative dacă vom aborda ancheta din acest unghi. În plus, am găsit dovezi că fereastra de la bucătărie a fost forțată, iar gardul din spate al proprietății a fost tăiat cu cleștele. Nu pare credibil ca Gregory Munro să-l fi invitat el însuși în casă pe cel care a făcut asta. Cea mai puternică dovadă a noastră este prospectul firmei de securitate fictive. E vremea vacanțelor de vară. Încă n-am discutat cu toți locuitorii de pe Laurel Road pentru că mulți dintre ei încă nu s-au întors din concedii. Scotocim în continuare prin listele cu plângeri ale pacienților lui Gregory Munro. Iar asta ne ia timp.

— Până acum, s-a dovedit de folos vreo plângere la adresa doctorului nostru? întrebă

Oakely.

— Nu încă, dar...

— Aș vrea s-aud opinia profilerului nostru, zise Oakley, întrerupând-o din nou pe Erika. Tim?

Tim Aiken, psihologul criminalist, rămăsese tăcut până acum. Avea o chică de păr scurtă și strălucitoare, o miriște de barbă atent îngrijită la vreo frizerie de top și, în pofida faptului că purta cămașă și cravată, la încheietura mâinii avea un mănunchi gros de brățări multicolore împletite. Ridică privirea, părând surprins că trebuie să se oprească din a mai mâzgăli cuburi în carnet.

— Cred că tipul pe urmele căruia vă aflați e un individ care-și controlează impulsurile cu strictețe. Plănuiește totul foarte atent. Din punct de vedere fizic, este foarte puternic. Gregory Munro nu era un tip firav și există puține indicii care să susțină o confruntare fizică.

— Gregory Munro a fost drogat; în corpul său a fost găsită o doză consistentă de flunitrazepam. Flunitrazepamul este un drog folosit mai ales la întâlniri care se lasă cu violuri. Oricine a pătruns la el în casă a avut timp să-l drogheze, după care a așteptat ca drogul să-și facă efectul, adăugă Erika.

— Da. Deși flunitrazepamul se folosește adesea și-n rândul comunității gay pentru o excitare sexuală extrem de intensă, veni replica lui Tim.

— Mă îndoiesc că cei cărora li s-a strecurat o doză din acest drog într-un bar s-ar bucura de

rezultatele acestuia, îl contrazise Erika.

Tim continuă:

— Criminalul ar fi putut anticipa totul, folosindu-se de vicleana metodă cu prospectul firmei de securitate pentru a-și momi victima să-l sune. Coroborată cu folosirea unui sedativ, n-ar trebui să excludem posibilitatea elementului homosexual.

— Gregory Munro n-a fost abuzat sexual, zise Erika.

— Adevărat, însă criminalul nostru ar putea avea ceva probleme cu propria lui masculinitate și e posibil să fi avut ceva experiențe negative cu tipul A, sau masculi alfa, cum li se mai spune. Ar fi posibil să vrea să suprime masculi.

— Ce drăcie! Cât ne costă tipul ăsta? întrebă Erika după terminarea ședinței, după alte patruzeci de minute lipicioase și incomode, în timp ce cobora scările dintre etaje împreună cu Marsh.

— Nu pui prea mare bază pe profilul făcut de psihologul criminalist?

— Cred că poate fi de ajutor, deși de multe ori sunt chemați pe post de salvatori minune. Profilerii medico-legali nu prind criminali, noi îi prindem.

— Nu te mai plânge. Adu-ți aminte că și el lucrează pentru tine. L-a contrazis pe Oakley în privința faptului că ar trebui să-ți restrângă bugetul.

— Doar aburindu-l cu știința lui.

— Nu ești mulțumită?

— O să fiu mulțumită când o să-l prind pe cel care-a făcut asta, spuse Erika. De fapt, Tim nu ne-a spus mai nimic din ce nu știam deja. Deși teoria lui despre masculii alfa este destul de interesantă. Dar cum să ne folosim de ea? E cam vagă. Nu avem cum să punem sub supraveghere toți masculii dominanți cu caracter agresiv. Lumea e plină de ei.

Marsh își dădu ochii peste cap.

— Ușurează-ți viața și începe să stabilești o legătură de prietenie cu Oakley.

— În primul rând, nu am comentat în privința atitudinii lui homofobe, deci e un început. Și, oricum, ce rost are? Domnule, el n-o să mă placă niciodată. N-am să ajung niciodată pe lista cu persoane cărora le trimite felicitări de Crăciun.

Ajunseseră pe holul dintre scări pe care se afla biroul lui Marsh.

— Să mă ții la curent, da? zise el, în timp ce se pregătea să pătrundă printre ușile duble.

— Domnule, înainte de-a pleca, aveți cumva ceva vești despre postul acela de subcomisar?

Marsh se opri și se răsuci iar cu fața spre ea.

— Erika, deja ți-am spus că te-am pus în fruntea listei.

— L-ați informat pe Oakley că intenționați să mă avansați?

— Da.

— Și el ce-a avut de zis?

— Nu pot intra în detalii, doar știi prea bine acest lucru. Acum, trebuie să plec.

Marsh se întoarce să iasă pe ușă.

— Încă ceva, domnule. Cum rămâne cu faptul că Peter Munro încă mai locuiește sub același acoperiș cu Gary Wilmslow? îmi fac griji în privința situației sale.

Marsh se opri și se întoarce iar spre ea.

— În ultima săptămână, Peter n-a ieșit din casă decât pentru a pleca la școală, însoțit de mama sa. În câteva camere din casa lor am montat microfoane. Din câte știu eu, băiatul e bine. Iar Gary Wilmslow e un tip de modă veche. Vorbește despre onoare și familie și așa mai departe. Nu s-ar atinge nici în ruptul capului de cineva care e sânge din sângele său.

— V-ați uitat la prea multe episoade din *Eastenders*, domnule. Să sperăm că aveți dreptate.

— Am dreptate, spuse Marsh cu răceală, după care dispăru printre ușile duble, în biroul său.

Par să fiu foarte populară pentru toată lumea. Tot ce încerc e să-mi fac nenorocita asta de treabă, murmură Erika doar pentru ea, în timp ce cobora șirul de trepte rămase.

Când ajunsese în sala de operațiuni, ventilatoarele montate în tavan lucrau la turație maximă, însă nu păreau decât să circule aerul cald și mirosul de cafea și de trupuri umane.

— Șefa, doar ce-am auzit de la poliția în uniformă; vecinii care locuiesc vizavi de casa lui Gregory Munro s-au întors din vacanță, o informă Peterson, lăsându-și jos telefonul.

Moss stătea în fața lui Peterson, cu chipul roșu din cauza căldurii, în timp ce termina și ea de vorbit la telefon.

— Am discutat cu Estelle Munro. Spune că certificatul de Medic Generalist emis de Consiliul Municipal pentru Gregory Munro lipsește din casa fiului său, de la numărul 14 de pe Laurel Road.

— Când au putut să intre din nou în casă? întrebă Erika.

— Ieri. Am scotocit prin dosarul electronic întocmit de cei de la medicină legală, și totul a fost luat. Nu există nicio mențiune a Certificatului de Practică pentru Munro.

— Ceea ce înseamnă că e posibil să fi fost luat de ucigaș. Rahat! Cum de ne-a scăpat asta?

Capitolul 20

Era liniște și răcoare când Erika, Moss și Peterson au ajuns pe Laurel Road. Soarele coborâse suficient de mult încât casele de pe partea pe care locuise Gregory Munro să fie învăluite în umbră.

Un grup de bărbați și femei poșosiți direct de la birourile în care lucrau se strânsese în capătul străzii, cu chipuri aprinse, bărbații cu mânecile

suflecate și ținându-și sacourile în mâini. Era puțin trecut de cinci și jumătate, iar Erika își dădu seama că aceștia reprezentau primul val de navetiști care se întorcea acasă din centrul Londrei.

Apăsă butonul soneriei de la numărul 14. Câteva secunde mai târziu, îi deschise Estelle Munro. Era îmbrăcată cu pantaloni lejeri deschiși la culoare și cu o bluză albă șic cu modele cu trandafiri, iar în mâini avea trase o pereche de mănuși galbene din cauciuc.

— Bună, doamnă Munro! Am venit după certificatul medical, începu Erika.

— Da, fu singurul răspuns al femeii.

Păși în spate, lăsându-i să intre. Erika recunoscuse izul înțepător al produselor de curățenie cu miros de lămâie, care se amesteca cu o coplesitoare mireasmă de flori artificiale. În casă era totuși destul de răcoare. Toate ferestrele erau închise, iar aerul condiționat zumzăia în toate camerele.

— L-am găsit în biroul lui Gregory, zise Estelle, închizând ușa de la intrare și încuind-o.

Erika observă că femeia înlocuise încuietorile: o broască Yale scilipea de nouă ce era, iar deasupra ei erau și două lanțuri nou-nouțe.

O urmară pe Estelle în sus pe scări, înaintând cu încetineală în urma femeii care râsufla greoi.

— Cum merge treaba? întrebă Erika.

— Încă mai curăță mizeria lăsată în urmă de oamenii voștri, veni răspunsul usturător al lui Estelle.

— Încercăm de fiecare dată să tratăm fiecare scenă a crimei cu cât mai mult respect posibil, însă o mulțime de oameni sunt implicați în astfel de acțiuni, ce se desfășoară pe proprietățile oamenilor, zise Moss.

— Și toți acești oameni s-au apropiat cât de cât de prinderea celui care mi-a omorât fiul?

— Urmărim mai multe piste, răspunse Erika.

Ajunseră în capătul scărilor. Estelle se opri pentru a-și trage răsuflarea, proptindu-și în șold o mână învelită în mănușă galbenă. Draperiile grele care acoperiseră până nu demult fereastra din hol fuseseră înlăturate, astfel încât refugiul era mult mai bine luminat acum.

— Inspector-șef Fosset, când voi putea lua înapoi trupul fiului meu? întrebă Estelle.

— Mă numesc inspector-șef Foster...

— Pentru că trebuie să mă ocup de o înmormântare, continuă Estelle, scoțându-și tacticos mănușile, de pe fiecare deget în parte.

— Mă tem că va trebui mai întâi să verificăm cine anume este prima persoană de legătură în caz de urgență, înainte de-a putea oferi mai multe detalii, o informă Moss.

Chipul lui Estelle se întunecă și mai mult.

— Gregory a fost fiul meu. L-am purtat în burtă timp de nouă luni. *Mie* o să-mi dați telefon

mai întâi, s-a-nțeleș? Penny n-a fost căsătorită cu el decât patru ani. Eu i-am fost mamă patruzeci și șase... Trase aer adânc în piept pentru a-și recăpăta controlul. M-a sunat Penny. Cerându-mi să-i spun când anume i se va da drumul *trupului*. „Trupului”! Nu lui „Gregory” sau lui „Greg” - el ura să i se spună Greg. Penny vrea să închirieze clubul de fotbal Shirley pentru priveghi. Auziți, un club de fotbal! N-am nicio îndoială că Gary și golanii ăia ai lui de prieteni vor *obține un adevărat chilipir*.

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă Munro.

Estelle intră în baie și-și trecu mâinile pe sub robinetul chiuvetei. Ieși afară, ștergându-se pe mâini pe un prosop micuț.

— Ieri m-a sunat Gary, proferând tot soiul de amenințări.

— V-a amenințat? Întrebă Erika.

— Gregory și-a modificat testamentul când el și Penny s-au separat. Tocmai ce-am aflat că mi-a lăsat mie casa, iar de drepturile de închiriere ale celorlalte proprietăți se va bucura Peter, la majorat.

— Și Penny?

Estelle îi aruncă Erikăi o privire extrem de aspră.

— Ce-i cu ea? Va primi casa cu patru dormitoare din Shirley. Care valorează o groază de bani. Gary mi-a vorbit foarte urât la telefon, insistând că Penny merita din plin această casă și

că va trebui să i-o cedez ei, *altfel...*

— Altfel ce? întrebă Erika.

— Of, folosește-ți și tu imaginația, inspectorșef Fosset. Ori altfel se va ocupa el de problemă. Își va trimite amicii la mine. S-ar putea ca o mașină să dea peste mine când mă întorc de la cumpărături. Să-nțeleg că ai citit dosarul lui Gary, cel plin de infracțiuni?

Erika schimbă o privire cu Moss și cu Peterson.

Estelle îi dădu mai departe:

— Am schimbat încuietorile, dar tot îmi fac griji.

— Puteți sta liniștită că Gary Wilmslow nu vă va face niciun rău, spuse Erika.

Lui Estelle i se umplură ochii de lacrimi și pipăi în jur după un șervețel. Peterson se dovedi din nou de mare ajutor, scoțând la iveală un pachet din buzunar.

— Mulțumesc, zise ea, recunoscătoare.

Erika îi făcu semn lui Moss, lăsându-l pe Peterson să o liniștească pe Estelle. Porniră de-a lungul holului către micuțul dormitor pe care Gregory Munro îl folosisese pe post de studio.

Un birou masiv, din lemn închis la culoare, stătea înghesuit la fereastră, iar pe peretele de vizavi era prins un set de polițe din același lemn întunecat. Polițele erau pline cu un amestec de cărți despre medicină și romane cu coperte broșate. Erika observă că Gregory Munro deținuse

trei dintre romanele cu inspector-șef Bartolomew scrise de Stephen Linley.

— Rahat! exclamă ea.

— Ce e, șefa?

— Nimic...

Erika își aduse aminte de discuția cu Isaac de săptămâna trecută, în timpul căreia căzuse de acord să ia cina cu el, cină ce trebuia să aibă loc tocmai în seara asta.

Aruncă o privire spre ceasul prins la mână și văzu că era aproape șase.

Estelle veni târșâindu-și pașii în cameră, urmată îndeaproape și de Peterson.

— Era aici, zise Estelle, arătând cu degetul către peretele din spatele biroului, pe care atârneau două rame de tablou aurite.

Una era plină cu fotografii: Gregory și Penny tăind împreună tortul de nuntă; Penny ținând o pereche de ochelari de soare pe ochii unei pisici lipsite de interes; Penny pe un pat de spital, cu Gary, Estelle și mama lui Penny cea ochelaristă stând de o parte și de alta a ei. Cealaltă ramă era goală.

— Am întrebat-o pe Penny dacă l-a luat ea, dar o cred, deși pentru prima dată, când răspunde prin nu la o întrebare, zise Estelle, arătând înspre rama goală. Dacă ar fi fost vorba despre televizor sau DVD player, le-ar fi luat imediat, însă nu și certificatul.

Erika se apropie de rama goală, trăgându-și pe

mâini o pereche de mănuși de latex. O desprinse de pe perete, dându-și seama că era foarte ușoară și confecționată din plastic.

— Doamnă Munro, ați atins-o vreodată?

— Nu, niciodată, răspunse ea.

Erika răsuci rama pe toate părțile, dar nu observă nimic neobișnuit.

— Ar trebui să chemăm un expert în amprente. Puțin probabil să găsim ceva, dar...

— Bine, șefa, spuse Moss.

Desprinse stația radio de la centură și efectua un apel; îi răspunse un glas, care-o informă că nu e nimeni disponibil.

Erika luă radioul de la Moss.

— Sunt inspector-șef Poster. Am nevoie de cineva astăzi, acum, imediat, cât mai curând posibil. Am făcut rost de o nouă probă, la locul crimei de la numărul 14, pe Laurel Road, SE23.

Urmă o pauză și câteva bipuri.

— Doar ce-am aflat că o tehniciană și-a terminat treaba cu un jaf petrecut în Telegraph Hill, o apelez prin stație și-i spun să plece înspre voi imediat. Deși poți autoriza lucrul peste program? veni replica glasului subțire din difuzorul stafiei.

— Da. Pot autoriza lucrul peste program, se răsti Erika.

— Bun, veni răspunsul.

Erika prinse la loc rama pe perete și-și scoase mănușile.

— Bun, deci va trebui să mai așteptăm puțin. Moss, tu vii cu mine. Hai să discutăm cu vecinul care s-a întors din vacanță. Doamnă Munro, e în regulă dacă inspector Peterson așteaptă împreună cu dumneavoastră?

— Da. Vrei o ceașcă de ceai, dragul meu? întrebă Estelle.

Peterson încuviință din cap.

Vecinii erau un cuplu trecut bine de treizeci de ani: o femeie albă, pe nume Marie, și un bărbat negru, pe nume Claude. Casa lor, aflată vizavi de numărul 14, era șic și plină de stil, iar cei doi emanau un aer urban și modern. Holul încă era plin cu valize în culori aprinse, drept care le zoriră pe Erika și pe Moss în bucătărie. Marie luă niște pahare și le umplu cu apă cu gheață de la dozatorul prins în ușa unui frigider masiv din oțel inoxidabil. Le dădu câte un pahar lui Moss și Erikăi. Erika luă o înghițitură prelungă, bucurându-se de răceala apei.

— Am fost foarte șocați de moartea doctorului Munro, începu Marie, după ce se așezară cu toții comod în jurul mesei din bucătărie. Știu că nu e cea mai plăcută zonă a orașului, dar, totuși, crimă!

Claude luă loc lângă ea și femeia îl prinse de mână. El o strânse ca să o liniștească.

— Înțeleg cât de greu vă este tuturor. Deși subliniem destul de des acest lucru, din punct de vedere statistic, cazurile de crimă sunt în

continuare extrem de rare, adăugă Erika.

— Ei bine, statistic vorbind, un tip mătrășit în propriul lui pat la câteva uși mai încolo e cu unul prea mult! spuse Claude, dându-și ochii peste cap.

— Desigur, se arată Erika de acord.

— Trebuie să vă întrebăm dacă ați observat vreo persoană necunoscută dând târcoale prin împrejurimi? începu Moss cu întrebările. Orice, pe oricine... în special pe data de 21 iunie, între orele 5 și 7 după-amiaza.

— Scumpo, strada noastră nu e genul acela, zise Marie. Suntem cu toții prea ocupați cu munca pentru a mai avea timp și să ne pândim vecinii pe geam.

— Dar ați fost acasă în acea zi, între 5 și 7 după-amiaza? întrebă Erika.

— Asta a fost în urmă cu patru săptămâni... începu Marie.

— Da, s-a întâmplat într-o marți, veni răspunsul lui Moss.

— Ar fi trebuit să fi fost încă la muncă. Sunt contabilă în oraș, zise Marie.

— Eu termin treaba mai devreme, căci lucrez pentru consiliul local de aici, adăugă Claude. Dacă s-a întâmplat într-o marți, ar fi trebuit să fiu la sală. Fitness First, în josul străzii, în Sydenham. Pot depune mărturie pentru mine, nu trebuie decât să trecem un cârd prin fanta de la ușă ca să intrăm.

— E-n regulă. Nu sunteți suspecti, îi liniști

Erika. Îl cunoșteți bine pe Gregory Munro?

Cei doi scutură din cap.

— Era totuși întotdeauna amabil și politicos, adăugă Claude. Era medicul nostru de familie, cu toate că n-a fost niciodată nevoie să mergem la el. Cred că n-am fost în vizită la el decât o dată, acum câțiva ani, când ne-am înscris la el.

Erika și Moss schimbă o privire dezamăgită.

— Mai e ceva, începu Claude.

Luă o gură din paharul cu apă cu gheață și și-o plimbă gânditor prin gură. De pe pahar curgea condens și se scurgea pe masa de lemn.

— Orice îți aduci aminte, oricât de mărunț ar fi, îl încurajă Moss.

— O, da, se arătă Marie de acord. Da, i-am văzut și eu.

— Pe cine? întrebă Erika.

— În ultimele câteva săptămâni am văzut destul de mulți tineri chipeși intrând și ieșind din casa doctorului Munro, zise Claude.

Erika se uită la Moss.

— Puteți fi ceva mai explicit?

— Știți voi, genul musculos, spuse Marie. Am crezut că primul era vreun muncitor solid pe care-l angajase doctorul Munro, dar apoi, a doua zi, un alt tânăr a ciocănit la ușa doctorului și a intrat. Un tip extrem de atrăgător. Adică superb, ce mai încolo-încoace, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Un fel de prostituat?

— Dap. Și nu păreau să fi zăbovit la el mai

mult de o oră, completă Claude.

— Cam când se întâmpla asta?

— Primii doi au venit în timpul săptămânii. Nu-mi mai aduc aminte în ce zile. Veneam acasă de la muncă, deci în jur de șapte treizeci... Mi s-a părut că dr. Munro l-a cam zorit să intre în casă pe primul tip când m-a văzut trecând pe-acolo, salutându-mă doar în grabă. Apoi, cam după vreo oră sau cam așa ceva, după ce noi doi luaserăm cina și eu eram în sufragerie, l-am văzut ieșind, zise Marie.

— Și ceilalți? întrebă Erika.

— A mai fost unul sâmbătă dimineață, cred? Claude, nu tu l-ai văzut plecând în zorii zilei? întrebă Marie.

— Ba da, fereastra băii noastre de la etaj dă în stradă; eu făceam un pipi, când l-am văzut pe flăcăul ăsta ieșind devreme, cam pe la șapte, sâmbătă dimineața, spuse Claude.

— Și nu ți s-a părut ciudat? întrebă Moss.

— Ciudat? Suntem în Londra, și s-a întâmplat înainte ca noi s-aflăm că se despărțise de nevastă-sa... Ar fi putut fi un prieten, un coleg, un student la medicină sau chiar un dădac – știți voi, o dădacă masculină, zise Claude.

— Și credeți că unul dintre acei bărbați, știți voi, l-a omorât? întrebă Marie.

— Vă spun sincer: nu știu nimic. E doar una dintre piste pe care le urmărim.

Rămaseră tăcuți cu toții timp de câteva

secunde. Marie freca cu degetul condensul depus pe pahar. Claude o înconjură cu un braț, protector.

— Ați fi dispuși să vă uitați pe o serie de profiluri de infractori din baza electronică a poliției? Dacă am găsi pe cineva care se potrivește, ne-ar fi de mare ajutor, spuse Erika. Putem trimite pe cineva la voi chiar în seara asta, ca să o puteți face liniștiți, în casa voastră?

— Da, desigur, zise Claude. Dacă v-ajută să-l prindeți pe cel care a făcut una ca asta.

Moss și Erika ieșiră înapoi în strada înăbușitor de fierbinte și se mutară pe partea unde era umbră.

— Eu zic c-am obținut un rezultat, zise Moss.

— Și, cu puțin noroc, am putea obține și o fotografie utilă diseară, se arătă Erika de acord cu ea, apoi își scoase telefonul și-l sună pe Peterson, ca să-l întrebe de noutăți.

— Tot nimic, șefa, zise el. Experta în amprente încă nu și-a terminat treaba în Telegraph Hill. Estelle Munro a ieșit să cumpere lapte... Eu n-am nicio cheie de aici, așa că nu pot lăsa casa neînchisă.

— Bine, suntem pe drum, îl liniști Erika.

Închise, își îndesă telefonul la loc în geantă și aruncă o privire la ceas. Era trecut de șapte.

— Trebuie să ajungi undeva? o întrebă Moss.

— Ar fi trebuit să merg la cineva la cină, la

Isaac Strong.

— Pot rămâne eu aici cu Peterson dacă tu vrei s-o ștergi. Mi se pare că tura asta se-anunță lungă și plictisitoare. Mă îndoiesc că vom obține vreo amprentă de pe ramă, dar te pot informa dacă găsim vreo potrivire cu pozele.

— Moss, tu nu vrei s-ajungi mai repede acasă?

— Sunt bine. Celia l-a dus pe Jacob la o sedință de înot de mamă și fiu ca să pot avea toată seara liberă, și cum știu că tu nu prea ieși...

Lăsa propoziția în aer.

— Știi că nu prea apuc să ies?

— N-am vrut să sune așa, șefa, zise Moss, înroșindu-se și mai tare decât era deja.

— Știu. E-n regulă.

Erika își mesteca buza în timp ce-o privea cu ochi mijiți pe Moss din cauza soarelui.

— Sincer, șefa, la o milisecundă după ce găsim vreo amprentă, te-am și sunat. Iar verificarea portretelor electronice ar putea dura câteva ore. Isaac ce gătește?

— Nu știu.

— Când terminați voi de mâncat ce-o găti el, e foarte posibil să avem și noi niște răspunsuri.

— Bine. Mulțumesc, Moss! Îți rămân datoare. Să mă suni în clipa în care găsiți ceva, oricât ar fi de neînsemnat, bine?

— Promit, șefa, zise Moss.

Privi cum Erika se întoarce la mașină și pornește, sperând în sinea ei că vor găsi ceva care

să-i ajute să înainteze cu ancheta.

În sinea ei, credea că inspectorul-șef Poster avea nevoie de un progres.

Capitolul 21

— Îmi plac zilele lungi de vară, ele țin întinericul la distanță, dar niciodată nu durează destul, zise Simone.

Stătea în fața micuței ferestre din camera de spital a lui Mary. Aceasta dădea înspre un grup de tomberoane pentru deșeuri industriale, lângă care se afla și un incinerator. Zidurile de cărămidă ale clădirilor înconjurătoare se înălțau mult deasupra lor, prinzându-le parcă în strânsoarea lor, însă o fâșie îngustă din cerul Londrei se ițea timid printr-o despărțitură din zidul de cărămidă. Cercul galben al soarelui părea gata să fie tras în țeapă de vârful ascuțit al turnului cu ceas de deasupra gării King's Cross.

Simone se apropie de patul în care Mary stătea întinsă cu ochii închiși, cu pătura trasă până sub bărbie. Abia dacă izbutea să miște ușor pătura cu respirația-i firavă, iar trupul ei părea că se pierde cu totul sub pătură. Tura lui Simone se terminase de o oră, însă ea se hotărâse să mai rămână. Mary se stingeă cu iuțeală. N-avea cum să mai dureze mult.

Luă fotografia alb-negru cu Mary și George de pe dulap și o rezemă de carafa cu apă.

— Gata, suntem aici cu toții. Eu, tu și George, zise Simone, întinzând mâna pe sub bara de siguranță prinsă de pat, pentru a o prinde de mână pe Mary. Mary, ce fericită pari în această poză. Aș vrea să-mi poți spune mai multe despre el. Părea un flăcău pe cinste... Eu n-am avut niciodată o prietenă apropiată cu care să discut. Cu mama n-am vorbit niciodată despre sex, ea doar mi-a zis că e ceva murdar. Știu că n-avea dreptate. Nu e ceva murdar. Când la mijloc e și dragoste, probabil că e perfect... Era perfect cu George?

Simone se răsuci spre fotografie. Chipul frumos al lui George mizea ochii la soare; brațul lui puternic strângea talia îngustă a lui Mary.

— Vă plăcea să ieșiți în oraș? Te scotea la dans? Te conducea acasă, pe întuneric?

Simone scoase la iveală o perie de păr și începu să-i pieptene cu blândețe părul lui Mary, făcând mișcări prelungi prin părul mătăsos.

— Mary, pe mine mă sperie întunericul. E momentul în care mă simt cel mai singură.

Fâșâitul scos de peria de păr o liniștea pe Simone când se ocupa de părul fin și argintiu al lui Mary. Pielea bătrânei era palidă, aproape transparentă pe alocuri, iar o venă subțire și albastră șerpuia de-a lungul unei tâmpole până la linia părului. Simone ridică ușor capul bătrânei, ca să poată ajunge și la ceafă cu peria de păr.

Fâș, fâș, fâș.

— Mariajul meu nu e unul fericit. Lucrurile n-au mers niciodată cum trebuie, însă acum câțiva ani s-au înrăutățit. Așa că m-am mutat într-o altă cameră...

Fâș, fâș, fâș.

— Asta nu l-a oprit. Vine noaptea la mine. Am încercat să mă baricadez înăuntru, dar intră cu forța peste mine...

Fâș, fâș.

— Intră cu forța în mine.

Fâș.

— Mă doare. Îmi face rău...

Fâș, fâș.

— Lui îi place să-mi facă rău, și nu se oprește niciodată. Niciodată. Nu se oprește. Până. Nu e. Satisfăcut!

Se auzea un bufnet ritmic, înfundat. Lui Simone îi luă o secundă ca să-și dea seama că peria se prinsese într-un smoc de păr. Capul lui Mary se izbea de bara de metal de siguranță a patului, în timp ce Simone smucea furioasă de perie.

Simone îi dădu drumul și făcu un pas în spate. Sângele îi bubuia cu putere în cap, iar mâinile îi tremurau. Mary zăcea nemișcată pe o parte, cu o pleoapă pe jumătate întredeschisă, acolo unde stătea lipită de bara de siguranță a patului.

— O, Mary!

Simone se aplecă în față și desfăcu peria din smocul de păr de la ceafa lui Mary. O răsuci cu

blândește la loc pe spate și netezi păturile în jurul ei. Sub pielea subțire de pe tâmpla femeii se forma deja o vânătaie.

— Îmi pare rău. Oh, Mary, îmi pare așa de rău, zise Simone, plimbându-și degetele peste vânătaie. Te rog, iartă-mă...

Așeză din nou păturile. Soarele se lăsase în jos în spatele clădirilor spitalului, iar camera era acum întunecoasă și rece.

— Aș face orice pentru tine... Și ca să-ți dovedesc cât de mult însemni pentru mine, vreau să-ți arăt ceva...

Simone se duse la ușă și o deschise, verificând dacă holul era gol. Închise ușa și veni în partea cealaltă a patului. Se aplecă în față și apucă strâns tivul rochiei sale de asistentă. Încet, începu să-l ridice, trecându-l peste coapse, expunând dresurile negre și groase. Pielea moale și palidă strălucea prin material. Continuă să ridice rochia, trecând-o peste marginea de sus a dresurilor, apoi deasupra chiloților care îi apăsau pielea palidă de pe abdomen. Se mișcă, trăgând rochia și mai sus, acolo unde materialul acesteia se adunase deasupra sânilor. O rețea deasă și încâlcită de cicatrice rozalii începea acolo unde odinioară femeia avusese buricul și se-ntindea pe sub coaste, încrețind și întinzând pielea. Dispărea sub materialul cenușiu și moale al sutienului. Simone se apropie și mai mult de bătrână și-i luă mâna, apăsând-o pe un petic de țesut cicatrizat,

plimbând mâna inertă într-o mișcare ca de mângâiere.

— Simți asta, Mary? El mi-a făcut-o. M-a ars... La fel de mult pe cât ai tu nevoie de mine, și eu am nevoie de tine.

Simone rămase o secundă nemișcată, simțind cum aerul îi răcorește pielea distrusă și plină de cicatrici și mâna caldă a lui Mary lipită de trupul său, după care dădu drumul cu blândețe mâinii femeii și-și lăsă rochia să cadă la loc, netezind apoi țesătura acesteia. Merse apoi până la geanta lăsată pe podea, lângă pat, și scoase din ea un plic.

— Aproape c-am uitat! Ți-am luat o felicitare! Vrei s-o deschid? Simone băgă un deget în plicul gros și-l rupse, scoțând felicitarea afară. Uite. E o pictură în acuarelă, reprezintă un agud... Mi-am închipuit că pomul sub care stăteați tu și George era un agud. Vrei s-auzi ce-am scris înăuntru? „Pentru Mary, prietena mea cea mai bună, fă-te bine cât mai repede, cu dragoste, de la asistenta Simone Matthews”.

Simone așeză felicitarea pe dulap, lângă fotografie și carafa cu apă, apoi aprinse veioza de deasupra patului. Se așeză la loc pe scaun și o luă din nou pe Mary de mână.

— Știu că n-o să te mai faci bine. Sunt destul de sigură. Dar gândul contează, nu-i așa? zise ea, bătând-o ușor pe Mary pe mână. Gata. Suntem din nou prietene. Voi mai rămâne nițel cu tine, sigur

nu te deranjează? Nu vreau să plec acasă. Nu până ce nu sunt sigură că el a ieșit în oraș.

Capitolul 22

Isaac o întâmpină la ușă îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți și cu un tricou fără mâneci. Pe lângă el venea plutind o delicioasă aromă de mâncare gătită.

— Oau, cine să fie această femeie elegantă și frumoasă din fața mea? zise el, privind admirativ rochia lungă de vară a Erikăi, părul aranjat delicat și cerceii din argint lungi și subțiri.

— O faci să sune ca și cum de obicei m-aș îmbrăca la fel ca o târfă, răspunse ea.

— Ba din contră, te-ai aranjat foarte bine, rânji el.

Se îmbrățișară, apoi el îi făcu loc să intre în casă, luând din mâna ei sticla de vin de pe care curgeau picături de condens. Intrară în bucătărie, iar ea se bucură când văzu că era singurul lui oaspete la cină.

— Stephen scrie... îți trimite dragostea lui și scuze. Are un termen limită pentru noua lui carte, o lămuri Isaac. Sticla de vin scoase un pocnet plăcut când el îi scoase dopul. Ce-ar fi să fumăm și-o țigărică alături de primul pahar de vin pe balcon?

Ieșiră pe balcon cu câte un pahar de vin în mână, apoi își aprinseră țigările. Soarele coborâse

mult pe cer, trimițând umbre prelungi și răcoroase peste orașul care se întindea la nesfârșit sub ochii lor.

— O, ce adorabil, zise Erika, luând o gură de vin.

— Să nu uit, Stephen mi-a lăsat ceva să-ți dau, zise Isaac. Dispăru înapoi în casă și se întoarse cu o carte. E cel mai recent roman al lui. Bine, cel publicat cel mai recent...

— *Din mâinile mele reci și moarte*, rosti Erika titlul cărții cu voce tare.

Coperta înfățișa mâna palidă a unei femei ce împingea capacul unui coșciug. În mână ținea o scrisoare, de pe care picura sânge.

— E cel de-al patrulea roman cu inspectorul-șef Bartolomew, dar toate sunt de sine stătătoare, așa că nu-i neapărat nevoie să le fi citit și pe celelalte. E și semnată, adăugă Isaac, luându-i paharul cu vin din mână, ca ea să poată deschide cartea.

— „Din mâinile mele calde și vii, pentru tine, Erica, toate cele bune, Stephen”, citi ea.

Îi scrisese numele cu „e” în loc de „k”. Ridică privirea spre Isaac și se pregăti să spună ceva, însă își dădu seama că el era disperat ca ea să accepte acest dar și ea și Stephen să devină prieteni.

— E minunat. O să am grijă să-i mulțumesc când ne mai întâlnim.

Îndesă cartea în geantă și-și luă înapoi paharul

cu vin.

— Suntem în regulă? întrebă el. Săptămâna trecută, la cină, am stricat totul și...

— Deja ți-ai cerut scuze de trei ori. E-n regulă.

Voi să mai adauge ceva, însă-i sună telefonul.

— Așteaptă, scuze, spuse ea, scotocind prin geantă și scoțându-l afară. Văzu că era Marsh.

— Scuze, trebuie să răspund.

— Te las singură, spuse Isaac, dispărând iar prin ușile de la balcon.

— Domnule? răspunse ea.

— Cine i-a dat afurisitului de Peterson permisiunea să-l aresteze pe Gary Wilmslow! răcni el.

— Ce?

— Peterson l-a arestat pe Wilmslow acum o oră, azvârlindu-l în arestul poliției! Woolf deja i-a procesat datele și acum stă în celulă și-și așteaptă avocatul!

— Unde l-a arestat? întrebă Erika, căreia îi înghețase sângele în vene.

— Pe Laurel Road...

— Doar ce-am plecat de-acolo nu cu mult timp în urmă.

— Ei bine, ar fi trebuit să rămâi dracului acolo. Se pare că Gary Wilmslow s-a năpustit în casă, zicând că are lucruri de adunat. Peterson s-a luat după el și a găsit un mic depozit de țigări.

— Țigări?

— Dap - de toate felurile, chestii pe care le

găsești doar pe piața neagră.

— Rahat!

— Erika, dacă pică din cauza unor amărâte de țigări, noi ne pierdem legătura directă cu Operațiunea Hemslow... Luni întregi de muncă duse pe apa sâmbetei!

— Da, domnule. Știu asta.

— Nu cred că știi! În primul rând, de ce dracu' l-a arestat Peterson? Doar l-ai auzit pe Oakley la sedință. Ancheta ta se ocupă de moartea lui Gregory Munro, cu care Gary Wilmslow nu are în niciun fel de-a face! Eu mă întorc de la o conferință din Manchester. Acum, du-te acolo și controlează-ți afurisiții de agenți! Eliberează-l pe cauțiune pe Wilmslow sau, și mai bine, găsește un mod de a-i da doar un avertisment și dă-i drumul!

Și Marsh închise telefonul.

— Probleme? întrebă Isaac, întorcându-se pe balcon cu un platou din porțelan enorm, pe care așezase în mod artistic brânzeturi și măslina.

Erika le privea pofticioasă.

— Era Marsh. Ceva l-a făcut pe Peterson să-și piardă controlul. Trebuie să plec la arestul poliției și să rezolv treaba.

Mai luă o gură de vin și-i dădu paharul.

— Chiar acum?

— Da, bucuriile jobului. Îmi pare rău. Nu știu cât va dura. Te sun, zise ea, plecând grăbită spre mașină.

Isaac rămase pe balcon privind cu atenție

orașul, gândindu-se că aproape sigur nu va mai primi vești prea curând de la ea, decât dacă avea să-i livreze vreun cadavru.

Capitolul 23

Zona de primire a secției Lewisham Row era goală când ajunse Erika. De serviciu era Woolf, care molfăia dintr-o caserolă cu mâncare chinezească livrată de un restaurant din apropiere.

— Te-ai gătit special pentru Gary Wilmslow? glumi el, privind admirativ rochia ei largă de vară cu dungi subțiri ca spaghetetele.

— Unde e? se răsti ea.

— În camera de interogatoriu trei.

— Dă-mi drumul.

Woolf apăsă butonul pentru a activa încuietoarea ușii și o privi pe Erika strecurându-se în sala principală a secției, observând pentru prima dată că avea rotunjimi plăcute și cât de bine arătau picioarele ei în acea rochie.

Erika trecu de ușa grea din oțel care despărțea blocul de celule de restul secției și intră în camera de supraveghere video, unde-i găsi pe inspectorul Warren și pe unul dintre polițiștii în uniformă stând în fața unui șir de monitoare video. Unul dintre ecrane înfățișa interiorul sărăcăcios al camerei de interogatoriu numărul trei dintr-un

unghi de sus, deasupra mesei și a celor două scaune. Peterson stătea vizavi de Gary Wilmslow, care-și ținea brațele încrucișate la piept și avea pe chip o expresie infatuată. Un alt agent, o tânără pe care Erika n-o cunoștea, stătea pe un scaun așezat în colț, în spatele lui Peterson.

— Ea cine e? îi întrebă pe cei doi.

— E inspector Ryan, o lămuri Warren.

— Haide, Gary. De unde ai făcut rost de țigări? îl întreba Peterson în camera de interogatoriu.

Glasul lui abia se auzea din boxele montate în camera de supraveghere video.

— Nu sunt ale mele, răspunse Gary, ridicând din umeri.

Lumina puternică îi făcea capul palid și chel să strălucească.

— Gary, știai că sunt acolo.

— Nu sunt ale mele.

— Gregory Munro câștiga peste două sute de mii pe an. Și, în plus, mai obținea și venituri suplimentare din închirierea unor proprietăți...

— Nu sunt ale mele, repetă el, părând plictisit.

— El nu și-ar fi riscat cariera pentru niște țigări de contrabandă...

— Nu sunt. Ale. MELE, repetă Gary, strângând din dinți.

— Pentru ele ai venit la el acasă? Ai auzit că fusese transferată pe numele lui Estelle Munro?

Gary rămăsese cu brațele încrucișate, privind drept înainte.

— Gary, să știi că-ncepi să devii neglijent. Te-am auzit de sus, cum o amenințai pe Estelle. Țasta e stilul tău, să ameninți doamne bătrâne? zise Peterson.

— N-o amenințam, se îmbufnă Gary. O protejam.

— O protejai de ce anume?

Gary râse și se aplecă în față.

— De tine, sălbaticule. CunosC genul tău. Sunteți niște câini în călduri când vine vorba de femeii albe. Chiar și când vine vorba de hoaste bătrâne cu pielea lăsată cum e Estelle.

Se lăsa la loc în scaun și rânji. Peterson părea pe punctul de a-și pierde controlul.

— De unde-ai făcut rost de țigări, Gary? răcni Peterson.

— N-am idee despre ce vorbești, răspunse Gary.

— Te-am auzit foarte clar cum spuneai că ai venit să-ți iei țigările. Și-apoi, am găsit în pod douăzeci de mii de pachete de țigări Marlboro Light aduse din Spania. În ambalaj de plastic.

— Am avut suficient noroc să-mi petrec câteva vacanțe în Spania, răspunse Gary, cu un surâs înnebunitor de enervant pe față. Dar asta n-are nimic de-a face cu țigările, doar încercam să întrețin o conversație politicoasă.

Peterson se apropie foarte mult de Gary, astfel încât nasurile aproape li se atingeau și îl privi în ochi.

— Pleacă din fata mea... Pleacă din fata mea...
Peterson rămase acolo, privindu-l fix pe Gary.

— Pleacă dracului din fata mea!

Gary își dădu capul pe spate și-l izbi cu fruntea în față pe Peterson.

— Iisuse! strigă Erika, repezindu-se afară din camera de supraveghere video și izbindu-se de Moss pe coridor. Tu ce dracu' faci? De ce nu ești acolo?

— Încercam să dau de avocatul lui... încep Moss.

Erika trecu pe lângă ea și deschise în viteză ușa camerei de interogatoriu numărul trei. Peterson și Wilmslow erau amândoi pe podea. Wilmslow era deasupra, lovindu-l pe Peterson cu pumnul în față. Peterson îl aruncă pe Gary de pe el și-l izbi cu spatele de perete. Gary își reveni repede și se repezi iar la Peterson. Inspectorul Ryan o văzu pe Erika și se grăbi să intervină.

— Haide! Avem nevoie de întăriri! Veniți aici, acum! strigă Erika, privind în sus la camera video.

Erika, Moss și Ryan îl smulseră pe Gary Wilmslow de pe Peterson și izbutiră să-l încătușeze. Avea buza despicață și scuipă pe podea. Alți trei agenți în uniformă intrară pe ușă.

— V-ați trezit și voi? Dați-i drumul, duceți-l într-o celulă, le ordonă Erika.

— Oricând, sălbaticule, spuse Gary, aruncându-i lui Peterson un rânjel însângerat de om nebun, în timp ce-l scoteau afară.

Peterson se ridică anevoie de pe podeaua jengoasă. Avea doi nasturi smulși de la cămașă și nasul plin de sânge.

— Ce dracu' ai făcut? îl întrebă Erika.

— Șefa, el...

— Taci din gură și curăță-te. Apoi stăm de vorbă.

Peterson se șterse la gură cu dosul palmei și ieși din camera de interogatoriu.

— Șefa, avea mii de pachete de țigări... încep Moss.

Erika ridică mâna, pentru a o face să tacă.

— Știu ce s-a întâmplat. Ceea ce nu știu este însă de ce doi dintre oamenii mei nu respectă procedura.

— Eu doar încercam să-i găsesc avocatul.

— Afară, zise Erika, observând că discuția lor era în continuare înregistrată de camerele de supraveghere.

După ce ieșiră pe hol, Erika vorbi mai departe:

— Știi bine că Peterson are un dinte împotriva lui Wilmslow. E o jigodie, dar are un alibi pentru moartea lui Gregory Munro. Treaba voastră e să anchemați acea crimă. Nu să începeți să arestați oameni cum vi se năzare vouă...

— Nu ni s-a năzărit nouă, a fost...

— Moss, du-te acasă! Mă ocup eu de asta.

— Dar...

— Du-te acasă. Acum!

— Da, șefa, zise Moss.

Își șterse sudoarea de pe frunte și se îndepărtă, lăsând-o pe Erika singură pe hol. Lumina puternică a becurilor fluorescente îi rănea ochii.

O oră mai târziu, Erika îl găsi pe Peterson în vestiarul bărbaților de la subsolul secției. Putea a detergent pentru podele și a trupuri umane. Peterson stătea pe un șir de bănci, rezemat de un dulap. Una dintre ușile de metal din fața lui era îndoită, iar în jurul mâinii lui Peterson erau înfășurate mai multe bandaje însângerate.

— El a fost cel care a cerut practic să fie arestat, șefa, începu Peterson după ce ridică privirea și-o văzu. A dat buzna în casă, doborând-o la pământ pe Estelle. Ne-a zis să ne cărăm dracului de-acolo.

— E o lepădătură, Peterson. Dar dacă aș fi arestat pe toată lumea care mi-a zis să mă car dracului, sistemul penitenciar n-ar mai avea loc să primească deținuți.

Vestiarul nu avea ferestre și toate luminile erau stinse, în afară de cele de deasupra unui șir de chiuvete, care împrăștiu o lumină ireală în cameră. Erika se simțea expusă în rochia subțire de vară, iar cerceii din argint i se loveau de gât. Își încrucișă brațele la piept și continuă:

— Deci, Peterson, de ce l-ai arestat, mai exact?

— Avea țigări de contrabandă, pe care

intenționa să le vândă!

— Și ce dovadă avem că intenționa să le vândă?

— Haide, șefa. Erau mii de pachete!

— Și dacă intenționa să le vândă, în ce fel are legătură cu ancheta noastră? Întrebă Erika.

— Șefa, Wilmslow a fost eliberat pe cauțiune, zise Peterson. Ar trebui să ne putem folosi de asta. Încă nu știm sigur dacă el e cel responsabil de moartea lui Gregory Munro. Treaba asta ne va da timp să scormonim în continuare.

— Nu el e responsabil de moartea lui Gregory Munro! se răsti Erika.

— Nu știm asta, șefa. Alibiul lui este dat de sora și mama lui, care...

Erika se apropie de chiuvetă și dădu drumul la apă rece. Se spală pe față, apoi luă apă în căușul palmei și o bău. Opri robinetul și se șterse la gură cu un prosop de hârtie.

— Peterson...

— Da?

— Gary Wilmslow e anchetat pentru producerea și distribuirea de pornografie infantilă. E un potențial jucător cheie într-o rețea de pedofili extrem de întinsă și de bine ascunsă. Polițiști sub acoperire îl supraveghează de mult timp. Din cauza asta, ei *știu* că nu el l-a omorât pe Gregory Munro. Alibiul lui e beton.

Peterson ridică privirea din pământ, șocat.

— Vorbești serios?

— Da, vorbesc serios, și nici n-ar trebui să-ți dezvălui așa ceva, la dracu'!

Peterson se aplecă în față și-și prinse capul în palme.

— Nu *poți* permite unor idioți ca Wilmslow să te facă să-ți ieși din pepeni. Doar cunoști genul. Știe cum să te provoace. Doar a făcut-o încă din fragedă pruncie. Și te credeam mai deștept decât. Răzbunările personale îți întunecă judecata.

— Cât de aproape sunt să aresteze pe cineva? croncăni Peterson, aproape luptându-se să-și înăbușe lacrimile.

— Nu știi. Marsh mi-a dat de știre acum câteva zile, când și eu voiam să-l arestez pe Wilmslow. Se numește Operațiunea Hemslow. Ei cred că există o fabrică ce se ocupă de scrierea de DVD-uri și că există sute de ore de... înregistrări care sunt produse și încărcate pe net.

Cuvântul plutea greu în aer. Peterson se lăsă pe spate și-și apăsă ochii cu palmele.

— Nu, nu, nu, nu... exclamă el.

Erika era șocată de modul în care reacționa el la cele auzite. Nu încerca să arunce vina în cărca altcuiva sau să se apere. Bărbatul își luă palmele de la ochi.

— Și-acum, ce se întâmplă?

— Ignoranța nu-i o scuză și mai ești și prost de-a binelea... Dar n-aveai de unde să știi despre Wilmslow. Îți făceai treaba, chiar dacă te-ai comportat ca un amator. Ai noroc că Wilmslow a

fost cel care a început bătaia în camera de interogatoriu. O să-i spun lui Marsh că ți-am tras mama tuturor săpunelilor.

El o privi de jos în sus, surprins de tonul ei calm și egal.

— Mă refeream la ce se va întâmpla cu Operațiunea Hemslow?

— Nu știu.

— Nu vrei să-ți predau insigna? întrebă el încetișor.

— Nu, Peterson. Nu pari să fi luat această chestiune la modul ușor.

— Nu.

— Acum, pleacă. Du-te acasă. Ne vedem mâine, și să ai mintea limpede. Vei primi un avertisment formal. Din fericire, e primul pentru tine.

Peterson se ridică, își luă geaca și ieși fără să mai scoată niciun cuvânt. Erika privi ușa după ce el ieși din vestiar, îngrijorată. Mai petrecu încă o oră în secția de poliție, rezolvând diverse treburi, în timp ce Gary Wilmslow era eliberat în mod formal pe cauțiune pentru limbaj jignitor și rasist la adresa unui agent de poliție.

Erika trăgea dintr-o țigară pe treptele de la intrarea în secția de poliție când Gary Wilmslow ieși însoțit de avocat, un bărbat cu aspect îngrijit, îmbrăcat cu un costum gri cu dungulițe. Gary se opri în vârful scărilor. Când avocatul se îndepărtă

suficient de mult încât să nu-l mai poată auzi, el zise:

— Mersi că mi-ai dat drumul. Apropo de dat drumul, ce mai pui la cale? Arăți al dracu' de apetisant.

Erika se întoarse spre el și-i urmări privirea pofticioasă îndreptată spre partea din față a rochiei ei. Sui scările până ajunse la același nivel cu el.

— Să încerci să mă violezi e singurul mod de-a avea vreo șansă cu mine, așa cum sunt sigură că se întâmplă cu toate femeile în cazul tău, rosti ea, aplecându-se în jos, către fata lui.

Avocatul ajunsese deja la jumătatea drumului dintre secție și mașina sa înainte de a-și da seama de absenta lui Gary. Se răsuci spre ei, zicând:

— Domnule Wilmslow.

— Curvo, murmură Gary.

— Cine se aseamănă, se adună, zise Erika, susținându-i privirea.

Apoi el o ocoli și coborî scările, pentru a se alătura avocatului.

Mașina lui Marsh trase lângă scări și el ieși afară. Nu părea deloc bucuros.

— Trebuie să stăm de vorbă. În biroul meu. Acum!

Se repezi în sus pe scări, trecând pe lângă ea.

Erika privi cum Gary și avocatul acestuia ieșeau din parcare într-un BMW negru. Avea senzația oribilă că tocmai ce eliberase ceva

periculos înapoi în sălbăticie.

Capitolul 24

— Erika, trebuie să-ți controlezi afurisiții de oameni. Ce te-a determinat să-i lași singuri la locul faptei? întrebă Marsh, patrulând în susul și-n josul biroului său.

Ea rămase în picioare.

— Nu era un loc al faptei când am plecat eu, domnule. Peterson și Moss așteptau împreună cu Estelle Munro un specialist în amprente... Wilmslow a dat buzna în casă după aceea.

— Ei bine, tocmai ce-am primit o săpuneală din partea lui Oakley la SC&O.

— Cei de la Operațiuni și Infrațiuni Majore știu foarte bine că există un potențial conflict cu cazul nostru.

— Da, și mulțumită inspectorului Peterson, cele două divizii s-au ciocnit acum una cu alta.

— Domnule, nimeni n-a suflat niciun cuvânt către Wilmslow sau avocatul său despre Operațiunea Hemslow. Niciunul dintre oamenii mei nu știe despre ea. Așa că Peterson a fost...

— Prost, pur și simplu. Asta a fost.

— L-am eliberat pe Wilmslow pe cauțiune, zise Erika.

— Și nu crezi că va privi cu suspiciune acest lucru? Suntem extrem de duri față de contrabanda cu țigări și ocolirea formalităților vamale. L-am

prins cu douăzeci de mii de pachete de țigări și-a mai lovit și-un polițist cu capul în gură. Nu i se va părea suspect că i-am dat drumul și doar l-am avertizat, așa, în glumă?

— Nu am de unde să știu ce crede el, dar tipul e un infractor cu o carieră lungă în spate. Genul de om care-și petrece toată viața între paranoia și exaltare.

— Erika, Wilmslow e singurul membru al unei rețele de molestatori de copii de care am reușit să ne apropiem. S-au cheltuit multe milioane cu Operațiunea Hemslow, iar dacă-l vor pierde...

— Nu-l vor pierde, domnule.

— Erika, tu ești cea care conduce acum Operațiunea Hemslow?

— Nu, domnule. Dar încă mai aștept vești despre promovare...

Marsh dădea în continuare ture prin birou. Erika își mușcă buza. *De ce nu-mi mai țin și eu gura din când în când?* își zise ea în gând.

— Care-i situația cu uciderea lui Gregory Munro? întrebă Marsh, în cele din urmă.

— Aștept să aflu dacă s-au găsit amprente pe o ramă de tablou din casa lui Munro. Se pare că certificatul lui de practică a dispărut în timpul spargerii. Incidentul n-a fost raportat până când casa nu a fost dată în grija lui Estelle Munro, după terminarea examinării de către cei de la medicină legală. De asemenea, s-au întors din vacanță și vecinii de peste drum. În cele două săptămâni

premergătoare crimei, au văzut cum mai mulți tipi tineri au intrat și ieșit din casa lui Munro. Genul de tipi care pot fi închiriați. Ar trebui să obținem ceva potriviri mâine.

Marsh se opri și o privi cu atenție.

— Aș vrea să te pregătești să dai acest caz uneia dintre Echipele Criminaliste specializate în crimele cu motivație sexuală.

— Ce?

— Am găsit material pornografic cu specific homosexual la locul faptei, o aplicație pentru gay pe telefonul victimei, iar acum am dat peste niște vecini care au văzut prostituți intrând și ieșind din casă...

— Încă n-au fost confirmate identitățile acelor tineri, zise Erika, dorindu-și să nu fi pomenit de faptul că tinerii arătau ca niște prostituți. Dacă predăm acest caz, se va pierde într-o mare de cazuri. Sunt atât de aproape...

— Atât de aproape de stricarea unei misiuni sub acoperire în valoare de mai multe milioane de lire?

— Domnule, nu e drept.

Marsh se opri din patrulat și acum se așezase pe scaun, la birou.

— Erika, stai așa. Insist să renunți la acest caz și să-l predai mai departe. Voi avea grijă să nu pară ca un eșec al tău.

— Domnule, vă rog, doar...

— Nu ne mai contrazicem. Mâine, la prânz, să

fii gata să predai tot ce ai strâns până acum în legătură cu cazul lui Gregory Munro.

— Da, domnule.

Erika se pregătea să spună mai multe, dar se gândi mai bine și se opri. Își aruncă geanta pe umăr și ieși din birou, străduindu-se să nu trântască ușa.

Erika opri motorul mașinii după ce trase în parcare de lângă apartamentul ei. Gândul de-a se întoarce iar în casa ei o deprima cel mai tare. Lăasă în jos geamul mașinii și își aprinse o țigară, fumând-o în timp ce asculta traficul de pe London Road și țârâitul greierilor din tufișurile ce mărgineau parcare.

Îi scăpa ceva anume legat de acest caz. Să fi fost Gary Wilmslow? Să fi fost unul dintre băieții de închiriat care-i făcuseră o vizită lui Gregory Munro? Să-l fi avut Gregory cu ceva la mână pe Gary, iar acesta să fi scăpat de el? I se părea că răspunsul mult dorit era extrem de aproape. Era ceva simplu, știa asta. Întotdeauna era vorba de un indiciu mărunț, precum un fir dus dintr-o pătură. Nu avea nevoie decât să găsească acel indiciu, să-l prindă bine, și totul s-ar fi rezolvat.

Ura gândul că nu ea avea să fie cea care să-l găsească pe ucigașul lui Gregory Munro. Avea să se întoarcă mâine la muncă și să le dea de veste membrilor echipei ei că le fusese luat cazul, chiar în momentul în care descoperiseră ceva interesant.

Capitolul 25

DUKE: A sosit?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Dap. Nu demult. Am ratat pachetul. A trebuit să merg și să-l iau de la poștă... Dacă ar fi știut ce-i înăuntru.

DUKE: Era sigilat?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Dap.

DUKE: Ești SIGUR?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Era sigilat așa cum trebuie. A trebuit să tai plicul vătuit cu un cuțit.

DUKE: OK.

BUFNITA DE NOAPTE: Ești enervant.

DUKE: Crezi că obișnuiesc să deschidă pachetele?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Cine?

DUKE: Poșta.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Nu. E ilegal. Doar dacă nu cumva ești terorist.

DUKE: OK.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Sunt terorist?

DUKE: Sigur că nu.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Exact. Ce fac eu e pentru binele societății.

DUKE: Știu asta. Iar oamenii îți vor fi recunoscători.

Eu îți sunt recunoscător.

DUKE: Dar e posibil să-l fi deschis și să-l fi sigilat la loc?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Eu sunt cel care face totul, NU TU.

DUKE: Totuși. E riscant și pentru mine. Numele meu e trecut pe factură.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Iisuse, Duke. Nu fi fătălău. DUKE: Nu sunt fătălău!

BUFNIȚA DE NOAPTE: Atunci taci din gură.

Urmă o pauză. Textul mai zăbovi o secundă pe ecran.

BUFNITA DE NOAPTE: Mai est acolo?

DUKE: Dap. Nu lua totul ca atare. Păzește-ți spatele.

BUFNITA DE NOAPTE: El a cerut-o.

DUKE: Da, el a cerut-o.

BUFNITA DE NOAPTE: Ura mea s-a transformat în ceva înălțător, a devenit un fel de exaltare care mă inspiră.

DUKE: Mă inspiri și pe mine.

BUFNIȚA DE NOAPTE: El îmi va arăta calea spre înălțare.

DUKE: O să-mi spui, când se va termina totul?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Tu vei fi primul care va afla.

Capitolul 26

Străzile erau toate pustii în timp ce Bufnița de noapte mergea prin Lordship Lane, o zonă

prosperă din South London. Trecu pe lângă un șir de magazine particulare, învăluite în întuneric. Totul era tăcut, în afară de fâsâitul roților bicicletei și de zumzetul îndepărtat al orașului.

Era aproape miezul nopții, însă căldura încă se mai ridica din asfalt, iar Bufnița de noapte transpira pe sub echipamentul de alergare negru. Cu mașina s-ar fi mișcat mai iute, dar pe la toate colțurile erau atârinate camere de supraveghere, fotografiind oameni și numere de înmatriculare. Era, pur și simplu, prea riscant.

Adresa bărbatului fusese ușor de găsit: o simplă căutare pe internet. Era cunoscut de multă lume și îi plăcea să fie prezent pe rețelele sociale. Bufnița de noapte rânji, dezvăluind un șir de dinți mici și strâmbi.

Și-a făcut simțită prezența un pic prea des.

Dat fiind că următoarea sa victimă avea să fie o figură publică – și adesea controversată –, Bufnița de noapte își făcuse griji că avea să dea peste o casă înțesată de sisteme de alarmă, însă o simplă vizită în timpul unei zile înăbușitor de fierbinți din săptămâna trecută fusese suficientă – precedată de un fals apel telefonic și de un pliant din partea firmei BELL SAFE SECURITY. Fusese un adevărat șoc să-i vadă chipul atât de aproape. Îi fusese extrem de greu să-și înfrâneze ura și să rămână relaxat și protocolar.

Bufnița de noapte ieși de pe Lordship Lane și se opri lângă un zid înalt. Frânele bicicletei

scoaseră un scârțâit slab, care păru asurzitor pe strada liniștită.

Zidul acesta înalt reprezenta marginea unui șir lung de grădini din spatele caselor. Casele care se pierdeau în depărtare erau moderne și elegante. Bufnița de noapte își ascunse bicicleta în spatele unei cutii poștale montate aproape de zid, de care se folosi pentru a-l escalada. Patru case din acel șir erau dotate cu sisteme de alarmă. Un zid înalt mărginea toate cele șase grădini, oprindu-se într-un depou pentru autobuze.

Prima grădină era floare la ureche. În casa aceea locuia doar o bătrână și grădina rămăsese neîngrijită; ferestrele casei erau învăluite în întuneric. Bufnița de noapte traversă grădina în foșnet de frunze și de iarbă și se cățăără pe gardul scund al celei de-a doua grădini.

Din nou, nu se aprinse nicio lumină, însă proprietarul casei construisese o anexă întinsă, ce se îndepărta mult de casă și reducea grădina la o simplă fâșie de iarbă lipită de gardul înalt din spate. Prima fereastră de la parter era întunecată, dar a doua era deschisă câțiva centimetri și prin ea ieșea o pâlpâire multicoloră. Era o cameră a copiilor cu o suprafață impresionantă, aproape complet goală, în afară de un enorm pătuț din lemn pentru bebeluși, așezat aproape de fereastră.

În pătuț stătea un copilaș cu ochi mari și o chică de păr negru și ciufulit, care se ținea cu

mănuțele dolofane de marginea pătuțului. Copilul putea vedea în grădină datorită luminii slabe ce provenea de la o veioză de noapte rotitoare. Bufnița de noapte se apropie de fereastra deschisă, șoptind:

— Bună.

Copilul se mișcă un pic, strângând cu mâinile marginea pătuțului. Era o fetiță. Era îmbrăcată cu o salopetă din cap până în picioare, iar pe deasupra avea o bluziță roz împletită. Aerul era înăbușitor și pereții de cărămidă încă mai emitea căldură acumulată pe timpul zilei.

— Și ție îți e cald și ești plictisită? șopti Bufnița de noapte, surâzând.

Fetița surâse și ea și se legănă înainte și înapoi în pătuț. Se trase de bluziță și scoase un vaiet aproape neauzit.

Mai erau încă trei grădini de străbătut, însă Bufnița de noapte rămăsese captivat de această fetiță nevinovată, ce se cocea în camera aceasta fierbinte. Fereastra se deschise cu ușurință, apoi Bufnița de noapte săltă un picior pe pervaz și se strecură înăuntru. Fetița se uita la el cu ochi mari și rotunzi, neștiind ce era cu persoana aceea care pătrunsese la ea în cameră.

— E-n regulă... E totul bine, șopti Bufnița de noapte. Tu ești nevinovată. Și, totuși, ai ocazia să provoci haos în lume.

Mișcându-se cu iuțeală, Bufnița de noapte ridică fetița din pătuț și o ținu la distanță de un

braț de el. Fetița chicotea. Așezând-o la loc, Bufnița de noapte desfăcu rapid nasturii micuți care strângeau partea din față a bluziței tricotate, ținând-o astfel încât fetița să nu-și piardă echilibrul, după care i-o trase după fiecare braț și i-o scoase de tot.

— Gata, e mai bine așa? gânguri Bufnița de noapte.

Fetița îi dădu voie să o ridice și să o întindă apoi pe salteaua micuță. Materialul era alb, cu un model cu elefanței gri. Întinse mâinile în timp ce Bufnița de noapte trase în jos de sfoara caruselului ce atârna deasupra pătului.

În timp ce melodia „Twinkle Twinkle Little Star” începu să cânte, Bufnița de noapte dispărea încet, încet din raza vizuală a fetei.

A treia grădină avea un bec cu senzor montat pe peretele din spate, așa că traversarea ei era riscantă, deci trebuia să se mențină suficient de departe cât să nu intre în raza lui.

A patra grădină era un fel de junglă în miniatură, plină de buruieni înalte și răzoare cu flori crescute alandala. Bufnița de noapte trecu pe lângă un leagăn din plastic și o groapă cu nisip năpădită de iarbă și se ghemui în fața ușii spălătoriei.

Bufnița de noapte își trase gluga pe cap, astfel încât doar o pereche de ochi mai pâlpâia în întuneric, ascultă la ușă, apoi scoase la iveală o

bucată de sârmă lungă și subțire, pe care-o strecură în încuietoare.

Capitolul 27

După ce prezentatorul TV Jack Hart ieși din barul rezervat doar membrilor deja înscriși de pe Charlotte Street, Central London, se opri pentru a se bucura de noaptea caldă de vară. În pofida orei târzii, un grup numeros de fotografi aștepta pe trotuar și blițurile camerelor acestora fulgerară ca la un semn atunci când Jake se îndreaptă în direcția lor coborând un șir de doar câteva trepte.

Jake era suplu și chipeș, cu păr blond platinat ras, conform trendului, începând de jos, dinspre gât, și lăsat să crească doar nițel pe părți și la spate, dar decorat în vârf cu un moț discret. Dinții-i avea la fel de albi ca părul, iar costumul elegant era croit special pentru talia lui subțire și înaltă. Era încântat să vadă jurnaliști de la BBC, ITV și Sky News așteptându-l acolo, alături de obișnuita gloată de la tabloide – dintre care unii erau foști colegi de-ai să-i. Nu lăsa ca plăcerea să i se citească pe chip, ci adoptă o expresie solemnă și serioasă.

— Consideri că ești responsabil de moartea lui Megan Fairchild? strigă un reporter, citind de pe una din foile tipărite pe care le strângea în mână.

— Crezi că îți vor anula spectacolul? țipă altul.

— Haide, Jack. Nu tu ai omorât-o? bâigui unul

dintre paparazzi, venind mai aproape de el, cu camera video împrăștiind în jur o lumină orbitoare.

Jack ignoră întrebarea și-și făcu loc printre ei, suindu-se într-un taxi negru ce-l aștepta lipit de bordură. Trânti ușa și mașina se îndepărtă ușor, urmărită de un val de camere video, ale căror lentile se loveau de geamuri și umpleau interiorul taxiului cu un val de lumină. După ce trecură de colțul lui Charlotte Street, șoferul izbuti să prindă viteză.

— Nevastă-mea îți adoră spectacolul, amice, zise șoferul, privindu-l în oglinda retrovizoare. Da' totu' e trucat, așa-i?

— E în direct, și se poate întâmpla orice, zise Jack, repetând fraza șablon cu care-și începea fiecare emisiune.

— Am auzit că fata aia care a fost prezentă în emisiunea ta, acea Megan care s-a sinucis, avea o groază de probleme cu capul. Pun pariu că oricum ar fi făcut-o, amice, zise șoferul, privindu-l iar în ochi în oglinda retrovizoare.

— E-n regulă. Oricum aveam de gând să-ți las un bacșiș generos, spuse Jack.

Se lăsă pe spate și închise ochii, mișcarea lină a mașinii liniștindu-l în timp ce taxiul înainta prin Central London.

— Cum vrei tu, amice, murmură șoferul.

The Jack Hart Show era transmis în direct timp de cinci dimineți pe săptămână și ratingul îi

crescuse în ultimul an - dar tot mai avea mult până să egaleze emisiunea rivală, *The Jeremy Kyle Show*.

Jack Hart era tare mândru de faptul că emisiunea sa era transmisă în direct. Le oferea un stimulent și îi menținea în rândul jurnaliștilor de top. Cinci zile pe săptămână, invitații săi, conform tradiției împământenite de *The Jerry Springer Show*, căutau și se luptau pentru cincisprezece minute de faimă spălându-și rufele în public, în fața camerei, iar lumea se dădea în vânt după emisiune.

Jack își începuse cariera de jurnalist pe Fleet Street și învățase cum să lupte murdar cât timp lucrase ca jurnalist de investigații și scosese la iveală aventuri spumoase de-ale celebrităților, fapte ale unor politicieni alunecoși sau povești „de interes public”. El descria adesea *The Jack Hart Show* drept un fel de ziar de scandal citit prin intermediul lentilelor unei camere video.

Cazul lui Megan Fairchild ajunsese în atenția producătorilor emisiunii. Concubinul ei, cu care rămăsese însărcinată, se culcase cu propriul ei tată, însă anchetatorii emisiunii nu izbutiseră să scoată la iveală și faptul că tatăl lui Megan o abuzase sexual în copilărie. La o zi după difuzarea emisiunii respective, Megan se sinucisese și-și omorâse și copilul din pântec, bând un litru de erbicid.

Jack se căise în mod public, și nici nu era

genul de om lipsit de inimă, pe care nu-l întristează moartea unei ființe umane. Însă, în particular, el și producătorii emisiunii se bucuraseră de mediatizarea din presă, sperând că furtuna mediatică avea să le ofere niște ratinguri de invidiat.

Deschise ochii și-și scoase telefonul, logându-se pentru a-și verifica fluxul de știri de pe Twitter. Fu mulțumit să vadă că lumea încă mai vorbea despre moartea lui Megan și că încă mai apăreau tweeturi cu „Odihnească-se în pace” din partea unor celebrități de mâna a șaptea. Le distribui mai departe, apoi se logă la pagina *Go Fund Me* creată special pentru a strânge bani în amintirea lui Megan. Donațiile ajunseseră deja la suma de 100.000 de lire. Distribui mai departe acest mesaj, însoțit de un mulțumesc, după care se lăsă la loc pe banchetă, fredonând „And the Money Kept Rolling”⁴ din muzicalul său preferat, *Evita*⁵.

Trei sferturi de oră mai târziu, taxiul parcă în fața imensei și elegantei case a lui Jack, în Dulwich. Îi mulțumi șoferului, simțindu-se parțial ușurat, parțial dezamăgit de faptul că nu era așteptat de mai mulți fotografi acolo. Nu erau decât cinci. *Probabil c-au obținut ce-au vrut în fața barului, fără să trebuiască să mai traverseze și*

4 Cântec scris de Tim Rice și Andrew Lloyd Webber, care face parte din coloana sonoră a filmului *Evita*. (N.t.)

5 Film din 1996, regizat de Alan Parker, cu Madonna, Antonio Banderas și Jonathan Pryce în rolurile principale. (N.t.)

râul, se gândi el. Coborî din mașină și-i plăti șoferului prin geamul ușii pasagerului. Fotografii începură să apese butoanele camerelor, făcând ca blițurile strălucitoare să se reflecte în vopseaua neagră a taxiului și-n geamurile caselor dimprejur.

Își făcu loc prin micul grup de oameni și deschise poarta care dădea către ușa din față, reflectând la faptul că această stranie scenă ce avea loc într-un colț liniștit al Dulwichului, în South London, putea apărea în curând în paginile ziarelor din toată țara.

— Ai vreun mesaj pentru mama lui Megan Fairchild? întrebă unul dintre fotografi.

Jack se opri în fața ușii și se întoarse, zicând:

— De ce n-ai grijă, mai bine, de fiica ta?

Tăcu, privind gânditor camerele care-l orbeau în continuare cu lumina lor. După care se răsuci pe călcâie, descuie ușa și intră în casă, închizând-o și lăsând-o pradă blițurilor.

Tonul de avertizare al sistemului de alarmă începu să țiuie discret, așa că apăsă cu forță cele patru butoane care alcătuiau codul. Ecranul deveni verde și alarma rămase tăcută. Jack se dezbracă de jacheta subțire, apoi își scoase portofelul și cheile și le lăsă pe masa din hol. Merse până-n sufrageria nedespărțită în niciun fel de restul locuinței, a cărei fereastră panoramică dădea în grădina învăluită în întuneric. Când aprinse luminile, i se păru că spațiul întins și gol îl privea și el, la rândul său. Se duse la frigider și

rămase privind imaginile lipite pe ușa acestuia, care fuseseră desenate de fiul și fiica lui. Deschise ușa și scoase o sticlă de Bud⁶. Nu scoase niciun fâsâit; dopul se desfăcu fără zgomot, zângănind în timp ce ricoșa de blatul dulapului.

Luă o gură de bere. Era rece, dar lipsită de acid. Se întoarse la frigider și văzu că era ultima sticlă. Era sigur că lăsase trei acolo... Medită o clipă la acest lucru, stinse luminile și începu să suie treptele ce duceau la etaj.

Sufrageria rămase învăluită în tăcere. Din baia de la etaj se auziră câteva bufnituri și izbituri, după care începu să curgă apa în duș. Încet, o siluetă mărunță și compactă, îmbrăcată în negru, se strecură afară din spălătorie, scăldată în umbre. Mișcându-se neauzit, traversă bucătăria și porni în sus pe scări, călcând cu toată talpa pe fiecare treaptă, pentru a evita să le facă să scârțâie.

Holul din capătul scărilor era întunecos, iar de sub ușa băii se ițea o rază de lumină subțire. Bufnita de noapte se apropie de ușă, doar o pereche de ochi sclipind prin deschizătura glugii.

Jack era robust, cu un trup subțire și puternic. Bufnița de noapte îl privea stând în duș, clătindu-și spuma lăsată de șampon din părul ud. Un jet de apă plină de spumă se scurgea în jos pe spatele musculos și printre fese. În timp ce se spăla, Jack începu să fredoneze încet, deși n-avea ureche

6 Budweiser, marcă de bere americană. (N.t.)

muzicală.

— Mă dezgusti, șopti Bufnița de noapte.

Cântecul se opri atunci când capul lui Jack ajunsese sub apă, părul ud semănând acum cu blana umedă a unei foci.

Era un sentiment înălțător să stea și să privească, neobservat. Și când te gândeai că toată lumea din țară vorbea despre acest om... un ticălos arogant și egoist. Apa se opri cu un scârțâit metalic, iar Bufnița de noapte dispăru discret înapoi în întuneric.

Jack ieși din duș, trecând pe lângă dormitoarele fiului și fiicei sale. Lăsa închise ușile celor două camere goale ale copiilor. Cu ușile închise, putea trece pe lângă ele în fiecare seară fără să simtă nicio umbră de regret sau dor. Lipăi cu tălpile goale pe podea până în elegantul dormitor principal al casei, ținând într-o mână sticla de Bud, iar în cealaltă prosopul, cu care își frecă părul pentru a și-l usca. Rămase gol pe marginea patului, lăsând prosopul să cadă pe covor. Berea se încălzea și-si pierdea cu iuțeală aciditatea, așa că dădu pe gât ultima gură și lăsă apoi sticla goală pe noptiera de lângă pat, pe un colțisor rămas liber.

Se gândi la trupul cald și plăcut al soției sale. La dese ocazii când ea rămânea trează, cu o carte în mână, prefăcându-se că citește, atunci când el venea acasă noaptea târziu. Cartea

reprezenta de fapt doar un pretext, o scuză să rămână trează și să-și poată exprima, astfel, dezaprobarea.

Se hotărî să se ridice și să coboare la parter pentru încă o băutură, dar își simțea, dintr-odată, capul foarte greu. La fel și membrele, și se simțea tare obosit. Se lăsă să cadă pe spate, răsucindu-se în așa fel încât capul să-i ajungă pe pernă. Întinse mâna după telecomanda de pe noptiera de lângă pat și dădu drumul la televizor. Înregistrări cu el părăsind clubul de pe Charlotte Street în urmă cu o oră rulau pe postul Sky, iar sub imagini se afla o burtieră roșie, pe care scria „BREAKING NEWS”, însoțite de textul: „OFCOM⁷ E PE CALE SĂ ÎNCEAPĂ ANCHETAREA SCANDALULUI JACK HART”.

Privind de jur-împrejur prin cameră, i se păru că dinspre știrile de la televizor încep să erupă dungii colorate. Jack ridică nițel capul și camera se roti violent cu el. Se prăbuși înapoi pe pernă. Tremura tot, în ciuda căldurii. Izbuti să scoată cearșaful pilotei de sub el și să se acopere cu el, bucurându-se de căldura lui.

— Stați nițel, stați nițel, murmură el, vag conștient de cuvintele care traversau ecranul.

Zgomotele de la televizor treceau peste el; camera se învârtea. Smuci din cap când își închipui că o pată neagră se mișca pe lângă patul

⁷ OFCOM: The Office of Communications, echivalentul CNA-ului de la noi. (N.t.)

lui. Un fulger scurt în dreptul ușii și pata dispăru. De undeva, din adâncurile minții, Jack își dădu seama că ceva nu era în regulă. Poate că tocmai ce căpătase vreo formă de gripă ce trecea peste douăzeci și patru de ore. *Stați nițel, ar trebui să sun pe cineva, dacă voi fi subiectul unei anchete efectuate de OFCOM*, se gândi el.

Bufnița de noapte se mișcă iute, coborând scările și punând lanțul la ușa din față, apoi luând un clește nou nouț și retezând firele telefonului fix și ale modernului pentru internet. Luminițele modernului se stinseră imediat. Bufnița de noapte se apropie de jacheta pe care Jack o atârnase pe hol, trase afară telefonul Blackberry din buzunar, îi scoase cu o mișcare precisă cartela SIM și lăasă apoi mobilul să cadă pe podea, apăsându-i ecranul cu călcâiul, până ce acesta se îndoi și crăpă.

Ultimul lucru pe care-l făcu fu să lase în jos siguranța iluminatului principal. Tabloul cu siguranțe scoase un bip, Bufnița de noapte tastă codul PIN, după care se lăsă tăcerea. De sus, de la etaj, pluti până la el un geamăt slab. Bufnița de noapte prinse balustrada cu mâna și începu să urce treptele care duceau la etaj.

Jack stătea în continuare întins în pat, însă camera se învârtea din ce în ce mai repede cu el. Îi luă câteva secunde să-și dea seama că televizorul era stins și nu mai scotea niciun sunet,

iar dormitorul era învăluit în întuneric. Panica era gata-gata să-l înșface în gheare, deși încă era un sentiment destul de îndepărtat. Începu să se gândească din nou la Marie, soția lui. În întuneric, întinse mâna pentru a atinge partea de pat unde de obicei dormea ea. Unde era?

Simți cum salteaua se mișcă și se ondulează lângă el; cineva se cățăraseră în pat, lângă el. Întinse mâna și simți un trup cald alături.

— Marie? croncăni el. Pipăi primprejur și simți carne pe sub un veșmânt subțire. Marie? Când ai venit acasă?

În ciuda drogurilor din sânge, își aducea aminte că ea îl părăsise. Plecase împreună cu copiii. Înțepeni și încercă să se tragă într-o parte.

— Ssst... încearcă să te liniștești, zise o voce.

Nu era glasul lui Marie. Era aspru și a avea un ton surprinzător de înalt.

Jack încercă să scape, în timp ce patul se înclina și se mișca sub el. Dar membrele nu aveau nici forță, nici nu erau capabile de mișcări coordonate. Înșfăcă telefonul fix de pe noptieră, trântindu-l pe podea. Simți apoi cum persoana din pat i se urcă în spate, după care simți cum e răsucit cu fața în jos. Membrele îi căzură lipsite de energie în timp ce încerca să se împotrivească, însă mâini puternice și dibace îi legară încheieturile laolaltă și-l răsuciră înapoi cu fața în sus.

Jack încercă să zbiere, însă avea gura

amorțită; cuvintele ieșeau slab și indistinct:

— Cin' eșt'?

— Doar cineva care-și dorește cincisprezece minute de faimă, răsese glasul.

Jack auzi sunetul unui fermoar și un foșnet, apoi simți cum peste cap îi alunecă încet o pungă de plastic. Mâinile se mișcă iute, trăgând de ceva ce semăna cu un șnur, pe care Jack îl simți înfășurându-se în jurul gâtului și strângându-se din ce în ce mai tare. Începu să răsuflă mai repede, iar plasticul foșni și i se strânse în jurul capului, lipindu-i-se din ce în ce mai strâns de piele. Un ochi îi rămăsese închis, în timp ce celălalt îi rămăsese deschis, prins ca într-o capcană de plasticul pungii. Apoi nu mai găsi aer pe care să-l tragă în plămâni.

Bufnița de noapte ținea strâns de punga de plastic, bucurându-se de zgomote: horcăieli și gâlgâieli. Jack continuă să se zbată, puterea sporindu-i parcă odată cu dorința de-a trăi. Bufnița de noapte simți o explozie de durere atunci când capul lui Jack îl pocni cu forță în figură. Bufnița de noapte spori strânsoarea, strângând și mai tare șnurul în jurul gâtului lui Jack și izbind apoi cu pumnul fața contorsionată de agonie de sub punga de plastic.

Unul din ultimele gânduri ale lui Jack fu că probabil fotografii încă se mai învârteau pe-afară și că ce poveste grozavă avea să iasă din cele întâmplte.

În cele din urmă, cutremurându-se și mai scoțând un ultim geamăt slab, Jack rămase nemișcat. Bufnița de noapte mai rămase întins câteva minute lângă trupul lui Jack, privind, trăgând guri mari de aer, îmbătat de euforie, tremurând de emoție.

După care Bufnița de noapte se ridică fără zgomot și se strecură afară din casă, precum o umbră nevăzută.

Capitolul 28

Era a doua zi dimineață și, în pofida orei matinale, valul de căldură revenise în forță. Părea că izbutește să pătrundă prin zidurile secției Lewisham Row. Cu toate că ventilatoarele erau date la putere maximă, sala de operațiuni era ca un cuptor. Moss stătea în fața panourilor albe, vorbind în fața Erikăi și a întregii echipe.

— Nu am găsit nicio amprentă pe rama tabloului de la numărul 14 de pe Laurel Road, dar avem o identificare pozitivă în cazul unuia dintre tinerii zăriți intrând la Gregory Munro de către vecinul de vizavi, începu ea. Aseară, Marie și Claude Morris au reușit să ne ajute cu identificarea.

Erika și restul echipei priveau chipul care se alăturase fotografiilor lui Gregory Munro și Gary Wilmslow. Era un tânăr cu păr negru pieptănat pe spate, ce dezvăluia o frunte înaltă și un chip

frumos și îngrijit.

Moss îi dădu mai departe:

— Inspectorul Warren s-a hotărât să-și lărgască orizontul de căutare și-a petrecut cea mai mare parte din noapte navigând printre profilele website-urilor cu băieți de închiriat...

Se auziră mai multe fluierături imitând urlete de lup, care-l făcură pe Warren să-și dea ochii peste cap și să roșească.

— Și acum avem asta...

Moss prinse cu un bold o fotografie de profil de pe un site numit Rent-Boiz. Era remarcabil de asemănătoare cu cea din registrul lor electronic. Tânărul superb din poză care privea fix la cameră avea în plus ochii verzi și o barbă extrem de scurtă, tunsă la un frizer de fițe. Moss se opri și-și șterse fruntea cu mâneca suflecată, după care dădu din cap aprobator spre Warren.

Acesta se ridică în picioare, nițel cam timid.

— Ăă, bun. Numele lui de profil este Jordilevi și pe site scrie că are optsprezece ani și e din Londra. Percepe o taxă de 250 de lire pe oră și se pare că e dispus să facă orice dacă primește suficienți bani. Firește, nu-și dă numele real sau vreo adresă. Am luat legătura cu administratorul website-ului, care mi-a spus că înregistrarea e anonimă, deci niciun rezultat de-acolo, însă am de gând să sap în continuare.

Moss îi făcu cu ochiul și polițistul se așeză la loc pe scaun.

— Acuma, putem fi cu toții de acord că tipul arată exact precum cel pe care-l avem și noi, zise ea indicând fotografia din registrul electronic și pe cea a lui Jordilevi. Cred că asta înseamnă un pas important pentru noi.

Izbucni un ropot de aplauze în sală. Erika se ridică de la locul ei, dintre imprimante, cu inima grea.

— O treabă excelentă, Moss și Warren, vă mulțumesc! Dar trebuie să vă informez că, după o îndelungată dezbatere împreună cu comisarul-șef Marsh și cu chestorul-șef, s-a decis ca acest caz să fie încredințat uneia dintre Echipele de Anchetă a Crimelor specializate în crime cu motivație sexuală, le explică Erika. Aș vrea ca toți cei de față să vă pregătiți dosarele și datele strânse până acum, pentru că din după-amiaza asta, cazul ne va fi luat.

— Șefa, nu vezi cât de important a devenit acum? Dacă putem da de acest Jordilevi, el ar putea reprezenta legătura noastră directă cu omorârea lui Gregory Munro. Ar fi putut fi martorul a ceva extrem de important! zise Moss.

— Șefa, mai avem nevoie de timp, sări și Crane, și nu prea mult. Am putea alcătui un profil fals pe Rent-Boiz și am putea aranja o întâlnire cu acest Jordilevi. Tipul ar putea să ne ofere o potrivire pentru toți cei care-au dat pe-acasă pe la Gregory Munro și ne-am putea obține, astfel, suspectul.

— Îmi pare rău, dar nu negociem, zise Erika.

Moss se lăsă pe spate în scaun, încrucișându-și brațele la piept pentru a-și exprima frustrarea.

— Nici mie nu-mi face mai multă plăcere ca vouă. Vă rog să vă pregătiți rapoartele și să vă adunați toate datele legate de caz până la prânz.

Urmă un cor de proteste în timp ce Erika părăsea încăperea. Porni pe holul care ducea la automatul de cafea, introduse măruntul necesar și apăsă des folositul buton pe care scria „cappuccino”, însă nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou și din nou și din nou butonul, vărsându-și nervii și frustrarea pe idioata aia de mașinărie. N-o auzi pe Moss apropiindu-se.

— E-n regulă, șefa? O criză de furie provocată de lipsa de cofeină?

Erika se întoarse spre ea și dădu din cap.

— Dă-te înapoi.

Erika făcu un pas în spate și Moss ridică un picior încălțat în gheată și izbi mașinăria sub imaginea unei cești de cafea aburinde ce-i împodobeau partea din față. Urmă un țuit, apoi un pahar căzu în dozator și începu să se încarce.

— Trebuie să țintești farfurioara, o informă Moss.

— Excelentă treabă, inspectore, o felicită Erika. Talentele tale n-au limită?

— Trebuie să te anunț că funcționează și în cazul ceaiului și, uneori, dacă apeși butonul pentru supă.

— Există un buton pentru supă?

— Da, supă din coadă de bou. Eu una nu m-aș încumeta.

Erika rânji anemic și-și luă cafeaua de sub dozator.

— Șefa, pot să te întreb ceva? Chiar crezi că acest caz va fi rezolvat mai prompt de către o altă echipă?

Erika suflă în cafea.

— Da, cred.

Ura ideea că nu putea discuta cu Moss despre această problemă. Ea îi fusese mereu loială și gata să-i asculte ofurile.

— Am auzit că există un post de subcomisar liber, zise Moss. N-are nimic de-a face cu graba ta de-a scăpa de acest caz păcătos, nu?

— Credeam că mă cunoști, Moss. Nu e genul meu.

— Bine. Deci, care-i motivul? Pe tine te cunosc. Nu renunți ușor la un caz. Ești precum Charlton Heston⁸ în privința asta.

— Ce?

— „Din mâinile mele reci și moarte”⁹, recită

⁸ Actor american legendar (1923-2008), cu o carieră de peste șaizeci de ani. A jucat în filme precum *The Ten Commandments* (1956), *Ben-Hur* (1959), *El Cid* (1961), *Planet of the Apes* (1968) sau *Soylent Green* (1973). (N.t.)

⁹ „*From my cold, dead hands*”: replică a lui Charlton Heston la un discurs al NRA (National Rifle Association), pe 20 mai 2000, parte a unuia dintre sloganurile acestei asociații: „*I'll give you my gun when you take it from my dead cold hands*” (*O să-ți dau arma mea când o sa o iei din mâinile mele reci si moarte*). (N.t.)

Moss, cu un accent american prost. Se opri, apoi continuă: Hai, șefa, suntem al dracului de aproape, după ce ne-am dat cu capul de toți pereții până acum.

— Moss, am zis deja tot ce-am avut de zis despre asta. Decizia mea e definitivă.

— Bine, bine. Nu poți vorbi despre asta. Dar dacă clipești o dată pentru da și de două ori pentru nu?

— Moss... o avertiză Erika, scuturând din cap.

— Dacă tot nu-mi poți spune despre ce-i vorba, măcar îți pot spune eu ce cred că se întâmplă?

— Am de ales?

— Cred că suntem copleșiți de numărul de cazuri și că Marsh e silit să încerce să salveze aparențele. Cazul acesta devine din ce în ce mai complex și mai sensibil. Vrea să scape de el.

— Moss...

— Cred că singurul mod de-a găsi un motiv este dacă am putea găsi un tipar. Ca să găsim un tipar, trebuie să mai apară un cadavru.

— Care să se potrivească.

— Și știi pur și simplu ce se va întâmpla dacă acest caz va încăpea pe mâinile altcuiva. Dacă apare încă un cadavru, va fi clasat ca un conflict între gay, și-atunci nu se vor mai sfârși discuțiile și temerile legate de comunitatea gay. Au loc de zece ori mai multe crime comise de heterosexuali. Când bărbații violează și omoară femeii, sunt considerați răi. Dar dacă o persoană gay face

același lucru, se consideră că e doar o prelungire naturală a sexualității sale! A modului său de viață ca întreg!

Erika o privea în tăcere pe Moss cum se înfierbânta din ce în ce mai tare.

— Scuze, șefa. Doar că... m-am săturat. Doar ce-am început să lucrăm la asta. Dacă noi muncim peste program, cum stau cei care lucrează în echipele de anchetare a crimelor? Și cel puțin știam că acest caz era pe mâini bune cu tine la conducere. Deja pot vedea titlurile: „Conflict între gay în suburbie?”, „Groază printre homosexualii din zona metropolitană londoneză!”

— N-am știut că a devenit personal pentru tine.

— Nu în mod direct... Școala lui Jacob a organizat un fel de exercițiu săptămâna trecută pentru Ziua Tatălui și copiii au desenat felicitări pentru această ocazie, iar idioata lui de învățătoare - care se întâmplă să fie căsătorită cu vicarul - n-a fost capabilă să accepte faptul că băiatul nostru are două mame. L-a obligat să deseneze o felicitare pentru tatălui lui care era „pe-acolo, pe undeva”. Celia a trebuit să mă țină cu forța ca să nu merg acolo și s-o plesnesc.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Se-ntâmplă. Speram doar să apuc să văd acest caz rezolvat. Și speram ca și tu să simți la fel. Nu poți fi dusă cu vorba și știi întotdeauna ce trebuie să faci. Bine, până...

Erika își dădu seama că Moss se abținu la timp să nu spună „până acum”. O secundă, nu mai scoaseră niciun cuvânt.

— Știi pe unde umblă Peterson azi? întrebă Erika.

— A sunat și-a zis că e bolnav, șefa.

— A zis ce s-a întâmplat?

Moss rămase tăcută suficient timp pentru a-i arăta Erikăi că știe ceva, după care răspunse:

— Nu, șefa, n-a zis nimic. O să am grijă ca toată lumea să-și pregătească rapoartele înainte de prânz.

— Mersi, zise Erika.

Înțelegând că voiau amândouă să spună lucruri pe care nu puteau să le spună, rămase privind-o pe Moss cum se întoarce înapoi în sala de operațiuni.

Capitolul 29

Petrecură restul dimineții într-o tăcere deprimantă în sala de operațiuni supraîncălzită, căci știau că până la prânz vor trebui să renunțe cu totul la ancheta față de care Erika se simțea atât de apropiată.

Erika nu-și mai putea scoate din minte cuvintele lui Moss. *Din mâinile mele reci și moarte...* Iat-o acum, cu o pistă incredibil de promițătoare în cazul uciderii lui Gregory Munro, cu echipa pregătită să muncească pe brânci, iar ea

trebuia să renunțe la caz! Cu puțin înainte de ora unu, Erika era în continuare în spatele biroului, zgâindu-se la ecranul computerului, când Moss își făcu apariția.

— Șefa...

— Mda?

— Ai trimis deja dosarul?

Erika ridică privirea.

— Nu. De ce?

— Am primit un apel de la poliția în uniformă. Bărbat alb, găsit gol și asfixiat în pat, într-o casă din Dulwich. Niciun semn de pătrundere prin efracție sau împotrivire din partea lui. O identificare preliminară a stabilit c-ar fi vorba de Jack Hart.

— De ce mi-e cunoscut numele?

— E gazda emisiunii *The Jack Hart Show*, un tabloid în imagini pentru șomeri și părinți care muncesc acasă. Celia se uită la ea.

— Și poliția de patrulă crede că e vorba de același tip care l-a omorât și pe Gregory Munro?

— Ei așteaptă să vină cineva de la brigada de anchetare a crimelor, dar așa li s-a părut. Încă mai e cazul nostru?

— Mda. Oficial, e în continuare ancheta noastră. Hai să mergem acolo, zise Erika.

Capitolul 30

Casa lui Jack Hart era situată într-o zonă

luxoasă din Dulwich, South London. Șoseaua urca abrupt, după care se prăbușea practic la fel de abrupt. Un cordon al poliției închisese deja strada, iar dincolo de el se puteau vedea cinci mașini de poliție, o ambulanță și două dube masive pentru intervenții, care blocau strada cu totul. Erika parcă mașina aproape de trei agenți în uniformă care desfășurau banda împrejmuitoare a poliției. În fața casei se strânsese deja un grup numeros, cu camere și telefoane mobile în mâini.

— Hristoase, dar repede mai circulă veștile, exclamă Erika în momentul în care ea și Moss coborâră din mașină.

Își făcură loc cu greu prin mulțime, care era alcătuită dintr-un grup numeros de adolescenți, pe lângă care se mai strânseseră câteva babe și o femeie ce ținea în brațe un bebeluș cu părul negru.

— E vorba de Jack Hart? strigă un tânăr cu păr roșcat.

— E casa lui Jack Hart. L-am mai văzut pe-aici, adăugă o fată cu cercei în buză.

— Aici e un loc al crimei, opriți-vă din filmat, zise Erika.

— Nu e ilegal să filmăm într-o zonă publică, spuse o fată mărunță de statură, cu păr de un gri șobolan și cu un rucsac roz și pufos, după care își ridică mobilul și i-l împinse în față Erikăi. Zâmbește: ești pe YouTube.

— Ce-ar fi să arătați nițel respect? E vorba de

un loc al crimei, răspunse Moss, pe un ton calm.

Babele nu scoteau nicio vorbă, ci doar asistau la scena din fata lor.

— A fost un adevărat ticălos, Jack Hart ăla. La fel de bine ar fi putut-o omorî el pe Megan Fairchild. A profitat de oameni, așa că eu de ce să nu profit de pe urma lui? Întrebă un băiat ras în cap.

Îmboldiți de vorbele acestuia, câțiva tineri începură și ei să filmeze cu telefoanele mobile.

— Împingeți gloata asta ceva mai încolo, i se adresă Erika unuia dintre agenți.

— Dar am întins deja bandă de jur-împrejur, răspunse el.

— Atunci fă ceva de bun-simț: mișcă banda ceva mai departe, se răsti Erika.

Chiar atunci, o dubă de-a postului Sky News își făcu apariția pe stradă, cu antena parabolică imensă montată pe capotă, și parcă pe partea cealaltă a străzii.

— Dacă mai ai nevoie de întăriri, nu ezita să le ceri. Dar fă-o, spuse Erika.

— Da, doamnă, răspunse polițistul.

Erika și Moss semnară hârtiile, se aplecară pe sub bandă și porniră spre casă.

Un polițist în uniformă le ieși în întâmpinare Erikăi și lui Moss, care fură apoi conduse înăuntru. În hol era mai răcoare decât afară. Era decorat cu gust, cu o oglindă enormă cu rame

aurite pe perete și cu o mochetă crem ce se întindea în susul unui șir de trepte cu balustrade din lemn lăcuit. Îl urmară pe polițist în sus pe scări, apoi ajunseră la holul din capătul treptelor, care era la rândul său acoperit de aceeași mochetă. Casa era tulburător de liniștită. Erika își dădu seama că locuința era extrem de bine izolată, dacă reușea să blocheze toate zgomotele din stradă. Dormitorul principal se afla la capătul holului. Prin ușa deschisă pătrundea lumina soarelui, care făcea ca firele de praf să se învâртеjească leneș în aer.

— Iisuse! exclamă Moss după ce trecură de ușa dormitorului.

Trupul gol al victimei era întins pe saltea. Părea să fi fost înalt, cu piele palidă și foarte netedă și aproape complet lipsit de păr. Zăcea întins pe spate cu o pungă de plastic trasă pe cap și strânsă în jurul gâtului. Avea gura căscată și un ochi, a cărui pleoapă fusese prinsă de plasticul pungii, rămăsese larg deschis. Celălalt ochi era lovit atât de rău, încât se închisese cu totul din cauza umflăturii. Buzele îi erau trase înapoi, de parcă dorise dinadins să-și dezgolească dinții.

— Cine-a găsit cadavrul? întrebă Erika.

— Un producător al emisiunii, o lămuri polițistul. S-a cățarat și a spart geamul ca să poată intra în casă.

Se răsuciră și văzură o fereastră uriașă, care dădea înspre grădină. În sticla acesteia se vedea o

gaură, înconjurată de o rețea de crăpături. Mocheta crem de sub toc era acoperită cu sticlă spartă.

— Deci ea a confirmat că e vorba de Jack Hart? întrebă Erika.

— Dap, încuviință agentul.

— Știam că emisiunea era transmisă în direct în fiecare zi a săptămânii? Azi e vineri, zise Moss.

Reflectară cu toții în liniște la această constatare.

— Bun. Trebuie să-i chemăm cât mai repede pe cei de la medicină legală, zise Erika, pregătindu-se să-și scoată mobilul.

Isaac Strong și echipa de la medicină legală sosiră foarte repede și începură să-și îmbrace veșmintele de protecție albastre. Două ore mai târziu, Erika și Moss urcară din nou în dormitorul de la etaj, îmbrăcate și ele cu aceleași costume albastre. Un șir de cutii de oțel fusese așezat în jurul patului, pentru a-i împiedica pe polițiști să altereze probele.

— Bine, Isaac. Crezi că e vorba de același ucigaș ca și în cazul lui Gregory Munro? O pungă de plastic, tipul e gol, bărbat, singur, începu Erika.

— Hai să urmărim această ipoteză, deocamdată, zise Isaac, ridicând privirea spre ea și Moss și renunțând la ceea ce făcea de cealaltă parte a patului dublu. Un fotograf patolog se aplecă între ei și mai făcu o poză cadavrului. E

mort de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Încă mai putem distinge dovezi ale rigor mortis în mâinile lui încleștate, la gură și la ochi. Partea asta de casă e orientată către est, așa că, mai ales această încăpere, are parte de umbră pe tot parcursul zilei, deci temperatura scăzută a favorizat încetinirea procesului de descompunere. Și a fost fotografiat venind târziu acasă azi-noapte, ceea ce reprezintă o dovadă mai solidă decât știința. Punga de plastic i-a fost legată sub bărbie...

Isaac le indică locul în care șnurul fusese strâns legat, mușcând adânc din piele, apoi continuă:

— Probabil că a fost și-o luptă; ochiul stâng e învinețit rău, probabil de la lovirea cu un obiect bont, poate o mână sau un pumn. Pe noptiera de lângă pat am găsit o sticlă de bere goală, pe care am trimis-o pentru un test toxicologic. În plus, există puține semne care să indice o luptă în jurul patului sau în cameră; totul e ordonat și curat. Posibil ca victima să fi fost scoasă din funcțiune... copleșită de cel care a făcut asta. Nu există indicii ale unei agresiuni sexuale. Așa cum zic de fiecare dată, voi afla mai multe după ce-l deschid.

— Ce-i asta, pe cearșaf? întrebă Erika, arătând un loc de lângă cadavru, pe cearșaful de pat bleumarin, unde se vedea un reziduu de culoare alb-cenușiu.

Erika se lăsă în genunchi și aruncă o privire

sub pat, unde dădu de două șosete desperecheate și un strat gros de praf, ce fusese împrăștiat.

— Praf, își răspunse ea singură la întrebare. A fost răscolit sub pat și aruncat tocmai pe salteaua patului.

— Sfinte Sisoe, cineva a fost sub pat.

Fotograful patolog se aplecă pentru a face o poză de aproape victimei, iar camera foto scoase iar niște blițuri orbitoare. Brusc, din spatele lor se zări un alt bliț. Erika se întoarce și văzu un bărbat ghemuit pe o fâșie de acoperiș plată de dincolo de fereastra dormitorului. Era un tip subțirel, cu părul strâns într-o coamă de un albastru aprins pe mijlocul capului. Tipul strecură obiectivul aparatului foto prin gaura din geam și mai făcu două poze.

— Hei! strigă Erika, dându-și jos masca protectoare.

Dădu fuga la fereastră, însă bărbatul, care era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți din dril și un tricou negru cu formația AC/DC, se lăsă în jos și mai făcu două poze printre picioarele ei. Apoi se repezi către marginea acoperișului și, cu un clinchet de sticlă spartă, începu să coboare cu iuțeală, agățându-se de glicina ce creștea în șuvițe groase în jurul unui burlan de scurgere.

— Rahat, cine era ăla? întrebă Erika.

— Părea a fi paparazzo, răspunse Moss.

Se uitară pe fereastră cum bărbatul cobora deja pe gazonul de dedesubt. În grădină nu se afla

picioar de polițist. Erika se întoarse spre Moss, apoi tâșniră amândouă afară din cameră.

Capitolul 31

Erika și Moss alergară spre scara principală, evitând la mustață să se izbească de un tehnician de la medicină legală ce ținea în brațe o tavă cu probe adunate în pungi speciale. Se năpustiră pe scări în jos și ajunseră în sufragerie. Alergară până la fereastra înaltă din podea până-n tavan ce dădea în grădina din spate, iar Erika încercă să o deschidă. Fotograful cu creastă albastră se îndrepta înspre gardul de pe partea dreaptă a grădinii.

— Vreau să deschidă cineva fereastra asta! strigă Erika, fără să fie în stare să recunoască vreun chip din mulțimea de tehnicieni îmbrăcați în costume albastre care-o priveau uluiți.

— Șefa, aici! strigă și Moss, ieșind în spate printr-o ușă situată lângă un frigider în două uși, în stil american.

Erika o urmă. Ușa dădea într-o spălătorie ocupată de o mașină de spălat enormă și de un uscător. Printr-o fereastră lungă se vedea grădina aranjată impecabil, dar nu se zărea nici urmă de fotograf. Moss încercă ivărul unei uși din lemn masiv.

— E încuiată! Și n-avem nicio nenorocită de cheie! țipă ea.

Priviră prin fereastră în grădină și văzură că fotografia era pe jumătate cățarat pe gard. Deasupra mașinii de spălat și-a uscătorului se aflau mai multe polițe pline cu produse de curățenie. Erika ochi o cheie din fier masivă pe prima poliță. O înșfăcă și-o potrivește iute în broasca ușii. Ușa se deschide imediat, permițându-le să țâșnească în grădină. Erika o luă la fugă la dreapta, se prinse de marginea de sus a gardului și se săltă peste el, urmată îndeaproape de Moss. Ateriză pe o fâșie de iarbă pârjolită de pe partea cealaltă și se pipăi după stația radio, în timp ce alerga prin grădină.

— Va ieși pe Dunham Road, strigă Moss din spatele ei.

— Avem un suspect care va ieși din grădina de la marginea lui Dunham Road, Dulwich. Am nevoie imediat de întăriri.

Erika ajunsese în partea cealaltă a celei de-a doua grădini și se năpusti iar peste gard, aterizând cu îndemănare pe partea cealaltă. Vedea că fotografia rămânea în continuare departe de ele, iar creasta albastră îi dispărea peste gardul următor. *Nu-l pot lăsa pe tipul ăsta să scape cu pozele făcute la locul crimei - ar putea apărea online în doar câteva minute*, se gândi Erika.

Traversă iute și următoarea grădină, ocolind un leagăn de plastic, apoi escaladă gardul și ateriză dureros în picioare într-un lac, cu apa

adâncă până la genunchi, pe care o împrășcă în toate părțile.

— Hei, ne încălci proprietatea! Avem crapi koi acolo! strigă o tânără îmbrăcată cu o rochie de vară și cu ochelari la ochi, care tocmai ieșea pe terasă.

— Sunt agent de poliție! strigă și Erika, de pe care se scurgea apa în timp ce alerga către următorul gard.

Văzu că micșorase distanța dintre ea și fotograf: acesta tocmai se întindea să prindă marginea gardului din partea opusă a grădinii și se pregătea să-și treacă piciorul pe partea cealaltă.

— Opriți acel bărbat! țipă Erika, și chiar dacă părea un lucru absolut normal de zis, tot i se părea ridicol.

Se întoarce și o văzu pe Moss sărind peste gardul din spatele ei și aterizând cu capul înainte în lac, împrășcând și mai multă apă. Iar femeia de pe terasă țipa și mai tare acum.

Căldura devenise apăsătoare, iar Erika era epuizată și transpira din greu cu toate hainele pe ea, căci pe deasupra mai avea și echipamentul protector de la locul crimei. Moss ieși din apă cu alge-n păr.

— Sunt bine, șefa. DU-TE! strigă ea.

Erika fugi mai departe, cocoțându-se pe următorul gard și simțind cum mai multe așchii de lemn îi pătrund prin salopeta protectoare și prin

haine, până în pulpa piciorului. Văzu că fotograful ajunsese deja la marginea ultimei grădini, care era împrejmuită de un gard înalt din cărămidă deschisă la culoare.

— Stai pe loc! strigă ea.

Fotografu își întoarse spre ea chipul roșu de oboseală, deasupra căruia îi flutura creasta albastră, ce semăna cu aripioara unui rechin. Își azvârli aparatul foto pe umăr, îi arătă Erikăi degetul mijlociu și sări, prinzându-se de marginea de sus a zidului și săltându-se peste el.

Erika alergă pe pământul gol și prăfos din ultima grădină, trecând printre niște adăpători pentru păsări crăpate și acoperite de licheni. Fotografu alunecă nițel în jos, în încercarea lui de-a ajunge la marginea de sus, astfel încât Erika izbuti să-l prindă de un picior. El izbi în spate, lovind-o în figură, și deși era încălțat doar cu teniși, durerea din obrazul lovit o năuci pe moment. Îl prinse totuși strâns de picior și reuși să-i scoată un tenis, dar el îi scăpă din prinsoare și sări peste zid. Erika auzi o bufnitură și un țipăt în partea cealaltă.

Se săltă și ea peste zid, bucurându-se că e atât de înaltă, în timp ce trăgea de marginea zidului pentru a se ridica, văzu că trotuarul din partea cealaltă era mai jos decât nivelul grădinii. Încălțat doar cu un tenis, fotografu aterizase greșit pe piciorul gol. Încerca să-și adune camera de pe jos și să se îndepărteze cât mai iute de-acolo. Erika

sări jos. Ateriză cu grație pe trotuar, așa că-i fu ușor să se miște repede și să-l prindă. El se împotrivi, încercând să scape.

— Nu... n-o... să... găfâi ea, încercând să tragă aer în plămâni.

Câteva clipe mai târziu își făcu apariția și Moss peste zid, se strecură peste el și ateriză pe trotuar, apoi se năpusti spre ei. Reuși să-i prindă fotografului mâinile la spate și să-i pună cătușele, în timp ce Erika-l ținea strâns.

— Curve nenorocite! țipă el.

— Trebuie să te liniștești, zise Erika.

— De ce? Mă arestați?

— Te reținem, răspunse Moss.

— Pe ce bază?

— Pe baza faptului că nu te-ai oprit, ci ai fugit de la locul crimei, când noi nu voiam decât să stăm de vorbă cu tine. Și mi-ai lovit colega cu piciorul în față, adăugă Moss.

— Nu-i împotriva legii să faci poze! zise el, încercând să scape din strânsoarea lor.

— Acolo era un loc al crimei, zise Erika.

— Ei, atunci nu-i împotriva legii nici să faci poze la locul unei crime!

— Nu, dar trebuie să-ți confisc aparatul, ca probă. Ar putea conține informații prețioase pentru cazul nostru, zise Erika, încercând să-și recapete răsuflarea.

N-o mai văzuse niciodată pe Moss atât de furioasă. Avea părul și salopeta protectoare pline

de apă și transpira din plin. Erika puse mâna pe camera foto, care încă se mai afla pe umărul fotografului, prinsă de curea. Deschise capacul din lateral și se uită înăuntru.

— Unde-i cardul de memorie? întrebă ea.

— Habar n-am.

Fotograful o privea sfidător, citindu-i-se reproșul în ochi.

— Unde-i cardul de memorie? L-ai aruncat? Pentru că am putea scotoci prin grădinile alea, îl avertiză Moss.

El rânji răutăcios și ridică din umeri.

— N-o să-l găsiți.

— Cum te numești?

Doar o ridicare din umeri.

Erika întinse mâna printre mâinile lui prinse în cătușe și-i trase afară portofelul din buzunarul de la spate, îl deschise și scoase carnetul de conducere al acestuia, citind de pe el:

— Mark Rooney, în vârstă de treizeci și nouă de ani. Pentru cine lucrezi?

— Sunt liber profesionist.

— De ce făceai poze?

— Ce întrebare prostească. E *Jack Hart*. Nu știam că e mort, nu?

— Și noi de unde să știm că nu tu ești făptașul? Informația încă n-a fost făcută publică. Și nu s-a făcut nicio identificare preliminară a cadavrului.

— V-am zis deja, n-aveam de unde să știu că e

mort. Azi-noapte era în regulă.

— Ai fost aici azi-noapte? De ce? întrebă Erika.

— E peste tot în presă de când s-a omorât fata aia.

— Ce ai fotografiat azi-noapte?

— Pe el, venind acasă cu un taxi, după care i-am făcut câteva poze în dormitor.

— Când anume s-a întâmplat asta? întrebă Moss.

— N-am idee. Pe la douăsprezece și jumătate, poate unu?

— Și ai rămas toată noaptea?

— Nu.

— De ce nu?

— Am primit un pont. Una dintre surorile Kardashian se află în Londra, și-am auzit că a rămas până târziu în oraș. Pozele cu surorile Kardashian valorează mult mai mult decât cele cu Jack Hart...

— Bun, am stat toți trei nițel de vorbă. Acum vreau să-mi dai cârdul acela de memorie, spuse Erika.

— Ți-am zis deja, nu-l mai am!

— Îl aveai acum cinci minute.

Rânjet.

— O! Probabil c-am uitat să-l pun în aparat. Se-ntâmplă. Cardurile de memorie sunt mici și-alunecoase. De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, da, chiar am uitat. Am uitat să-l bag în aparat.

— Știi ce, m-am săturat de ăsta, zise Moss.

Lăsa din mână brațele încătușate ale fotografului, desfăcu fermoarul salopetei și scoase o mănușă de latex din buzunarul pantalonilor. Își suflecă mâneca salopetei și-și trase mănușa pe ea. Cu mâna liberă, îl apucă pe Mark de creasta albastră și-l smuci cu putere pe spate.

— Hei! Ce faci? Au! țipă el.

Moss îi înfipse în gură două degete înmănușate, pe care le împinse adânc în gâtul acestuia. El se prăbuși în față și vomită pe trotuar. Erika și Moss izbutiră să sară nițel în spate.

— Ce de chestii suntem nevoite să facem, se plânse Moss, în timp ce tipul tușea, se îneca și scuipa.

Erika îl răsuci cu fata la zid.

— Așa cum mă gândeam. L-ai înghițit, nemernic șmecher, îl dojeni Moss în timp ce aduna un card de memorie mic și negru dintr-o baltă de vomă de pe trotuar, pe care-l introduse apoi într-o pungă pentru probe transparentă. Mai bine afară, decât înăuntru, așa cum obișnuia mama să zică.

— Curvo! O să vă dau în judecată pentru brutalitate, strigă Mark, stând sprijinit de zid și tușind în continuare.

— Nu fi copil, am folosit o mănușă curată, zise Moss, scoțând-o de pe mână și aruncând-o în cel mai apropiat coș de gunoi.

O mașină de poliție luă curba cu sirenele urlând și se opri lângă bordura din fața lor.

— Era dracu' și timpul, se plânse Erika, în timp ce doi polițiști în uniformă dintre cei care formaseră cordonul de protecție pe stradă coborau din mașină.

— Scuze, șefa, am dat de o stradă cu sens unic de care nu știam, începu unul dintre ei.

— M-au atacat cu brutalitate! țipă Mark.

— Duceți-l la cea mai apropiată gară și lăsați-l acolo, îi îndemnă Erika.

Polițiștii îl împinseră în mașină și porniră la drum, lăsându-le pe Moss și pe Erika să-și recapete răsuflarea.

— Bună treabă, o laudă Erika, luând de la ea punga pentru probe și ridicând-o în lumina soarelui, pentru a privi cârdul mai cu atenție.

— Am mers prea departe? Că mi-am înfipt degetele în gâttelejul lui? o întrebă Moss.

— Nu știi despre ce vorbești, zise Erika. Acum, haide, să ne întoarcem la casa victimei.

Capitolul 32

Mulțimea se strânsese în capătul străzii când Erika și Moss reveniră la locul crimei. În drum spre casă, observară că dubei celor de la Sky News i se alăturaseră acum și cele ale posturilor BBC și ITN. Fură întâmpinate de ofițerul responsabil de locul crimei, Nils Åckerman, care le oferă salopete noi de protecție cu care să se schimbe.

— Liniile telefonice au fost tăiate, la fel cum s-a procedat și pe Laurel Road, le informă el, în timp ce Erika și Moss se schimbau.

— E același criminal, el trebuie să fie, zise Moss în timp ce trăgea în sus fermoarul salopetei de protecție și-și acoperea capul cu gluga acesteia.

Erika trăgea și ea de fermoar, rămânând tăcută. Scăpară de salopetele ude și pline de noroi dându-le unui tehnician, care le introduse într-o pungă pentru probe.

— Am nevoie să scoți tot ce poți de pe ăsta, spuse Erika, înmânându-i lui Nils punga de probe mai mică în care țineau cardul de memorie. A fost înghițit, dar nu a stat prea mult înăuntru.

— N-ar trebui să fie o problemă, zise el, luând punga. Dar, mai întâi, trebuie să vezi ceva.

Îl urmară în casă, prin holul mochetat, încă plin de tehnicieni criminalist! Îmbrăcați în salopete albastre, apoi ajunseră în sufrageria deschisă și pătrunseră în spălătoria care dădea în grădina din spatele casei. Ușa era deschisă.

Ieșiră în lumina soarelui. O mașină de tuns iarba zumzăia în depărtare.

— Am verificat toate ferestrele casei. Sunt un amestec de UPVC și ferestre cu trei straturi de geam, prin care e greu de pătruns dacă nu cumva le spargi. Toate sunt încuiate dinăuntru, în afară de fereastra dormitorului, care a fost spartă de către colega de serviciu a lui Jack Hart când i-a

descoperit trupul, spuse Nils. Erika și Moss se uitară și ele în direcția în care privea el, la fereastra spartă din spatele casei. Nu există amprente și nici alte semne ale unei pătrunderi prin efracție.

— Dar ușa din față? întrebă Erika.

— Încuiată pe dinăuntru, are o yală cu cheie și cu dispozitiv de blocare, răspunse Nils. Ceea ce nu ne lasă decât spălătoria, și cred că pe aici s-a intrat în casă.

Ușa era făcută din lemn masiv și vopsită cu un lac albastru închis. Clanța era din fier gros, iar cheia cea mare din metal pe care o găsisese Erika pe poliță rămăsese în broască, pe dinăuntru.

— Era încuiată. A trebuit s-o descui când am început să-l urmăresc pe fotograf, zise Erika.

— Ajung și acolo într-o clipă, spuse Nils, împingând ușa și închizând-o. Dacă arunci o privire atentă pe dinafară, vei da de o fâșie îngustă de lemn la baza ușii, pe care se află un strat de vopsea mai vechi.

Se lăsară pe vine pe iarba de dincolo de ușă ca să vadă o fâșie lată de un centimetru, de culoare verde deschis, de-a lungul marginii de jos a tocului ușii.

— Pe când ușa era verde, în partea de jos a fost lipită cu adeziv o bandă de cauciuc care să împiedice curentul de aer să intre în cameră. Acea bandă de cauciuc a fost îndepărtată de curând; am găsit-o în spatele mașinii de spălat și-a

uscătorului, le lămuri Nils, deschizând ușa și intrând înapoi în spălătorie, de unde luă o fâșie de cauciuc lungă și îngustă de pe mașina de spălat. O așează peste dunga verde din josul ușii și apoi o dădu la o parte.

— Vezi cum a fost desprinsă de la baza ușii? Astfel, lasă un spațiu de o jumătate de centimetru sub ușă.

Erika îi aruncă o privire lui Moss.

— Asta nu explică modul în care a intrat în casă, doar dacă nu cumva e Fiat Stanley¹⁰, spuse Moss.

— O să v-arăt, zise Nils.

Îi făcu semn unuia dintre tehnicienii care se ocupau de prelevarea amprentelor, iar acesta traversă bucătăria și veni la ei ținând în mână un fir de sârmă lung și subțire și o foaie de ziar. După care închise ușa și o încuie, lăsându-i pe toți în grădină. Nils se lăsă în genunchi, desfăcu foaia de ziar dublă și o strecură prin spațiul de o jumătate de centimetru rămas sub ușă. Luă apoi sârma, o introduse prin gaura cheii, apoi împinse ușor sârma și-o răsuci. Erika și Moss văzură prin fereastră cum cheia se mișcă în gaură, apoi sare din broască și aterizează cu un clinchet pe ziarul de dedesubt. După care Nils trase ușor ziarul pe sub ușă, scoțând și cheia odată cu el, pe care o

¹⁰ Personaj al unei serii de cărți pentru copii scrise de Jeff Brown. Personajul respectiv suferă un accident în timp ce doarme și devine capabil să se strecoare pe sub uși, să poată fi rulat ca un covoraș etc. (*N.t.*)

introduse în broască și deschise ușa.

— *Voilà!* rânji el, victorios.

Femeile îl priveau gânditoare. O gură de aerisire de lângă ușă scoase un gălgâit.

— Îți irosești talentul la medicină legală. Ar trebui să ai deja propriul tău show de magie, îl lăudă Moss.

— E genial, dar de unde știi că așa a pătruns înăuntru făptașul nostru? întrebă Erika.

— Am găsit o bucată de sârmă ruptă în broască, iar o fâșie mică de ziar a rămas prinsă sub ușă, răspunse Nils, scoțând, cu o fluturare a mâinii, o pungă pentru probe din buzunar.

Erikăi i se formă în minte o imagine. O baie plină cu abur. Mark, purtând doar un prosop în jurul taliei, apăsându-și o bucățică la fel de mare de hârtie igienică pe o tăietură făcută de aparatul de bărbierit, prin care se vedea formându-se o picătură de sânge.

Zumzetul mașinii de tuns iarba se auzi din nou, readucând-o pe Erika la realitate.

— Ați găsit vreo amprentă pe opritorul acela din cauciuc? o auzi întrebând pe Moss.

Nils clătină din cap.

— Dacă ucigașul a intrat în casă folosindu-se de trucul cu ziarul băgat pe sub ușă, cum a reușit să iasă din casă - a încuiat ușa și apoi a lăsat cheia pe poliță?

— Nu. La fel ca și în cazul lui Gregory Munro, i-ar fi putut face o vizită în prealabil. Poate i-a luat

cheia, a făcut o copie, după care a pus-o la loc, zise Moss.

— E posibil. Nițel cam tras de păr, dar e posibil. Ar putea rezista totuși la tribunal? întrebă Erika.

— Da, coroborat cu urma pe care am descoperit-o pe partea exterioară a ușii, aici, în partea de jos, zise el, arătându-le vopseaua albastră lucioasă.

— Ați prelevat o amprentă digitală? întrebă Erika.

Nils își trimise tehnicianul înapoi în casă.

— Nu o amprentă...

Le arată un cârd de amprentare alb, pe care se zărea conturul perfect al unei urechi.

— Și-a lipit urechea de ușă, pentru a asculta, zise Nils. Urma era mică, aproape ca de copil. În ciuda căldurii înăbușitoare din grădină, pe Erika o trecură florii.

Erika și Moss se urcaseră acum într-una dintre încăpătoarele dubie de intervenție ale poliției parcate în fața casei. Vizavi de ele, așezată în fața unei măsuțe mici din plastic, se afla Danuta McBride, femeia care descoperise cadavrul lui Jack Hart. Un polițist în uniformă veni la ele cu trei pahare de plastic pline cu cafea, pe care le așază pe masă. Cele trei femei luară paharele și sorbiră din ele.

Erika aprecie că Danuta era trecută bine de patruzeci de ani. Părea șocată și era palidă la față.

Avea părul negru, lung și lucios, iar pe frunte îi atârna un breton scurt. Era îmbrăcată cu o rochie dintr-o singură fâșie de material cu motiv floral, care-i acoperea cu totul silueta masivă și pe care și-o prinsese în jurul taliei cu o curea lată. De un șnur prins în jurul gâtului își atârnase telefonul mobil cu ecran enorm, iar în picioare purta o pereche de teniși roz cu degetul mare decupat, la mare modă acum.

— În ce relații erai cu Jack? începu Erika șirul de întrebări.

— Aă, eu sunt producătorul executiv al emisiunii sale. Și suntem parteneri la Hartbride Media. Firma noastră, cea care realizează emisiunea.

— Îl cunoșteai de mult timp?

— Da, am fost la universitate împreună. Am făcut jurnalism, zise Danuta, cu o privire neîncrezătoare pe chip. Îmi dați și mie o țigară? îi tot întreb pe colegii voștri dacă pot fuma una de vreo două ore încoace, le zise arătând către doi polițiști în uniformă tineri ce stăteau în fața ușii.

— Desigur. Și mie mi-ar prinde bine una, zise Erika, scoțându-și țigările și bricheta.

— Scuze, nu puteți fuma aici - sănătate și siguranță, spuse unul dintre agenții în uniformă, un tinerel brunet.

— Ei, atunci poți ieși și inspira aerul de-afară, și o s-avem noi grijă să nu ardem mobilierul, îi răspunse Erika, înfigându-și o țigară în colțul gurii

și oferindu-i și Danutei pachetul.

Recunoscătoare, aceasta-și scoase o țigară. În timp ce Erika aprindea cele două țigări, agentul în uniformă se pregăti să mai spună ceva, însăși dădu seama că n-are rost și tăcu.

— Ai idee cine-ar fi dorit să-i facă așa ceva lui Jack? Întrebă Erika, lăsând pachetul de țigări pe măsuta dintre ele.

Ventilatoarele din tavan munceau din greu, dar înăuntru era tot cald.

— O mulțime, zise Danuta, dând fumul afară și fixând cu privirea măsuta de plastic.

— Va trebui să fii ceva mai precisă, zise Moss.

— Era un fel de erou negativ de fațadă... Cam cum este Marmite¹¹. Adorat de milioane de oameni și detestat de milioane de oameni, în egală măsură. A fost mulți ani ziarist de investigații pentru *The Sun*, apoi pentru *The Mirror* și *The Express*, apoi pentru *News of the World*. Un ziarist al dracului de bun. Întotdeauna obținea povestea, indiferent cum. Dar s-a despărțit de soția lui în urmă cu câteva luni, după ce l-a prins trăgându-și-o cu o angajată de la investigații. Deci și-a făcut o mulțime de dușmani în timpul

¹¹ Pastă vegetală pe bază de extract de drojdie, de culoare maro închis, pro- dusă de Unilever, extrem de populară în vestul și în nordul Europei. Are un gust distinct și este deosebit de sărată, ceea ce justifică perfect sloganul ei oficial: „*Ori o iubești, ori o urăști*”. A devenit atât de populară printre consumatori, încât s-a transformat într-un fel de metaforă a lucrurilor capabile să creeze controverse sau pentru expresia „gust dobândit”. (*N.t.*)

ascensiunii sale către vârf, dar cine nu și-a făcut? Chiar nu-mi imaginez cine ar fi fost în stare să facă... așa *ceva*...

Danutei i se umplură ochii de lacrimi, pe care însă și le șterse iute cu dosul palmei.

— De când s-a sinucis Megan Fairchild, a început să primească o mulțime de mesaje de amenințare. Bine, aș zice că majoritatea proveneau de la bărbați, mai ales Online.

— El cum a primit vestea morții lui Megan?

— Cum credeți? se răsti Danuta. Amândoi am fost distruși. Prostia e că Megan *ne-a scris*. Ea a venit la Londra pentru a da probe. De două ori. Noi le-am explicat tuturor cum decurge emisiunea. I-am avertizat cu privire la atenția pe care ne-o acordă presa, la indiscreția jurnaliștilor, dar ei tot își doreau cele cincisprezece minute de faimă. Deși abia dacă primeau cinci, nu mai zic de cincisprezece. Jack obișnuia să spună că-și dorea ca Andy Warhol¹² să mai fi fost încă în viață, ca să poată vedea de ce sunt în stare lunaticii ăștia pentru a apărea la TV.

— Pe la cât ai venit acasă la Jack?

— Habar n-am, poate pe la unsprezece.

12 Andy Warhol, pe numele său adevărat Andrew Warhola (1928-1987), grafician, pictor și realizator de filme american, exponent de seamă al curentului pop art. După 1960, a început să folosească tehnici precum seri- grafia sau tiparul fotomecanic, creând adevărate capodopere și mergând pe ideea că arta trebuie să fie accesibilă. (*N.t.*)

Trebuia să ajungă la o ședință de urgență cu producătorii și cu postul TV despre problema cu Megan.

— Credeam că emisiunea era transmisă în direct în fiecare dimineață de la 9? Azi e vineri, zise Erika.

— Doar de luni până miercuri e în direct. Miercurea înregistrăm celelalte două emisiuni, după cea în direct de dimineață, pentru a le difuza joi și vineri „în direct”. Economisim timp și bani pentru post.

— Și n-ai văzut pe nimeni dând târcoale?

— Nu, am văzut doar ce era în dormitor și m-am panicat, am coborât repede înapoi în grădină și am sunat la 999.

— O cunoșteai pe soția lui Jack?

— Mda. Claire; l-a părăsit acum vreo două luni. A luat și copiii cu ea.

— Ce vârste au copiii?

— Nouă și șapte ani.

— Am citit în presă că a fost diagnosticată cu cancer? spuse Moss.

— A aflat despre asta la o lună după ce l-a părăsit. Jack i-a zis să se întoarcă la el, a încercat să repare lucrurile, dar ea l-a refuzat. Presa n-a relatat și aspectul ăsta; preferă să-l zugrăvească drept un personaj negativ, spunând că și-a înșelat soția bolnavă. Claire locuiește acum împreună cu mama ei, la malul mării, în Whitstable.

— Tu ai fost vreodată implicată într-o relație

amoroasă cu Jack? întrebă Erika.

— Ne-am tras-o de vreo câteva ori în timpul studenției. Acum sunt măritată, iar Jack îmi era ca un frate.

Țigara Danutei arsese complet. Erika împinse un pahar de plastic până în mijlocul mesei, pentru a-l folosi drept scrumieră.

— Cum ai intrat în casă? spuneai că te-ai cățărat? întrebă Moss.

— Da. M-am cățărat până la fereastra dormitorului, în spatele casei.

— Ai face așa ceva în mod normal?

— Nu. Bine, am mai făcut-o o dată, când nu s-a mai trezit în dimineața unei zile în care avea emisiune în direct, deși, ca să fim corecți, acest lucru s-a întâmplat a doua zi după emisiunea aceea maraton de douăzeci și patru de ore, *Text Santa*, pentru o strângere de fonduri în scopuri caritabile. A picat mort după aceea... Adică, a dormit ca mortul, asta vreau să zic. M-am cățărat și i-am bătut în geam până când s-a trezit.

— Iar azi, i-ai spart geamul?

— Dap.

— De ce? Credeai că încă mai era în viață?

— Nu... Da... Nu știu. Avea o pungă trasă pe cap. Credeam că voi reuși să-l salvez. Am găsit o scrumieră din piatră pe acoperiș. Jack mai ieșea uneori acolo și fuma. Cu ea am spart geamul. Apoi, după ce-am intrat, mi-am dat seama că nu mai aveam cum să-l ajut...

— Ai crezut că încerca să se sinucidă?

— Nu.

— Dar ce-ai crezut?

— Habar n-am.

— Jack era heterosexual? întrebă Moss.

— Sigur că era heterosexual, ce dracu'? Și nu era homofob. La emisiune lucrează și tipi gay, iar el lucrează foarte bine cu ei. Lucra cu ei.

— Îi plăcea să bea mult, lua droguri?

Danuta privi pe micul geam al dubei, înspre casa din care tehnicienii de la medicină legală continuau să iasă și să intre întruna.

— Întrebarea asta rămâne doar între noi. Ne va ajuta în anchetă, zise Erika.

— Îi plăcea să fumeze...

— Marijuana?

Danuta încuviință din cap.

— Și a mai luat și ecstasy odată, acum mulți ani, când am făcut un documentar la Burning Man¹³ - dar toți am luat atunci. Îi plăcea să mai exagereze din când în când, dar n-aș zice că avea o problemă cu băutura sau cu drogurile.

— Bine.

— El e proprietarul casei? întrebă Moss.

— Da.

— Mai vrei să adaugi și altceva?

13 Festival de opt zile care se desfășoară anual la Black Rock City, un oraș construit temporar în statul Nevada, SUA. Evenimentul începe în ultima zi de luni a lui august și se încheie în prima zi de luni a lui septembrie, care coincide cu Labor Day. (N.t.)

— Purtați-vă cu blândețe când îi veți da vestea soției lui, da? A trecut prin multe.

Erika încuviință din cap. Văzură prin geam cum din casă este scos un sac negru pentru cadavre întins pe o targă, care apoi fu cărat la o ambulanță. Departe, în capătul străzii, mulțimea devenise și mai numeroasă. Blițurile camerelor păreau mici luminițe din pomul de Crăciun.

Cineva bătu în ușa laterală a dubei, apoi Crane își iți capul pe după ea.

— Bună, șefa, se poate să stăm nițel de vorbă?

— Mulțumesc, Danuta! Îți facem noi rost de o mașină care să te ducă acasă, zise Erika.

Danuta dădu din cap fără vlagă. Erika și Moss se scuzară și ieșiră din dubă.

— O vecină vrea să stea de vorbă cu tine. Spune că cineva i-a intrat azi-noapte în casă și i-a furat niște hăinuțe de bebeluș, zise Crane.

— De unde știe sigur? întrebă Erika.

— Bebelușul era îmbrăcat cu ele.

Capitolul 34

— Și n-a mai fost luat nimic altceva? întrebă Erika, apropiindu-se de fereastra dublă din camera de joacă a copilului.

Încăperea se afla la parter, iar pe geam se vedea un gazon îngălbenit de soare, cu răzoare de flori lăsate să crească prea mult. Soarele se strecura în cameră, proiectând două pătrate de

lumină pe mocheta bej nouă. Pereții erau proaspăt vopșiți în alb, iar la baza acestora mărșăluia o turmă de elefanți multicolori.

— Nu. Nimic... zise tânăra femeie, care locuia la două case distanță de casa lui Jack Hart.

Părea palidă și extenuată, și-și ținea fetița cu păr negru strâns la piept. Aveau amândouă păr brunet și des, tuns scurt, și ochi căprui și mari.

Moss se mișcă de lângă pătuțul izolat în mijlocul camerei și se apropie de o comodă de lemn cu sertare înaltă, lipită de peretele din stânga. Deasupra acesteia se afla un suport pentru schimbat bebeluși, o sticlă încăpătoare plină cu loțiune și un aparat de supraveghere a bebelușilor.

— Monitorul acesta a stat aici tot timpul? întrebă Moss.

— Da.

— Și a fost pornit toată noaptea, doamnă Murphy? întrebă și Erika.

— Vă rog, spuneți-mi Cath. Da. A fost pornit toată noaptea. Dormitorul nostru e lipit de camera copilului. Intru des să o verific pe Samantha.

— Cât de des?

— La fiecare trei ore. Îmi fixez alarma să sune.

— Știți la ce oră ați observat că a dispărut hăinuța?

— N-am de unde să știu sigur. Am observat abia azi-dimineață.

— Și n-ați auzit nimic neobișnuit din monitorul

bebelușului? Nimic care, privind retrospectiv, să vi se pară ciudat? Întrebă Moss, apropiindu-se de fetiță cu degetul ridicat.

Fetița i-l luă în mânuțele ei minuscule și chicoti.

— Nu. Samantha e un bebeluș foarte liniștit. Nu mi-am dat seama decât după ce am văzut agitația de-afară. E adevărat că Jack Hart a fost găsit strangulat? La fel ca doctorul acela, acum vreo două săptămâni?

— Nu putem face comentarii legate de caz, spuse Erika.

— E casa mea! Am dreptul să știu!

— Considerăm ca fiind un caz de moarte suspectă. Asta e tot ce putem spune.

— Era un tip drăguț. La Jack Hart mă refer. Era unul dintre puținii locuitori de pe stradă care spunea întotdeauna bună. Se oprea și întreba de Samantha. Ne lăsa câte o felicitare prin fanta din ușă. Nici nu semăna cu omul de la televizor.

— A mai fost cineva prin cartier în ultimele două săptămâni, care să întrebe din ușă-n ușă despre sisteme de alarmă? Întrebă Moss.

— Din ce știu eu, nu. Îl pot întreba și pe soțul meu, când se întoarce.

— Când se întoarce?

— Diseară, târziu. Lucrează în oraș.

— Bine. A fost deschisă vreuna dintre aceste ferestre azi-noapte? Nu se observă niciun semn de pătrundere prin efracție.

Femeia părea vinovată.

— Da, dar n-am deschis-o decât puțin. De obicei, zona asta e una destul de sigură, și ne simțim cam înghesuiți între atâtea case. A fost o noapte deosebit de călduroasă. N-am știut ce să fac. Voiam să-i fie cald, dar nici să-i fie prea cald. Doar știți și voi o mulțime de chestii despre copii, care se bat cap în cap...

Începu să plângă și-și strânse și mai mult copila la piept.

— Samantha e primul tău copil? Întrebă Moss, al cărei deget rămăsese în continuare în minusculele pumn al fetei. Cath încuviință din cap. E greu să fii mamă, zise Moss. Toată lumea o face, dar nimeni nu e dispus să recunoască ce greu e. Și vorbesc și din punctul de vedere al polițistului.

Cath se mai relaxă nițel și surâse. Erika privea cu interes de jurul împrejurul proaspăt vopsitei camere a copilului, doar pe jumătate atentă la discuția lui Moss cu vecina despre copii. Își împinse în adâncurile minții instinctele materne și se apropie de fereastră, uitându-se la iarba de afară.

— Și ești sigură că nu soțul tău sau bona a luat bluza pentru a o spăla?

— Nu avem bonă. Am scotocit prin toată casa, chiar și în spălătorie. Doar eu mă trezesc s-o verific pe timpul nopții, iar ea e prea mică pentru a descheia nasturii aceia așa mici... Cath părea

din nou gata să-și piardă glasul; o strânse iar tare pe Samantha la piept. De ce ar vrea cineva să facă așa ceva? E pur și simplu bolnav. Încearcă dinadins să stârnească teamă. O să încui toate ferestrele. Și n-am să le mai deschid niciodată!

Erika și Moss ieșiră din casă câteva minute mai târziu.

— Vreau să fie prelevate amprente din toată camera copilului, din podea și până-n tavan. Și fiecare grădină de pe partea aceasta a străzii să fie scotocită până în cel mai mic ungher, zise Erika. Oricine a făcut asta, va comite o greșală, mai devreme sau mai târziu. A omorât deja doi oameni.

— Deci vorbim deja despre un ucigaș în serie? întrebă Moss.

— Nu știu. De ce să iei, totuși, hainele unui bebeluș, și să nu-i faci nimic copilului? N-are niciun sens. A mai fost o dată în casa victimei, în timpul zilei, și noi n-avem nimic.

— Avem conturul unei urechi, zise Moss.

Erika își aduse iar aminte de urechea aceea și de conturul desenat cu negru pe o hârtie de prelevat amprente. Simți cum o cuprind iar florii.

Capitolul 35

Erika ajunsese târziu acasă la ea, în apartament. Când deschise ușa de la intrare, căldura și

întunericul parcă o copleșiră cu totul. Apăsă comutatorul din hol, însă becul nu se aprinse. Rămase în prag o clipă, apoi becul de pe scări, care era cu temporizator, se stinse și el. Întunericul era deplin.

În minte îi apăru chipul lui Jack Hart. Ochiul deschis, prins ca într-o capcană sub plasticul pungii. Un strigăt neauzit.

Erika trase de câteva ori aer în piept, apoi ieși iarăși pe holul scărilor și apăsă butonul becului. Lumina se aprinse din nou și începu să scoată un ticăit ușor. Se întoarse iar în pragul apartamentului său și-și scoase telefonul, căruia îi activă lanterna. Aceasta arunca un arc de lumină în interiorul apartamentului, de care Erika profită pentru a înainta în holul întunecos și, apoi, în dormitor. Pipăi peretele și găsi comutatorul, dar nu se schimbă nimic. Plimbă brațul cu telefonul de la stânga la dreapta, iluminând toate ungherele camerei, apoi se lăsă în genunchi și se uită și sub pat. Apoi deschise ușile șifonierului.

Nimic.

Alte imagini îi veniră în minte: Gregory Munro, Jack Hart. Zăcând despuiați, întinși pe spate, cu trupurile goale expuse în fața lumii, cu capetele diforme pe sub plasticul transparent al pungilor întins pe piele.

Ușa de la intrare se închise cu un clic.

— Rahat, zise ea, în șoaptă.

Inima îi bubuia cu putere. Încă mai simțea pe

pielea asudată mirosul grețos al apei din lacul în care căzuse în grădină. Ieși iute din dormitor și, ținând tot timpul sub observație ușa de la intrare, se repezi la ușa băii pentru a trage de șnurul becului din tavan. Nu se întâmplă nimic când trase de el. Plimbă raza lanternei pe după ușa băii, pentru a privi înăuntru. Era goală: toaleta albă, cada și chiuveta. Smuci de perdeaua albă a dușului. Nimic. Raza lanternei se lovi de oglinda băii, orbind-o timp de câteva secunde. Încercă să scape de senzația dureroasă și de pata albă din ochi în timp ce se grăbea să iasă din baie, trecând iar prin fața ușii de la intrare și ajungând în living.

Încercă iar comutatorul, dar, din nou, nimic. Casa era la fel cum o lăsase: vraiste. În jurul cânilor de cafea rămase pe blatul din bucătărie roiau câteva muște. Se mai liniști nițel. Apartamentul era gol. Se întoarse la ușa de la intrare și-i puse lanțul de siguranță, apoi veni iar în living. Prinse cu mâna șnurul storurilor care acopereau fereastra dinspre terasă și le trase în sus.

Silueta unui bărbat înalt aștepta în fața ferestrei. Erika țiță și se împletici înapoi, împiedicându-se de măsuța de cafea și căzând peste ea în zăngănit de cești sparte.

Scăpă telefonul, cufundând iar casa în întuneric.

Capitolul 36

În timp ce Erika zăcea întinsă pe jos, silueta înaltă de la fereastră mai rămase o clipă nemișcată, apoi se legănă ușor, zicând prin geam:

— Șefa? Ești bine? Eu sunt, Peterson.

Își făcu palmele căuș, lipindu-le de geam, și se chiorî înăuntru.

— Șefa?

— De ce mama dracului te-ai găsit să vii la mine acasă? întrebă Erika, ridicându-se de pe jos și deschizând ușa terasei.

Fotopoluarea îl făcea pe Peterson să pară scăldat într-o lumină portocalie.

— Scuze, dar n-am găsit ușa din față. N-am știut că e așezată pe partea laterală a clădirii.

— Vorbești ca un adevărat polițai, zise Erika. Așteaptă un moment.

Își recuperează telefonul din întunericul de sub măsuta de cafea, îi porni iar lanterna și înhăță un scaun ca să poată ajunge la tabloul cu siguranțe montat pe perete, deasupra televizorului. Îl deschise și ridică iar siguranța principală. Se aprinseră luminile din tot apartamentul, în afară de cea din hol, de deasupra ușii de la intrare.

Prin ușile terasei îl putea vedea acum foarte bine pe Peterson. Era îmbrăcat cu blugi, cu un tricou Adidas vechi și era neras de câteva zile. Bărbatul își frecă ochii injectați.

— S-a ars becul, zise Erika, mai mult de ușurare, decât ca să ofere o explicație.

Coborî de pe scaun și-și netezi părul, dându-și seama că probabil arăta ca o sălbăticiune speriată.

— Pe unde-ai umblat astăzi? adăugă ea, privindu-l pe Peterson de sus până jos.

Putea simți un ușor iz de alcool stătut în jurul lui.

— Pot intra să stăm puțin de vorbă? întrebă el.

— E târziu.

— Te rog, șefa!

— Bine.

Peterson intră în sufragerie. Odată cu el pătrunse și o pală de aer mai rece.

— E... drăguț aici, zise el.

— Nu, nu e, îl contrazise Erika, întorcându-se în bucătărie. Vrei ceva de băut?

— Ce ai?

— N-o să obții nimic care să conțină alcool. Și-așa miroși ca și cum ai fi băut prea mult.

Aruncă iute o privire prin dulapurile aproape goale, într-unul avea o sticlă de Glenmorangie aspectuoasă, nedesfăcută. În frigider avea o sticlă de vin alb mai veche, în care mai rămăseseră câțiva centimetri de lichid. Borcanul de cafea era aproape gol.

— Am apă de la robinet sau... Um Bongo, zise ea pe un ton sec, după ce găsi două mici cutii de carton cu suc din fructe tropicale, ascunse sub niște lăptuci mucegăite din sertarul pentru salate.

— Sucul, atunci, acceptă Peterson.

Erika închise frigiderul și-i dădu una dintre

cutiile cu suc. Ea – și recuperează pachetul cu țigări din geantă, apoi ieșiră amândoi pe pătratul cu pavele de ciment de dincolo de ușile terasei. Nu avea niciun scaun afară, așa că se așezară amândoi pe zidul scund dincolo de care începea iarba.

— Nu știu de unde ai mai putut face rost de Um Bongo, începu Peterson, desfăcând un mic pai de plastic prins sub un celofan lipit de cutia de suc și înfigându-l prin mica gaură din folie argintie.

— Sora mea a trecut împreună cu copiii pe la mine acum câteva luni, îl lămuri Erika, aprinzându-și o țigară.

— Nu știam că ai o soră.

Țigara nu se aprinsese cum trebuie de prima dată, așa că Erika trase odată cu putere din ea, ca să-i aprindă vârful. Apoi dădu fumul afară și încuviință din cap.

— Câți copii are?

— Doi. Și încă unul pe drum.

— Băieți sau fete?

— Un băiat, o fată și un bebeluș... încă nu-i știe sexul.

— Și băiatul și fata sunt mici?

— Cât e ceasul? Rahat, voiam să văd știrile de noapte, zise Erika.

Sări în sus de pe zid și intră iar pe ușile de la terasă. O urmă și Peterson, în timp ce ea căuta de zor pe sub pernuțele de pe canapea.

— E-aici, zise el, scoțând telecomanda de sub

o cutie goală de mâncare la pachet uitată pe măsuta de cafea. Erika i-o luă din mână și aprinse televizorul.

Știrile de pe ITV înfățișară simbolul rotitor al Scotland Yard, apoi sfârșitul unui interviu cu Marsh, care părea îngrijorat.

— ... Echipa noastră de la Omoruri și Infracțiuni Majore a făcut din acest caz prioritatea noastră numărul unu, zicea el. Urmăm în același timp mai multe piste.

Apoi, pe ecran apăru un fragment din *The Jack Hart Show*. Camera se mișca acum pe deasupra publicului din studio extrem de gălăgios, care era în picioare, huiduind, țipând și fluierând. Apoi imaginea se fixă asupra unei fete tinere ce stătea pe scenă, lângă un tânăr îmbrăcat în trening și cu o șapcă pe cap. Pe o burtieră ce rula pe ecran, sub imaginea cu ei, scria: AM AVORTAT TRIPLEȚII FeRTILIZAȚI IN VITRO PENTRU A-MI MĂRI SÂNII.

— E viața mea - pot să fac ce vreau, zicea fata, nepărând cuprinsă de remușcări.

Camera se apropie apoi foarte mult de Jack Hart, care se afla și el lângă tânărul cuplu, cu sprânceana arcuită teatral. Era aranjat impecabil, iar costumul albastru cu care era îmbrăcat îi venea de minune.

— Dar nu e doar viața ta. Cum rămâne cu cea a copiilor nenăscuți? toarse el.

O voce din fundal recita:

— Jack Hart a fost o figură controversată, adorată și detestată în egală măsură, iar astăzi a fost găsit mort în casa lui din cartierul Dulwich, South London. Poliția n-a emis încă nicio declarație oficială, dar a confirmat că acest deces este considerat suspect.

— Iisuse, l-a omorât cineva? zise Peterson.

— Unde ai fost toată ziua? întrebă Erika, dar Peterson rămase tăcut. A fost omorât exact în același mod ca și Gregory Munro - bine, încă mai așteptăm rezultatul testului toxicologic.

Pe ecran, publicul din studio scanda: „Ucigașa! Ucigașa! Ucigașa!” Tânărul cu șapcă pe cap se ridică în picioare și începu să-i amenințe pe cei din primul rând.

— Cât crezi că va dura până când presa va afla că această crimă are legătură cu uciderea lui Gregory Munro? întrebă Peterson.

— Nu știu. Poate douăzeci și patru de ore, deși sper că va dura mai mult.

— Ai discutat cu Marsh?

— Mda, l-am pus la curent acum vreo câteva ore, răspunse Erika.

Reportajul arăta acum imagini din timpul zilei: lume adunându-se în jurul cordonului întins de poliție în fața casei lui Jack Hart, apoi o imagine tremurătoare, luată de la mare distanță, a sacului pentru cadavre cărat cu targa afară din casă.

— Isaac Strong va efectua autopsia la noapte. Vom avea rezultatele la primele ore ale dimineții.

Știrile de noapte se terminară și în locul lor începu vremea. Erika opri volumul complet și se întoarse spre Peterson, care privea la televizor fără să scoată un cuvânt, cu paiul de plastic înfipt în colțul gurii, prin care trăgea ultimele picături de suc rămase în cutie.

— Peterson, ai apărut la mine acasă, trăgând cu ochiul pe geam. Ce se întâmplă? Pe unde-ai umblat astăzi?

El înghiți sucul.

— A trebuit să reflectez.

— A trebuit să reflectezi. Bun. Și-a trebuit s-o faci pe banii contribuabililor? Pentru asta ai weekendurile la dispoziție.

— Scuze, șefa. Toată treaba asta cu Gary Wilmslow m-a dat peste cap...

Erika își mai aprinse o țigară. Întâmplarea cu Gary Wilmslow părea să se fi petrecut în urmă cu un an; prea multe se întâmplaseră în ultimele câteva zile.

Peterson continuă, deși glasul i se frânse de mai multe ori din cauza emoțiilor.

— Ideea că am compromis o operațiune de amploare pentru anihilarea unei rețele de pedofili... Dacă i-am alertat? Dacă-și vor face pur și simplu bagajele și vor dispărea, abuzând în continuare copii și făcând toate acele filme bolnave? înseamnă că eu sunt direct responsabil pentru acei copii, pentru acele abuzuri dezgustătoare.

Își duse degetele la ochi și buza de jos începu să-i tremure.

— Hei, hei! Peterson... Erika îl înconjură cu un braț, iar cu celălalt îl strânse de umeri. Gata, ajunge! Mă auzi?

El trase de mai multe aer adânc în piept și-și șterse ochii cu podul palmelor.

— Peterson, el încă se mai află sub supraveghere. Acoperirea lor n-a fost distrusă. Voi încerca să aflu mâine mai multe detalii.

Erika îl fixă cu privirea o secundă. Avea din nou ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Peterson, ce s-a întâmplat?

El înghiți în sec, apoi trase iar o gură mare de aer.

— Sora mea a fost molestată, când eram mici. Bine, ea era mică, eu eram suficient de mare încât să nu mai prezint... *interes*.

— Cine a fost?

— Tipul care conducea școala noastră de duminică, domnul Simmonds. Un tip alb și bătrân. Sora mea ne-a povestit totul abia anul trecut. După ce a încercat să se sinucidă. A înghițit un pumn de pastile. Dar mama a găsit-o la timp.

— Și l-au prins?

Peterson clătină din cap.

— Nu, acum e mort. Ea a fost prea speriată ca să povestească cuiva. I-a zis că dacă spune cuiva, o s-o omoare. I-a zis că va găsi el o cale de a intra în dormitor la ea, ca să-i taie gâtul. Ani de zile, ea

a făcut pipi în pat. Obişnuiam să i-l iau pe Mickey pentru asta. Dacă aş fi ştiut. Când a murit domnul Simmonds, părinţii mei au participat la înmormântarea fastuoasă organizată la biserica noastră din Peckham. Ca să-i omagiem serviciile deosebite aduse comunităţii noastre.

— Îmi pare rău, Peterson.

— Acum sora mea are aproape patruzeci de ani. N-a uitat niciodată ce i-a făcut moşul acela. Iar eu ce pot să fac?

— Te poţi întoarce la treabă. Te poţi strădui să fii cel mai capabil poliţist... Pe lumea asta există o mulţime de ticăloşi pe care să-i prinzi.

— Mi-ar plăcea tare mult să-l prind pe nemernicul ăla de Gary Wilmslow, spuse Peterson printre dinţii încleşaţi. Dacă aş avea o oră singur cu el într-o cameră...

— Doar ştii şi tu că asta nu se va întâmpla, nu? Şi dacă ai încerca să o faci să se-ntâmple... Ei, Peterson, chiar nu vrei să o apuci pe acel drum. Crede-mă.

— Sunt al dracului de furios, zise el, lovind cu pumnul în masă.

Erika nici nu tresări. Rămaseră tăcuţi o vreme, ascultând ţârâitul greierilor pitiţi în întuneric, prin jurul mărilor din grădină. Erika se ridică, se duse la dulapul din bucătărie şi scoase două pahare şi sticla de Glenmorangie.

Turnă două măsuri generoase în fiecare pahar şi le luă cu ea. Îi întinse unul lui Peterson, apoi se

așeză iar lângă el.

— Furia e unul dintre cele mai nesănătoase sentimente, zise Erika, lăsându-și paharul jos și aprinzându-și altă țigară. Numele lui Jérôme Goodman încă-mi mai face sângele să fiarbă. Am petrecut extrem de multe ore ticluind moduri complicate și dureroase de a-l omorî. Furia mea aproape că n-are limite.

— El e cel care...

— El e cel care mi-a omorât bărbatul și patru colegi. El e cel care mi-a distrus viața. Vechea viață, adică. Și el e cel care aproape că m-a distrus și pe mine. Dar n-a făcut-o. N-o să-l las.

Peterson nu scotea o vorbă.

— Ideea e că oameni răi există pretutindeni. Lumea e plină de bine, dar, în același timp, e copleșită de rău. De oameni care comit orori și fapte rele. Trebuie să te concentrezi pe ceea ce *poți* face, pe ceea ce *poți* influența. Să-i poți vâna pe cei care merită. Știu că sună simplist, dar mi-a luat mult timp să realizez aceste lucruri, iar, în final, mi-am găsit pacea.

— Unde-i acum Jérôme Goodman? întrebă Peterson.

— A dispărut de pe fața pământului, după acel schimb de focuri... Nu știu dacă a primit ajutor din interior, sau dacă pur și simplu a avut noroc. Dar n-a fost găsit. Încă.

Apoi tot ea continuă:

— Cred în soartă. Știu că, într-o bună zi, în

viitor, mă voi întâlni din nou cu Jérôme Goodman, iar atunci îl voi prinde. Și va rămâne după gratii pentru tot restul zilelor.

Sublinie ultima parte strângând pumnul.

— Și dacă n-ai să poți?

— Ce anume?

— Să-l prinzi?

Erika se răsuci spre el. Avea ochii mari și nu clipea deloc.

— Singurul lucru care m-ar putea împiedica să-l prind ar fi moartea. A lui, sau a mea.

Se răsuci la loc și luă o înghițitură prelungă din paharul cu whisky.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, șefa... Erika...

— Și mie îmi pare rău pentru sora ta.

Se întoarse iar spre el și se priviră ochi în ochi câteva secunde. Apoi Peterson se aplecă pentru a o săruta. Dar ea îi astupă gura cu mâna.

— Oprește-te.

El se trase înapoi.

— Rahat, îmi pare rău.

— Nu, n-ai de ce. Te rog, chiar n-ai de ce.

Se ridică și se îndepărtă, apoi se întoarse după scurt timp, ținând în brațe o pătură și o pernă.

— Ar trebui să dormi pe canapea. Nu poți conduce.

— Șefa, îmi pare foarte rău.

— Te rog, Peterson. Doar mă știi. Suntem bine, da?

El încuviință din cap.

— Și-ți mulțumesc că mi-ai povestit despre sora ta. Îmi pare foarte rău. Dar m-ai ajutat să înțeleg anumite lucruri. Acum, treci la culcare.

Erika mai rămase trează o vreme, singură în pat, privind în gol în întuneric. Se gândea la Mark, chinându-se să-și aducă aminte de chipul lui. Să-l păstreze viu în memorie. Fusesse atât de aproape să răspundă la sărutul lui Peterson, însă Mark o făcuse să se retragă. O parte a sa își dorea un bărbat în pat, lângă ea, un trup cald care s-o țină în brațe, însă, deocamdată, era un pas prea mare pentru ea.

Un pas care s-o îndepărteze și mai mult de viața ei alături de Mark.

Capitolul 37

Erika se trezi cu puțin înainte de ora șase. Razele soarelui se strecurau prin fereastră. Când veni în sufragerie, descoperi că Peterson deja plecase, lăsând un bilețel Post-it pe frigider.

MERSI, ȘEFA – SCUZE DACĂ M-AM
COMPORTAT
CA UN TÂMPIT

+ MERSI K M-AI LĂSAT SĂ ZAC PE CANAPEA
NE VEDEM @ MUNCĂ – JAMES (PETERSON)

Se bucură că nu-i desenase și un emoticon cu un sărut la sfârșit, sperând totodată că nu vor fi tensiuni între ei la serviciu. Și-așa exista destulă tensiune la muncă și fără a mai pune la socoteală viața ei personală.

Era răcoare și liniște pe coridorul pe care Erika mergea acum, cel în capătul căruia se afla morga. Apăsă butonul de apel și privi micuța cameră video montată deasupra ușii. Urmă un bip, iar ușa masivă din oțel se deschise în mod automat, scoțând un șuierat. Aerul rece dinăuntru se scurse afară, însoțit de o jerbă de vapor.

— 'neața, o întâmpină Isaac la ușă.

Era îmbrăcat în continuare cu echipamentul de protecție albastru, pe care se zăreau mai multe pete de sânge.

Se îndreptară către imensa încăpere în care aveau loc autopsiile. Podeaua era pavată cu gresie victoriană pusă în romb, într-o combinație de alb și negru. Tavanul era înalt, însă nu existau ferestre, iar pereții erau îmbrăcați cu faianță albă. Un șir de uși metalice era aliniat pe o parte, iar în mijlocul încăperii erau prinse patru mese din oțel inoxidabil. Tăbliile a trei dintre ele străluceau de curate ce erau în lumina becurilor fluorescente. Pe cea situată cel mai aproape de ușă zăcea întins cadavrul lui Jack Hart.

Unul dintre asistenții de la morgă ai lui Isaac, o chinezoaică minionă, cosea la loc tăietura în

formă de Y, care începea imediat sub buric. Fata ajunsese la jumătatea tăieturii, aproape de osul stern, și acum cosea cu grijă marginile pielii, înaintând ușor în sus, către punctul unde incizia se despărțea în două și pornea înspre umeri. Copcile erau netede, însă late și destul de vizibile.

— La fel ca și în cazul lui Gregory Munro, am găsit un nivel ridicat de flunitrazepam în sângele lui, începu Isaac. A fost ingerat în formă lichidă. Acest lucru se corelează cu sticla de bere Bud pe care am găsit-o pe noptieră și care conținea o mare cantitate de flunitrazepam.

— Deci a fost drogat? întrebă Erika.

— Nivelul din sânge a fost mult mai ridicat decât în cazul lui Gregory Munro. Nu pot spune cu certitudine dacă a fost un accident sau a făcut parte din plan. Spre deosebire de Gregory Munro, Jack era mai tânăr și într-o condiție fizică excelentă: foarte puțină grăsime corporală, mușchi extrem de bine dezvoltati.

— Probabil că ucigașul a crezut că va avea nevoie de o doză mai mare de drog ca să-l imobilizeze, zise Erika, în timp ce priveau amândoi cum asistenta peticea pieptul, trăgând mușchii pectorali foarte frumos lucrați ai defunctului pentru a-i uni la fel cum fuseseră înainte.

— Deci crezi că e vorba de aceeași persoană?

— N-am zis asta. Asemănările sunt remarcabile, dar e treaba ta să tragi concluzii.

— Bine. Cauza morții? întrebă Erika.

— Asfixie cu ajutorul unei pungi de plastic trase pe cap.

— Fața lui arată diferit de cea a lui Gregory Munro. E acoperită cu urme roșii, iar pielea are o tentă foarte ciudată.

— Gregory Munro s-a asfixiat foarte rapid; nu i-a luat decât un minut sau două. În cazul lui Jack Hart, forța plămânilor săi i-a oferit posibilitatea de-a reține mai mult oxigen în condiții de stres extrem, astfel încât urmările asfixiei și simptomele sunt mult mai severe. Punctișoarele acestea roșii de pe față sunt hemoragii peteșiale. Iar tenta vineție e cauzată de cianozare, când pielea își pierde culoarea datorită proastei circulații a sângelui. Toate organele interne sunt pătate de astfel de hemoragii.

— Deci cât crezi că a durat până să moară?

— Patru, cinci... poate chiar șase minute. Mâinile i-au fost legate la spate, dar probabil că s-a zbatut din toate puterile și s-a împotrivit, determinându-l pe criminal să-l lovească. Vânătaia de la ochiul stâng corespunde unei lovituri în figură și am găsit zgârieturi pe buze și pe gingii, ceea ce sugerează că asupra feței s-a exercitat o apăsare puternică. Și trebuie să-ți mai arăt ceva.

Isaac se apropie de cadavru. Asistenta făcu câțiva pași în spate, lăsându-l pe Isaac să deschidă gura cadavrului.

— Iisuse! exclamă Erika.

— Mai că și-a retezat limba când și-a mușcat-

o, zise Isaac. A fost o moarte extrem de lungă, de chinuitoare și de dureroasă.

— Vreun semn de abuz sexual?

— Nu.

Isaac încuviință din cap, așa că asistenta reluă munca de petecire a cadavrului. Silueta imobilă se mișcă ușor în timp ce ața continua să-i strângă pielea și să-i apropie marginile. Erika se gândi că bucățile de piele desprinse una de alta arătau mai degrabă ca niște bucăți de plastic vopsit decât a carne de om.

— Mai e ceva ce vreau să-ți arăt, dacă vii la mine în birou, continuă Isaac.

În biroul doctorului era cald prin comparație cu morga. Soarele pătrundea prin fereastra decupată la mare înălțime în zid. Pereții încăperii erau plini de polițe pentru cărți, înțesate toate cu cărți despre medicină. Într-un sistem audio Bose pâlpâia un iPod. Biroul era organizat impecabil, iar pe ecranul laptopului sărea de colo-colo un cub rotitor.

— Punga folosită pentru a-l asfixia pe Jack Hart e același model, spuse Isaac, scoțând o pungă pentru probe din birou.

Înăuntrul acesteia se afla o pungă de plastic mototolită, pătată cu sânge uscat și resturi asemănătoare cu laptele. Șnurul cu care fusese prinsă punga era și el plin de sânge închegat și uscat.

— Ce vrei să spui? Că provine din același

supermarket? întrebă Erika în timp ce lua punga din mâna lui.

— Nu, pungile acestea sunt fabricate pentru a-ți ajuta pe oameni să se sinucidă. Sunt cunoscute sub numele de pungi „pentru sinucidere” sau pungi „de evadare”. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de când l-am examinat pe Gregory Munro. Abia când l-am examinat pe Jack Hart și am găsit altă pungă, am făcut legătura.

— Dar cum anume te ajută o astfel de pungă să te sinucizi? De ce să nu folosești o pungă obișnuită?

— E foarte dificil să-ți tragi pur și simplu o pungă pe cap și să aștepți să te sufoci. Avem în gene instinctul de-a nu ne lăsa să ne sufocăm singuri. Numim acest reflex răspuns de alarmă în caz de hipercapnie. Atunci când o persoană este lipsită de oxigen, aceasta își sfâșie punga din cauza panicii. Așa că cineva a venit cu ideea fabricării acestei pungi. După cum vezi, punga este înaltă – nu ți se potrivește perfect pe cap, mai rămâne și spațiu gol deasupra. Ideea e că trebuie să-ți tragi punga peste cap, apoi să introduci un furtun de plastic pe sub șnur, înainte de a-l strânge în jurul gâtului – dar nu prea mult, căci trebuie să poți pompa înăuntru un gaz inert precum heliul sau azotul. Se știe că sunt oameni care cumpără tuburi cu heliu folosit la umflarea baloanelor. Aceștia inspiră gazul, care-i împiedică să intre în panică, să simtă că se sufocă și astfel să

nu se mai zbată, să nu se mai împotrivească în timp ce alunecă în inconștiență.

— Deci persoana care a făcut asta ar fi trebuit să fi cumpărat această pungă de undeva? întrebă Erika.

— Da.

— De unde?

— Pot fi cumpărate online, de pe site-uri de specialitate, mă gândesc, răspunse Isaac.

— Deci, în principiu, am putea obține o listă a celor care au cumpărat astfel de pungi? întrebă Erika.

— Acum depinde de tine, răspunse Isaac.

După ce terminară, Isaac o însoți pe Erika până la intrarea în morgă.

— Ar trebui să tragi și tu un pui de somn. Arăți extenuat, zise Erika.

— O să dorm. Isaac apăsă butonul care deschidea ușa, permițându-i să iasă. Ăă, știu că săptămâna viitoare se împlinesc doi ani de când Mark...

Erika se opri și se întoarse spre el.

— De când Mark a murit, continuă ea, privindu-l în ochi.

— Da, de când Mark a murit. Dacă ai nevoie de mine, să știi că-ți stau la dispoziție. Dacă nu, e-n regulă și așa. Am putea ieși, am putea sta în casă. Dar nu vreau să rămâi și să suferi de una singură.

— Sper că voi rezolva acest caz, zise ea

zâmbind. Mi-ar putea distrage atenția de la tot.

— Sigur. Doar să știi că-ți sunt aproape.

— Mersi! Cum merg lucrurile cu Stephen?

Isaac privea vinovat în podea.

— Bine. Se mută la mine.

Erika încuviință din cap.

— Nu mă judeca, adăugă el.

— Eu sunt ultima persoană care te-ar judeca, îl liniști ea, ridicând palmele în sus. Ne vedem cât de curând.

Rânji la el și porni pe holul cel lung.

Capitolul 38

Erika își convocase întreaga echipă la o ședință matinală. Acum stătea în fața tablelor albe împânzite cu fotografii ale locului crimei din casa lui Gregory Munro, cărora li se alăturaseră și cele din cazul lui Jack Hart. Tocmai își ocupaseră cu toții locurile pe scaune, când sosi și Peterson.

— S-a întors și Peterson, și-a adus cu el și o cafea mai decentă, zise Moss, zărindu-i tava întinsă plină cu pahare de cafea.

— Uite, șefa, zise Peterson, oferindu-i Erikăi o tavă plină cu pahare de la Starbucks.

— Unde ai fost ieri? întrebă ea, luând un pahar.

— Am mâncat o chinezească păcătoasă, explică el, fără să-i tresară vreun mușchi.

— A, bun, atunci mă bucur c-ai revenit printre

noi, zise ea, zâmbitoare.

— Mersi, șefa, zise și el, părând ușurat, apoi dădu ocol camerei, pentru a le oferi cafele tuturor celor prezenți.

— Deci, ia zi de chinezească asta păcătoasă. Unde ai întâlnit-o? Întrebă Moss cu un rânjel pervers pe față, în timp ce se aplecă pentru a lua un pahar de pe tava care se golea cu repeziciune.

— A fost vorba de Pui Kung Pao, zise Peterson.

— A, i-ai dat și nume! Pare ceva stilat: are prenume dublu.

— Dispari, Moss, râse el.

— Bun, atunci, hai să ne concentrăm la ce trebuie, interveni Erika. Toți cei din încăperea ciuliră urechile la ce avea de zis ea. Iată-ne din nou. Avem acum pe cap două crime, comise la două săptămâni distanță între ele. Ambele victime locuiesc într-o zonă cu raza de cincisprezece kilometri. Pot confirma faptul că au fost omorâte în același mod: drogate și asfixiate cu o pungă de plastic.

Făcu o pauză, în timp ce camera se umplea de șușoteli.

— Prima victimă era un medic de familie obișnuit. Cealaltă era una dintre cele mai cunoscute vedete ale televiziunii britanice. Deci, așa cum spun de fiecare dată, haideți să o luăm de la început. Și nu vreau s-aud întrebări stupide.

— Ambii sunt bărbați, zise inspectorul Warren.

— Da, asta vedem din pozele luate la locul

faptei, zise Erika, indicând trupurile goale ale celor doi bărbați zăcând întinse în pat. Și?

— Au fost scoși din joc cu ajutorul unui drog pentru violuri administrat în băuturi alcoolice, pe proprietățile lor, ceea ce a ajutat la sufocarea lor cu ajutorul unei pungi de plastic, zise Singh.

— Da, și e vorba de aceeași pungă specială în cazul ambelor crime. O pungă „pentru sinucideri” sau „pentru evadare”. Pungile acestea se pot găsi pe site-uri speciale, pe internet. Deci trebuie să verificăm care site-uri le comercializează, să obținem un istoric al cumpărăturilor, o listă cu tranzacții efectuate cu un card de credit și niște adrese.

— Ambii aveau înălțimi asemănătoare, zise Moss. Gregory Munro era mai în vârstă, și nu era la fel de în formă și de sănătos precum Jack Hart.

— Ucigașul a potrivit doza pentru corpul fiecărei victime. Lui Jack Hart i s-a administrat o doză mai mare decât lui Gregory Munro, deci e posibil ca ucigașul să-și fi supravegheat și evaluat victimele de la distanță, punctă Erika.

— Au fost amândoi vânați, noaptea, adăugă Peterson.

— De ce folosești cuvântul „vânați”?

— La fel de bine, ucigașul s-ar fi putut afla în interiorul caselor lor când au ajuns acasă... Probabil că i-a urmărit de undeva din preajma casei, supraveghindu-le mișcările. Posibil să nu fi făcut asta pentru prima dată, explică Peterson.

— Mda, totul a fost planificat. Le-a supravegheat casele din timp. A tipărit un fluturaș fals pentru o firmă de securitate în cazul lui Gregory Munro; și a știut cum să pătrundă în casa lui Jack Hart, adăugă Moss.

— Poate că e un fost militar? Practic, n-a lăsat nicio urmă de ADN, zise Singh.

— Sau lucrează într-un spital sau într-o farmacie. A putut face rost de flunitrazepam lichid și de o seringă... Am găsit capacul unei seringi sub patul lui Jack Hart. Deși poți face rost de toate aceste lucruri și de pe internet, în zilele noastre, adăugă inspectorul Warren.

— Asta ar putea stabili o legătură între el și Gregory Munro, interveni Peterson.

— Dar cum îl leagă de Jack Hart? întrebă Erika.

— Nu există niciun fel de zvon sau poveste despre relații gay din prezent sau trecut în cazul lui Jack? continuă Peterson.

— Nu, din câte știm noi, răspunse Erika. Soția lui va veni în cursul zilei de azi pentru a face o identificare formală a cadavrului, dar e limpede că va trebui să ne purtăm cu mânuși cu ea când îi vom pune întrebări. Gregory Munro are un fiu; Jack Hart are doi copii mici. Ambii bărbați erau separați de mamele copiilor. N-are nimeni de zis nimic despre asta?

Tăcere.

— Trebuie să existe un motiv pentru care tipul

ăsta i-a ales tocmai pe acești doi bărbați! zise Erika, desenând un cerc mare și negru în jurul celor două fotografii ale victimelor prinse pe tabla albă.

— Dar ce dracu' are de-a face un doctor de familie de cartier cu un prezentator de emisiune tabloid? întrebă Moss.

— Ei bine, noi suntem cei care trebuie să deslușim acest mister, și asta foarte repede, zise Erika. Legătura trebuie s-o reprezinte ucigașul. Oricine ar fi el, și-a ales victimele. Le-a supravegheat în zilele premergătoare crimelor. Acum, n-am reușit să recuperăm niciun fel de amprentă de la vreunul dintre locurile crimei, ori din casa vecinei lui Jack Hart, unde criminalul a pătruns în camera bebelușului, dar am obținut amprenta unei urechi de pe exteriorul ușii din spatele casei lui Jack Hart. Avem cumva ceva informații mai vechi de la Crane - cum ai zis că se numește?

— Centrul Național de Antrenament pentru sprijin Științific al Diviziei Criminalistice, răspunse Crane. Tocmai am aflat că sunt gata să-și verifice baza de date, care conține mai bine de două mii de amprente de urechi. Așa că am putea primi un apel în orice moment.

— Nu-mi fac speranțe prea mari, dar două mii de urechi - șansele sunt mult mai bune decât mi-am imaginat, zise Erika.

— Doar ce-am primit fotografiile de pe cardul

de memorie confiscat de la ziarist, zise Moss, cu ochii în calculator.

— De ce-a durat așa mult? se interesă Erika.

— Contactele de metal erau îndoite; probabil jurnalistul le-a îndoit când a smuls cârdul din aparat și l-a înghițit, o lămuri Moss.

— Bun, haideți să le punem pe proiector, zise Erika.

Inspectorul Warren luă un proiector multimedia de pe o poliță din spatele sălii de operațiuni, apoi veni la calculatorul lui Moss și îl conectă. După vreo două minute de ajustări, imaginile se proiectau pe tabla albă.

Erika stinse luminile, cufundând încăperea în întuneric, după care, pe peretele din spate apărură imaginea unei mașini pe o stradă aglomerată, înconjurată de oameni.

— Bun, șefa, acum am să sar peste astea, zise Moss, apăsând butonul mouse-ului.

Câteva poze asemănătoare urmară cu viteză una după alta, după care apărură niște fotografii de paparazzi luate unei celebrități necunoscute părăsind restaurantul Ivy într-o mașină cu geamuri fumurii.

— Bun, iată și ce ne interesează pe noi. Casa lui Jack Hart.

În prima poză apărea Jack Hart, întorcându-se acasă în noaptea uciderii sale. Moss derulă pozele pe repede înainte, de parcă erau într-un desen animat. Jack ieșind din taxiul negru, îndreptându-

se spre poartă, deschizând-o, oprindu-se o clipă pentru a se întoarce și a spune ceva. După care, Jack apropiindu-se de ușa din față și scoțându-și cheile, apoi deschizând-o și intrând în casă.

— Bun, deci paparazzii de-afară l-au immortalizat intrând în casă, zise Moss. Ora imprimată pe această ultimă poză este... 12:57 noaptea.

Mai derulă niște poze, după care cadrul se schimbă cu cel din grădina din spatele casei lui Jack Hart. Apoi se opri la o poză luată dintr-un unghi jos, când obiectivul fusese îndreptat către fereastra dormitorului din spate, în care era aprinsă lumina.

— Iisuse! Afurisitul ăla de fotograf s-a aflat în grădină chiar înainte ca Jack Hart să fie omorât, exclamă Erika.

Imaginea sări apoi la pozele făcute pe acoperișul plat, chiar în afara ferestrei dormitorului. Draperia era trasă, iar patul putea fi văzut din lateral. Apoi, ca într-o animație, în dormitor intră silueta despuiată a lui Jack Hart. Într-o mână ținea un prosop, iar în cealaltă avea o sticlă de bere. Se apropie de comoda de sub geamul ferestrei dinspre partea din față a casei, lăsă sticla pe ea și se așeză pe marginea patului.

— Stop! Ce-i aia? țipă Erika. Înapoi, două imagini.

— Rahat, uite! Acolo, sub pat, zise Peterson.

Jack stătea pe pat, cu spatele gol întors spre

aparatul foto. Sub pat, ghemuită, se zărea cu claritate silueta unei persoane.

— Așteptați. Pot da zoom imaginii, zise Moss, apăsând butonul mouse-ului și deplasându-l pe suportul special.

Imaginea se mări și se mișcă, astfel încât tabla era acum umplută de o siluetă neagră și încețoșată ghemuită sub pat. Acum se distingeau cu claritate două mâini întinse pe covor, cu degetele răsfirate, și jumătatea de jos a feței care fusese prinsă în lumină, pe care se vedeau vârful nasului și gura.

Gura era cea care o tulbura cel mai mult pe Erika. Rânjea larg și dinții i se vedeau cu claritate.

— Iisuse Hristoase. Era deja în casă, așteptându-l pe Jack, zise Erika.

Ceea ce întrerupse liniștea mormântală care se lăsase în sala de operațiuni fu un apel telefonic. Crane ridică receptorul și începu să vorbească pe un ton scăzut.

— Moss, o mai poți mări? întrebă Erika.

Poza era mărită în dreptul chipului de sub pat, însă imaginea era prea încețoșată și granulară.

— O să le-o trimit băieților de la infracțiuni cibernetice și vom vedea dacă îi pot îmbunătăți calitatea, zise Moss.

— Șefa, o să vrei să auzi asta, zise Crane nerăbdător, imediat după ce puse telefonul jos.

— Spune-mi, te rog, că e ceva - vreo probă despre tipul care-a făcut asta? se rugă Erika.

— E o probă. Dar nu-i un tip.

— Ce?

— Nils Åkerman a lucrat cu puțină cantitate de ADN pe care a adunat-o din amprenta urechii de pe ușa din spate a casei lui Jack Hart, pe care a coroborat-o cu mostrele de celule de piele de pe exteriorul pungii pentru sinucideri folosite pentru a-l omorî. E o femeie.

— Ce?

— Provine de la o femeie albă. Nils a verificat proba ADN prin baza de date națională, dar n-a găsit nicio potrivire, nicio condamnare anterioară – dar ADN-ul e de femeie. O femeie este cea care comite crimele.

Sala de operațiuni se umplu de murmure.

— Dar cum rămâne cu faptul că am legat între ele cele două crime? întrebă Peterson.

— Chiar *am* legat cele două crime între ele, zise Erika. Ce? Legătura e acum aruncată în aer din cauză că este vorba de o femeie?

— Rahat. Oricine-ar fi ea, are un mare avans față de noi. Căci noi am tot căutat un bărbat, zise Moss.

Cu toții se gândeau acum la acest lucru. Erika reveni la tablă și privi de aproape chipul de sub pat, a cărui parte de jos, ce ieșea din întunericul de sub pat, rânjea larg la ei, arătându-și toți dinții.

— Bun. Deci o luăm de la început. Vom reexamina fiecare probă în parte. Vom relua interogatoriile rezidenților locali. Și aduceți-mi

nenorocitul ăla de fotograf, pentru a-l lua la întrebări. Căutăm o femeie. O femeie ucigașă în serie.

Capitolul 39

Simone sosi acasă după o tură lungă la muncă și închise ușa, bucurându-se de liniștea din holul cufundat în semiîntuneric. Își dădu haina jos, apoi se duse la calculatorul care stătea cuibărit în nișa de sub scări. Îl deschise, se logă la camera de chat și începu să tasteze:

BUFNITA DE NOAPTE: Salut, Duke. Ești acolo?

Trecură câteva secunde, apoi DUKE începu să scrie.

DUKE: Salut, Bufniță de noapte. Care-i treaba?

BUFNIȚA DE NOAPTE: L-am văzut iar. Pe Stan. Soțul meu.

DUKE: Serios? Ești bine?

BUFNITA DE NOAPTE: Nu chiar. Știam că nu-i real, dar era acolo, la fel de real ca restul lumii.

DUKE: Ai început să iei medicamente noi?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Dap.

DUKE: Care anume?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Halcion.

DUKE: Care ți-e doza? 0,125 mg?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Dap.

DUKE: Halucinațiile sunt un efect advers al lor.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Zi-mi mai multe despre ele.

DUKE: Am trecut prin asta, așa că știu destule. Îmi dădeau până la 0,5 mg și tot nimic: zile întregi fără somn... Deci, ce pui la cale?

Simone fixa computerul cu privirea. Imaginea acestuia începu să se înceteșeze, determinând-o să-și frece ochii obosiți și iritați. Suferea de ani de zile de insomnie. Începuse pe vremea când se afla în grija autorităților, când se temea să-nchidă ochii după ce se băga în patul din salonul orfelinatului unde-și ducea traiul de zi cu zi.

De-a lungul a mai bine de douăzeci și ceva de ani, învățase să se împace cu insomnia, cu senzația de epuizare permanentă, asemănătoare cu amorțeala, cu senzația că trupul i se descompunea, încet, încet, pe dinăuntru, învățase să funcționeze precum o persoană normală.

Tânjea după somn – îi ocupa în mod constant gândurile – dar când venea vremea să se *bage în pat*, o noțiune care i se părea o glumă proastă ori de câte ori o auzea pomenită de cineva, trupul ei era cuprins de o panică rece. Panică la gândul că somnul va refuza să se lase prins, că va petrece nenumărate ore zăcând întinsă în pat, privind

pâlpâirea rece a ceasului digital, în timp ce tot felul de idei aveau să înceapă să i se-nvârtască nebunește în cap, scăpate de sub control.

Teama, Simone o știa prea bine, venea mai ales noaptea. Când toți oamenii par că se îndepărtează cu totul de lumea reală, insomniacii rămân singuri, blocați la jumătatea drumului dintre lumină și întuneric. Insomnia lui Simone o făcuse să o apuce pe drumul unei relații abuzive și-al unei sarcini nedorite. Copilul îl pierduse la scurt timp după ce se căsătorise, mai mult din obligație, cu Stan, ca să evite șușotelile celorlalți. Era ceva normal, îi explicase doctorul. Ceva extrem de des întâlnit în cazul în care rămâi gravidă pentru prima oară. Dar ei nu i se păruse ceva normal. Fusese devastată. Crezuse că viața ei intrase, în sfârșit, pe un făgaș normal, și abia aștepta să facă cunoștință și să aibă grijă de micuța viață ce creștea înăuntrul ei.

Ca proaspăt căsătorită, Simone își închipuise că dacă împărțea patul cu altcineva avea să scape și de insomnie, însă se trezise din nou holbându-se în gol, în întuneric. Stătea și-l urmărea pe Stan cum alunecă prin diversele stadii ale somnului: pieptul masiv ridicându-se și coborând ușor, zbaterea pleoapelor în timp ce ochii i se mișcau cu iuțeală pe sub ele.

Uneori, fără veste, ritmul greoi al respirației lui Stan se oprea cu totul, iar ochii i se deschideau și rămâneau așa, hulpavi și goi. Apoi, la o oră din

noapte când Simone se simțea cel mai vulnerabilă, mai epuizată și mai neatractivă, el se urca pe ea fără să scoată o vorbă și-i despărțea picioarele cu dosul palmei – ca și cum nici nu-i păsa ce face, de parcă picioarele ei nu erau decât niște banale obstacole ce trebuiau înlăturate din calea lui.

La început, ea îndurase fără să crâcnească. Sexul era de multe ori dur. De multe ori o lăsa plină de dureri, dar ea credea că dorința lui față de ea îl făcea să-și piardă controlul. Și-n plus, Simone simțea că e de datoria ei să fie o soție bună. De datoria ei era să scoată sunetele care trebuiau scoase și să mimeze entuziasmul.

Și își dorea din tot sufletul să fie iar răsplătită cu un copil; să i se dea încă o dată șansa de-a fi mamă.

Apoi, într-o noapte, când el pompa la ea cu voioșie, o mușcase de sân. Rămăsese șocată. Șocul aproape c-o făcuse să uite de durere. El își ridicase brusc capul, cu dinții plini de sânge, și-și continuase treaba netulburat.

Își ceruse scuze, spăsit, a doua zi dimineață. Vărsase lacrimi și-i promisese că n-o să se mai întâlnească niciodată, și, o vreme, chiar și sexul la ceas de noapte încetase cu totul.

Apoi, încetișor, lucrurile au început să se repete. Perioada aia a coincis cu una în care Simone nu izbutea să adoarmă nopți întregi, nici măcar pentru câteva minute. Era slăbită și disperată, așa că l-a lăsat să-și facă de cap. De-a

lungul lunilor, și-apoi al anilor, împotrivirea ei s-a stins cu totul, lucru care n-a făcut decât să alimenteze întunecatele dorințe ale soțului ei. Se întreba cum de ajunsese viața ei să arate așa. Nu a avut și ea visuri? N-au existat și pentru ea lucruri pe care să și le dorească de la viață: călătorii, evadări, o viață alături de altcineva?

Salvarea ei nu putea veni decât de la un copil, era sigură de acest lucru – însă n-a mai avut niciodată un alt copil, iar testele, într-un final, i-au arătat că nu mai e în stare să conceapă încă unul, un rezultat al complicațiilor din timpul primei sarcini. Durerea din sufletul ei nu a făcut decât să amplifice problemele cu care și-așa se confrunta mariajul lor. Simone era violată în mod constant, apoi lăsată să zacă trează, în întuneric și durere. De fiecare dată, Stan o lăsa acolo, în pat, și se întorcea iar în lumea viselor.

Uneori, își imagina că ar putea învăța să suporte violența și abuzurile dacă ar reuși să adoarmă. Lipsa de somn era mai mult o formă de tortură. Era ceva malefic, răuvoitor. Substanțele din creierul ei conspirau pentru a o ține blocată în lumea asta, în timp ce alții puteau evada și dispărea în lumea viselor lor.

Când Simone ajunsese la treizeci și cinci de ani, soțul ei se transformase deja într-un băutor înrăit, și erau amândoi înglodați în datorii. Cam în același timp își instalaseră și internet, iar în timpul unor nopți fără somn, Simone a descoperit

un punctișor de lumină: camerele de chat online. La început, a gravitat în jurul unor grupuri de sprijin, discutând cu alte soții distruse și abuzate, a căror singură scăpare din ghearele spaimei era să vorbească despre pătimirile lor. Dar a văzut cum propria ei situație se reflectă în postările lor, iar din exterior i s-au părut patetice.

Apoi l-a întâlnit pe Duke.

La fel ca ea, și Duke era insomniac. O asculta fără s-o judece. Și discutau despre lucruri normale: emisiuni TV care le plăceau amândurora, chestii amuzante care li se întâmplaseră în trecut. Flirtau amândoi.

Duke se descria ca fiind înalt și cu pielea închisă la culoare (lucruri de care Simone se îndoia), însă și ea se descria ca fiind înaltă și blondă (care, la fel, era o minciună). Au mers mai departe și-au început să aibă discuții private, în intimitatea spațiilor virtuale, care uneori deveneau fierbinți și încărcate de dorință. El îi descria ce-ar fi vrut să-i facă din punct de vedere sexual; ea-i răspundea. El o făcea să se simtă iubită și dorită.

Ea s-a deschis față de el și i-a descris ce îndura. I-a povestit despre soțul cel abuziv, căruia nu i-a pomenit niciodată numele. I-a spus totul lui Duke. Cele mai intime secrete, dorințe și fantezii. El a făcut la fel. Singurul lucru pe care l-au păstrat secret unul față de altul a fost unde locuiau și numele lor reale. El era DUKE, iar ea, BUFNIȚA

DE NOAPTE.

Ea nu-și mai aducea aminte când începuseră discuțiile lor să capete o turnură întunecată. Se întâmplase după o noapte în care fusese violată. Ea începuse deja să se refere la partidele de sex în acest fel - violuri - nu sex. Se plânsese de faptul că doctorul îi prescrisese un alt gen de pastile, care n-o ajuta cu nimic în lupta cu insomnia. Iar Duke îi scrisese:

DUKE: Poate că aceste pastile vor funcționa mai bine în cazul soțului tău!

Ea rămăsese îndelung cu ochii fixați asupra ecranului. Apoi continuaseră să discute despre ale lor.

Avusese nevoie de două nopți pentru a-și aduna curajul necesar. I-a gătit lui Stan spaghetti bolognese și, în timp ce sosul de roșii fierbea pe aragaz, a desfăcut una dintre capsulele de Zopiclone, cele mai recente pastile care-i fuseseră prescrise. Își amintea cum a rupt în două capsula și a ținut în mână cele două jumătăți deasupra tigăii ce dăduse în clocot... Apoi cum a presărat praful alb în mâncare.

A privit cu nervozitate cum Stan a devorat o farfurie plină, apoi, după ce-a terminat de mâncat, cum s-a lungit pe canapea cu o bere în mână. A adormit buștean în câteva minute.

Euforia lui Simone că totul funcționase așa

cum trebuie a fost iute înlocuită de teamă, de realizarea faptului că se comportase prosteste. Nu se gândise în avans, la ce se va întâmpla după ce-l va scoate din joc. Dacă el avea să rămână pe canapea toată noaptea? Dacă se va trezi dimineată și va vedea că-i tot pe canapea? Ar fi intrat la bănuieli, desigur.

A fost nevoie de un efort supraomenesc ca să-l ridice pe Stan și să-l târască pe scări în sus, sprijinindu-l ca pe un bețivan. Era convinsă că o făcuse de oaie, aproape că s-a îmbolnăvit de frică, și l-a supravegheat toată noaptea. Gânduri sălbatice i-au tot trecut prin minte: să fugă de acasă, chiar să-și ia viața. Apoi a răsărit soarele, iar el s-a trezit. Nervos, nesuferit – dar a plecat la muncă aruncând doar un comentariu în treacăt, cum că probabil fusese teribil de obosit.

Așa ușor să fie? s-a gândit ea.

A mai trecut o lună, iar abuzul s-a înrăutățit. Într-o după-amiază de care-și aduce aminte cu groază, stăteau și se uitau la televizor, când, fără vreun motiv anume, Stan a început să țipe la ea, zicându-i cât de mult o urăște și că i-a distrus viața. A început s-o bată, iar ea a izbutit să scape și s-a încuiat în baie.

A rămas acolo, ghemuită în cadă, ascultându-l urlând și aruncând cu obiecte prin bucătărie. Apoi acesta s-a repezit în ușă și-a dat năvală în baie cu o cratiță în mână. A dezbrăcat-o de toate hainele și a ținut-o în cadă, în timp ce turna apă fierbinte

peste trupul ei gol.

S-a ales cu arsuri grave pe piept și pe abdomen. Arsurile i s-au infectat atât de rău și i-au provocat dureri atât de mari, încât Stan n-a mai avut de ales și-a trebuit să o ducă la doctor. Ea a privit acest lucru ca pe-o oportunitate de-a povesti cuiva prin ce chinuri trece. Dar doctorul Gregory Munro a interpretat povestea ei ca pe un simptom al paranoiei și psihozei cauzate de insomnie. A crezut că-l minte! Stan și-a interpretat rolul perfect, comportându-se ca un soț model, preocupat de sănătatea ei.

Da, ea mai pierduse uneori contactul cu realitatea în trecut, mai avusese halucinații și-i mai povestise câteodată doctorului Munro despre chestiile pe care le vedea și le auzea, dar acum, când avea chiar în fața ochilor arsurile și lacrimile ei, doctorul Munro n-o credea. Ea avusese încredere în el, și uite cum o răsplătea. I-a luat apărarea lui Stan, aproape compătimindu-l pentru c-avea o soție așa ȋicnită, și-a internat-o în spital.

I s-a dat drumul la o săptămână, apoi, o vreme, brutalitățile au încetat. Dar ea era prea înspăimântată ca să-l părăsească și devenise deja disperată, simțind că nu mai are nicio scăpare din situația în care intrase.

L-a drogat iar, de data asta punându-i două pilule în berea pe care el o bea în pat. În câteva minute, dormea buștean. Ea chiar a încercat să-l trezească - l-a împuns cu mâna, a tras de el - însă

fără niciun rezultat. El s-a trezit la fel cum s-a culcat, plângându-se, ca de obicei, că picase lat de oboseală.

Cam pe atunci, Duke a încetat cu totul să mai doarmă. A început să vorbească despre ideea de a-și lua viața, expunând detalii despre cum avea de gând să o facă.

DUKE: Aș folosi o pungă pentru sinucideri.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Ce e o pungă pentru sinucideri?

DUKE: Mai sunt numite și pungi pentru evadare...

BUFNITA DE NOAPTE:???

DUKE: E o pungă de plastic ceva mai mare, care are la gură un șnur de care poți trage. Pot fi folosite pentru a te sinucide.

BUFNITA DE NOAPTE: Pare dureros.

DUKE: Nu și dacă o folosești în combinație cu un gaz, precum heliu sau azot. Cu heliul e mai ușor. Poți cumpăra butelii cu heliu pentru petrecerile copiilor. Îți tragi punga peste cap și începi să o umpli cu gaz... Te împiedică să intri-n panică, doar aluneci în brațele somnului. Un somn nesfârșit. O binecuvântare.

BUFNITA DE NOAPTE: Așa ușor e?

DUKE: Dap, e ușor cu o pungă pentru sinucideri. Am citit totul pe un forum din acesta, pentru sinucigași. Știai că dacă se înlătură punga, și dacă persoana respectivă nu s-a împotrivit, e

difficil de aflat cum anume s-a sufocat persoana respectivă, sau chiar cum a murit?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Te rog să n-o faci.

DUKE: De ce?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Am nevoie de tine.

DUKE: Chiar?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Da... Citeam despre mitologia estică...

DUKE: Da! continuă să vorbești! În sfârșit, simt că adorm!

BUFNIȚA DE NOAPTE: Ha ha. Vorbesc serios. Citeam despre Yin și Yang. Două extreme care se potrivesc perfect. Dacă am fi în pat amândoi?

DUKE: Te-ascult. Trebuie să fim dezbrăcați?

BUFNITA DE NOAPTE: Poate... Dar eu vorbesc des presomn. Dacă am putea pleca undeva, departe de-aici, și să dormim amândoi în același pat?

DUKE: Unde?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Nu știu. Undeva departe. Ne-am ține amândoi în brațe, până am adormi.

DUKE: Mi-ar plăcea enorm. Imaginează-ți, să te trezești odihnit.

Atunci s-a produs declicul pentru Simone. S-a hotărât că nu-și dorește să moară. Ceea ce-și dorea ea nu era să rămână o victimă. A continuat să discute cu Duke despre punga pentru sinucideri, apoi și-a șters istoricul vizitelor de pe

calculator. A comandat una pentru ea, care i-a fost livrată la spitalul unde lucra.

Firește, punga pentru sinucideri nu era pentru ea. Era pentru Stan. Simone își dăduse seama că n-avea nevoie de heliu: avea la dispoziție o cantitate nelimitată de pastile.

Când Stan a violat-o ultima oară, s-a comportat extrem de violent cu ea. Ca și cum, cumva, el a știut că era pentru ultima oară. Dar acest lucru i-a întărit decizia lui Simone.

În dimineața următoare, când Stan era în duș, Simone s-a hotărât că o va face în noaptea aceea, când el se va întoarce acasă de la muncă. Ea era la parter, pregătind ceaiul, cu privirea fixată asupra cutiei cu pastile ce stătea pe cuptorul cu microunde, când a auzit o bufnitură la etaj. A dat fuga sus și l-a găsit pe Stan căzut grămadă în duș, sub jetul de apă. Era alb tot.

Ea a sunat după ambulanță, aproape din reflex. A fost declarat mort la sosirea medicilor. Atac de cord la vârsta de treizeci și șapte de ani.

Viața i s-a schimbat, iar Simone s-a transformat într-o văduvă îndurerată. Și în moarte, soțul ei s-a transformat într-un erou tragic. N-a plătit niciodată pentru tot ce i-a făcut. Ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar, odată cu trecerea săptămânilor, ea n-a mai simțit decât mânie.

Un nod din ce în ce mai mare de mânie pe faptul că un bărbat i-a răpit atâția ani din viață. A

devenit obsedată. A încetat cu totul să mai doarmă; toată energia îi fusese luată. Îi plăcea să creadă că Stan încă trăia. În felul ăsta, el nu mai putea primi niciun fel de compătimire.

Simone își dădu seama că începuse să rătăcească prin alte lumi. Ca prin ceață, începu să vadă iar imaginile de pe monitorul calculatorului. Duke îi scrisese mai multe mesaje, întrebând-o unde-a dispărut.

DUKE: Bufniță de Noapte?

DUKE: Ești acolo???

DUKE:???

BUFNIȚA DE NOAPTE: Scuze, Duke, visam cu ochii deschiși.

DUKE: Deci? Ce se întâmplă mai departe? Voi reuși și eu să te-ntâlnesc, până la urmă? O să ajung să stau întins în pat, lângă tine? Departe, foarte departe?

BUFNITA DE NOAPTE: Curând. Foarte curând. Mai am să mă ocup de încă un nume de pe listă.

Simone se tot gândea la acea listă. Nu exista decât în capul ei. Dar era cât se poate de reală. După ce l-a omorât pe dr. Gregory Munro – doctorul care-l crezuse pe Stan, în loc s-o creadă pe ea – i-a tăiat numele cu o linie groasă și neagră. A procedat la fel și-n cazul lui Jack Hart. Hart

fusesse ceva mai greu de găsit. Pe vremea când scrisese acel articol despre mama ei cea crudă și nepăsătoare, el era un jurnalist extrem de ambițios; pentru el, povestea ei fusesse un articol de tabloid plin de senzaționalism. Îl ajutase mult să se cațere pe culmile succesului în carieră...

Dar Simone sfârșise la orfelinat, complet singură, având de înfruntat un nou șir de orori. Jack Hart fusesse cel care-i răpise mama de lângă ea.

Simone se gândi la următoarea victimă și zâmbi în barbă. Avea să fie cea mai reușită dintre toate.

Capitolul 40

Erika ajunse la secția Lewisham Row la ora șapte treizeci în dimineața următoare. Fusesse convocată la o nouă ședință de informare. O întâlnire aranjată în pripă, după ce, cu o zi înainte, îi raportase lui Marsh că are de gând să se ocupe în continuare de caz – și că acum se află pe urmele unei ucigașe în serie.

Parcă mașina și ieși în aerul fierbinte al dimineții.

Macaralele zumzăiau în jurul clădirilor pe jumătate înălțate, iar aerul era greu și fierbinte. Nori joși se formaseră deja și acum sclipeau precum oțelul în lumina soarelui. Erika își încuie mașina și porni spre intrarea principală în secție.

Furtuna era aproape, atât afară, cât și în viața ei de la serviciu.

— 'neața, șefa! o întâmpină Woolf când intră în recepție.

Era aplecat peste ziarul de dimineață și în mâna stângă ținea un pateu danez pe jumătate mâncat. Firimiturile căzute din pateu acopereau în mare parte un articol despre Jack Hart din *Daily Star*. Titlul spunea: „ȘOC! UCIGAȘ ÎN SERIE ÎN CAZUL CRIMEI LUI JACK HART”.

— Rahat! exclamă Erika, aplecându-se peste birou pentru a vedea mai bine articolul.

— Uite, au reușit să scoată până și un supliment, zise Woolf, arătându-i o revistă neagră și lucioasă, pe care trona o uriașă fotografie a lui Jack Hart privind fix în cameră. Deasupra capului său era scris „RIP¹⁴”.

— N-o poți atinge fără să te murdărești pe mâini, mormăi Woolf, arătându-i locul în care tușul negru îi lăsase o pată pe mână.

— Poate că-i doar o metaforă, sugeră Erika, în timp ce-și trecea cârdul de acces prin fanta montată pe ușă.

— Chiar crezi că a fost omorât de-o *femeie*? întrebă Woolf, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da, zise Erika, trăgând de ușă și intrând în secție.

Aerul condiționat din sala de ședințe fusese

14 *Rest in peace = Odihnește-te în pace. (N.t.)*

reparat, așa că adăuga un plus de răcoare atmosferei și-așa destul de reci. În jurul mesei lungi stăteau Erika, comisarul-șef Marsh, Colleen Scanlan, Tim Aiken, psihologul criminalist și chestorul-șef de poliție Oakley.

Oakley trecu direct la subiect:

— Inspector-șef Foster, mă tulbură profund faptul că ai ajuns deja la concluzia că aceste crime au fost comise de către o femeie.

— Domnule, există și criminali în serie femei, răspunse Erika.

— Știu asta! Doar că probele din acest caz sunt mai mult decât străvezii. Avem ADN prelevat din amprenta unei urechi găsite pe ușa din spate a casei lui Jack Hart...

— Domnule, am reușit și să adunăm celule de piele de pe punga prinsă pe capul lui Jack Hart. Lui i-a luat câteva minute bune până să se asfixieze, și credem că s-a zbatut din greu, lovindu-și și ucigașa în față.

Oakley își lăsă capul pe un umăr și nu mai scoase niciun cuvânt. Erika știa destul de bine că aceasta era doar o tehnică de-a lui, să rămână tăcut. Strategia respectivă îl făcea adesea pe cel care era luat la întrebări să înceapă să se bâlbâie, sau să scoată pe gură ceva pe care mai târziu urma să-l poată folosi pentru a-și sprijini argumentul. Erika nu mai zise nici ea nimic.

— Mi-ar plăcea tare mult s-aud și ce-are Tim de zis despre acest caz, continuă Oakley,

întorcându-și privirea în direcția psihologului criminalist.

Tim, care scria ceva într-un carnețel, ridică și el privirea. Părul de pe cap îi stătea ridicat în toate direcțiile și era neras de câteva zile.

— Singura dovadă solidă că avem de-a face cu o femeie provine din două surse. Amprenta urechii de pe ușa din spate și punga de plastic. Acest lucru ar putea fi explicat în mai multe feluri. Ușa a fost proaspăt vopsită, cu șase săptămâni înainte de crimă: amprenta ar fi putut fi lăsată de unul dintre muncitori. A existat un caz, în urmă cu câțiva ani, când amprenta unei urechi a fost folosită la tribunal în cazul unei spargerii de locuință care s-a lăsat cu asasinarea unui bărbat și a soției acestuia. Amprenta urechii a fost folosită pentru a acuza un om care, s-a dovedit mai târziu, nu fusese decât un biet instalator care muncise pe acea proprietate.

— Și cum explici, atunci, punga de plastic? se interesă Erika.

— Spălătoria este locul în care Jack Hart își păstrează uneltele și lucrurile pe care le folosește prin grădină. În raportul întocmit la locul crimei, se specifică faptul că acolo s-au găsit două sertare care conțineau saci pentru gunoi, pungi pentru congelator și niște ziare vechi. Pare perfect posibil ca același vopsitor-zugrav să fi deschis unul dintre acele sertare și să fi alterat punga de plastic cu propriul ADN.

— Arma crimei nu e pur și simplu o pungă de plastic obișnuită. A fost o pungă pentru sinucideri, sau pungă pentru evadare. Un obiect special, care a trebuit să fie comandat online.

— Da, iar această pungă pentru sinucideri seamănă foarte mult cu pungile de plastic industriale sau cu pungile cu fermoar folosite peste tot în casă, când faci diverse treburi. Lăsând o clipă la o parte toate aceste dovezi fizice, profilul nostru se potrivește mult mai bine unui ucigaș în serie bărbat. N-ar trebui să uităm faptul că, în cazul primei victime, Gregory Munro, am avut de-a face și cu un element legat de comunitatea gay... Și ambele victime au fost găsite dezbrăcate, în pat. Nu vreau să apelez la stereotipuri, dar femeile ucigașe în serie sunt incredibil de rare, iar noi avem nevoie de mult mai multe dovezi solide înainte de-a abandona teoria conform căreia avem de-a face cu un bărbat alb și singur.

— Deci spui că pur și simplu ar trebui să ignorăm dovezile medico-legale și să ne concentrăm pe statistici? Întrebă Erika.

— Acoperirea mass-media este extrem de intensă, interveni Colleen, care avea în față un teanc mare cu ziarele proaspăt apărute. Trebuie să facem o conferință de presă, iar această perioadă este privită ca fiind foarte slabă în presă. Nu se întâmplă prea multe lucruri notabile, în afară de valul acesta de căldură. Povestea unui ucigaș în serie va rula la nesfârșit.

— Cred că o femeie este responsabilă de aceste crime, zise Erika. Dacă amprenta urechii de pe ușa din spate ar fi fost singura noastră probă ADN, atunci aş fi propus să fim precauți. Dar pe punga folosită pentru a-l omorî pe Jack Hart s-a găsit tot ADN de femeie, și în scurt timp vom obține mai multe detalii despre furnizorii acestui tip de pungă – un website care s-a arătat de acord să ne ofere detaliile cumpărătorilor. Avem o șansă în plus s-o prindem pe criminală dacă ne concentrăm cercetările pe găsirea unei femei. Sugerez să facem o reconstituire. Colleen, aş vrea să-i contactezi pe realizatorii emisiunii *Crimewatch* de la BBC. Ar trebui să-și difuzeze emisiunea lunară peste câteva zile. Putem reconstitui ultimele mișcări din viața lui Gregory Munro și a lui Jack Hart premergătoare asasinării lor.

Tăcere. Colleen privea când la Marsh, când la Oakley.

— Paul, ai fost foarte tăcut, îi zise Oakley lui Marsh.

— Eu sprijin poziția Erikăi, zise Marsh. Simt că avem de-a face cu un caz unic, iar cu aceste probe ADN ar fi prudent să ne concentrăm pe găsirea acestei femei. Ca un plus de precauție, i-aș sugera Erikăi să avem totuși în vedere și eventualitatea în care această femeie ar fi putut acționa cu ajutorul unui bărbat. Le-am putea cere membrilor publicului să aibă și ei în vedere acest

aspect.

— Dar e un lucru nemaîntâlnit până acum. În toți anii mei de muncă în poliție, nu am fost nevoiți niciodată să vânăm o femeie ucigașă în serie, interveni Oakley.

— Poate c-ar trebui să vă mai lărgiți nițel orizonturile, domnule, zise Erika, ceea ce-i atrase o privire aspră din partea lui Marsh.

— Foarte bine, atunci, cum zici tu, Erika. Deși voi urmări foarte îndeaproape acest caz, o avertiză Oakley.

Erika ieși din sala de ședințe și porni în jos pe scări, către sala de operațiuni, entuziasmată peste poate de victoria repurtată. Auzi ușa deschizându-se deasupra ei. Ridică privirea și-l văzu pe Marsh, așa că se opri, ca el să o poată ajunge. Se întâlniră pe holul dintre etaje, unde o fereastră imensă dezvăluia priveliștea vastei întinderi a zonei Greater London. Nori negri se formau deasupra liniei orizontului.

— Vă mulțumesc pentru sprijin, domnule, începu Erika. Vom începe să lucrăm împreună cu echipa *Crimewatch* pentru reconstituire.

— E o mare oportunitate, această reconstituire făcută de televiziune. Să n-o dai în bară.

— Nu, domnule.

— Erika. Sunt doar pe jumătate convins că avem de-a face cu o femeie ucigașă în serie, dar, cum spuneam, e treaba ta.

— Am un raport destul de bun în rezolvarea cazurilor, domnule. Știți bine că rareori mă înșel în astfel de treburi. Întotdeauna le rezolv.

— Știu.

— Deci, apropo de rezolvarea cazurilor, ceva vești despre promovare?

— Prinde-o pe curva asta nebună și apoi mai vorbim despre promovări, zise Marsh. Acum, trebuie să plec. Să mă ții la curent.

O lăsă pe Erika singură pe scări, ca să admire orașul prin fereastra de sticlă înaltă.

Ciudat cât de multe lucruri avem noi două în comun, tu, ucigașa în serie, și eu, se gândea Erika. Ambelor ni se pun la îndoială calitățile noastre de femei.

Capitolul 41

După câteva zile, Erika și Moss se aflau pe Laurel Road, admirând cum filma echipa *Crimewatch* reconstituirea. În dimineața aceea se sfârșise și valul de căldură, iar ploaia era torențială, răpăind asurzitor pe capotele celor două care de televiziune ale BBC-ului parcate în capătul străzii.

Erika și Moss se adăpostiseră în fața uneia dintre dube sub o umbrelă gigantică și priveau cum un actor ales să-l interpreteze pe Gregory Munro își repeta rolul mergând de-a lungul străzii și intrând la numărul 14 de pe Laurel Road. Un

cameraman îl urmă îndeaproape, învăluit într-un enorm poncho de ploaie din plastic transparent, cu Steadicamul prins de corp cu ajutorul unui cadru de metal negru. Restul membrilor echipei de filmare stăteau înghesuiți sub umbrele pe un zid de vizavi, iar vecinii care nu erau plecați la muncă se zgâiau curioși de pe propriile verande, la adăpost de ploaie.

În capătul celălalt al străzii fusese montat un șir de bariere pentru înconjurarea locurilor accidentelor de circulație, în spatele căruia stăteau aliniați jurnaliștii și diverși spectatori, strânși acolo să urmărească procedura.

Regizorul și producătorul emisiunii le spusese că este nevoie de o cantitate enormă de ploaie pentru a se vedea pe cameră, dar în timp ce Moss și Erika urmăreau repetiția, apa de ploaie curgea voios la vale, aruncând stropi peste bordură și făcând gurile de scurgere să gâlgâie însetate.

— Asta nu cred c-o să izbutească să trezească în mințile oamenilor amintirea unei zile de vară călduroase, zise Erika, trăgând din țigară.

Un băiat bun la toate, îmbrăcat cu unul dintre acele imense poncho-uri transparente, se apropie de ele ținând un clipboard în mână. Alături de el se afla o fată mărunțică și brunetă, îmbrăcată cu pantaloni negri de trening și cu un hanorac negru. Ambii se adăpostiseră sub o umbrelă încăpătoare.

— Bună, care dintre voi este inspector-șef Foster? întrebă tânărul.

— Eu sunt, zise Erika, adăugând: Ea este inspector Moss.

Își strânseseră toți mâinile.

— Eu sunt Tom, iar ea este Lottie Marie Harper, care a fost selectată în rolul criminalei.

Tânăra era minionă, cu trăsături compacte și un chip imobil, imposibil de citit. Avea o gură mică și, când zâmbea, arăta o parte din dinții de jos.

— Mi se pare mai degrabă ciudat, zise Lottie, vorbind cu un accent cultivat.

Ridică mâna spre cap, pentru a verifica dacă funda îi ținea în continuare prins bine părul brunet.

— N-am mai jucat niciodată rolul unei criminale. Ce altceva îmi mai puteți zice? Agentul meu n-a dezvoltat foarte mult pe marginea subiectului...

Erika îl privi de sus în jos pe băiatul bun la toate.

— E-n regulă, am pus-o deja să semneze declarația și acordul de confidențialitate, zise el.

Erika încuviință din cap.

— Bine. E o persoană foarte metodică. Credem că se pregătește îndelung, verificând cu multe zile înainte casele pe care le-a luat la ochi. A intrat în case de fiecare dată și și-a pândit victimele ascunsă, așteptându-le să bea sau să mănânce ce le-a injectat ea cu sedativ.

— Glumești! exclamă Lottie, ducându-și la gura micuță o mână mică, cu manichiură perfectă.

— Mă tem că nu, zise Moss.

— Dar pur și simplu nu-mi pot imagina cum poate cineva pătrunde la mine în apartament, darămite s-o facă de mai multe ori, ca să afle diverse lucruri despre mine...

Moss scoase de sub un braț un dosar de plastic, din care extrase fotografia criminaliei ghemuite sub patul lui Jack Hart. Fusesse îmbunătățită digital, pentru a înfățișa cât mai clar posibil chipul siluetei ascunse. Era înspăimântătoare. Era vizibilă jumătatea de jos a feței, dar, de la nas în sus, aceasta dispărea în umbră. Gura era mică și aproape identică cu cea a tinerei actrițe.

— Au nimerit-o cu partea de jos a feței, zise Erika, ținând fotografia lângă capul lui Lottie. Bănuiesc că veți lua și câteva instantanee de aproape?

— O va face regizorul, da, răspunse tânărul bun la toate.

Lottie luă fotografia din mână lui Moss și o privi o clipă în tăcere. Picăturile de ploaie răpăiau în continuare cu putere pe umbrele.

— Și totul s-a întâmplat, de-adevăratelea, în casa aceea, zise ea, privind peste umăr la casa de la numărul 14.

— Da. Iar noi vom reuși s-o prindem cu ajutorul pe care ni-l vei oferi tu astăzi, zise Moss. Ești sigură că e-n regulă să faci acest lucru? Pari mult prea drăgălașă și prea bună ca să fii

criminală.

— Am făcut cursuri la ARAD, adică Academia Regală de Arte Dramatice, răspunse Lottie, ușor fonfăită, înapoindu-i poza lui Moss.

Urmă o pauză stingheritoare, întreruptă doar în momentul în care regizorul se apropie de ei. Era un bărbat înalt și exuberant, cu fata roșie ca focul.

— Bun, suntem gata să începem, zise el. Avem la dispoziție trei ore, după care ne putem muta cu totul în Dulwich, pentru a filma și bucata de emisiune rezervată celei de-a doua crime.

Cei trei se îndepărtară apoi, lăsându-le pe Erika și pe Moss singure sub umbrelă. Zgomotul scos de ploaie se intensifică pe tabla dubei din spatele lor.

— Nu te preocupă faptul că o femeie micuță ca aia ar putea fi ucigașa noastră? întrebă Moss. Doar ai văzut și tu ce s-a scris în presă.

— Mie mi se pare ciudat doar faptul că dacă anchetăm un viol sau o crimă comise de un bărbat, ni se pare ceva de la sine înțeles. Bărbații violează femei – și le și omoară – iar oamenii par să nu creadă că au nevoie de „motive” ca să o facă... Dar dacă o femeie face aceleași lucruri, întotdeauna vor exista, din partea societății, nenumărate păreri despre de ce și unde și cum anume...

Moss o aprobă, dând din cap.

— Iar acest lucru se potrivește cu profilul unei

femei ucigașe în serie. Când femeile ajung să ucidă, au tendința să premediteze și să planifice totul cu foarte multă atenție și cu mult timp înainte. Iar otrăvirea e adesea o metodă aleasă de femei responsabile de crime multiple.

— Deși, de data asta, a combinat-o cu atacurile violente, și-și mai și vânează victimele noaptea, adăugă Erika.

— „Vânător de noapte” ... Titlul unui articol din *The Sun*, ediția de astăzi.

— L-am văzut, zise Erika, răsucindu-se cu fața spre Moss.

— Se potrivește. Aș vrea să mă fi gândit și eu la el, rânji Moss.

— Mda, bine, o să-ți aduc aminte pe viitor, când se va întoarce să ne bântuie, glumi Erika.

Se întoarseră ca să privească de-a lungul străzii, în bubuitul asurzitor al unui tunet îndepărtat, în timp ce Lottie repeta cu cameramanul și cu regizorul. În capătul de jos al străzii, în spatele barierei, un grup de fotografi începură să apese butoanele aparatelor și să facă poze, în timp ce gură-cască se grăbiră și ei să-și scoată telefoanele la iveală. Împreună cu actorii aleși pe sprânceană și cu membrii echipei de filmare, totul părea caraghios, redus parcă la o pantomimă.

— Te preocupă faptul că am putea să ne înșelăm? întrebă Moss.

— Da, răspunse Erika. Dar pe mine mă

preocupă multe lucruri. De instinctul meu trebuie să țin cont. Instinctul îmi spune că asta ar putea fi ucigașa noastră. Iar faptul că se va vedea pe sticla ecranului ar putea-o îndemna să facă ceva necugetat și să greșească.

Erikăi îi sună telefonul. Îl scoase din geantă și răspunse.

— Șefa, sunt Crane... Ai o secundă? întrebă el.

— Ce e?

— Îți mai aduci aminte de prostituatul care l-a vizitat pe Gregory Munro, acel Jordilevi?

— Mda.

— Ei bine, am luat-o înainte și l-am contactat pe unul dintre anchetatorii noștri sub acoperire pe internet, care a alcătuit un profil fals pe Rent-Boiz. A tot făcut schimb de mesaje cu el, prefăcându-se că vrea să-i fie client. Vrea să ne întâlnim. Astăzi.

— Unde?

— În pubul Railway, în Forest Hill, la patru după-amiaza.

— Bună treabă, Crane. Ne întâlnim acolo, la patru fără un sfert, zise Erika.

Închise telefonul și-i relată și lui Moss discuția.

— Eu voi rămâne aici și-o voi supraveghea pe ucigașa noastră în serie, zise Moss, privind-o de departe pe Lottie, care acum aștepta cuminte sub o umbrelă, în timp ce o doamnă într-un poncho de ploaie îi aplica machiajul.

— Mda, pun pariu că o s-o faci, rânji Erika,

dându-și ochii peste cap.

Capitolul 42

Pubul Railway din Forest Hill era situat foarte aproape de casa în care locuia Estelle, mama lui Gregory Munro. Ironia acestui lucru nu-i scăpă Erikăi, în timp ce trăgea mașina în parcare. Era o casă de modă veche, îmbrăcată în faianță de porțelan, cu felinare din bronz lustruit deasupra fiecărei ferestre și cu o firmă ce se legăna în vânt, prinsă deasupra intrării în parcare.

Lipită de parcare era o terasă de vară, în interiorul căreia, la una din mese, îl zări stând pe Crane, care părea că vrea să se piardă printre clienții ce voiau să savureze o băutură rece în soarele după-amiezii.

— Doar ce-a intrat înăuntru, acum câteva minute, zise Crane, ridicându-se de la masă când ea se apropie de el.

— Bine. A cui poză au folosit-o? Cu cine crede el că se va întâlni? se interesă Erika, în timp ce-și făceau loc printre mese, către intrarea principală.

— A inspectorului Warren... Mi-am închipuit că ar fi mai bine să folosim pe cineva mai atrăgător ca mine!

— Nu te subestima, îl contrazise Erika. Așa cum spunea soțul meu, fiecare cratiță are un capac potrivit.

— O să o iau ca pe un compliment... cred, rânji

Crane.

Interiorul pubului avea toate piesele originale, însă pereții fuseseră vopsiți în alb, un sistem de iluminare discret fusese montat de curând, iar deasupra barului fusese prins un meniu în stil gastro-pub destul de scump. Nu erau multe persoane înăuntru și Erika îl ochi din prima pe tânăr, stând singur într-un separeu din colț și îngrijindu-se de o jumătate de bere și de un shot.

— Cum procedăm? murmură Crane.

— Cu grijă, cu mare grijă, răspunse Erika. Mă bucur că a ales un separeu.

Se apropiară de separeul în care se afla tânărul și se așezară amândoi la câte-un capăt al băncii curbate, astfel încât acesta să nu poată fugi. Avea pe el un trening roșu strălucitor cu negru, iar părul lung îi cădea până la umeri și era despărțit pe mijloc de o cărare discretă.

Îi arătară amândoi legitimațiile.

— Jordilevi? întrebă Erika. Sunt inspector-șef Foster, iar el e agent-șef Crane.

— Ce? Nu pot să beau și eu ceva? Nu e nimic ilegal la faptul că...

— Și îl aștepți pe tipul ăsta, cu care ai aranjat o întâlnire, completă Crane, scoțând la iveală poza lui Warren.

— N-aveți de unde să știți asta.

— Ba da. Eu sunt cel care-a stabilit-o, zise Crane.

Băiatul își țuguie buzele și dădu shotul pe gât.

— Ei bine, nu e deloc împotriva legii să-ți dai întâlnire cu cineva într-un pub, spuse el, trântind paharul pentru shoturi pe masă.

— Nu, nu este, zise Erika. Noi doar vrem să stăm de vorbă cu tine. Ce bei?

— O vodcă dublă. Și vreau și niște Kettle Chips.

Erika încuviință din cap și Crane plecă la bar. Ea se așează mai comod.

— Jordi. Știi de ce vrem să discutăm cu tine?

— Mă pot încumeta să ghicesc, zise el, dându-și pinta de bere pe gât și lăsând paharul pe masă.

— Nu suntem de la Moravuri. Nu ne interesează ce faci tu ca să te poți întreține, zise Erika.

— Ce fac ca să mă întrețin! Doar nu sunt un afurisit de tehnician dentar...

— Anchetez moartea lui Gregory Munro, un medic de familie. A fost omorât acum zece zile. Erika scoase din geantă fotografia lui Gregory Munro și zise mai departe: El este.

— Ei, ce dracu', doar nu l-am omorât eu! zise Jordi, abia aruncând o privire la fotografie.

— Nici nu credem c-ai făcut-o tu. Dar un vecin te-a zărit intrând în casa lui, cu câteva zile înainte ca el să moară. Poți confirma că ai fost acasă la el?

Jordi se lăsă pe spate și ridică din umeri.

— Nu scriu într-o agendă, toate zilele se pierd una într-alta.

— Noi doar vrem să aflăm dacă ai văzut ceva.

Ne-ai ajuta în anchetă. Nu ești suspect. Te rog, uită-te din nou la poză. Îl recunoști?

Jordi privi din nou poza și încuviință din cap.

— Mda, îl recunosc.

Crane se întoarse cu o tavă plină cu băuturi. Îi dădu lui Jordi o vodcă dublă și cartofii prăjiți, iar Erikăi, unul dintre cele două pahare cu Cola de pe tavă. Crane se așeză pe canapeaua din fața lor. Jordi își dădu părul după urechi și desfăcu punga cu chipsuri. Trupul îi emana un miros pregnant și unghiile îi erau neîngrijite.

— Bun. Vrem să știm dacă ai fost în casa lui Gregory Munro între ziua de luni, 20, și luni, 27 iunie? Întrebă Erika.

El ridică din umeri.

— Cred că da.

Erika luă o gură de suc.

— După părerea ta, Gregory Munro era gay?

— Nu și-a dat niciodată numele adevărat și da, era gay, spuse Jordi, cu gura plină de chipsuri.

— Și știi sigur asta?

— Atunci, dacă nu era, nu sunt sigur ce căuta sula mea în curul lui.

Lui Crane i se ridicară sprâncenele până pe frunte.

Erika vorbi mai departe, netulburată:

— Cum ați aranjat să vă întâlniți?

— Pe Craigslist. Am pus acolo un anunț.

— Ce fel de anunț?

— Genul de anunț prin care mă întâlnesc cu

diverși țiți, și care-mi pot oferi donații. Nu este ilegal să oferi donații.

— Și Gregory Munro ți-a oferit și el o donație?

— Mda.

— Cât de mare?

— O sută de lire.

— Și ai rămas la el peste noapte?

— Mda.

— Jordi, despre ce anume ați discutat?

— N-am vorbit prea mult. O mare parte din timp am avut gura plină... rânji el.

Erika scoase din geantă una dintre pozele făcute la locul crimei și o așeză pe lemnul lustruit al mesei, în fața lui Jordi.

— Crezi că asta-i amuzant? Uite. Aici e Gregory, zăcând în pat, cu mâinile legate și cu o pungă de plastic legată în jurul capului.

Jordi fu gata să se înece când văzu poza, și puțina culoare pe care-o avea în obraji îi dispăru cu totul.

— Acum, te rog. Este extrem de important. Spune-mi tot ce știi despre Gregory Munro, spuse Erika.

Jordi luă o înghițitură mare de vodcă.

— Era exact la fel ca toți ceilalți soți care se simțeau vinovați. Tânjind după o călăreală zdravănă și după aia vinovați și-n lacrimi. A doua oară când am fost la el era foarte nervos. M-a tot întrebat dacă i-am luat eu cheia.

— Ce cheie?

— Cheia de la ușa din față.

— De ce?

— Credea că sunt o târfă hoată... Mulți cred că ai să furi de la ei, însă apoi m-a întrebat dacă am fost în casă la el în lipsa lui.

Erika îi aruncă o privire lui Crane.

— Ai fost în casă la el în lipsa lui?

Jordi clătină din cap.

— Mi-a zis că anumite lucruri fuseseră mutate de la locul lor.

— Ce lucruri?

— Lenjerie intimă întinsă pe pat... Era înspăimântat de-adevăratarea din acest motiv.

— Era în curs de-a divorța, zise Erika, a cărei nerăbdare creștea din ce în ce. Crezi că de vină ar fi putut fi soția lui?

— El spunea că n-avea cum să fie ea. Doar ce-și schimbase toate încuietorile. Nimeni altcineva nu mai avea cheia. A chemat o femeie să verifice totul, de la o firmă de securitate.

Erika și Crane schimbă iar o privire cu subînțeles.

— Ai văzut-o pe această femeie?

— Nu.

— El a zis cum arăta?

— Nu.

— Bun, atunci îți aduci cumva aminte dacă el a precizat *când* anume a venit această femeie la el acasă?

Jordi își țuguie buzele și se gândește.

— Habar n-am. Stați nițel; s-a întâmplat a doua oară când am fost la el. Ea doar ce trecuse pe-acolo. El părea cu adevărat ușurat că femeia aceea verificase totul.

— Îți mai aduci aminte dacă s-a întâmplat într-o zi de luni? Dacă da, ar fi trebuit să cadă pe data de 20 iunie.

Jordi se strâmbă iar când văzu poza și-și mușcă buza.

— Ăă, mda... Mda, sunt aproape sigur că a fost într-o luni.

Erika se scotoci prin geantă, de unde scoase trei bancnote de douăzeci de lire și i le dădu lui Jordi.

— Ce-i cu asta? întrebă el, uitându-se la bani.

— O donație, răspunse Erika.

— Am căzut de acord cu o sută.

— Nu ești în poziția de-a negocia.

Jordi luă banii, înhăță un rucsac mic de sub masă și se strecură pe lângă ea.

— Suntem atât de-al dracului de aproape, zise Crane, la câteva minute după plecarea lui Jordi. Crezi că ea a înscenat o spargere, apoi a intrat iar și a pretins că e de la Guard House Alarms, în ziua de luni, 20 iunie?

— Dap. La dracu'! Dacă Jordi ar fi văzut-o, am fi putut combina reconstituirea făcută de *Crimewatch* cu baza de date cu portrete online, zise Erika.

Cineva deschise ușa barului, făcând-o să-și

îndrepte poziția în canapea. Gary Wilmslow intrase însoțit de un bărbat brunet și înalt, îmbrăcat cu jeanși și cu un tricou al echipei Miliwall. Împreună cu ei se afla și un băiețel, iar Erika își dădu seama că era Peter, fiul lui Gregory Munro.

— Iisuse! Exact de asta aveam nevoie acum, zise Crane. Cei trei se apropiară de bar, apoi Gary îi observă. Îi spuse ceva bărbatului brunet și se apropie de ei, împreună cu Peter.

— Bună seara, copoilor, îi ironiză el.

— Salut, zise Erika. Bună, Peter, ce mai faci?

Băiețelul o privea pe Erika de jos în sus, cu fața palidă și suptă.

— Tata e mort... Ieri au săpat o groapă în pământ și l-au pus în ea, zise el, pe un ton plat.

— Îmi pare rău, zise Erika.

— El e prietenul tău? întrebă Gary, dând din cap înspre Crane.

— Nu, sunt agent-șef Crane, spuse Crane, arătându-i legitimația.

— Oau, care-i treaba cu legitimația? se interesă Gary.

— Doar ce-ai întrebat cine e, îi explică Erika.

Situația începea să se tensioneze. Gary privea când la unul, când la altul.

— Deci, ce caută doi copoi aici? Pur și simplu v-ați hotărât să beți ceva în barul meu?

— Există o mulțime de localuri primprejur, Gary, interveni Crane.

— Cine-i prietenul tău? întrebă Erika, în timp ce bărbatul de la bar plătea un rând de băuturi.

— Un partener de afaceri... Acum, eu o să mă întorc la el.

— Ești bine, Peter? E totul în ordine? îi scăpă Erikăi, uitându-se la băiețelul apatic.

— Tatăl lui a murit nu demult. Ce întrebare futută și prostească, exclamă Gary.

— Hei, mai ușor, spuse Crane.

— O iau ușor, rosti Gary. Acum, o să plec.

Se îndepărtă, trăgându-l și pe Peter după el. Erika voia să-l înșface pe băiețel și să-l ia cu ea de acolo, dar știa că ar fi fost o nebunie. Cum ar fi explicat faptul că l-a luat de acolo, fără să strice o importantă operațiune sub acoperire?

Erika și Crane ieșiră din bar direct în lumina soarelui.

Mesele de pe terasă erau pline acum. Erika recunoscuse un bărbat brunet, înalt și slab, ce se afla alături de o femeie care stătea aplecată deasupra telefonului, scriind mesaje. Femeia era îmbrăcată cu un maiou cu bretele subțiri. Avea un nas proeminent și părul dat pe spate și prins în coadă. Bărbatul avea un ten deschis la culoare și năpădit de cicatrice provocate de acnee, iar părul gras și negru, lung până la umeri, era dat pe spate, descoperindu-i fruntea înaltă. Era îmbrăcat cu un tricou simplu și cu pantaloni scurți, de culoare bej.

În timp ce înaintau printre mese, Erika rămase

în fața lui Crane și o luă drept spre ei.

— Inspector-șef Sparks? zise ea când se apropiară de masă.

— Inspector-șef Foster, zise și el, părând surprins.

Femeia care se afla cu el ridică capul și-și îndreptă privirea înspre fereastra pubului.

— Ai zi liberă? Și ai ieșit să bei ceva? întrebă Erika, urmărind direcția privirii femeii.

— Ăă, ceva de genul, răspunse Sparks.

Crane intră și el în jocul Erikăi:

— Toate bune, Sparks, nu ne-am mai văzut de mult... Pe unde mai ești acum? se interesă el.

— Umm, acum conduc propria Echipă de Anchetare a Crimelor, cu baza în North London, răspunse el, privind când la Crane, când la Erika. Ea e inspector Powell, preciză el.

Se salutară cu toții.

— Crane, e-n regulă dacă ne întâlnim în mașină? întrebă Erika.

— E-n regulă, zise Crane.

Îi aruncă Erikăi o privire ciudată și plecă.

— Deci, sunteți amândoi aici, într-o zi lucrătoare, bând ceva în South London și încercând să treceți neobservați.

Are cumva ceva de-a face cu Gary Wilmslow? întrebă Erika după ce se lămurii că nu mai puteau fi auziți de Crane.

— Scuză-mă, dar cine ești tu? întrebă femeia.

— Sunt inspector-șef Erika Poster, o fostă

colegă de-a lui Sparks cel de-aici, răspunse Erika pe un ton coborât. Aveți doi tipi care sunt adânc implicați în producerea de material pornografic cu minori în acel pub, nesupravegheați și însoțiți de un băiețel.

— Știm... începuse femeia.

Sparks se aplecă peste masă.

— Trebuie să te întorci și să te îndepărtezi de noi, Poster. Asta e o supraveghere sub acoperire.

— Operațiunea Hemslow, nu? zise Erika.

Sparks și Powell schimbă o privire.

— Da. Erika. Am fost aleși pentru a suplimenta forța de muncă a operațiunii, explică Sparks, cu ochii la ferestrele pubului. Acum va trebui să pleci, înainte să ne strici acoperirea.

— Mda, bine, voi doi ieșiți în evidentă ca doi elefanți roz. Aveți idee cât de expus poate fi acel băiețel în acest moment? Peter, așa se numește.

— Știm. Și dacă n-o să pleci imediat, nu numai că ai să ne strici acoperirea, dar am să am grijă să vorbesc eu personal cu superiorul tău, zise Sparks.

Erika le mai aruncă o privire lungă, apoi porni spre mașină.

— Șefa, despre ce-a fost vorba? întrebă Crane, când ea intră în mașină.

— Despre nimic, răspunse Erika, și-și dădu seama că încă mai tremura.

— Nu l-am mai văzut pe Sparks de când l-ai înlăturat din ancheta morții Andreei Douglas-

Brown... Nu e chiar cel mai bun copoi din lume, nu? Adică nu e unul preocupat îndeosebi de detalii.

— Nu, nu este, se arătă de acord Erika.

— Aceea era prietena lui?

— Mă îndoiesc.

— Are sens. Ea e un pic peste puterile lui, deși majoritatea femeilor se încadrează în această categorie, continuă Crane. Oricum, avem încă o identificare pozitivă a unei femei la locuința lui Gregory Munro. Și asta numesc eu un rezultat adevărat!

— Mda, spuse Erika.

În timp ce se îndepărtau, se gândi iar la micul Peter, rămas singur cu Gary Wilmslow și cu „partenerul său de afaceri” brunet și se simți neputincioasă.

Capitolul 43

În seara următoare, după o săptămână lungă de muncă, Isaac Strong stătea întins pe canapea, alături de Stephen Linley. Pregătise o masă pentru amândoi, pentru a sărbători faptul că Stephen terminase în sfârșit cel mai recent roman și-l trimisese către editură.

— Stevie, mai vrei puțină șampanie? întrebă Isaac.

— Te referi la șampania din frapiera cu gheață, cu cârpă albă înfășurată în jurul gâtului?

întrebă Stephen, ridicând capul de pe pieptul lui Isaac, pentru a-l privi.

— Ce e-n neregulă cu faptul că vreau să fac totul ca la carte? murmură Isaac în timp ce depunea un sărut pe fruntea lui Stephen.

— Nu mai cunosc pe nimeni altcineva dispus să ofere șampanie acasă ca și cum s-ar afla într-un restaurant, râse Stephen. Se mută nițel, pentru a-i permite lui Isaac să se ridice. Și de unde-ai făcut rost de aia? întrebă Stephen, ridicând paharul și arătând înspre frapiera așezată pe un suport de metal tras lângă canapea.

— Din catalogul Lakeland, spuse Isaac, ridicând sticla cu un clinchet de cuburi de gheață și umplând paharele amândurora.

— Și suportul?

— De la morgă. În mod normal, pe el țin fierăstrăul de oase și bisturiile... Mi-am închipuit că este suficient de macabru ca să-ți sărbătorim noua carte.

— Domnul Corectitudine fură de la serviciu! Mă simt onorat, zise Stephen, luând o gură din șampania rece și înțepătoare.

Isaac se întoarce și se întinse iar pe canapea. Un ceas electronic țiui în bucătărie, făcându-l să se ridice iar, ca să-l oprească.

— Alt documentar? gemu Stephen.

— Nu, l-am setat pentru că trebuia să înceapă *Crimewatch*.

— Căcat! Iar polițista aia afurisită și

nemanierată... și netunsă cum trebuie.

— Erika nu este nemanierată. Și nici netunsă cum trebuie.

— Ei, să știi că părul ăla al ei are un oarecare aspect practic. E cumva lesbiană?

Isaac oftă.

— Nu, a fost măritată, doar ți-am mai spus... E văduvă.

— S-a spânzurat, săracul?

— A fost omorât în timp ce-și făcea treaba...

— Ah, da, spuse Stephen, luând încă o înghițitură de șampanie. Acum mi-am adus aminte, raidul acela împotriva traficantilor de droguri. Ea a fost răspunzătoare de moartea lui și de decesul a încă patru membri ai echipei sale... Să știi și tu, chiar ar reprezenta un bun subiect pentru o carte.

— Stephen, ești pur și simplu crud. Și nu-mi place.

— Știai prea bine ce-o să-ți iei pe cap, rânji Stephen. Sunt o curvă brutală... Oricum, i-aș schimba numele.

— N-o să te folosești de povestea ei într-o carte... Și ne uităm împreună la *Crimewatch*. E un caz la care lucrez și eu. Am un interes profesional, pe lângă unul personal.

Isaac luă telecomanda și porni televizorul. Pe ecran apăru genericul cu realizatorii emisiunii *Crimewatch*.

— Aveți de-a face, deci, cu o crimă dublă și cu

un criminal în serie. Da?

— Da.

— Un adevărat șoc. Și una dintre victime a fost Jack Hart, da? întrebă Stephen.

— Sttt! șuieră Isaac.

Urmăriră în tăcere cum un prezentator al emisiunii *Crimewatch* povestea despre caz.

— Prima victimă a fost dr. Gregory Munro, un medic de familie de la clinica Honor Oak Park din South London. Ultima oară, a fost văzut venind acasă în jurul orei 7 seara, pe data de 27 iunie...

Actorul care-l interpreta pe Gregory pe ecran se îndrepta către casa de pe Laurel Road. Era încă zi, iar un mic grup de copii săreau coarda în stradă.

— Nu se respectă realitatea. Cine-și mai lasă copiii să se joace pe stradă în zilele noastre? Începu Stephen, sorbind o altă gură de șampanie. Toți stau închiși în casă. Părinții îi țin înăuntru, iar ei stau la calculatoare sau pe telefoane... Și care e principala modalitate prin care molestatorii de copii ajung să-i racoleze? îi agață pe internet, o adevărată nebunie...

— Gura! îl repezi Isaac.

Pe ecran, actrița cea tânără era îmbrăcată în negru și înainta pe o cărare întunecoasă mărginită de tufișuri, aflată în spatele casei. Camera luă un instantaneu de aproape al chipului ei în timp ce era iluminat de trenul care trecea zăngănind pe

calea ferată din spate.

— E foarte frumoasă, zise Isaac.

— O adevărată spiridușă, se arătă Stephen de acord.

Chiar credeți că e vorba de-o femeie? Fata aia nu are mai mult de-o șchioapă...

Imaginea de pe ecran înfățișa acum spatele casei, din punctul de unde se afla acum fata, pe cărare. Aceasta întinse mâna în sus și trase spre ea creanga unui copac, permițând telespectatorilor să-l vadă pe actorul care-l interpreta pe Gregory Munro cum se mișcă de colo-colo prin bucătărie. Apoi fata își trase gluga neagră de alergare peste față și se lăsă pe vine, strecurându-se prin gard și, apoi, în grădină.

— De unde știi toate astea? întrebă Stephen.

— Nu pot discuta despre caz cu tine, i-o întoarse Isaac. Doar știi prea bine.

— Ne uităm la o emisiune de pe BBC One alături de alte milioane de sadici, într-o seară de vineri. Cred că deja secretul vostru a fost de mult dat în vileag, zise Stephen, dându-și ochii peste cap. Haide, mai bine ne uităm la vreun film porno, apoi te las să mi-o tragi. Sunt beat criță și pus pe prostii...

— Stephen, trebuie să mă uit la emisiune!

Urmărire amândoi cum femeia înaintează pe gazon, apoi pătrunde în casă printr-o fereastră laterală și intră în bucătărie.

— E un gând destul de înfricoșător, zise

Stephen. Cineva să se furișeze prin spatele tău, să-ți umble de colo-colo prin casă, fără ca tu să ai habar...

Capitolul 44

Simone avusese o zi reușită la serviciu; izbutise să petreacă câteva ore extrem de plăcute în compania lui Mary. Doctorul o vizitase pe bătrână și spusese că starea ei arăta semne de ameliorare, mergând până acolo încât să afirme că ar fi posibil chiar să se și trezească. Din fericire, el nu spusese nimic despre vânătaia de pe tâmpla lui Mary. O fi presupus, pesemne, că o căpătase înainte de internarea în spital. Deci, numai vești bune. Mary avea să trăiască, iar Simone urma să se afle lângă ea în momentul externării. Simone avea două camere libere acasă. Avea de gând să le vopsească pe-amândouă în culori pastel plăcute privirii, iar Mary putea să o aleagă pe care voia ea. Deși spera că Mary n-avea să fie externată prea curând. Mai avea încă un nume trecut pe listă, așa că avea o mulțime de detalii de pus la punct.

Înainte de-a ieși, Simone se hotărî să-și pregătească mâncarea preferată: macaroane cu brânză de la conservă, cu un sos special – firimituri de pâine veche și brânză rasă mărunț pe deasupra. Își luă castronul aburind și fierbinte pe o tavă și porni spre sufragerie, în care se aflau o

multime de ziare și reviste, strânse teancuri, teancuri în jurul pieselor de mobilier. Se așază pe canapea și deschise televizorul, căutând serialul *Coronation Street*. Se opri și rămase cu ochii căsați larg la televizor. Câteva clipe lungi, se gândi că i-au revenit halucinațiile.

Dar de data asta erau diferite.

Halucinațiile rulau chiar pe ecranul propriului său televizor. Urmări, cu fascinație morbidă, cum o femeie asemenea ei se mișca prin toată casa lui Jack Hart.

Își plecă, derutată, capul pe un umăr.

Fata de pe ecran era minionă, cu trăsături micuțe și atrăgătoare. Prin comparație, Simone era mică, dar mătăhăloasă. Avea fruntea înaltă și lată, încruntată chiar și când nu simțea nicio emoție, iar ochii albaștri i se păreau banali, spre deosebire de cei ai fetei, care scânteiau.

Fata cea frumoasă de pe ecran îl privea acum de la depărtare pe bărbatul care arăta precum Jack Hart; îl supraveghea din ușa băii, cum se spăla în duș. Apoi, ea intră în dormitor. Avea o talie atrăgătoare, în timp ce-a lui Simone era lipsită de formă și lăsată, cu coloana ușor curbată.

Începu să se audă muzica specifică emisiunii *Crimewatch*, apoi imaginea de pe ecran se mută în studioul televiziunii. Un prezentator începu să vorbească:

— După cum spuneam, am lăsat pe dinafară elementele reconstituirii de natură să tulbure

telespectatorii. O avem alături de noi, în studio, pe inspector-șef Erika Foster. Bună seara...

Simone se aplecă în față, dat fiind că era pentru prima oară când o vedea pe polițista care conducea echipa de anchetă. *Era femeie*. O femeie palidă și subțire, cu păr blond și scurt și cu ochi căprui și blânzi, iar timp de-o secundă, Simone se gândi că era de bine, că poate o femeie avea să o înțeleagă, să empatizeze cu chinul prin care a trecut ea până acum. Dar, ascultând-o vorbind pe inspectorul-șef Foster, Simone începu să simtă furia clocotind în ea. Sângele începu să-i bubuie în urechi.

— Cerem publicului să ne ofere orice fel de informație. Dacă ați văzut-o pe această femeie, sau dacă v-ați aflat în zonă în nopțile în care au fost comise aceste crime, vă rugăm să luați legătura cu noi. Credem că e mică de statură, dar sfătuim publicul să nu se apropie de ea: este o individă extrem de periculoasă și profund tulburată.

Simone simți durere, și-și plecă privirea, pentru a se trezi că-și încleșta și descleșta pumnii în castronul cu macaroane fierbinți. Sosul de roșii i se scurgea printre degete. Ridică din nou privirea și-o văzu pe târfa de polițistă pe ecran, o auzi repetând că se aflau în căutarea unei femei profund tulburate, care era posibil să sufere de grave probleme psihiatrice. Smulse castronul de pe tavă și-l azvârli în perete, unde se făcu țândări.

— Eu sunt victima! urlă ea la ecran și se ridică în picioare. „VICTIMA”, curvă nenorocită ce ești! Tu nu știi NIMIC despre toți anii de abuz! Habar nu ai ce mi-a făcut! Își aținti degetele în sus, înspre tavan, deasupra căruia se afla patul conjugal. Nu știi NIMIC! urlă iar, și o jerbă de sos cu brânză, subțire și sintetic, se împrăștie pe chipul inspectorului-șef Foster.

— Deci, vă rugăm, dacă știți ceva, sunați-ne sau trimiteți-ne un email. Informațiile trimise de dumneavoastră vor fi confidențiale. Detaliile la care le puteți trimite le puteți găsi în josul ecranului, chiar acum, încheie prezentatorul.

Simone se ridică în picioare, tremurând, și se îndreaptă spre computerul dosit în nișa de sub scări.

Rămase în picioare și trase tastatura spre ea, fără să observe că mâinile-i erau o masă comună de sos și piele roșie opărită.

Tastă pe Google: „INSPECTOR-ȘEF POSTER” și începu să citească rezultatele, răsuflarea începând să i se domolească pe măsură ce în minte i se înfiripa deja un plan.

Capitolul 45

Se făcuse târziu deja când duba televiziunii o lăsă pe Erika în fața apartamentului ei din Forest Hill. Când ajunse înăuntru, se simți iar deprimată din cauza pustietății care domnea în casă. Mai

fusesse pe la televiziuni și înainte, mai făcuse astfel de apeluri, dar de data asta fusesse diferit. Se aflase într-un studio de televiziune adevărat, și se simțise nervoasă. Moss îi sugerase să-și închipuie că stă de vorbă cu o familie și să-și proiecteze în minte imaginea lor șezând în propria lor sufragerie.

Singura persoană pe care fusesse în stare să și-o proiecteze în minte fusesse Mark: cum obișnuia să se tolănească pe canapea, sau modul în care trupul ei se potrivea perfect cuibărit sub brațul lui. Astea fuseseră imaginile care-i veniseră în minte în timpul transmisiunii în direct. Iar acum, că ajunsese acasă, își dădu seama că mai găsisese încă un mod de a-i fi dor de el. Îi era dor de momentul când se întorcea acasă de la muncă și îl găsea pe canapea, în fața televizorului. Îi era dor de-a avea pe cineva cu care să discute, de cineva care să o ajute să evadeze din propria ei minte și să fugă undeva, departe de ea. Aici, acasă, acum, se trezise între patru pereți, pe care îi simțea cum se strâng în jurul ei.

Îi sună telefonul, făcând-o să bâjbâie febril prin geantă, pentru a răspunde la el. Era tatăl lui Mark.

— Nu mi-ai zis și mie că ai să apari la televizor, îi reproșă Edward.

Trecuseră deja câteva săptămâni de la ultima lor discuție, realiză Erika, simțindu-se vinovată. Emoțiile amenințară s-o copleșească cu totul, iar

cuvintele îi rămaseră blocate în gât. Glasul lui Edward era atât de asemănător cu al lui Mark.

— Totul a fost organizat în ultima clipă... Nici eu nu am văzut transmisiunea. Sper că n-am semănat cu o profesoară bătrână și acră, nu?

— Nu, fato, chiar deloc, chicoti Edward. Deși mi s-a părut că iar ai dat peste un lunatic scăpat de sub control. Sper că ai să fii precaută?

— Acesteia îi plac bărbații, zise Erika. Nu - nu vreau să par nesperioasă. Până acum, a luat la țintă doar bărbați.

— Da. Am văzut emisiunea, zise Edward. Chiar crezi că o femeie are atâta curaj, încât să facă toate astea?

— Ai fi îngrozit să afli despre psihicul omenesc dacă ai veni să muncești alături de mine fie și numai câteva zile...

— Pun pariu că ai dreptate. Dar, iubita, așa cum spun de fiecare dată: Fii vitează, nu proastă.

— Am să-ncerc.

— Am tot vrut să-ți dau un telefon, dar văzându-ți mutra la televizor, m-am simțit îmboldit s-o fac chiar acum. Voiam să-ți cer adresa surorii tale, Lenka.

— Așteaptă nițel, că o am pe-aici, pe undeva, zise Erika, vârându-și telefonul sub bărbie, apoi apropiindu-se de polițe și începând să frunzărească prospectele restaurantelor cu livrare la domiciliu, sub care-și găsi, până la urmă, agenda cu adrese ultrasubțire.

— Cum de te-ai hotărât să-mi ceri adresa Lenkăi? întrebă ea, în timp ce dădea pagină după pagină.

— N-ar trebui să nască în curând?

— O, ba da, mai că am și uitat. Trebuie să nască peste câteva săptămâni.

— Nu-i așa că timpul zboară dacă vânezi oameni scăpați de sub control? zise Edward.

— Foarte amuzant! Ar trebui să fii comic de stand-up, râse Erika.

— Băiețelul și fetița ei sunt adorabili, continuă el. Eu tot nu reușesc să înțeleg despre ce tot trăncănesc ei doi, sau sora ta, dar ne înțelegem de minune!

Când sora Erikăi venise să stea la ea, Edward se deplasase și el până la ele cu trenul, chiar în ziua aceea, apoi merseseră cu toții să vadă Turnul Londrei. Fusese o zi istovitoare. Lenka nu vorbea nicio boabă de engleză, iar Erika se trezise nevoită să traducă atât pentru ea, cât și pentru cei doi copii, Karolina și Jakub.

— Crezi că le-a plăcut Tumul Londrei? întrebă Edward.

— Nu, cred că Lenka s-a cam plictisit. Tot ce voia ea era să meargă la Primark și să-și facă iar plinul de haine, răspunse Erika, pe un ton plat.

— N-a fost totuși destul de scump biletul de intrare în turn? Mă întreb, oare ce procent primește Regina?

Erika zâmbi. Îi era dor de Edward și-și dorea

ca el să locuiască mai aproape de ea.

— A, gata, am găsit-o, spuse ea, apoi citi adresa cu voce tare, ca el să și-o noteze.

— Mersi, iubita! Voiam să-i trimit niște euro, pentru bebeluș, dacă am să pot ajunge la poșta din Wakefield.

Știaai că au închis biroul de schimb valutar care-și avea sediul în poșta noastră locală?

— Sunt vremuri de austeritate, zise Erika.

Tăcură amândoi. Edward își drese glasul și continuă:

— A sosit iar momentul, așa-i? întrebă el, încet.

Se referea la aniversarea morții lui Mark.

— Da, a venit. Doi ani.

— Vrei să vin până la tine? Aș putea rămâne la tine câteva zile. Canapeaua ta e destul de confortabilă.

— Nu. Dar îți mulțumesc. Am multe treburi pe cap. Hai să așteptăm până termin cu cazul ăsta, ca să putem face ceva cum se cuvine. Mi-ar plăcea tare mult să petrec câteva zile în nord... Tu ce-ai de gând să faci?

— Am fost întrebat dacă nu mi-ar plăcea să adun iar echipa de popice de interior. Cred că știu și ei că am nevoie să mi se mute gândul de la anumite lucruri.

— Atunci ar trebui să faci cum îți cer, zise Erika. Ai grijă de tine.

— Și tu, fată, zise el.

După ce închise, Erika dădu drumul la televizor exact la timp pentru a putea vedea rezumatul de final al reconstituirii filmate de echipa *Crimewatch*. Își dădu seama, oripilată, cum arată pe un ecran de înaltă definiție: fiecare rid, pungă sau încrețitură, clar vizibile. Când apăru numărul de apel la final, îi sună iar telefonul, la care răspunse imediat.

— Inspector-șef Poster? rosti un glas ascutit și înăbușit.

— Da?

— Te-am văzut vorbind despre mine la televizor... Nu știi nimic despre mine, rosti glasul, cu calm.

Erika înțepeni. Mintea începu să i se învâртеască. Sări în sus, închise luminile și se apropie de fereastra terasei.

Grădina era învăluită în întuneric, iar ramurile mărului se mișcau în bătaia vântului.

— Poți să stai liniștită. Nu sunt aproape de tine, zise glasul.

— Bine. Atunci, unde ești? întrebă Erika, cu inima bubuindu-i năvalnic.

— Undeva unde n-ai să mă poți găsi, rosti vocea.

Urmă o altă pauză, timp în care Erika se gândi ce-ar putea să facă. Își privi telefonul, însă n-avea idee cum să înregistreze o convorbire.

— Încă nu s-a terminat, continuă vocea.

— Ce vrei să spui? zise Erika.

— Haide, inspector-șef Poster. Doar ce te-am căutat. Ai fost o stea în ascensiune în poliție. Ai o diplomă în psihologia criminalilor. Ai multe recomandări. Și, în ultimul rând, ai ceva în comun cu mine.

— Și anume?

— Și soțul meu a murit - deși, din nefericire, spre deosebire de tine, nu eu am fost responsabilă de moartea lui.

Erika închise ochii și strânse telefonul tare în mână.

— Tu ai fost responsabilă, nu-i așa?

— Da, eu am fost, răspunse Erika.

— Îți mulțumesc că ești sinceră, spuse glasul. Soțul meu a fost un porc violent și sadic. Îi plăcea să mă tortureze. Am cicatrice care o pot dovedi.

— Ce s-a întâmplat cu soțul tău?

— Am plănuit să îl omor. Și, dacă aș fi avut ocazia, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Dar a căzut mort, în mod nesperat. Și apoi, am devenit o văduvă fericită.

— Ce vrei să spui cu încă nu s-a terminat?

— Ce vreau să spun e că vor mai muri și alți bărbați.

— Să știi că nu se va termina cu bine, o avertiză Erika. O să faci o greșală. Avem martori care te-au văzut. Suntem extrem de aproape să aflăm cum arăți...

— Cred că e suficient, pentru moment, Erika. Tot ce-ți cer e să mă lași în pace, spuse vocea.

Urmă un clic și apelul se întrerupse.

Erika formă repede 1471, însă glasul înregistrat o informă că numărul nu era disponibil. Verifică dacă ușa de sticlă glisantă era încuiată și scoase cheia din ea, vârând-o în buzunar. Apoi se duse la ușa de la intrare și verifică dacă pusese lanțul. Se plimbă pîmprejurul apartamentului, închizând și încuind toate ferestrele.

Aerul dinăuntru începu să se încălzească cu iuțeală, dat fiind că închisese toate ferestrele. Începuse deja să asude când formă numărul secției Lewisham Row. Îi răspunse Woolf:

— O, e noul chip al Poliției Metropolitane. Te-ai descurcat destul de bine la televizor, o lăudă el.

— Woolf, m-a căutat cineva la telefon? întrebă Erika.

— Da, i-am avut pe cei de la *Playboy* pe fir; voiau să realizeze un pictorial cu tine. Le-am spus că accepti numai dacă vor face o treabă excelentă. Nu vreau ca părțile tale apetisante să se piardă tocmai acolo unde se îndoiaie hîrtia...

— Woolf, vorbesc serios!

— Scuze, șefa, glumeam și eu. Așteaptă... îl auzi cum caută în jurnalul de apeluri.

— A sunat o producătoare, de la *Crimewatch*. Ți-a înapoiat geanta?

— Am geanta cu mine, zise Erika, uitându-se la locul în care o aruncase, pe măsuta de cafea.

— A sunat ca să mă întrebe dacă ți-ai uitat poșeta la ei în studio și m-a rugat să-i dau numărul

tău de telefon... Deci, ți-ai găsit geanta?

— Nu, nu mi-am recuperat-o. Și o să-mi spui că apelul a fost efectuat de pe un număr ascuns?

— Ăă, da, de pe unul ascuns... începu Woolf. Dacă n-a fost producătoarea, atunci cine a fost?

— Doar ce-am primit un telefon de la Vânătorul de noapte, zise Erika.

Capitolul 46

Când Simone sosi înapoi acasă, după ce o sunase pe Erika Foster, un miros urât o lovi în plin. Văzu sosul pentru macaroane împrăștiat peste oglinda din hol și peste calculator. În sufragerie, dădu peste același lucru: pe perete, pe televizor, peste tot.

În timp ce curăța mizeria, începu să răsucescă în minte evenimentele recente. Cum de aflase poliția că ea era vinovată? Cum de știa că era vorba de o femeie? Fusesse atât de ingenioasă, de precaută.

Nu fusese mai mult decât o umbră.

Freca sânguincioasă covorul din living, când văzu o mișcare cu coada ochiului. Se opri din frecat. În spatele ei se auzea un zgomot de picurare, pic, pic, pic. Strânse peria de lemn și se întoarse.

În ușa livingului stătea Stan, despuiat, cu apa scurgându-se de pe pielea păstoasă, adunându-se într-o baltă pe mocheta ei curată. Gura bărbatului

se deschise larg, scoțând la iveală un șir de dinți înnegriți. Simone era surprinsă că nu simțea teamă față de el. Se ridică încet în picioare, făcându-și genunchii să pocnească.

— *Duhu... kah*, fu zgomotul care ieși din gura lui Stan.

Nu era chiar un glas, ci mai mult un oftat. O expirare.

— *Duhu... kah, Duhu... kah.*

Brațele îi căzură pe lângă corp și colțurile gurii i se traseră într-o parte, formând un rânjet. Era rânjetul de care ea își aducea aminte prea bine: flămând, atârând foarte aproape de fața ei, odată cu el venind și durerea. El începu să se apropie de ea, în timp ce apa izvora din el și uda mocheta. Acum simți și ea teama.

— NU! țipă ea. NU!

Azvârli cu peria cea grea din lemn înspre el. El dispăru, și-n urma lui se auzi o lovitură puternică, atunci când peria lovi oglinda din hol. Oglinda se prefăcu în țandări și acestea se împrăștiară pe toată podeaua.

Stan dispăruse. Covorul era uscat, iar ea își dădu seama ce auzise din gura lui.

Duke. Spusese *Duke*.

Se repezi la calculatorul din hol, montat sub scări, și se logă la el.

BUFNITA DE NOAPTE: Duke?

Câteva clipe mai târziu se logă și Duke.

DUKE: Salut, Bufniță de noapte! Grea noapte?

BUFNIȚA DE NOAPTE: De ce spui asta?

DUKE: Pentru că te cunosc. Mai bine decât te cunoști tu însăși.

Simone se opri cu mâinile deasupra tastaturii.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Totuși, chiar mă cunoști?

Chiar mă CUNOȘTI cu-adevărat?

De data asta, pauza fu mai lungă. Simone se holbă la cursor, în timp ce acesta clipea. Se întrebă dacă și Duke stătea acolo cu mâinile pregătite, încercând să se gândească la ce avea să scrie în continuare. Oare făcuse și el niște calcule și trăsese concluzii?

Pentru prima dată, se întrebă unde locuia Duke. Se obișnuise să-și închipuie că locuia aici, la ea în calculator. Vorbise de-atâtea ori de-a lungul ultimilor ani despre planurile ei, despre fanteziile ei, despre durerea pe care avea de gând să i-o cauzeze doctorului, bărbatului de la televizor, persoanelor care urmau pe listă. Duke fusese întotdeauna cel care o încuraja. Și cel care vorbea deschis despre propriile lui temeri - de întuneric și despre încercările lui eșuate de-a se sinucide. Ea - și aducea aminte de înfricoșătoarea lui

descriere a modului în care încercase să se sinucidă cu o pungă pentru sinucideri fără să folosească gaz. Și-o așezase pe cap, strânsese șnurul în jurul gâtului și apoi, când începuse să se asfixieze, se panicase și rupsesse punga cu unghiile, smulgându-și-o în cele din urmă de pe cap - însă coarda i se prinsese în ochiul drept, smulgând cu totul pleoapa și lăsându-i globul ocular dezgolit.

El îi spusese că ar muri fără ea, iar ea-l crezuse. Simone clipi. Cursorul se muta din nou de-a lungul ecranului.

DUKE: Firește că te cunosc, Bufniță de noapte. Te cunosc mai bine decât ei toți. Te iubesc. Și îți promit că secretele tale vor muri odată cu mine.

Capitolul 47

Erika se afla alături de Crane într-una dintre aglomeratele camere tehnice lipite de sala de operațiuni.

— Bun, deci acesta este noul tău telefon, spuse Crane. Păstrează-l și pe cel vechi cu tine, încarcă-l în mod regulat, dar nu-l folosi decât dacă te sună ea iar. Acum îți monitorizăm numărul. Dacă te sună, dispozitivul de urmărire va porni în mod automat. Fără întârzieri. Să nu uiți asta - cunosc polițiști care au fost prinși în mod

accidental în timp ce efectuau apeluri personale, care au fost înregistrate.

— Nu-ți face griji. N-am să uit. Deși viața mea personală este foarte plictisitoare, îl informă Erika, luând telefonul. Așteaptă, acesta e cu touch screen, adăugă ea, văzând noul mobil pe care-l primise. Nu mai aveți nimic cu butoane?

— Ei bine, tehnic vorbind, e o îmbunătățire față de vechiul tău telefon, șefa, o lămuri Crane.

Se auzi un ciocănit în ușă, apoi Moss își iți capul înăuntru.

— Șefa, ai o secundă? întrebă ea.

— Mda.

— O să încerc să-ți fac rost de un mobil Nokia mai vechi, zise Crane.

— Mersi, spuse Erika.

O urmă pe Moss în aglomerata sală de operațiuni, care o chemă la imensa hartă ce înfățișa Greater London, prinsă pe perete. Era un pătrat cu latura de un metru optzeci, ce reprezenta un labirint de străzi. Petele verzi reprezentau parcurile răsfirate prin toată capitala, dar cel care ieșea cel mai tare în evidență dintre toate era fluviul Tamisa, o linie albastră șerpuitoare care trecea drept prin mijlocul orașului.

— Te-a sunat de la un telefon public, începu Moss. L-am urmărit și-am dat de el pe Ritherdon Road, o stradă rezidențială din Balham. E la șase kilometri și jumătate distanță de apartamentul tău

din Forest Hill. Cabina telefonică respectivă nu este vizitată prea des. E primul apel telefonic efectuat de-acolo de trei luni încoace. Din această cauză, British Telecom are de gând să o scoată din uz la sfârșitul lunii.

— De ce un telefon public? Credem cumva că n-are telefon acasă? Întrebă Peterson, înfigând un bold roșu în Ritherdon Road, aproape de partea de jos a hărții.

— Nu, cred că e isteată, îl contrazise Erika. Știe că putem urmări un telefon mobil. Chiar dacă ar fi folosit un telefon preplătit, am fi fost în stare să depistăm apelul către cel mai apropiat releu mobil și să facem astfel rost de codul IMEI și de toate datele telefonului ei mobil. Astfel, însă, rămâne anonimă. Să îndrăznesc să întreb despre camerele de supraveghere video?

— Bun, deci aceasta e cabina telefonică, zise Moss, indicând boldul roșu înfipt în hartă, iar primul grup de camere de supraveghere se află la patru sute de metri distanță, continuă ea, plimbându-și degetul de-a lungul lui Ritherdon Road, până la intersecția cu Balham High Road. Acolo se află un magazin Tesco Metro, la colțul lui Balham High Road, stradă cunoscută și ca A24, în dreptul căreia se află camere video îndreptate în ambele direcții. L-am trimis pe agentul Warren, să dea de urma telefonului și să obțină înregistrările camerelor de supraveghere montate în parcare Tesco și ale camerelor montate și de-a lungul lui

A24, în ambele sensuri de mers...

— Dar uitați-vă și voi unde se află cabina telefonică pe hartă. S-ar fi putut îndrepta în direcția opusă și să ajungă în orice loc din această rețea de străzi rezidențiale, care să nu fie acoperite de camere video, concluzionă Erika.

Mai aveți și altceva?

— Bun, deci cabina telefonică a fost vestea bună, spuse Moss, apropiindu-se de locul în care stătea Singh, lângă grupul de imprimante. Am făcut, în sfârșit, rost de datele celor trei site-uri web care vând acest model de pungă pentru sinucideri în Regatul Unit.

— Și?

— Și, după cum vedeți, există o cantitate foarte mare de date de procesat. Trei mii de nume, preciză Singh. Iar reprezentanții oficiali sunt destul de reținuți când vine vorba să dezvăluie astfel de informații. Și o parte din numele pe care le-am căutat am aflat că au plătit prin PayPal, lucru care-i face pe oameni extrem de greu de urmărit.

— Rahat! exclamă Erika. Bun, atunci aș propune să începem să-i căutăm pe cei care locuiesc în zona Greater London. Ar trebui să acționăm pe baza teoriei că m-a văzut la *Crimewatch*. S-a înfuriat și a mers la o cabină telefonică, de unde m-a sunat pe mobil.

— Bine, șefa, zise Singh.

— Ce-am obținut până acum în urma

apelurilor la numărul afișat pe ecran?

— Nu mare lucru, interveni Peterson. Studiem îndeaproape apelurile telefonice primite până acum, însă cred că emisiunea a speriat o mulțime de oameni. Un bărbat din North London a sunat în timpul emisiunii pentru a ne spune că a băgat spaima într-un hoț care încerca să pătrundă printr-o fereastră de la parter, o femeie din Beckenham crede că a văzut o siluetă mărunțică furișându-se prin grădina ei la scurt timp după terminarea emisiunii... O doamnă bătrână, care locuiește aproape de Laurel Road, s-a trezit și-a speriat un intrus la ea în dormitor, care a fugit apoi pe fereastră... A, și acum avem trei vecini de pe Laurel Road care cred că au văzut o femeie mică de statură, care se potrivea cu actrița noastră din reconstituire, livrând cutii cu verdețuri la ei în zonă, mai spuse Peterson. Ne va lua o groază de timp să selectăm toate apelurile astea.

— Am primit și noi o copie a emisiunii *Crimewatch*? întrebă Erika. Mi-ar plăcea s-o urmăresc și eu. Poate că ceva ce-am spus eu a determinat-o să mă caute, să-mi afle numărul și să mă sune. Căutați-l pe Tim Aiken, căci vreau să discut cu el. Cine știe, poate va avea și el ceva interesant de zis, până la urmă.

Aruncă din nou o privire către imensa hartă a Londrei, ce se întindea pe tot peretele.

Citindu-i gândurile, Moss zise:

— Atât de multe locuri întunecoase în care te poți ascunde.

Capitolul 48

Erika, Peterson, Moss, Marsh și Tim Aiken stăteau adunați în jurul monitorului TV, într-una dintre camerele de vizionare ale secției. Urmăreau cu toții apariția Erikăi la *Crimewatch*.

Erika ura să se vadă pe ecran: i se părea că are glasul ascuțit, strident chiar. Era totuși mulțumită că Poliția Metropolitană încă nu trecuse la televizoare de înaltă definiție. Dar acestea nu erau totuși decât gânduri trecătoare, care ajungeau cu iuțeală într-un colț îndepărtat al minții sale. Ceea ce-și dorea ea cu adevărat să afle era de ce criminala răspunsese la emisiunea TV așa cum o făcuse, asta presupunând că o văzuse.

Ajunseră la partea în care Erika dădea interviul în studio.

„Credem că e mică de statură, dar sfătuim publicul să nu se apropie de ea. Este o individă extrem de periculoasă și profund tulburată”, spunea Erika pe ecran.

Apoi prezentatorul începu să citească adresele de email și numărul de telefon de contact, care apăărură în josul ecranului.

— Deci? întrebă Erika, răsucindu-se înspre Tim Aiken.

— Există o mulțime de variabile, începu Tim,

scărpinându-și bărbia țepoasă și făcând să zornăie brățările multicolore împletite când ridică mâna.

— Dacă ucigașa privea emisiunea în direct, cum ar fi putut ea reacționa când și-a văzut crimele imitate pe ecran?

— I-ar fi putut stârni egoul. Ucigașii în serie pot fi indivizi mânați de ego, acționând impulsiv și prosteste, spuse Tim.

— Deci faptul că în reconstituire este interpretată de o femeie tânără, atrăgătoare și drăguță ar fi putut să o facă să se simtă flatată? întrebă Moss.

— Depinde de ce anume consideri *atrăgător* sau drăguț, spuse Tim.

— Ei, adică *eu* una n-aș da-o jos din pat. Peterson? Domnule? întrebă Moss.

Peterson se pregătea să deschidă gura, însă fu întrerupt de Marsh:

— N-am să intru într-o dezbatere despre atractivitatea actriței folosite la reconstituire, spuse el, iritat.

Tim continuă:

— Sau ea însăși ar putea fi neatrăgătoare, iar atunci ar putea fi nemulțumită de modul în care a fost portretizată. Mergând în aceeași direcție, ar putea, la fel de bine, să fie mult mai puternică din punct de vedere fizic. Ar putea fi nemulțumită de faptul că o fată atât de delicată îi joacă rolul în reconstituire... Nu trebuie să uităm faptul că aici nu e vorba despre ea, ci despre ce face ea și din ce

cauza face ceea ce face. Ia bărbați la țintă și-i omoară.

Ambele victime erau înalte și puternice, cu constituții fizice atletice. Posibil să fi fost abuzată de un bărbat sau de mai mulți - de soț, de tată...

— Ne poți alcătui un profil? întrebă Marsh.

— Deja am alcătuit un profil bazat pe faptul că avem de-a face cu un prădător gay masculin...

— Ipoteză pe care, evident, deja am exclus-o, spuse Marsh.

— Se întâmplă extrem de rar să intrăm în contact cu o femeie ucigașă în serie. Să le alcătuiești profile psihologice poate fi extrem de dificil. Avem la dispoziție foarte puține date.

— Ei bine, te plătim destul de generos. Încearcă, îl îndemnă Marsh.

— Tim, mai poți obține și altceva în urma vizionării înregistrării emisiunii? interveni Erika.

— Am putea lua în considerare faptul că a făcut o comparație între ea și tu însăși, între valoarea ei, ca om, și tine, inspector-șef Foster. Apărând în emisiune, tu te-ai prezentat ca fiind persoana care urmează să o prindă, lăsând la o parte restul echipei care lucrează pentru tine. Poate că a interpretat totul ca o luptă pentru supremație, în plus, ai denumit-o „o individă extrem de periculoasă și profund tulburată”.

— Și ar putea simți că ea este victima, îl completă Erika.

— Da. Și ai demascat-o în direct, la televizor.

Pesemne că asta a durut-o cel mai tare. Și e motivul pentru care a început să te caute.

După ce terminară, Marsh îi ceru Erikăi să rămână, ca să mai stea nițel de vorbă.

— Nu-mi place asta, începuse Marsh. Deja l-am luat la rost pe Woolf din cauză că dezvăluie numere personale.

— N-a știut.

— Dacă vrei, aș putea aranja să ai o mașină de pază în fața apartamentului. Discretă. M-aș putea lipsi de doi agenți.

— Nu, domnule. A avut noroc când a făcut rost de numărul meu de telefon, dar nu vreau să am o mașină parcată în fața casei. O să fiu cu ochii în patru.

— Erika, o dojeni Marsh, părând dezamăgit.

— Domnule. Vă mulțumesc, dar nu vreau. Acum trebuie să plec. Vă țin la curent, spuse Erika și ieși din camera de vizionare.

Marsh rămase pe loc, uitându-se la ecranele TV goale și simțindu-se neliniștit.

Capitolul 49

Simone îl urmărise pe bărbat de la distanță aproape toată după-amiaza. Călătoria lor începuse în fața apartamentului bărbatului din Bowery Lane Estate, situată în apropierea lui Old Street, din Central London. Acesta ieșise afară la scurt timp după prânz și traversase districtul financiar, către

Liverpool Street Station. La început, Simone fusese derutată, întrebându-se unde pleca bărbatul fără bagaj și îmbrăcat doar cu o pereche de blugi scurți eleganți și un tricou fără mâneci. Rămăsese la douăzeci de metri în urma lui. Grupuri numeroase de oameni se repezeau spre lungul șir al porților pentru verificarea biletelor, aproape târând-o și pe ea după ei, însă el se îndreptase în direcția opusă, iar pentru câteva clipe, ea îl pierduse cu totul.

Privirea îi fugise către grupul de lifturi montate pe peretele din capăt, care ducea la mezaninul plin cu magazine, deasupra căroră, la mare înălțime, se întindea imensul acoperiș de sticlă al stației. Ea se ridicase pe vârfuri, încercând să vadă ceva pe deasupra mulțimii, apoi îl zărise îndreptându-se către un șir de lifturi duble ce duceau la toaletele publice. Intră și ea într-un WH Smith¹⁵ de lângă lifturi, alăturându-se celorlalți oameni ce scotoceau prin rafturile magazinului, ținând totuși sub observație toaletele.

Rămăsese așteptând și frunzărind diverse ziare, dintre care multe conțineau articole șoc despre identitatea „Vânătorului de noapte”. Aproape chițăise de plăcere când văzuse că un ziarist de la *The Independent* o numise un „geniu al subterfugiului”. Femeia de lângă ea îi aruncase

15 Lanț de magazine britanic, fondat de Henry Walton Smith împreună cu soția sa, Anna, în 1792. (N.t.)

o privire ciudată, așa că se uitase urât la ea până când aceasta lăsase la loc revista pe raft și o zbughise târându-și valiza după ea.

Trecuseră zece minute, apoi douăzeci... Simone privea cum lifturile coborau către toaletele publice. Oare i se făcuse rău? Oare-l ratase? Așteptase cu ochii ațintiți asupra lifturilor aproape secundă de secundă - bine, în afară de momentul în care femeia aia idioată se uitase la ea. Abia atunci își dădu seama de procentajul mare de bărbați singuri ce dispăreau în jos cu liftul și cât de mult păreau să zăbovească acolo, și realizează că tipul se afla în căutare. Coborâse la acele toalete tocmai pentru a face sex.

Multe lucruri o dezgustau pe Simone în privința bărbaților: nerăbdarea lor, deviațiile sexuale, modul în care apelau la violență atunci când voiau să dețină controlul sau lucrurile nu mergeau așa cum voiau ei. Acest lucru n-o surprinse - era doar un alt lucru de adăugat pe listă - dar îi întări hotărârea. Simone avea întotdeauna o răbdare nesfârșită cu bărbații pe care-i lua la țintă. Era pregătită să aștepte săptămâni întregi, să stea deoparte și să alcătuiască un tablou al fiecărei ținte de pe lista sa. Gregory și Jack fuseseră bifați exact în acest mod.

Privi în jos, către exemplarul din *The Independent* pe care-l ținea în mână și citi din nou descrierea: *geniu al subterfugiului*. Trebuia să

cumpere ziarul, își zise-n gând. Era primul lucru drăguț pe care-l auzea la adresa sa în ultimii câțiva ani.

Se pregătea să plece spre casă ca să plătească ziarul, când îl văzu că iese din lift – ușor roșu la față, cu ochii sticloși și relaxat. Simone lăsă ziarul la loc, apoi îl lăsă să i-o ia înainte, după care începu iar să-l urmărească. El se îndreptă înspre partea din spate a stației, intrând într-o cafenea Starbucks.

Ea rămase pe loc câteva minute, după care se alătură cozii de oameni. Continuă să-l țină sub supraveghere cu coada ochiului, uitându-se din când în când la prăjiturile și produsele de patiserie expuse în vitrină. Se afla cel mai aproape de el de când începuse să-l urmărească – doar trei persoane se aflau între ei doi.

Da, era tânăr și avea un corp bine lucrat. Putea fi puternic. Deși era și subțirel – degeaba, însă.

Îl privi cum ajunge în fața casei de marcat și cum flirtează cu tânărul și frumosul barista de culoare, aplecându-se și lăsându-și mâna să zăbovească pe brațul acestuia, spunându-și numele cu glas tare, pentru a se asigura că i-l scrie corect pe pahar.

În curând, gura aia sugătoare de sule va scoate afară ultima gură de aer, își zise ea în gând. După care îi surâse și ea tânărului barista și comandă o delicioasă felie de prăjitură cu fructe și

un cappuccino.

— Pe ce nume, iubita? întrebă barista.

— Pentru Mary, spuse Simone. Îmi închipui că e destul de banal, pe lângă multe alte nume exotice pe care le auzi aici.

— Mie îmi place numele Mary, zise barista.

— L-am primit de la mama. Și pe ea o cheamă Mary. E în spital acum. Foarte bolnavă. Eu sunt tot ce i-a mai rămas.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse barista. Ți mai pot oferi și altceva?

— Doar un exemplar din *The Independent*. Vreau să-i citesc din el mai târziu. Adoră să afle ce lucruri s-au mai întâmplat prin lume.

Simone luă ziarul, cafeaua și prăjitura, apoi se îndreptă către un scaun.

În tot acest timp, nescăpându-și următoarea victimă din ochi.

Capitolul 50

Intervalul de vreme răcoroasă nu ținu foarte mult. În următoarele câteva zile, soarele începu iar să ardă nemilos și, odată cu el, și ancheta începu iar să înainteze în ritm de melc.

Reconstituirea celor de la *Crimewatch* rămase disponibilă încă o săptămână pe BBC iPlayer și cât timp lumea o vizionă în reluare, poliția continuă să primească și să analizeze tot mai multe telefoane și emailuri.

După ce se întoarseră și ultimii locuitori de pe Laurel Road din vacanțele programate din vreme, printre ei se răspândi vestea că strada lor a apărut într-o emisiune televizată cu acoperire națională. O parte dintre ei și-a adus aminte că au văzut o tânără brunetă umblând din ușă-n ușă pentru a împărți prospecte, alții, de o tânără care livra cutii cu verdețuri sau de o fată într-o dubă de instalator reparând un burlan de scurgere în apropierea casei lui Gregory Munro.

Explozia aceasta de reperări subție și mai mult resursele echipei Erikăi. Meraseră până acolo încât dădură chiar și de urma instalatoarei, care se dovedi a fi, până la urmă, doar un tânăr cu față de copil, și o găsiră chiar și pe tână brunetă care livra în fiecare săptămână verdețuri de sezon proaspete, ambalate în cutii cu sigla „Nature's Finest” în zona respectivă. Ambii se prezentară în mod voluntar la poliție, răspunseră la întrebări și oferiră chiar și probe ADN. După douăsprezece ore de așteptare ca pe ace, rezultatele obținute au fost negative. ADN-ul lor nu se potrivea cu probele prelevate de pe ușa din spate a lui Jack Hart și de pe punga pentru sinucideri.

Doi locuitori de pe Laurel Road și unul dintre vecinii lui Jack Hart se prezentară la secția Lewisham Row pentru a căuta, împreună cu un agent, în registrul electronic de profile o potrivire cu femeia pe care o văzuseră livrând prospecte. Erika avea mari speranțe că acest lucru va duce la

un progres, dar toate imaginile obținute semănau identic cu Lottie, actrița care apăruse în episodul produs de echipa emisiunii *Crimewatch*.

Cu toate acestea, cea mai deprimantă sarcină a fost să dea de urma londonezilor care cumpăraseră pungi pentru sinucideri prin intermediul celor trei site-uri web. Mult prea multe apeluri avuseseră la celălalt capăt al firului părinți și soți îndurerați, care au informat poliția că da, într-adevăr, fusese cumpărată o asemenea pungă și că da, tentativa de sinucidere avusese succes.

În după-amiaza zilei de 15 iulie, aerul din sala de operațiuni era teribil de apăsător. Cu o zi înainte, șase membri ai echipei Erikăi fuseseră repartizați unui caz de trafic de droguri, iar ea tocmai ce terminase de vorbit cu un bărbat furios, rămas singur cu trei copii, după ce soția lui își luase zilele și a cărui fiică mai mică fusese cea care-i găsisse trupul cu o pungă de plastic trasă pe cap.

Era vineri, iar Erika știa și ea că restul echipei abia aștepta să ajungă acasă și să se bucure de weekend. Nu-i putea învinovăți; munciseră pe brânci în fiecare zi. Obținuseră prea puține rezultate, în pofida muncii grele, iar ziarele erau pline de imagini cu mulțimi de oameni îndreptându-se către plaje sau către parcurile din zonă.

Moss și Peterson stăteau la birourile lor,

alături de Crane și Singh. Erika studia tablele albe cam pentru a mia oară, concentrându-și atenția asupra pozelor lui Gregory Munro și Jack Hart. Lângă ele, acum se afla și o poză descărcată de pe unul dintre acele site-uri web specializate în sinucideri, care înfățișa un manechin chel și bronzat ce zăcea într-un dormitor murdar, cu o pungă pentru sinucideri trasă pe cap, de sub care ieșea furtunul unei butelii cu caz. Pleoapele îi erau vopsite cu mov și aveau pictate pe ele și gene lungi.

— Șefa, e Marsh la telefon, spuse Moss, acoperind difuzorul telefonului.

— Nu-i poți spune că am plecat? răspunse Erika.

Își închipuia că acesta avea s-o lipsească deși mai mulți oameni din echipă, iar ea nu mai suporta gândul unei alte ședințe într-o cameră supraîncălzită.

— Ar vrea să te duci la el în birou. Spune că e important.

— Poate vrea să-ți spună că în sfârșit vom avea și noi parte de un aer condiționat decent, rânji Peterson.

— Trăiesc doar cu speranța, răspunse Erika.

Își vârî bluza în pantaloni, își trase jacheta pe ea și părăsi sala de operațiuni, suind cele patru șiruri de trepte până la biroul lui Marsh.

Bătu la ușă și, auzindu-l strigând, intră. Rămase surprinsă văzând că șeful ei făcuse ordine

în birou: dispăruseră atât teancurile de dosare desperecheate și obiectele vestimentare, cât și cuierul pentru haine. Pe masă se afla o sticlă de Chivas Regal vechi de optsprezece ani.

— Îți pot oferi ceva de băut? întrebă el.

— Bine. Având în vedere că e vineri.

Marsh se îndreptă spre un colț al biroului, iar Erika văzu că în locul teancului de haine și de hârtii se afla acum un mic frigider. Marsh deschise frigiderul și scoase o tăviță cu cuburi de gheață din compartimentul de congelare. Îl privi în timp ce adăuga gheață în două pahare de plastic, peste care turnă apoi două porții generoase de whisky.

— Vrei gheață? întrebă el.

— Da, mulțumesc!

El puse apoi dopul sticlei, o lăsă jos pe birou, apoi îi înmână unul dintre pahare.

— Știu că mâine are loc cea de-a doua aniversare, zise el încet. Voiam doar să beau ceva cu tine. Și să-ți spun că n-am uitat. În cinstea lui Mark.

Ridică paharul, iar ea dădu noroc cu el. Luară amândoi câte o înghițitură.

— Ia loc, te rog.

Se așezară amândoi, iar Erika își coborî privirea înspre lichidul chihlimbăriu ce se amesteca cu gheața care se topea extrem de iute. Se simțea mișcată de gest, dar era hotărâtă să nu plângă.

— A fost un om bun, Erika.

— Nu-mi vine să cred că au trecut deja doi ani, zise ea. În primul an, m-am trezit aproape în fiecare dimineață uitând de multe ori că nu mai e. Dar acum am început să mă obișnuiesc oarecum cu faptul că nu-l mai am lângă mine, ceea ce mi se pare mai rău.

— Marcie m-a rugat și ea să-ți trimit salutări.

— Mersi... Erika se șterse la ochi cu mâneca și schimbă subiectul: Am primit rezultatele vizionărilor profilurilor electronice. Toate s-au dovedit simple reproduceri ale actriței din *Crimewatch*.

— Da, am văzut, încuviință Marsh.

— Mă tem că vom mai înregistra un progres abia atunci când ea va mai ucide pe cineva, continuă Erika. Dar avem de gând să cercetăm în continuare. Săptămâna viitoare vreau să cer întregii echipe să revizuiască toate probele. Vom începe cu mărunțișurile. Întotdeauna există ceva, oricât ar fi de neimportant...

Marsh se lăsă pe spate în scaun. Părea îndurerat.

— Erika, știi și tu cum funcționează lucrurile. Ea ar putea lovi din nou în câteva săptămâni sau peste câteva zile... Sau ar putea aștepta încă vreo câteva luni. Am lucrat și eu la Operațiunea Minstead. La un moment dat, atacatorul s-a oprit timp de șapte ani.

— Acesta e modul dumneavoastră de-a mă zori să termin, cu blândețe?

— Nu, mi-ar plăcea să-ți acord mai mult timp, însă mă văd nevoit să-ți reamintesc că resursele noastre nu sunt nelimitate.

— Atunci, pentru ce este whisky-ul?

— Este un gest sincer. N-are nimic de-a face cu munca. Erika sorbi iar din pahar și, o vreme, nu mai scoase niciunul niciun cuvânt. Ea începu să admire priveliștea din spatele lui Marsh: cerni albastru, casele micșorându-se în depărtare, lăsând loc petecilor de verde ce se-ntindeau până la linia orizontului.

— Ce faci mâine? Va fi cineva cu tine? întrebă Marsh.

— Tatăl lui Mark s-a oferit să vină la Londra, dar m-am gândit, cu cazul...

Renunță să-și mai sfârșească ideea.

— Ia-ți zi liberă, Erika. Ai muncit trei săptămâni fără pauză.

— Da, domnule.

Erika bău restul de whisky și lăsă apoi paharul de plastic pe masă.

— Domnule, cred că ea își plănuiește următoarea crimă. N-a intrat în hibernare. Nu cred că va mai dura nici măcar șapte săptămâni, darămite șapte ani.

Capitolul 51

Simone îl mai urmări pe bărbat de încă trei ori. Acestuia îi plăcea să-și petreacă după-amiezile

în sauna pentru gay din Waterloo, ascunsă bine în spatele gării. Ea-l urmărise de două ori până acolo, așteptând discret într-un internet cafe plasat mai în josul străzii. Vizitele lui duraseră câteva ore bune. Într-o altă dimineață, el luase metroul din stația Barbican. Ea așteptase în același vagon cu el, ascunsă bine printre ceilalți navetiști și prefăcându-se că citea ziarul *Metro*, în timp ce garnitura de metrou se hurduca și se clătina de-a lungul liniei Circle, până ajunseră în stația subterană Gloucester Road.

Se simți cam nelalocul ei urmându-l ca o umbră prin West London. Era o lume extraterestră pentru ea. Duhnea a bani, cu amestecul ei de case șic în stil victorian și oameni exotici sorbindu-și băuturile în cafenele cu mese direct pe trotuar. El sunase la ușa unei clădiri elegante de pe o stradă rezidențială și dispăruse înăuntru, fără a privi înapoi.

Ea se întorsese în acea zi pentru a studia îndeaproape clădirea în care locuia el. Bowery Lane Estate era un bloc cu apartamente înalt de șase etaje, destul de masiv și mai degrabă șters, în formă de U, cu un dreptunghi de iarbă verde în mijloc. Blocul era un cub brut de beton, construit pentru a găzdui apartamente ale consiliului local imediat după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, când mare parte din Londra era alcătuită doar din mormane de dărâmături. Acum, la șaizeci de ani distanță, apartamentele fuseseră

redecorate și redenumite obiective cu importanță arhitecturală. Construcția de beton purta numele oficial de clădire, și fiecare apartament costa undeva pe la o jumătate de milion de lire sau chiar mai mult – locatarii mai noi și cu mai mulți bani își dădeau întâlnire acolo cu ultimii chiriași pe care primăria îi lăsa să locuiască în continuare în clădire.

Mai demult, intrarea principală și scările principale fuseseră accesibile dinspre stradă, însă un atac armat de la sfârșitul anilor optzeci dusesse la împrejmuirea acestora cu sticlă armată, iar acum, prin ușa din sticlă masivă nu se putea pătrunde decât prin intermediul unui sistem de acces video.

Simone își alegea un punct de observație dintr-un internet cafe de peste drum și începu să caute soluții pentru a pătrunde în bloc. Cea mai evidentă cale ar fi fost să aștepte pe cineva care locuia acolo și să intre când acesta intra sau ieșea din clădire. Dar acest lucru funcționează rareori în cazul străinilor: de două ori, ea însăși văzuse distribuitori împiedicați să pătrundă înăuntru de către locuitori mai vârstnici care voiau să intre. Rezidenții folosiseră un breloc de plastic pentru a deschide ușa, pe care-l apăsaseră pe un pătrat tot din plastic situat sub șirul de sonerii, descuind încuietoarea.

Acest lucru o îngrijora pe Simone. Se descurca bine cu încuietorile, dar i-ar fi fost greu să facă

rost de unul dintre acele brelocuri fără a fi luată la întrebări. Sau fără a crea o diversiune.

Apoi, la două după-amiaza, observă un grup de bătrâne ieșind pe masiva ușă de sticlă, ținând fiecare câte un prosop de baie rulat. Acestea porniră greoi de-a lungul curții acoperite cu iarbă și intrară apoi în clădire printr-o ușă situată în spatele clădirii în formă de U. O oră mai târziu, se întoarseră cu părul ud, sporovăind și umblând agale prin iarba pârjolită de soare, folosindu-și apoi brelocurile pentru a deschide ușa principală.

Simone căutase pe Google „Bowery Lane Estate” și aflate că la parterul acesteia se afla o piscină administrată de consiliul local. Patru zile pe săptămână, aceasta era rezervată persoanelor în vârstă de peste șaizeci de ani.

Cu acest gând în minte, Simone așteptă un interval de timp favorabil. Îl urmări pe bărbat până la una dintre sesiunile sale regulate de saună la Waterloo, apoi se întoarse înapoi la Bowery Lane Estate, exact în momentul în care bătrânele doamne ieșeau pentru a merge la piscină.

De-a lungul timpului, Simone învățase că lucrurile simple funcționează cel mai bine, așa că, îmbrăcată cu una dintre uniforme de asistentă medicală și purtând pe cap o perucă neagră, cu păr scurt, lăsată în urmă într-un dulap de către o pacientă recent răpusă de cancer, ea se apropie de ușa de sticlă din față, în timp ce doamnele ieșeau afară.

Îi fu de-ajuns un simplu zâmbet, o scuză că-și uitase cheia, și doamnele o lăsară să intre. Uneori ajută mult să fii ștearsă și să nu sari în ochi nimănui.

Bărbatul locuia în apartamentul cu numărul treizeci și șapte, la etajul doi. Fiecare etaj era de fapt un hol lung de beton, care dădea direct afară, la aer curat, de-a lungul căruia se aflau ușile apartamentelor. Simone înaintă încrezătoare, trecând prin dreptul ferestrei fiecărui apartament și dându-și seama, brusc, că fiecare dintre acele ferestre dădea direct în bucătărie. Într-una dintre ele, o doamnă bătrână stătea în picioare și spăla vasele; în alta, zări o frântură dintr-o sufragerie prin ușa deschisă a bucătăriei, în care doi copii mici stăteau pe jos pe covor și se jucau cu niște jucării.

Ajunse în fața ușii cu numărul treizeci și șapte – al treilea apartament înainte de capăt – cu o cheie deja pregătită în mână. Ar fi pus prinsoare că ușa de la intrare avea o broască simplă, cu cinci pini. Era cel mai des întâlnit tip de broască, pentru care n-aveai nevoie decât de o cheie subțire. Duke i-a povestit totul despre cum se lovește o broască. Era posibil să forțezi o broască cu pini cu ajutorul unei chei cu marginea zimțată. Singura problemă era că puteai isca un zgomot puternic. Odată introdusă în broască, cheia trebuia să fie trasă afară foarte ușor, apoi lovită brusc cu un ciocan sau cu un obiect bont.

Manevra respectivă forța cei cinci pini care alcătuiau mecanismul broaștei, păcălindu-i că aceasta era cheia potrivită.

Duke comandase pe internet o cheie universală pentru ea, alături de pungile pentru sinucideri. Simone exersase cu cheia pe ușa ei din spate, însă acum inima îi ajunsese în gât în timp ce se apropia de ușa bărbatului. Rămase extrem de încântată văzând că avusese dreptate cu broasca ușii, așa că vârî cheia în ea. În cealaltă mână avea o piatră mică și netedă, cu care izbi scurt cheia - o dată, de două ori - și răsuci mânerul.

Simți o adevărată senzație de triumf când deschise ușa. Dacă aceasta ar fi avut și zăvor pe dinăuntru, i-ar fi fost aproape imposibil să intre, însă ușa se deschise, iar ea se strecură înăuntru neuzită de nimeni. Verifică dacă exista vreo alarmă și se bucură să vadă că nu era niciuna. Se părea că intrarea prin intermediul sistemului de supraveghere video îl convinsese pe bărbat că nu mai era nevoie de măsuri de siguranță în plus.

Rămase câteva secunde cu spatele lipit de ușă, așteptând să i se potolească ritmul respirației.

Începu să se miște cu iuțeală prin apartament. Prima ușă pe stânga dădea în bucătărie - era mică, dar utilată modern. Holul ducea direct într-un living încăpător. Printr-o fereastră de sticlă imensă, putea zări turnul înalt al băncii Lloyds, ce făcea ca restul blocurilor turn din jur să pară niște

pitici. În interiorul camerei se afla un televizor cu ecran plat și o canapea în formă de L destul de masivă. Deasupra canapelei, o fotografie uriașă a unui bărbat gol se holba la ea cu răutate. Un perete întreg era înțesat de cărți, iar polița de jos era rezervată exclusiv alcoolului: cincizeci de sticle, poate chiar mai multe.

Erau mult prea multe sticle. Oare trebuia să apeleze la ajutorul unei seringi?

Într-un colț se afla o scară de metal în formă de spirală, care dispărea în tavan. Simone urcă pe scară și văzu că și suprafața nivelului de deasupra era destul de mică: o adevărată provocare.

Inima începu să-i bată mai energic, la gândul a ceea ce-o aștepta de-acum înainte. Era mult mai încântată de acest bărbat decât fusese de ceilalți. Verificase locul în care erau amplasate tabloul electric și liniile telefonice și dat fiind că rezultatele erau mai mult decât mulțumitoare, se întoarse la ușa de la intrare. Pe peretele de lângă ușă atârna o suită de haine din cele mai variate: lungi, scurte, groase și subțiri. O plachetă micuță era prinsă cu holșuruburi în perete, iar de ea atârnavă mai multe chei. Alese una câte una și încercă ușa cu ele, până o găsi pe cea care se potrivea.

Uneori trebuie ca lucrurile să se întâmple pur și simplu, reflectă ea, părăsind apartamentul și încuind ușa în urma ei.

Capitolul 52

Pentru aniversarea morții lui Mark, Moss o invitase pe Erika la un grătar la ea acasă, spunându-i că-l va invita și pe Peterson. Erika le era recunoscătoare pentru grijă, dar le spuse că prefera să-și petreacă ziua singură.

Ceea ce-o surprindea era că nu primise nicio veste de la Isaac. Fusesse destul de tăcut în ultima săptămână, iar ea - și dădu seama că nu-l mai văzuse de când efectuase autopsia lui Jack Hart. Pesemne că obiecțiile ei la adresa lui Stephen duseseră la răcirea relației dintre ea și el.

Erika se trezi devreme, iar unul dintre primele lucruri pe care le făcu fu să lase cu fața în jos ceasurile din bucătărie și din dormitor. Televizorul, laptopul și telefonul mobil le va lăsa închise. Ora patru și jumătate după-amiază era adânc întipărită în creierul ei. Acesta era momentul în care, în urmă cu doi ani, dăduse ordinul raidului asupra casei lui Jérôme Goodman.

Era o altă zi fierbinte, dar ea ieși ca să alerge, avântându-se în aerul umed de-a lungul străzilor din jur, apoi înconjurând parcul Hilly Fields și ocolindu-i pe cei care ieșiseră să-și plimbe câinii, pe jucătorii de tenis de pe terenurile fără plată sau pe copiii care se jucau unii cu alții. Copiii care se jucau declanșară ceva în adâncul ei. Se opri după două ture și se întoarse acasă.

Odată ajunsă acasă, începu să bea, luându-se

la trântă cu sticla de Glenmorangie pe care-o deschisese când fusese vizitată de Peterson.

Se așază pe canapea, lăsând căldura să circule prin toată casa și ascultând în surdina zumzetul unei mașini de tuns iarba. În pofida faptului că-și tot impusese să meargă mai departe, să o apuce pe un nou drum, se simți trasă înapoi, în mijlocul acelei zile înăbușitoare, în timpul acelui asalt de pe strada din Rochdale...

Putea simți cum echipamentul protector de poliție i se lipea de piele prin țesătura bluzei. Și marginile țepene și ascuțite ale vestei antiglonț din kevlar în timp ce înainta pe stradă, lovindu-i bărbia în timp ce se ghemuia în spatele zidului jos al casei terasate.

O însoțeau șase polițiști, care se ghemuiră și ei, lipiți de zid, câte trei de fiecare parte a stâlpilor ce străjuiau poarta de la intrare. Lângă ea se afla inspectorul Tom Bradbury, cunoscut și ca Brad - un polițist alături de care ea lucra încă de când se alăturase poliției din Manchester ca proaspăt recrut. Bărbatul mesteca gumă și râsufla cu încetineală. Sudoarea i se scurgea pe față, iar el se foia nervos.

Lângă Brad se afla Jim Black, poreclit Beamer¹⁶. Avea un chip serios, care putea fi transformat cu iuțeală prin intermediul unui

¹⁶ *To beam = a zâmbi fericit; a radia, a străluci, în engleză.*
(N.f.)

zâmbet enorm, de unde și porecla. Erika se trezea mereu râzând la gândul că el putea fi o adevărată fiară nemiloasă și severă când își făcea treaba de polițist.

Însă era în stare să afișeze un astfel de surâs orbitor. Ea și Mark deveniseră prieteni apropiați cu Beamer și cu soția acestuia, Michelle, care făcea parte din personalul civil angajat să ajute personalul secției lor de poliție.

De cealaltă parte a porții din față se afla Tim James, o stea în plină ascensiune și un membru complet nou al echipei ei. Un polițist strălucitor. Era înalt, subțire și avea un chip minunat. În timpul zilei aresta tipi cu aspect dur, apoi, pe timpul nopții, se strecura în spatele gratiilor pentru a se combina cu ei. Tim James își câștigase porecla TJ când se alăturase echipei, iar când colegii săi polițiști au aflat că-i plac bărbații, a devenit BJ¹⁷ - dar aceasta era o poreclă afectuoasă, iar el era suficient de inteligent încât să-și dea seama de acest lucru.

Lângă Bj se afla Sal, al cărui nume întreg era Salman Dhumal: un indo-britanic înfricoșător de inteligent, cu o chică deasă de păr negru și cu ochi la fel de întunecați. Familia sa era stabilită de patru generații în Bradford, însă el tot mai suferea în mod regulat abuzuri verbale de genul „du-te înapoi de unde-ai venit” din partea unor scursuri ale societății. Soția sa, Merra, avea grijă de cei

¹⁷ BJ = *blow job*, adică felație. (N.t.)

trei copii ai lor, pe lângă faptul că era una dintre reprezentantele de seamă ale lanțului de magazine Ann Summers¹⁸ în regiunea de nord-vest.

Și, în sfârșit, ultimul era Mark. Întotdeauna, doar Mark. Nu că ar fi fost plictisitor sau neinteresant. Era prieten cu toată lumea, amabil și înspăimântător de loial. Mark avea timp pentru toată lumea, iar Erika știa că acesta era motivul pentru care și ea avea atâția prieteni - el izbutea să netezească muchiile ei ascuțite. Îi îndulcea duritatea, iar ea, în schimb, îl învăța să nu mai lase pe absolut oricine să profite de el.

Și iată-i deci pe toți acolo, la 4:25 după-amiaza, pe data de 25 iulie, transpirând în grup în fața casei traficantului de droguri pe nume Jerome Goodman. Îl aveau sub supraveghere de mai mulți ani, iar în ultimele optsprezece luni fusese implicat în masacrarea unui alt mare traficant de droguri, într-un pub din Moss Side. În urma vidului de putere rezultat, Jérôme preluase furnizarea și fabricarea de cristale de metamfetamină și de Ecstasy. Iar în această zi, pe o stradă amărâtă din Rochdale, ei așteptau să ia pe sus enorma lui casă terasată - unul dintre sălașurile traficantului.

O echipă de sprijin destul de consistentă îi

18 Lanț britanic multinațional de magazine, specializat în vânzarea de jucării erotice și lenjerie intimă, cu peste 140 de magazine situate în zone centrale ale orașelor din Marea Britanie, Irlanda și Channel Islands. (N.t.)

ajuta pe Erika și oamenii săi de la sediul poliției. Casa se afla sub supraveghere de săptămâni întregi, iar imaginile acesteia îi erau întipărite în creier. Beton golaș în față, completat de tomberoane de gunoi pe două roți dând pe dinafară de pline ce erau. Pe zid, un contor pentru gaze și curent electric, al cărui capac fusese smuls.

Un agent sub acoperire făcuse rost de planul interiorului casei. Își plănuseră din timp locul prin care aveau să intre: drept pe ușa din față, apoi în sus pe scări. O ușă la stânga pe holul de la etaj dădea într-un dormitor din spate, unde credeau ei că se pregătește toată metamfetamina.

În ultimele câteva zile, cei care supravegheau casa de la distanță zăriseră o femeie intrând și ieșind din casă însoțită de un băiețel. Ceea ce era un risc. Era de așteptat ca Jérôme să se folosească de copil pe post de scut uman, ca instrument de negociere, sau, în cel mai rău caz, să-i amenințe că-i va lua copilului viața - însă erau pregătiți pentru absolut orice. Erika repetase succesiunea de manevre de nenumărate ori cu echipa ei. Și lucrau de minune împreună.

Simți cum o învăluie teama în clipa în care ceasul ajunsese să indice ora 4:30 după-amiaza. Ridică privirea și dădu ordinul. Privi cum colegii ei trec pe lângă stâlpii porții și se reped spre ușă. Ea le păzea spatele, trecând fără să scoată nici cel mai mic zgomot pe lângă stâlpi. Ceva strălucitor îi

atrasedu privirea, năucind-o pe moment. Realiză faptul că era doar soarele ce se reflecta în discul rotitor al contorului electric. Sclipi din nou și din nou, potrivindu-se aproape perfect cu berbecelul de doborâre a ușilor. La a treia încercare, din lemn săriră așchii în toate părțile și ușa de la intrare se izbi de peretele interior al casei cu un bubuit.

Se lămuriră imediat că Jérôme primise un pont. În câteva clipe care au schimbat vieți, Brad, Beamer și Sal zăceau deja morți. Erika primi un glonț în vestă, care-o trânti pe spate, apoi un altul îi trecu prin gât, ratându-i toate arterele majore. Mark se afla aproape când ea începu să se țină de gât, pe care și-l apăsă cu degetele printre care îi șiroia sângele.

El se uită la ea, cu o groază crescândă când realizează ce se întâmpla - când păru să se oprească.

În acel moment, Erika conștientiză faptul că partea din spate a capului lui Mark era deschisă larg.

Erika și inspectorul Tim James au fost evacuați pe calea aerului de la locul faptei, răniți grav. Ea își lăsase agenții acolo - prietenii și soțul - morți.

În realitate, totul se petrecuse în doar câteva secunde, dar de la ora 4:30 după-amiaza din acea zi fatidică, viața își încetinise ritmul pentru Erika. De atunci încolo, ea a început să simtă ca și cum înainta printr-un coșmar din care n-avea să se mai trezească niciodată.

Capitolul 53

Simone se dădu câțiva pași înapoi, privind-o pe Mary cum stătea într-o rână în pat, pe jumătate dezgolită de cămașa de noapte cu modele. Răsufleta anevoie și era furioasă.

Văzuse cămașa de noapte într-un magazin pentru nevoiași din Beckenham și se hotărâse s-o cumpere pentru Mary. Era un loc potrivit să găsești adevărate chilipiruri; oamenii care aveau tendința să doneze către magazinele pentru nevoiași în Beckenham erau mult mai de calitate decât cei din zona ei, așa că de-acolo te puteai alege cu lucruri foarte bune.

Cămașa o lăsase fără douăsprezece lire în buzunar. La început, fusese reticentă să dea atâția bani pe ea, însă-i plăcuse modelul cu cireșe pe un fond alb și se gândise că lui Mary îi va sta foarte bine cu ea.

Problema era că nu i se potrivea. Umerii lui Mary erau mult prea lați și Simone petrecuse un sfert de oră încercând să-i vâre trupul imobil în ea, doar ca să rămână blocată așa. Bătrâna zăcea acum întinsă cu cămașa de noapte acoperindu-i capul, strângându-i umerii laolaltă, dar ridicându-i în schimb brațele, în așa fel încât acestea nu făceau decât să împingă materialul în față.

Simone străbătea în lung și-n lat camera îngustă. Mai erau doar câteva minute până la

servirea mesei, moment în care asistentele aveau să vină să hrănească pacienții. Mary nu mânca, dar cineva avea să deschidă ușa până la urmă.

— De ce nu mi-ai zis că porți mai mult decât mărimea doisprezece? întrebă Simone. Nu mănânci. Am cheltuit o groază de bani pe asta!

O înhăță de gulerul cămășii de noapte și trase cu putere. Capul lui Mary se bălăngăni în față și-n spate, nesprijinit de torsul care nu se mai odihnea pe saltea. Simone se opinti să tragă de veșmântul bătrânei, care cedă brusc, scoțând un sunet de sfâșiere și făcând-o pe Mary să se prăbușească pe o parte, lovind cu capul bara de siguranță de pe marginea patului.

— Acum uite ce-ai făcut, îi reproșă Simone, ținând de cămașa de noapte ruptă. Nici măcar n-o mai pot duce înapoi la magazin!

O privi pe bătrână, simțindu-i trupul moale, fragil și mic, între mâini. Apoi îi dădu drumul.

— De ce oamenii mă dezamăgesc de fiecare dată?

O vârî cu brutalitate pe Mary înapoi în cămașa de spital desfăcută la spate și-o împinse la loc sub pături.

— N-o să mai vorbesc cu tine o vreme, o anunță Simone, împăturind cămașa de noapte și băgând-o înapoi în geantă. M-ai dezamăgit. Nu ești decât o grăsană bătrână, și dizgrațioasă pe deasupra. Mi-am cheltuit banii câștigați cu greu pe niște haine noi și drăguțe și tu nici măcar n-ai

decenta să arăți bine în ele!

Simone își azvârli geanta pe umăr și deschise ușa. Un geamăt reverberă pe holul spitalului.

Se întoarse spre Mary.

— Nici nu-i de mirare că te-a părăsit George...
Iar eu trebuie să merg la altcineva în vizită.

Capitolul 54

Erika deschise ochii. Sufrageria era scufundată în semiîntuneric și totul se vedea în ceață. Afară se lăsase întunericul, iar o briză ușoară se strecura înăuntru prin ușa deschisă a terasei. Se ridică și simți cum capul îi zvâcnește de durere: începutul unei mahmureli de la atâta whisky băut.

O grămăjoară de frunze fusese suflată prin ușa terasei și acum briza le tot rostogolea pe covor. Erika se aplecă și le adună pe toate. Erau niște frunze lungi și cerate și, când le pipăi, își dădu seama că erau de eucalipt. Le duse la nas și inhală mirosul mentolat, proaspăt și îmbătător.

Se simți invadată de căldura amintirii lui Mark. Mirosul de eucalipt fusese preferatul lui. Ea obișnuia să-i cumpere sticlute cu ulei de eucalipt, pe care i le turna în cadă. Ținu frunzele lipite de nas și păși prin ușa deschisă a terasei, ieșind în grădină. Pale de vânt răcoros îi ciufuliră părul, și ea reuși să vadă conturul întunecat al unui eucalipt uriaș de pe strada din spatele casei.

Se auzi bubuitul unui fulger, iar o picătură enormă se lovi de piciorul ei. Câteva clipe mai târziu se auzi încă unul și, cu un ultim bubuit asurzitor, începu să plouă torențial. Rămase afară nemișcată, cu fata ridicată în sus, să primească ploaia, savurând senzația de apă rece căzând peste ea. Tunetul pârâi și bubui în continuare în timp ce ploaia spori în intensitate, năpustindu-se asupra străzilor, udând-o până la piele pe Erika și spălându-i lacrimile și sudoarea acumulată peste zi.

Apoi veni și revelația. Ușa terasei rămăsese închisă cât timp stătuse ea pe canapea, după ce o furase somnul. Se răsuci și mai aruncă o privire în direcția ușii deschise a terasei, care se căsca precum o gaură neagră. Nu putea vedea înăuntru. Se apropie de marginea grădinii, înhățând o piatră masivă din răzorul de flori care se întindea de-a lungul gardului și, ținând-o bine în mână, se înapoie în apartament.

Aprinse lumina. Sufrageria era pustie. Străbătu holul, aprinse becul, ținând tot timpul piatra ridicată și fiind deja pregătită să lovească atunci când aprinse lumina din baie. Nimic. Ajunse la ușa dormitorului și aprinse becul și acolo. Și aceasta era gol. Se lăsă în genunchi și verifică sub pat, apoi îl văzu.

Un plic voluminos, de culoare crem, era așezat pe perna ei. Pe el scria, cu cerneală albastră: INSPECTOR-ȘEF ERIKA POSTER.

Erika rămase holbându-se la scrisoare, cu inima bubuindu-i în piept. Își făcu curaj strângând piatra la piept și traversă sufrageria. Trânti ușa terasei, apoi o încuie. Afară era întuneric beznă și ploaia se izbea surd de geam. Se apropie de geantă și scoase din ea o pereche de mănuși din latex. Din cauza tremurului mâinilor, avu nevoie de mai multe încercări ca să le scoată. Se întoarse în dormitor și se apropie cu precauție de bilet, ridicându-l de pe pernă.

Fusese înăuntru... chiar la ea în casă. Vânătorul de noapte, Erika era sigură de asta. Luă biletul cu ea în bucătărie și-l așeză pe blatul de gătit. Ploaia continua să bată în ferestrele apartamentului. Deschise ușor plicul cu un cuțit și scoase afară o felicitare. Pe ea era înfățișat un apus de soare, deasupra mării. Soarele semăna cu un imens gălbenuș de ou însângerat, umplând aproape cu totul orizontul. Trase adânc aer în piept și deschise felicitarea. Înăuntru, cu un scris elegant, cu cerneală albastră, scria:

Nu sta și plânge la mormântul meu.
Nu sunt aici; n-am cum să dorm.
Sunt mii de vânturi care bat.
Sunt diamante în zăpadă, ce sclipesc.
Sunt soarele ce coace grânele.
Sunt ploaia blândă de toamnă.
Când te trezești în liniștea dimineții.
Eu sunt iureșul năvalnic ce te-naltă.

Al păsărilor care tac și se rotesc pe cer.
Sunt stelele ce licăresc discret pe cerul nopții.
Nu sta și plânge la mormântul meu.
Nu sunt acolo; n-am murit.¹⁹

Sub poezie era scris:

Trebuie să înveți să renunți la el, Erika...

Ca de la o văduvă la alta. VÂNĂTORUL DE
NOAPTE

Erika lăsa să cadă felicitarea pe blatul din bucătărie și făcu un pas în spate, trăgându-și mănușile de latex cu mâini tremurătoare. Străbătu iar tot apartamentul, verificând dacă ferestrele și ușile erau încuiate. Vânătorul de noapte fusese la ea în apartament; se aflase la ea în casă, în timp ce Erika dormea. Cât stătuse înăuntru? O privise pe Erika în timp ce dormea?

Erika privi de jur-împrejurul sufrageriei și se cutremură. Nu numai că fusese la ea în casă, ci parcă o făcea să se simtă că fusese chiar în mintea ei. Poezia era splendidă, îi vorbea, practic, vorbea cu sentimentele ei de pierdere și de suferință.

19 *Do not stand at my grave and weep. /I am not there; I do not sleep. /I am a thousand winds that blow, /I am the diamond glints on snow, /I am the sun on ripened grain, /I am the gentle autumn rain. /When you awaken in the morning's hush /I am the swift uplifting rush /Of quiet birds in circled flight./I am the soft stars that shine at night. /Do not stand at my grave and cry, /I am not there; I did not die. — poezie scrisă de Mary Elizabeth Frye (1905-2004). (N.f.)*

Cum de era posibil ca cineva atât de defect și de bolnav să stabilească o legătură cu ea la un nivel atât de profund?

Capitolul 55

Simone alerga cu iuțeală pe străduțele adiacente celor principale, aflate în număr prea mare în Central London. Ploua cu găleata și ea putea simți cum îi curge sânge pe o parte a gâtului; avea gura amorțită și simțea o durere năprasnică în buza de sus, care i se umpluse de sânge. Planul ei nu funcționase. Stricase totul.

Începuse exact cum trebuia. Izbutise să intre în apartamentul din Bowery Lane Estate cu ajutorul uniforme de asistentă medicală. Holul de la etajul al doilea era pustiu și ea se mișcase fără a fi zărită de nimeni, trecând prin fața ferestrelor de bucătărie. Printr-o fereastră văzuse un bărbat dormind în fața unui televizor deschis. Simone se opri și-l privise câteva secunde. Stătea cu picioarele larg desfăcute, cu un braț așezat pe piept, care i se ridică și cobora în lumina pâlpâitoare...

S-a forțat să-și continue drumul prin umbre până ce a ajuns la numărul 37, la ușa lui Stephen Linley. Și-a lipit urechea de vopseaua roșie, dar n-a auzit nimic. A strecurat cheia în broască, apoi ușa s-a deschis cu un clic discret.

Stephen Linley a sosit acasă o oră mai târziu. Ea l-a așteptat la parterul locuinței, ascunsă în umbră, și l-a ascultat cum umbla prin bucătărie. Printr-o ferestruică de sticlă, ce dădea în sufragerie, l-a urmărit cum își toarnă un pahar cu suc, în care ea amestecase cu generozitate drogul pentru violuri. El l-a băut dintr-o singură sorbitură, apoi și-a mai turnat o porție, pe care a luat-o sus, la etaj.

Trecu foarte aproape de locul în care aștepta Simone, în spatele unui pliu gros al draperiei din fața ferestrei panoramice. Ea simți aerul mișcându-se odată cu trecerea lui și-i inspiră mirosul: un miros dulce, îmbătător, de colonie, amestecat cu sudoare stătută și sex. Iar ura ei față de el crescuse și mai mult.

Îl ascultă intrând în baie și-l urmări în întuneric, nescotând niciun zgomot pe mocheta moale. Ușa băii era trasă într-o parte, lucru care-i permise să audă clinchetul scos de curea când o desfăcu și începu să urineze.

Bucură-te de ea, este ultima oară când o mai folosești, gândi Simone. Se îndreptă spre dormitor și desfăcu ușor borseta pentru bani pe care o ținea prinsă în jurul taliei, scoțând din ea punga de plastic împăturită frumos.

Se duse la pat și se întinse pe mochetă, apoi se strecură dedesubt. Lui Simone îi plăcea enorm această parte, când stătea întinsă și aștepta. Îi aducea aminte de acele coșmaruri ale copilăriei cu

Omul-Negru de sub pat, sau cu monștrii ce așteptau ghemuiți în întunericul din dulap. Ea era monstrul acum, și o știa prea bine, lucru care-i sporea plăcerea.

Ascultă cu atenție zgomotele înfundate pe care le scotea Stephen în baie. Sunetul scos de apa care începu să curgă, foșnetul scos de perdeaua dușului atunci când acesta o desfăcu cu totul.

Câteva minute mai târziu apăru și el, iar ea urmări cu atenție picioarele bărbatului intrând în dormitor, apoi mișcându-se ezitant prin jurul patului. Lui începu să-i sune telefonul, făcându-l să înjure, după care începu să caute prin buzunarele pantalonilor. Urmă un clic atunci când el respinse apelul, apoi telefonul căzu pe mochetă, lângă ea. Lumina ecranului pâlpâia slab. Apoi el își pierdu echilibrul și se prăbuși în pat. Simone se trase și mai mult dedesubt, ascunzându-se în întuneric. Salteaua se tot mișca deasupra ei.

— Iisuse, cât am băut? îl auzi murmurând.

Simone mai așteaptă un minut înainte de-a se apropia de locul în care se afla telefonul. Întinse mâna și-l trase spre ea, apoi îl închise. Încet, încet, se strecură afară de sub pat. Îl vedea zăcând pe o parte, cu spatele la ea; mâna i se mișca în sus și-n jos, tremurător, deasupra feței. Ea rămase încă o secundă în picioare, privindu-l, ascultându-i gemetele, apoi ieși repede din dormitor și coborî scările. Tabloul de curent electric se afla într-un

mic bufet de sub scara în spirală. Îl deschise și opri electricitatea.

Ei i se obișnuiseră deja ochii cu lumina slabă. Privirea i se plimbă pe deasupra titlurilor scrise de el, care stăteau înșirate pe polițe: *Coborâre în infern, Din mâinile mele reci și moarte, Fata din pivniță*. De mintea lui Stephen Linley se temea ea cel mai tare și de asta o ura cel mai mult.

Soțului ei îi plăcuseră cărțile lui, savurase din plin ororile și torturile din ele. Se gândi la momentele în care Stan o ținuse cu forța și turnase apă fierbinte peste trupul ei gol... cum alesese tocmai această metodă de tortură din romanul *Din mâinile mele reci și moarte*.

Rămase nemișcată încă un minut, savurând tăcerea întreruptă doar de murmurul de la etaj al lui Stephen.

— Vin după tine. Vin să-ți fac de petrecanie, nemernic malefic ce ești, șopti Simone, apoi porni iute pe scări în sus și intră în dormitor.

Patul scârțâi și se mișcă atunci când Simone se urcă lângă el. Plasticul pungii foșni ușor când ea se întinse și-i strecură punga pe cap.

Stephen se panică și se smuci, izbind-o pe Simone cu pumnul într-o parte a capului. Ea încercă să ignore durerea și explozia de stele din fața ochilor și smuci tare de șnur, strângându-l puternic în jurul gâtului. El se împotrivi cu toată forța și se smuci din nou, lovind-o în gură. Duritatea loviturii lui o luă prin surprindere; își

închipuia că el ar fi trebuit deja să-și fi pierdut toată vloga, să fie aproape adormit de drogul care-i alerga acum prin vene. Strânse și mai tare de șnur și i-l apăsă cu mai multă forță în jurul gâtului, îngropându-i-l în pielea gâtului. El începu să se zbată pe saltea, încercând să se îndepărteze cât mai mult de ea pe lățimea patului. Ea crezu că el încearcă să scape, însă își dădu seama ce voia el să facă abia atunci când îi văzu brațul ridicându-se și ceva foarte dur și foarte greu o izbi în ceafă. Însă el nu mai avu totuși suficientă putere ca să-i dea o lovitură zdravănă, așa că obiectul masiv doar se frecă de capul ei și se rostogoli pe saltea.

Punga era acum strânsă în jurul capului lui Stephen, iar plasticul începuse deja să formeze un vid pe chipul lui și-n jurul gurii prin care mai ieșeau doar gemete. Simone ținu punga doar cu o mână și începu să caute cu cea rămasă liberă după obiectul care-o lovise. Cotul lui Stephen o izbi dureros în tâmplă chiar când mâna ei se strângea în jurul unei scrumiere din marmură mare și grea. El trăgea înnebunit cu unghiile de plasticul care-i acoperea fața, înecându-se și icnind după aer. Apoi își înfipse picioarele în saltea și își împinse toată greutatea în ele. Simone simți cum îi scapă capul din strânsoare. Ridică scrumiera în aer și, adunându-și toată forța, îl lovi cu ea în cap. Urmă un bufnet grețos atunci când partea din față a căpățânii bărbatului se adânci înăuntru. Ea ridică din nou scrumiera și-l mai lovi

o dată, apoi încă o dată. La a treia lovitură, punga explodează și sângele și fărâmele de os adunate înăuntru se împrăștiară pe tot peretele.

Femeia rămase pe saltea, tremurând. O făcuse. O făcuse. Dar o dăduse rău de tot în bară. Atunci o zbughi din dormitor, aproape prăbușindu-se pe scări, și continuă să fugă, până ieși din apartament. Nu se opri decât atunci când ajunse în siguranță, afară, înconjurată doar de întuneric și de ploaia torențială.

Capitolul 56

Erika sări în sus când începu să-i sune telefonul fix, care reuși să răzbată chiar și prin răpăitul ploii. Nu mai știa exact cât timp stătuse și se holbase la scrisul elegant de pe felicitare. Înghăță telefonul de pe jos, de lângă ușa de la intrare, și răspunse.

— Erika, ajută-mă, e mort! auzi ea o voce pe care de-abia o recunosc.

— Isaac, tu ești?

— Da! Erika, trebuie să m-ajuti. E Stephen... Doar ce-am ajuns în apartamentul lui și l-am găsit... Of, Doamne... Am văzut sânge, sânge peste tot...

— Ai sunat la poliție? Întrebă Erika.

— Nu, n-am știut pe cine altcineva să sun... Zace întins pe pat, e gol...

— Isaac, ascultă-mă, trebuie să suni la 999.

— Erika... E mort și are o pungă de plastic trasă pe cap...

Ploaia se întetise și mai mult când Erika ajunsese la Bowery Lane Estate. În timp ce ștergătoarele încercau din greu să șteargă diluviul, luminile albastre ale mașinilor de poliție ce se strânseseră în fața intrării păreau să se amestece cu apa, formând dungi de diferite culori. Ea își parcă mașina în spatele unei dube pentru suport tehnic și ieși afară, în ploaia biciuitoare.

— Doamnă, mutați-vă mașina, nu puteți parca aici! strigă un polițist în uniformă în direcția ei.

Ea-și scoase însă legitimația.

— Sunt inspector-șef Foster, am răspuns la apel, minți ea.

— Tu ești ofițerul-sef însărcinat cu cazul acesta? întrebă agentul, ducându-și o mână la ochi pentru a și-i feri de ploaia care păcănea când se lovea de impermeabilul ce-i acoperea casca.

— O să știu mai multe detalii după ce văd locul crimei, răspunse ea.

El îi făcu semn să treacă. Se îndreptă către cordonul format de poliție. Mașinile de poliție erau parcate pe stradă, iar o ambulanță trăsese pe iarba din curtea blocului, luminile sale adăugându-se simfoniei de culori albastre și roșii care se roteau pe fațada blocului de apartamente.

Erika ridică privirea și observă că pe la ferestre începeau să se aprindă luminile. Un

polițist în uniformă striga la oameni să se întoarcă înăuntru, iar Erika văzu un grup de fete tinere în pijamale mânate de la spate de mama lor.

Îi arată legitimația polițistului din spatele cordonului.

— Nu te afli pe listă, strigă agentul în uniformă ca să se facă auzit din cauza ploii și a sirenelor mașinilor de poliție.

— Sunt prima care am dat curs apelului. Inspector-șef Foster, strigă și ea, scoțându-și iar legitimația la iveală.

El încuviință din cap, ea semnă pe clipboard și el ridică banda ca s-o lase să treacă.

Pătrunse în clădire printr-o ușă masivă de sticlă, apoi o luă în sus pe scările goale. Betonul era cenușiu și plin de pete acumulate de-a lungul anilor. Găsi o mulțime consistentă de oameni când ajunse la apartamentul lui Stephen Linley. Își scoase iar legitimația și primi un costum, o mască și ciupici pentru pantofi, pe care și-i trase cu iuțeală în picioare, pe hol. Când intră în casă, observă că toate spațiile disponibile din micul apartament erau împrășcate cu praf pentru amprente și fotografiate. Polițiștii responsabili cu locul crimei lucrau în tăcere și nu-i dădură nicio atenție când o porni, cuprinsă de teamă, pe scara în spirală. Auzea murmure pe mai multe voci venind de sus, și clicul și păcănitul aparatului de fotografiat.

Dormitorul arăta mai rău decât își imaginase.

Un bărbat despuiat zăcea pe o saltea albă, care era îmbibată cu sânge. Trupul îi era aproape neatins, însă capul era de nerecunoscut sub punga de plastic. Peretele alb din spate era brăzdat de dâre de sânge. Camera era plină de polițiști – în rândul cărora se făcea remarcat unul singur, datorită staturii înalte. Lângă el se afla un polițist mult mai scund și mai gras, care trăsesese afară sertarul unui dulap enorm, din care scotea un adevărat arsenal de dildouri, hamuri de piele și câteva obiecte ce semănau cu glugile de tip fetiș. Acesta ridică în sus una dintre glugile negre din PVC.

— Pare un fel de dispozitiv fetiș pentru controlul respirației, zise el.

— Iisuse, nici nu mă mir c-a dat de belea, zise și polițistul cel înalt.

Erikăi i se strânse inima când își dădu seama cui îi aparținea acel glas.

— Inspector-șef Poster, ce cauți aici? întrebă inspectorul-șef Sparks.

Bărbatul corpolent de lângă el vâri gluga într-o pungă de probe cu o mână învelită în mănușă, apoi se răsuci spre ei. Sprâncenele de deasupra ochilor obosiți erau lungi și țepoase.

— Am... Am primit un apel, răspunse ea.

— De la cine? Primii care au răspuns au fost cei de la City of London Police²⁰. Ei mi-au chemat

20 Forțele de poliție responsabile doar cu zona istorică centrală a Londrei, diferite de Poliția Metropolitană (Metropolitan Police

echipa, o informă Sparks. Iar el este subcomisarul Nickson.

Sparks și Nickson o priveau fix din spatele măștilor. Stând așa, toți trei fură orbiți de alte două blițuri.

— Ești cam departe de casă, nu crezi? adăugă Nickson, cu un glas aspru, care nu părea înclinat să glumească.

— Eu... ăă... Am primit un telefon de la medicul legist Isaac Strong, zise Erika cu glas tremurător.

— Eu sunt medicul legist, Duncan Masters, interveni un tip firav și cu privirea intensă, care lucra într-un colț. Doctorul Strong este chestionat de polițiștii în uniformă. Nu se află aici în calitate de expert.

— Bună, dr. Masters, îl salută Erika. Eu sunt cea care se ocupă de cazul dublu de crimă prin asfixiere, cărora le-au căzut victime Jack Hart și Gregory Munro. Eu sunt aici în calitate de expert. Consider că această crimă ar fi putut fi comisă de către aceeași persoană.

— Și ce te face să crezi asta? Doar ce-ai dat buzna la locul faptei, spuse dr. Masters.

— Acest bărbat a fost lovit mortal cu o scrumieră de marmură și are curul plin de spermă, interveni Sparks. Mie mi se pare că e

Service), responsabilă cu Greater London, zona lărgită din jurul capitalei Angliei. The City of London are o populație de doar 9 000 de locuitori, cu un aflux de peste 400 000 de navetiști și alte câteva mii de turiști. (*N.t.*)

unul de-al nostru. Așa că preluăm noi de aici. Se întoarse spre un agent: O poți conduce pe această femeie până la unul dintre vehiculele noastre pentru suport tehnic? Trebuie să fie interogată cu privire la așa-zisul pont pe care l-a primit în legătură cu locul crimei.

— Sunt inspector-șef Poster și - încep Erika, înainte de-a se simți apucată strâns de braț de o mână puternică. Bine, bine. Nu-i nevoie să mă bruschezi. Văd și eu ușa. Ies și singură.

Agentul îmbrăcat cu un costum de protecție albastru o conduse afară. Chiar dacă doar ochii i se mai vedeau de sub veșmântul albastru, Erika își dădea seama că toți vedeau cât de umilită se simțea.

Capitolul 57

La fel ca doctorii de rang înalt care se văd nevoiți să devină pacienți, nici inspectorului-șef Poster nu îi făcu plăcere să fie luată la întrebări de către unul dintre agenții din duba pentru suport tehnic. Afară continua să plouă cu găleata, picăturile lovind metalul dubei cu bubuituri din ce în ce mai puternice.

Doi agenți de sex masculin, inspectorul Wilkinson și inspectorul Roberts, stăteau în fața ei la masă, în timp ce o polițistă în uniformă cu păr castaniu, dat într-o parte de pe chipul tinerească, îi privea din ușa deschisă.

— Deci ce l-a determinat pe Isaac Strong să te sune mai întâi pe tine, apoi să apeleze 999? întrebă inspectorul Wilkinson.

Avea o față îngustă, de șobolan, și dinți care i se potriveau de minune.

— Era îngrozit. Și în stare de șoc, răspunse Erika.

— Deci sunteți apropiați? Ești implicată într-o relație cu Isaac Strong? întrebă inspectorul Roberts.

Era blond și chipeș prin comparație cu colegul său.

— Nu, suntem doar amici, replică Erika.

— Doar amici foarte buni? zise inspectorul Roberts, ridicând o sprânceană. Nimic mai mult?

— Asta face parte din munca ta de detectiv, să-ți dai cu presupusul despre cine și-o trage cu cine?

— Răspunde la întrebare, domnișoară Foster, îi ceru inspectorul Wilkinson.

— V-am spus deja de două ori, sunt inspector-șef Foster, zise ea, scoțându-și legitimația și trântind-o pe masă, în fața lor. Anchetez un caz dublu de crimă despre un intrus care a pătruns prin efracție și și-a asfixiat ambele victime trăgându-le o pungă de plastic peste cap. Ambele victime au fost bărbați. Probabil c-ați auzit despre ele: victimele au fost dr. Gregory Munro și Jack Hart. Eu sunt ofițerul-șef responsabil de caz și dr. Isaac Strong este medicul legist responsabil de el.

Cu doctorul Strong mă întâlnesc și în afara serviciului. Mai socializăm, din când în când, ca prieteni, dar știu că el este gay. Se pare că acum viețile noastre profesionale și personale au interacționat cu cea a partenerului lui Isaac, Stephen Linley, care e bărbatul ce zace mort la etaj, cu țeasta făcută țandări. E de înțeles că dr. Strong a fost extrem de tulburat găsindu-l așa și că m-a sunat mai întâi pe mine. Dacă veți asculta transcrierea aceluia apel, mă veți auzi clar cum îl îndemn să sune la 999. După aceea, am încheiat apelul și am venit la locul faptei. Vă pot informa că punga folosită în cazul celorlalte crime este un obiect extrem de special, și cred că exact același tip de pungă a fost folosit pentru a-l omorî pe Stephen Linley. Acum, cel mai bine ar fi să începeți să ascultați ce vă spun și să-mi arătați ceva mai mult respect, deoarece, în câteva ore, dacă vă veți ocupa în continuare de acest caz, voi veți fi cei care veți primi ordine de la mine.

Se lăsă pe spate și-i privi cu atenție pe cei doi polițiști. Ambii schimbă priviri neliniștite unul cu celălalt.

— Foarte bine, doamnă, zise Wilkinson, care părea jenat.

— Acum, mai aveți să-mi puneți și alte întrebări?

— Cred că e de ajuns, pentru moment, spuse Roberts.

— Mulțumesc. Aș vrea să discut cu doctorul

Strong, vă rog. Unde e? întrebă Erika.

Polițista de la ușă ridică privirea spre ei după ce termină de vorbit în stația radio.

— Era centrul de comandă, spuse ea. Tocmai ce mi s-a spus că inspectorul-șef Sparks l-a lăsat singur la locul crimei pe subcomisarul Nickson și l-a luat cu el pe Isaac Strong, la secția din Charing Cross.

— L-a luat cu el? întrebă Erika. Adică l-a arestat? Sau s-a dus el, din proprie inițiativă?

Agenta repetă întrebarea în stație, apoi se opri pentru a asculta, urmară câteva clicuri și bipuri, apoi glasul reveni și-i informă că Isaac fusese arestat, fiind bănuț de uciderea lui Stephen Linley.

Capitolul 58

Erika șovăi înainte de-a întinde mâna și-a lovi în ușă cu ciocănelul masiv din bronz. Se dădu înapoi un pas și privi în sus la casa întunecată. Ploii îi luase locul un vânt rece și chiar dacă era udă flească, răcoarea era o schimbare binevenită după valul de căldură. Își strânse geaca de blugi în jurul trupului și se pregăti să mai bată o dată, când micuța fereastră din mijlocul ușii se ilumina dintr-odată.

— Cine e? întrebă Marsh, pe neașteptate.

— Șefule, sunt Erika, inspector-șef Foster.

— Ce dracu' se întâmplă? îl auzi ea mormăind

în timp ce trăgea mai multe zăvoare, răsucea cheia în două încuietori și apoi deschise în cele din urmă ușa, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri.

— Am un motiv foarte bun să fac asta, zise ea, ridicându-și palmele în sus.

Douăzeci de minute mai târziu, geaca de blugi a Erikăi scotea norișori de aburi lângă soba Aga și ea stătea alături de Marsh, la masa din lemn de stejar lăcuit din bucătăria acestuia. Marsh își trăsese pe el un costum de trening, iar soția lui, Marcie, cu părul lung și negru despletit și nemachiată, turna cu lingurița frunze de ceai într-o cratiță, cât timp apa fierbea în fierbător.

— Iisuse! exclamă Marsh, după ce Erika îi povesti totul despre ce i se întâmplase lui Stephen Linley.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat pe amândoi, dar îmi fac griji dacă să sun sau nu de pe telefonul meu mobil, zise Erika.

— Dar nu ai și tu un telefon mobil personal? întrebă Marsh.

— Nu.

— Și cum procedezi când trebuie să dai și tu un telefon personal?

— Nu sun prea des, zise Erika.

Răspunsul ei pluti în aer o vreme. Apa din fierbător începu să fiarbă și Marcie o turnă în oală.

— Ideea e, continuă Erika Poster, că ce-am

discutat eu la telefon cu Isaac va fi o probă în cazul nostru, acum că el a devenit suspect. Dar, domnule, nu el a făcut-o. Am văzut locul crimei. De vină a fost Vânătorul de noapte, sunt sigură de asta.

— Spui că Stephen Linley a fost lovit în cap cu o scrumieră?

— A fost vorba de același tip de pungă de plastic, cea pentru sinucideri; era gol în pat. Pesemne că ceva a mers prost, poate că ucigașa s-a panicat. Cel mai probabil, el s-a luptat cu ea.

— Chiar credeți că responsabilă pentru toate astea e o femeie? întrebă Marcie, incredulă.

— Da, așa credem, răspunse Erika.

Marcie se apropie de ei și așează ceștile cu ceai în fața lor. Telefonul lui Marsh, așezat pe masă, începu să sune.

— E subcomisarul Nickson, zise Marsh, privind ecranul înainte de-a răspunde.

— A fost alături de inspectorul-șef Sparks la locul crimei, îl informă Erika.

— Alo? John, sunt Paul Marsh...

Ieși din bucătărie și închise ușa după el. Erika ascultă cum glasul i se pierdea încet, încet pe hol. Marcie veni la masă și se așează în fața ei.

— Vrei și tu? întrebă ea, deschizând o cutie cu biscuiți și așezând-o între ele. Pari nițel cam palidă.

— Mersi, zise Erika.

Luară fiecare câte unul și începură să mestece

în tăcere.

— Știu ce-i astăzi - aniversarea, zise Marcie. Și-mi pare rău. Știi și tu că-mi pare rău. N-are cum să-ți fie ușor.

— Mersi, zise Erika, luând încă un biscuit. Dar cred că, într-un fel, în seara asta am început să mă împac cu ideea. Știi ce vreau să spun? Continui să mă gândesc la el tot timpul, dar am început să accept faptul că nu se va mai întoarce niciodată.

Marcie încuviință din cap. Erika se gândi cât de frumoasă era fără tot acel machiaj pe care-l purta tot timpul, îi îndulcea trăsăturile.

— Te gândești să te stabilești definitiv aici, în sud? continuă Marcie, mai luând un biscuit și înmuindu-l grațios în ceașca de ceai.

— Încă nu știu. Ultimii doi ani parcă au fost ca o repetare a primilor doi ani din viața mea. La început a fost prima zi de la moartea lui Mark, apoi o săptămână, o lună, un an...

— E imposibil să-ți faci planuri dinainte, termină Marcie în locul ei.

— Mda.

— Încă mai ai casa aceea din nord, de pe Ruskin Road?

— Mda.

— Ce casă drăguță, atât de confortabilă.

— Nu m-am mai întors niciodată de atunci. Am angajat o mulțime de experți în împachetări și i-am pus să ducă totul într-un depozit. Acum e închiriată, spuse Erika, mușcând furioasă dintr-un

biscuit.

— Ar trebui s-o vinzi, Erika. Își mai aduci aminte de casa noastră din Mountview Terrace? Doar ce-am văzut pe internet că s-a vândut cu cinci sute de mii de lire! Știam că prețurile au luat-o razna în Manchester, dar nici chiar așa. Acum șase ani, noi am vândut-o cu trei sute de mii, apoi ne-am mutat aici. Ai putea să-ți cumperi ceva în Londra. Sunt o mulțime de case șic în jurul lui Hilly

Fields... Și am văzut o casă redecorată atât de frumos în Forest Hill...

Erika ciuli urechile pentru a auzi ce vorbea Marsh pe hol.

— Marcie, n-am venit aici să discut despre prețurile caselor, spuse Erika.

Marcie se încordă vizibil.

— Dar ai venit în schimb să ne bați la ușă la trei dimineața. Ai putea măcar să te porți cum trebuie.

— A fost o zi lungă și groaznică, Marcie.

— Nu astfel sunt toate zilele pentru tine, Erika? zise Marcie, ridicându-se și aruncându-și restul de ceai în chiuvetă și stropind plăcile de faianță cu el.

— Îmi cer scuze.

— Nimeni altcineva din departamentul lui Paul nu consideră că e-n regulă să vii la noi și să dai telefoane nepotrivite fix în miez de noapte.

— Nu e...

— Ce-ai tu așa special?

— Nimic. Ne știm amândoi de foarte mult timp și n-am vrut să discut cu el la telefon, se justifică Erika.

Marsh reveni în ușa bucătăriei. Privi tabloul din fața sa: Marcie stând în picioare lângă Erika, cu degetul ațintit spre ea și pregătindu-se să zică ceva.

— Marcie, ne poți lăsa singuri?

— Desigur. Orice pentru unul dintre polițiștii tăi. Ne vedem dimineată, se răsti ea.

Lui Marsh i se întunecă privirea. *Oare dorm în dormitoare separate?* se întreabă Erika în gând.

Marsh închise ușa și afișă o expresie complet diferită.

— Îl vor reține pe Isaac peste noapte. Așteaptă mai întâi rezultatele ADN.

— Ce rezultate?

— Se pare că Stephen Linley era o persoană destul de... promiscuă. Avea în casă o mulțime de echipamente bondage și din piele, și s-au găsit o grămadă de articole pornografice destul de extreme la el în apartament.

— Ce fel?

— Nimic ilegal, dar chestii fetișiste, unele având legătură cu sufocarea... Au ascultat mesajele vocale lăsate pe telefonul lui Linley și se pare că el și Isaac treceau printr-o perioadă destul de grea. Isaac a lăsat o mulțime de mesaje spunând că, iar aici citez „vreau să-l omor pe

nenorocit”.

— Și eu am mai lăsat astfel de mesaje, domnule.

— Erika...

— Nu, știți și dumneavoastră cum e. Dacă te străduiești îndeajuns, corespondența oricărui om poate deveni incriminatoare. Nu Isaac a făcut-o.

— Și ce vrei de la mine, Erika? Bun, hai să sistăm ancheta doar pentru că tu-l crezi nevinovat?

— Știm amândoi foarte bine cum funcționează astfel de treburi! Are un avocat?

— Cred că da, da.

— Îmi puteți permite accesul? Dacă-l va lua cineva la întrebări, aș vrea ca eu să fiu aceea.

— Știm amândoi că n-are cum să se întâmple așa ceva...

Erika își vârî mâna în geantă și scoase felicitarea afară.

— Ar trebui să vedeți asta, zise ea și i-o întinse, desfăcută în punguța de plastic, peste masă.

Marsh se apropie și-și luă ochelarii de citit de pe hiatul de gătit, apoi se întoarse la masă și privi cu atenție felicitarea. O răsuci spre el, citind ce scria înăuntru.

— Unde ai primit-o?

— Am dormit până târziu după-amiază. Când m-am trezit, ușa de la terasă era deschisă și am găsit asta pe pernă.

— Pe pernă! Și de ce nu mi-ai zis?

— Vă zic acum! M-am trezit, am găsit biletul – nu l-am atins, l-am manevrat cu mânuși de latex – apoi am primit telefonul de la Isaac. Am mers direct la apartamentul lui Stephen Linley, iar după aceea am venit înapoi.

— Începe să ne scape cu totul din mână, zise Marsh. Convoacă o ședință de urgență la prima oră a dimineții. Am să dau un telefon, o să fie nevoie ca cei de la medicină legală să-ți intre în apartament.

— E-n regulă.

— Vrei să rămâi să dormi pe canapea?

— Nu, domnule. În curând se face patru dimineața. Merg la un hotel și încerc să prind vreo câteva ore de somn.

— Bine. Ne vedem la secție la 9 fix.

Capitolul 59

Ploua iar cu găleata când Erika a tâșnit din mașină pentru a ajunge cât mai iute la intrarea principală în secția Lewisham Row. De serviciu era Woolf și zona recepției clocotea de agitație din cauza unui grup de tinere supărate ce stăteau pe un șir de scaune de plastic. Două dintre ele împingeau înainte și înapoi bebeluși în cărucioare. Trei copilași ceva mai mari stăteau pe scaunele din capătul rândului: doi băieți și o fată. Băteau din piciorușele lor goale în scaunele de plastic

verde, râzând și desenând figuri în condensul adunat pe geamul ferestrei. Deasupra capetelor lor, unde ei nu puteau ajunge, cineva de mult plecat de-acolo scrisese: TOȚI PORCII AR TRE' SĂ MOARĂ. Copiii erau murdari și gălăgioși, dar ceea ce-o mișcă pe Erika era faptul că în spatele lor, pe podeaua de beton, se aflau trei perechi de șlapi, așezate frumos una lângă alta.

— 'neța. Marsh a cerut ca toată lumea să meargă în sala de operațiuni, o întâmpină Woolf, ridicându-și privirea la ea din spatele biroului de primire.

— A zis și de ce? Ar fi trebuit să țin o ședință de informare pentru toată lumea la ora nouă.

Wooli se aplecă în față și spuse cu un glas scăzut:

— Are legătură cu arestarea doctorului Strong pentru uciderea iubitului său cu o scrumieră... Nu știam nici măcar că o ia în gură, darămite că o ia și-n fund!

— Agent-șef, tu n-ai nimic altceva mai bun de făcut decât să stai la bârfă? Și tu ești tot timpul de serviciu? Întrebă Erika, privindu-l cu asprime, apoi trecându-și legitimația prin fanta ușii și trântind-o în urma ei.

Woolf o urmări pe monitorul de supraveghere video cu circuit închis îndepărtându-se nervoasă pe coridor.

— Hei! Noi cât mai avem de așteptat aici? strigă una dintre femei.

— O să îți regăsești iubirea vieții cât de curând, o liniști Woolf. Și voi la fel. Mai au doar să li se ia amprentele și să fie acuzați de atac deosebit de grav.

Femeile îi aruncară priviri furioase și se întoarseră la discuțiile lor.

— Nimeni nu pare a avea simțul umorului în dimineața asta, mormăi Woolf în timp ce-și deschidea ziarul și mușca din pateul danez.

Toată lumea era prezentă și nu scotea niciun cuvânt când Erika ajunsese în sala de operațiuni. Marsh aștepta în fața lor, bându-și ceașca de cafea.

— A, Erika, ia loc, te rog.

— Credeam că eu trebuia să țin ședința de informare în dimineața asta, domnule.

— Și eu la fel, dar s-au schimbat niște lucruri. Ia loc, te rog.

Erika se cocoță pe un șir lung de mese din fundul sălii, unde grupul de imprimante era neobișnuit de tăcut. Marsh începu:

— Azi-noapte, dr. Isaac Strong, care a lucrat la această anchetă și la multe altele alături de noi în calitate de medic legist, a fost acuzat de omorârea partenerului său, scriitorul Stephen Linley.

Marsh se opri, dându-le timp polițiștilor să asimileze informația.

— Acest lucru ne-a pus într-o situație delicată. O mare parte din probele adunate de noi până

acum în anchetarea morții lui Gregory Munro și Jack Hart au fost analizate de dr. Strong, iar în două cazuri, concluziile sale ne-au ajutat să alcătuim profilul ucigașului. Modul în care a fost omorât Stephen Linley are anumite asemănări cu asasinările lui Gregory Munro și Jack Hart. Lui Stephen Linley i s-a găsit o mare cantitate de flunitrazepam în sânge. În plus, a fost sufocat cu același tip de pungă „pentru sinucideri”, însă, în cazul lui, se pare că s-a luptat cu atacatorul. Autopsia și raportul toxicologic au indicat faptul că Linley era un consumator regulat de droguri recreaționale - benzodiazepine și Rohypnol, denumirea de pe piață a flunitrazepamului - și că avea o mare toleranță la astfel de substanțe. Singura probă ADN găsită la locul crimei este masculină.

Marsh se opri iar, pentru a le permite celor prezenți să asimileze noile informații, apoi continuă:

— Se pare că lui Stephen îi plăcea să schimbe des partenerii sexuali, iar seara trecută a fost la o saună pentru gay. Camerele de supraveghere indică faptul că a rămas la sauna pentru gay Chariots din Waterloo de la 6 după-amiaza până la 10 seara. Pe lângă această probă, uciderea lui Stephen Linley s-a produs în Bowery Lane Estate, în EC1, ceea ce înseamnă că intră în jurisdicția Poliției din City of London. Deci, nu numai că nu ne privește pe noi, dar nici măcar nu intră în

jurisdicția Poliției Metropolitane.

— Domnule, doar nu pot crede că Isaac Strong este ucigaș în serie? întrebă Erika.

— Pot să termin, te rog?

— Aș fi preferat să mă fi informat mai întâi pe mine, domnule. Eu sunt ofițerul superior răspunzător de caz și acum aud pentru prima dată toate aceste informații.

Polițiștii din sala de operațiuni se foiau stingheriți în scaune.

— Erika, și mie mi s-au adus la cunoștință toate aceste informații de către chestorul-sef în urmă cu douăzeci de minute, zise Marsh. Mă lași să continui?

— Da, domnule, căzu de acord Erika.

— Dr. Strong a fost găsit la locul faptei. Inițial, a fost reținut pentru întrebările de rutină - a spus că el a descoperit trupul lui Stephen. Au început să vină rezultatele de la locul crimei. Pe laptopul lui Stephen Linley s-a găsit o mare cantitate de poze, inclusiv o identificare pozitivă a lui Jordilevi.

— El este băiatul de închiriat pe care l-am interogat. A fost în casa lui Gregory Munro cu câteva zile înainte de crimă, interveni Crane.

— Da, mai multe poze de pe laptop îl arată pe Jordilevi împreună cu Stephen Linley și Isaac Strong: poze cu ei făcând sex. Poliția a percheziționat casa doctorului Strong și a găsit o cantitate mică de Ecstasy, marijuana și flunitrazepam, drogul folosit în cazul celor trei

crime. S-au mai descoperit și o mulțime de echipamente de tip fetiș: cagule și pungi, de tipul celor folosite în cazul asfixierii erotice sau al jocurilor de controlare a respirației – semisufocarea ta sau a partenerului tău pentru plăcere sexuală...

Erika stătea în fundul încăperii, simțind cum îi îngheață sângele în vene. Rotițele din mintea ei începuseră să se rotească nebunește, gândindu-se la toate acele ocazii în care se aflate în casa lui Isaac. Oare să fie adevărat?

— Acum, la fel ca de fiecare dată, continuă Marsh, o persoană este considerată nevinovată până la proba contrarie, iar acest caz are un plus de delicatețe deoarece doctorul Strong e unul de-al nostru, un reputat medic legist, cu o carieră lipsită de pată. Dar probele împotriva lui s-au adunat într-un număr alarmant de mare, așa încât City Police n-a avut ce face decât să-l aresteze pentru uciderea lui Stephen Linley. Isaac Strong este, de asemenea, considerat suspect pentru uciderea lui Gregory Munro și a lui Jack Hart.

— Și atunci, unde ne situează asta pe noi, ca echipă? interveni Erika.

Marsh se opri câteva secunde.

— Așa cum știți cu toții, trebuie să păstrăm transparența. Ați făcut cu toții o treabă excelentă la acest caz, și vă mulțumesc fiecăruia dintre voi. Inspector-șef Poster, tu ai lucrat alături de dr. Strong și acum va trebui să ne uităm pe rapoartele

sale ca să vedem dacă ar fi putut influența mersul anchetei. În plus, dr. Strong te-a sunat de la locul crimei, înainte de-a alerta poliția...

Toate privirile din sala de operațiuni se întoarseră spre Erika.

— Îl cunosc pe Isaac - dr. Strong - din punct de vedere social, zise Erika. Pur și simplu s-a întâmplat să dea peste iubitul lui care fusese omorât.

— Erika, eu nu te acuz de nimic. Dar a trecut o linie atunci când te-a sunat pe tine. Nu putem permite ca ofițerul însărcinat de conducerea unui caz să primească telefoane de la suspectul de crimă aflat la locul crimei. Unul dintre foștii noștri colegi, inspectorul-șef Sparks, a ajuns la locul crimei noaptea trecută, iar acest lucru, coroborat cu faptul că acum conduce o extrem de experimentată echipă de anchetare a crimelor, înseamnă că el va prelua acest caz în calitate de ofițer responsabil.

Mai mulți polițiști din sala de operațiuni se întoarseră s-o privească pe Erika, în timp ce aceasta încerca să păstreze o mină indiferentă.

Marsh continuă să vorbească:

— Mă aflu aici pentru a vă mulțumi tuturor pentru munca depusă, dar vreau ca toată lumea de față să-și predea dosarul de caz în această dimineață, cât mai curând posibil. E posibil ca inspectorul-șef Sparks să mai păstreze o parte dintre voi pentru a se alătura echipei sale.

Erika se ridică în picioare.

— Domnule, pot vorbi cu dumneavoastră, vă rog?

— Erika...

— Aș vrea să vorbim în biroul dumneavoastră, domnule. Acum.

Capitolul 60

— Erika, îmi pare rău, începu Marsh.

Ea stătea în fața lui, în biroul lui Marsh.

— Nu-mi vine să cred că mi-ați zis în fața echipei *mele*, fără să mă puneți mai întâi la curent.

— Cum spuneam, mai întâi am vorbit cu Oakley la telefon. Era deja aranjat. Mie doar mi s-a adus la cunoștință decizia.

— Oakley. Are sens...

— Nu este ceva personal. M-ai auzit doar, jos, în sala de operațiuni.

— Credeți că Isaac este cel care a comis toate crimele? continuă ea, luând loc pe scaunul din fața biroului lui Marsh.

Marsh se duse la scaunul său și se așeză pe el.

— Nu mă întreba. Eu de-abia îl cunoșteam. E medic legist. Tu te-ai apropiat destul de mult de el - ce impresie ți-a făcut?

— Nu m-am *apropiat* de el. Am fost la el la cină de câteva ori.

Erika își dădu seama că începea să-i trădeze

prietenia și realizarea acestui lucru o făcu să se oprească. *Chiar m-am transformat și eu într-o scorpie nemiloasă?* se gândi ea. *E unul dintre prietenii mei cei mai apropiați.* Dar, trebuia să recunoască, probele pe care le auzise împotriva lui o șocaseră chiar și pe ea.

— Dar iubitul lui? Cu ce impresii ai rămas când i-ai văzut împreună? întrebă Marsh.

— Știam că Isaac avea o relație volatilă cu Stephen Linley. Deși nu mi-a oferit prea multe detalii, știam că Stephen l-a înșelat și că s-au despărțit. Apoi, din senin, am mers la el la cină și acolo am dat iar peste Stephen. Nu cred că Stephen mă plăcea. Deși mi se pare și mie că am început să par o acritură în ultima vreme.

— În ultima vreme? rânji Marsh.

În pofida situației, Erika rânji și ea.

— Ai citit vreuna dintre cărțile lui Stephen Linley? întrebă Marsh.

— Nu, răspunse Erika.

— Marcie a descărcat una, *Coborâre în noapte*, pentru a o citi în vacanță... N-a putut trece de primele patru capitole.

— De ce?

— Dădea impresia că-i plăcea să tortureze femeii.

— Sunt thrilleruri polițiste, domnule.

— Așa i-am zis și eu. I-am zis că ar trebui să rămână la comediile ei romantice... în fine. A trebuit să aranjez ca tot ce aparține de cazurile lui

Gregory Munro și Jack Hart să fie transferat inspectorului-șef Sparks și echipei sale. Vor avea sprijinul unui alt medic legist, care va trebui să ia totul de la capăt.

Erika se ridică și rămase privind cartierul Lewisham, ce sclipa sub un plafon jos de nori negri.

— Cum de-a ajuns nemernicul de Sparks să-mi ia cazul? Mi se pare cea mai perversă lovitură a sortii!

— Asta-i problema atunci când ajungi să-ți faci dușmani, Erika. Se retrag și pun la cale comploturi, și de multe ori ajung să prospere în umbră. Sparks se pricepe destul de bine la asta.

— Cât de bine? Întrebă Erika. Pen' că-i destul de clar că s-a străduit din greu pentru acest lucru... Conduce o echipă proprie, a fost chemat să dea o mână de ajutor la o supraveghere sub acoperire pentru Operațiunea Hemslow.

Marsh o asculta și nu zicea nimic.

— Domnule, să nu-mi ziceți că și el concurează pentru postul de subcomisar?

— O mulțime de alți polițiști sunt avuți în vedere. Nu doar voi doi.

— Și-acum, ce-i de făcut?

— Lași cazul în pace. Și singurul motiv pentru care trebuie să faci un pas în spate e că ai un conflict de interese. Ai socializat cu medicul legist care acum s-a transformat în suspect.

— Dacă sunt îndepărtată de la caz, atunci

măcar dați-mi altceva de făcut. Cu mare bucurie aş lua şi eu parte la Operaţiunea Hemslow. Sparks trebuie să o lase deoparte. Aşa că vor avea nevoie de un alt inspector-şef.

— Subcomisarul Nickson n-a fost prea încântat de faptul că ai dat buzna peste ei noaptea trecută, la locul crimei... Sau de modul în care te-ai purtat cu agenţii săi. Marsh văzu privirea de pe chipul Erikăi. Da, am auzit şi despre asta. Şi Oakley a auzit.

— Domnule, îmi cer scuze, credeţi-mă, tot ce încerc de fiecare dată este să încerc şi să fiu o poliţistă capabilă. Nu-mi pun în minte să supăr pe toată lumea, dar...

— Dar aşa te-ai obişnuit, termină Marsh în locul ei. Uite. Ai la dispoziţie trei săptămâni de concediu, pe care încă nu ți le-ai luat. Îți sugerez să profiți de soare. Uneori e mai bine să te faci nevăzută.

— Domnule, nu sunt genul care să meargă să se prăjească la soare pe plajă.

— Atunci, încearcă. Cumpără-ți niște cremă cu factor de protecție 50 și dispari într-un loc plăcut. Ți-ai face singură un serviciu scăpând de acest caz al Vânătorului de noapte, ai cuvântul meu.

— Da, domnule.

— A, şi, Erika, dacă aud că ți-ai vârât iar nasul, va fi cea mai rapidă cale să-ți curmi visul de-a deveni subcomisar.

— Nu e un vis...

— În fine. Ia-ți o vacanță.

— Foarte bine, domnule.

Erika dădu aprobator din cap în fața lui Marsh și ieși din birou.

Sala de operațiuni era pustie. Luminile fluorescente fuseseră lăsate aprinse. Erika rămase câteva secunde tăcută, privind de colo până colo tablele albe, pe care erau prinse cu bolduri toate dovezile strânse de-a lungul ultimilor trei săptămâni pline de agitație. Munca grea a echipei sale.

O femeie ciocăni la ușă și intră. Era unul dintre agenții de sprijin, al cărei nume Erika nu-l cunoștea.

— Scuze, doamnă, e-n regulă dacă începem să strângem datele pentru a le preda? întrebă femeia în timp ce-și plimba ochii peste birourile goale.

Erika încuviință din cap și ieși din cameră. Dădu peste Woolf în drumul ei pe hol.

— Scuze pentru mai devreme, șefa... îl cunoșteai bine pe dr. Strong? întrebă el.

— Da, dar acum, dacă stau să mă gândesc, nu...

— A, bine. Totul e bine când se termină cu bine, rânji Woolf.

— Ce vrea să însemne remarca asta a ta?

— Să fiu al naibii dacă știu. Mama obișnuia s-o spună tot timpul, Dumnezeu să aibă grijă de sufletul ei. O babă nesuferită. Oricum, am reușit

să-ți fac rost de ăsta, continuă el, apoi îi înmână un telefon Nokia. Încă funcționează, fără probleme.

— Ți-ai amintit, zise ea, luându-l în mână.

— A fost primul lucru pe care mi l-ai spus atunci când te-ai alăturat secției Lewisham Row. „Fă-mi rost de un telefon cu butoane, gras nemernic!”

— N-am spus niciodată „gras nemernic”! rânji Erika.

— Mda, eu am inventat formularea, zise el.

Rămaseră amândoi privind prin geamul despărțitor cum agenții de sprijin dădeau jos de pe tablele albe pozele făcute la locurile crimelor.

— Unde-a dispărut toată lumea? se interesă Erika.

— O mare parte a plecat acasă și așteaptă să li se dea alte sarcini, și e duminică. Cred că voiau și ei să profite de o neașteptată zi liberă înainte de începerea unei noi săptămâni aglomerate.

Erika se simți dezamăgită, și nițel abandonată. Îndepărtă aceste senzații din minte, realizând cât de prostește se comporta. Era serviciul și-atât.

— Și-acum ce mai urmează, șefa?

— Eu sunt în vacanță în următoarele trei săptămâni.

— O, ce frumos! Eu aș face moarte de om pentru trei săptămâni libere. Distracție plăcută!

Woolf o bătu prietenește pe umăr și plecă în direcția recepției.

Distracție... Erika nici măcar nu-și mai aducea aminte când se distrase ultima dată. Se întoarse iar la privitul tablelor albe prin geam; acum erau aproape goale. Își aruncă geanta pe umăr și părăsi secția, nesigură de ce avea să facă mai departe.

Capitolul 61

Erika își petrecu restul dimineții plimbându-se cu mașina de colo-colo, simțindu-se lipsită de puteri și frustrată. Trecu prin fața casei lui Isaac din Blackheath și văzu că era percheziționată de poliție. În fața casei stătea un polițist și peste ușa de la intrare era trasă o bandă a poliției. I se părea ciudat să vadă casa lui șic, cu două plante yucca străjuindu-i ușa de la intrare și cu ferestrele ghilotină scânteind în soare, și totuși să știe că el era reținut în continuare în arestul poliției.

Apoi se îndreptă spre Shirley, trecând prin fața casei lui Penny Munro. Strada era liniștită și mai multe case aveau draperiile trase, pentru a ține soarele la distanță. Casa lui Penny ieșea în evidență datorită pajiștii verzi și luxuriante din față. Pesemne că Gary continua să ignore interzicerea folosirii furtunului de apă pentru a o stropi. Erika voia să știe ce mai puneă acesta la cale și se gândi să încetinească nițel, dar își zise că mai bine s-ar abține, întoarse mașina și porni înapoi spre Forest Hill.

Începuse iar să plouă când ajunse acasă. Se

suci în toate părțile, căutând ceva de băut, însă frigiderul era gol, la fel ca majoritatea dulapurilor.

Se plimbă prin tot apartamentul, simțindu-se ca un animal în cușcă, apoi deschise calculatorul și-l lăsă pe blatul din bucătărie cât timp își turnă ultimul pahar de whisky. Rămase holbându-se în gol, urându-și viața, urându-și serviciul, urând totul. Începuse să plouă mai tare. Deschise ușa de la terasă și rămase la adăpostul tocului ei, aprinzându-și o țigară. În spatele ei se auzi un sunet de cădere pe ceva moale – i se deschisese fereastra de Skype. Începu să sune, determinând-o să se întoarcă în casă, la gândul că putea fi Vânătorul de noapte.

Era sora ei, Lenka, sunând din Slovacia.

— Încep s-o iau razna, murmură Erika atunci când își dădu seama că se simțea dezamăgită. Aș prefera să primesc telefon de la o ucigașă în serie, decât de la propria mea soră.

Trase aer adânc în piept și răspunse la apel.

— *Ahoj zlatko!*²¹ ciripi sora ei.

Lenka stătea în sufrageria ei pe o imensă canapea de piele, acoperită cu o pătură din blană de oaie. Peretele din spatele ei era vopsit într-o nuanță de portocaliu care-ți lua ochii și pe care se vedeau mai multe poze cu copiii ei, Karolina și Jakub, împrăstiate pe toată suprafața acestuia. Părul lung și blond și-l ținea adunat într-un coc în vârful capului, și-n ciuda faptului că avea o

21 *Bună, draga mea!* (Ib. slovacă, în original). (N.t.)

enormă burtă de gravidă, avea pe ea doar un maiou roz și subțire.

— Bună, Lenka, zâmbi Erika, vorbind în slovacă. Parcă ești gata să plesnești!

— Mda. Nu mai am mult, zise sora ei. A trebuit să te sun. Am făcut ultima ecografie și am vești proaspete. E tot băiat!

— E minunat, felicitări, zise Erika.

— Marek e încântat. M-a dus la bijutierul din oraș - ți-aduci aminte de el, cel șic de pe strada principală - și mi-a cumpărat o brățară pentru gleznă.

Marek era soțul Lenkăi și fusese închis nu demult pentru că achiziționase bunuri furate.

— Și Marek cum se va descurca? întrebă Erika.

— A început să muncească din nou.

— Să muncească? Credeam că e la închisoare.

— A ieșit pentru bună purtare. Acum o lună.

— Cum să iasă dintr-odată pentru bună purtare? Doar a primit patru ani.

— Erika, știam că o să te comporti așa... Și-a adus aminte de ceva folositor pentru poliție, așa că i-au dat drumul... Și te-am sunat și ca să-ți spun că nu mai e nevoie să-mi trimiți bani. Mulțumesc.

— Lenka...

— Nu, Erika, sunt în regulă. Acum că s-a întors Marek, lucrurile au revenit la normal.

— De ce nu-ți creezi un alt cont bancar? Voi continua să-ți trimit bani, pe care i-ai putea pune

deoparte, pentru tine.

— Erika, nu trebuie să ai tu grijă de mine.

— Ba da. Doar știi și tu că oamenii care lucrează pentru mafie ajung întotdeauna ori în pământ, ori după gratii. Vrei să rămâi o mamă singură cu doi copii - trei, acum că ai mai făcut unul cu el?

— S-a străduit din greu să se îndrepte și a ieșit pentru bună purtare, zise Lenka, ridicându-și mâinile în sus, furioasă, ca și cum acest lucru îl făcea mult mai bun decât ceilalți tati. Viața s-a schimbat aici, Erika.

— Asta nu înseamnă neapărat că în bine.

— Nu înțelegi. Nu poți măcar să te bucuri? Marek are grijă de noi. Copiii au haine drăguțe, au chiar și iPhone-uri. Și copilașul ăsta mic nu va duce lipsă de nimic. Vom fi în stare să-i dăm la școli bune...

— Ferească Dumnezeu să trebuiască să petreacă prea multe ore învățând din greu, când Marek ar putea foarte bine să meargă și să le amenințe învățătorul că o să-i spargă rotulele!

— Erika, nu mai vreau să discut despre asta. Nu te-am sunat ca să mă cert cu tine, zise Lenka, aranjându-și cocul din vârful capului cu aerul că vrea să sfârșească discuția. În fine. Tu ești bine? Am tot încercat să te sun pe Skype. Te-am sunat de patru ori în ziua aniversării lui Mark.

— Sunt bine.

— Ar trebui să-ți pui și tu niște poze prin casă,

continuă Lenka, chiorându-se în cameră. Arată ca o celulă de la pușcărie.

— O s-o mențin așa pentru data viitoare când vii cu Marek. Să-l fac să se simtă ca acasă.

În pofida remarcii sale, începură amândouă să râdă.

— Te salută și copiii, zise Lenka, după ce se liniștiră. Au ieșit la bazinul de înot cu prietenii.

— Sărută-i din partea mea, spuse Erika. Și anunță-mă când o să intri în travaliu, bine?

— Bine... Te anunț. Te iubesc.

Lenka își apăsă buzele cu degetele și-i trimise un sărut. Erika îi răspunse la fel, apoi ecranul deveni negru.

După conversația de pe Skype, tăcerea deveni asurzitoare în apartament. Erika își plimbă privirea peste pereții goi, apoi poposi asupra polițelor ticsite cu tot felul de lucruri inutile. Lângă un exemplar din *Cincizeci de umbre ale lui Grey* se afla volumul semnat de Stephen Linley, dăruit chiar de el însuși. Se ridică și scoase afară exemplarul romanului *Din mâinile mele reci și moarte* și începu să citească.

Capitolul 62

Moss profitase de această neașteptată duminică liberă și rămăsese acasă, ca să-l îmbăieze și să-l bage la culcare pe fiul ei Jacob. Doar ce terminase să-i citească o poveste și văzu

că pe băiat îl furase somnul. Îi sărută chipul adormit și reglă veioza în așa fel încât să continue să-i cânte cât timp dormea și luminițele să pâlpâie, împrăstiate pe pereți.

Când ieși afară din dormitor, pe hol, o găsi pe soția ei, Celia, ținând în mână telefonul.

— E Erika Foster, spuse Celia.

Moss luă telefonul și porni înspre micuțul dormitor pe care-l foloseau amândouă drept birou. Apoi închise ușa.

— Moss, scuze că te sun acasă, începuse Erika.

— E-n regulă, șefa. Ce s-a întâmplat?

— Toată lumea a șters-o azi.

Stânjenită, Moss nu zise nimic o vreme.

— Cam da. Scuze pentru asta. Credeam că vei fi ocupată cu Marsh?

— A, am fost. Ai petrecut în mod plăcut ziua liberă?

— Dap, am fost în St. James's Park. A fost superb.

— Poți vorbi?

— Da. Doar ce i-am terminat de citit *Ouida mîncăcioasă*²² lui Jacob și acum am poftă de-o salată - ceea ce cred că este o premieră pentru mine.

— Am citit una dintre cărțile cu inspectorul-șef Bartolomew, cele pe care le scrie, pardon, scria,

²² *The very hungry Caterpillar* (1969), faimoasă carte ilustrată pentru copii, scrisă și desenată de Eric Carie, tradusă în 45 de limbi și publicată în peste 25 de milioane de exemplare. La noi a apărut la editura Cartea Copiilor, în 2007. (N.t.)

Stephen Linley...

— Și vrei să înființezi un club de carte? întrebă Moss.

— Foarte amuzant. Nu, am început să citesc *Din mâinile mele reci și moarte* și mi se pare destul de tulburătoare...

— În ce sens?

— N-am probleme cu macabrul, dar am găsit niște chestii extrem de dure și de întunecate. Am dat peste un criminal în serie care răpește noaptea femeii și apoi le închide la el în beci și le torturează.

— Ca în *Tăcerea mieilor*²³!

— Nu, *Tăcerea mieilor* are o anumită finețe și reținere când vine vorba de descrieri violente. Aici nu e decât torture porn. M-am forțat să citesc mai departe, pagini întregi pline cu violuri prelungite și grafice, iar între ele criminalul toarnă apă fierbinte peste trupurile lor goale.

— Iisuse!

— E aproape ca și cum ar avea orgasm în timp ce scrie toate astea... O fi puțin exagerat, dar cum ar fi dacă Vânătorul de noapte l-a omorât pe Stephen din cauza atitudinii sale la adresa femeilor?

— Credeam că noua direcție a anchetei se

²³ *The silence of the lambs* (1988), celebru roman scris de Thomas Harris. A fost ecranizat în 1991, de Jonathan Demme, cu Jodie Foster în rolul detectivei Clarice Starling și cu Anthony Hopkins în rolul dr. Hannibal Lecter, un criminal psihopat condamnat pe viață, care o ajută pe Clarice din închisoare. (N.t.)

concentrează asupra ipotezei că Isaac Strong l-a omorât pe Stephen? Și parcă ai fost îndepărtată de la caz?

— Moss, tu chiar crezi că Isaac ar fi putut s-o facă?

— Nu. Dar, pe de altă parte, eu nici nu-l cunoșteam așa de bine.

— Moss, eu am fost la locul crimei. Toate dovezile indicau că este vorba de același ucigaș. Cu puțin timp în urmă l-am căutat pe Google pe Stephen Linley și am aflat că vinde tone de cărți, însă de multe ori creează tot felul de controverse la evenimente literare. S-a întâmplat de multe ori să vină lume la el și să-l întrebe de ce preferă să-și trateze personajele feminine cu o asemenea violență; există un fel de boicot îndreptat împotriva operei sale. Dacă aceasta-i legătura? Cum ar fi dacă opera lui a inspirat pe cineva să se comporte violent cu Vânătorul de noapte? În timpul convorbirii telefonice cu ea, mi-a spus că soțul ei a torturat-o, dar că acesta a murit înainte să-l poată omorî chiar ea.

— E o teorie foarte reușită, șefa. Sau încerci să afli cine a făcut-o din modul în care a făcut-o? Întrebă Moss.

— Cred doar că încă n-am studiat îndeajuns motivul pentru care a făcut-o. Am irosit timp crezând că autorul a fost doar un homosexual sedus și abandonat în cazul lui Gregory Munro, și toată treaba cu Jack Hart fiind o persoană aflată

tot timpul în vizorul publicului a reușit să ne abată atenția de la motiv.

— Există o singură problemă, șefa. *Ni s-a luat cazul.* Eu am fost repartizată grupului de monitorizare a camerelor video de pe străzi, zise Moss.

— Și Peterson?

— Habar n-am. Am auzit că și el a fost trimis pe undeva, dar nu sunt sigură unde anume.

— A, bine, și eu sunt în vacanță, continuă Erika, ironică.

— Atunci, știi ce fac în mod normal oamenii când sunt în vacanță? Pleacă să-și viziteze prietenii... Poate c-ar trebui să mergi să-l vezi pe Isaac. Dacă tot nu poți fi momentan polițistă, măcar încearcă să-i fii prietenă.

Capitolul 63

Erika se așează la rândul celor intrați deja în centrul de vizitare al închisorii Belmarsh, pentru a aștepta să treacă de securitate. Centrul era o clădire de beton lungă, joasă și rece, al cărei spațiu era mult prea mic pentru a adăposti toate cele patruzeci de persoane ce așteptau să treacă printre detectoarele de metal. Afară ploua, așa că ferestrele înalte și înguste erau acoperite de condens. Mirosul de piele umedă, de odorizante de corp și de parfumuri se amesteca cu duhoarea produselor de curățenie industriale. Câțiva bărbați

și câteva femei de acolo se aflau pe cont propriu. Unii păreau șocați de faptul că trebuiau să-și viziteze un prieten sau o persoană dragă pentru prima dată. Un grup de soții de deținuți gălăgioase, însoțite de copiii lor agitați, țineau în brațele ridicate și întinse înainte diverse lucruri, pentru a trece cu ele printre detectoarele de metale. O femeie se certa cu un gardian care-i ceruse să-i arate ce are în scutecul bebelușului ei.

Când toată lumea trecu de securitate, urmă o altă rundă de așteptare într-o cameră de recepție lungă, înainte de-a fi conduși cu toții în ceva ce semăna cu o enormă sală de clasă, înțesată cu șiruri și șiruri de scaune de plastic și mese. Deținuții stăteau cu toții nemișcați când intra Erika. Aceștia purtau cu toții salopete galbene, ca să nu se poată strecura printre vizitatori la sfârșitul ședinței de vizitare.

Îl găsi pe Isaac așezat la o masă din capul celui de-al treilea rând. Rămase șocată de aspectul lui: ochi injectați, cu cercuri negre în jurul lor. Părul, de obicei impecabil pieptănat, era acum o chică stufoasă și pe față avea tăieturi de la bărbierit.

— Mă bucur să te văd, începu el.

— Îmi pare rău pentru Stephen, zise Erika.

Isaac îi studia expresia cu atenție.

— Mulțumesc. De ce-ai venit aici?

— Am venit aici în calitate de prietenă, răspunse ea, întinzându-se și apucându-l de mână.

O avea rece și lipicioasă și tremura din tot corpul. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin mai devreme.

— E ca într-un coșmar, în locul ăsta. Mizeria, țipetele, permanentul pericol al violenței și amenințării, murmură Isaac. Nu am făcut-o eu. Te rog să mă crezi, nu am făcut-o eu... Mă crezi, nu-i așa?

Erika ezită.

— Da, te cred.

— Am aflat că mergea la o saună pentru gay din Waterloo. Și-o trăgea cu alți tipi, cu capul gol – știi tu, fără să se protejeze. Am avut bănuieli, și i-am zis-o, iar el mi-a spus că nu merge decât la sală acolo. Apoi, imbecilul mi-a luat iPodul și l-a uitat într-un dulap la saună, iar cei de acolo au luat legătura cu mine... Să-nțeleg că ai auzit și tu despre apelul meu telefonic, în care-l amenințam că am să-l omor dracului pe nenorocit?

— Da.

— Și totuși, nu eu am făcut-o. Nu eu l-am omorât. M-am dus la el acasă ca să mă cert cu el, și am intrat cu cheia mea...

Isaac înghiți în sec și ochii i se umplură de lacrimi. Lacrimile-i cădeau pe masă cu un pic, pic ușor. Și le șterse apoi cu mâneca.

— Stai așa, zici că ai intrat cu o cheie?

— Dap, ajunseseam și la asta cu el. Avea încredere în mine și-mi dăduse o cheie. Și eu îi eram jalnic de recunoscător pentru asta.

— Apartamentul lui e situat la etajul doi, fără

balcon?

Isaac dădu aprobator din cap.

— Atunci a avut loc o spargere, dacă era încuiat când ai sosit tu. Ori i-a permis el persoanei respective să intre, ori aceasta a pătruns în casă folosindu-și propria cheie.

— De asta ai venit aici? în legătură cu cazul?

Erika îi povesti pe scurt ce se întâmplase, că fusese îndepărtată de la caz.

— Deci acum anchetezi pe cont propriu? Crezi că m-ai putea ajuta?

— Nu știu dacă voi izbuti ceva, Isaac.

— Te rog. Nu cred că mai pot... rezista aici.

Erika văzu că deja trecuseră zece minute din prețioasa jumătate de oră care le era alocată.

— Isaac, trebuie să te întreb: de ce Stephen? Duci o viață atât de respectabilă: o slujbă bună, casă, prieteni. Ce te-a atras la el? El era un consumator regulat de droguri, angaja prostituți.

— Mă întărâta, Erika. Era băiatul rău. Eu eram băiatul bun, crescut cu bretele pentru pantaloni și ochelari, stângaci și cu picioare subțiri ca bățul la orele de educație fizică. Am fost virgin până am absolvit facultatea de medicină, la douăzeci și trei de ani. Am făcut întotdeauna ceea ce trebuia și am muncit din greu, dar Stephen era sexy și periculos, și imprevizibil. Avea un mod al lui de-a se comporta, cam grosolan... Isaac ridică din umeri. Era incredibil în pat. Știam că nu era bun pentru mine și că nu se potrivea cu stilul meu

de viață... Dar l-am primit înapoi și te-am îndepărtat pe tine... Scuze pentru asta, Erika. Tu aveai nevoie de mine, nu-i așa? Am uitat chiar și de Mark, de aniversare. Îmi pare rău.

Erika se aplecă peste masă și-l apucă de mână.

— E-n regulă. Isaac, e-n regulă. Sunt aici, și tu ești prietenul meu, spuse ea.

El ridică privirea spre ea și zâmbi slab.

— Uite, trebuie să-ți pun mai multe întrebări, continuă Erika. Am citit două dintre cărțile lui Stephen, *Din mâinile mele reci și moarte* și *Fata din pivniță*...

— Știu, zise Isaac, aproape citindu-i gândurile. Scria despre chestii șocante.

— Scria prea mult despre torturarea femeilor – și mai este și inspectorul-șef Bartolomew. El trebuie să fie eroul principal al cărților, dar își bate nevasta?

— Un antierou, zise Isaac, ridicând din umeri. Era munca lui, asta obișnuia să spună Stephen. Îi scotea toate chestiile nocive din sistem. Dacă te gândești la toți scriitorii de horror – ei nu acționează neapărat în conformitate cu ceea ce descriu. Și gândește-te și la ce facem noi – bine, nu noi, eu? Tai oameni ca să-mi câștig existența. Le disec trupurile. Le scormonesc în creier. Ce fac eu este o treabă invazivă.

— Dar ce faci tu e diferit, Isaac. Tu ajuți la prinderea răufăcătorilor. Stephen îi creează, deși

în mod ficțional, îl contrazise Erika.

— Pentru fanii săi, personajele lui sunt la fel de reale ca mine sau ca tine.

— Stephen avea cumva fani nebuni? Ai auzit cumva dacă a primit corespondență de la vreun fan tulburat psihic?

Isaac se șterse la nas cu mâneca.

— Nu știu. Nu primea mailuri în mod regulat. Știu că o mulțime de fani îi scriau prin intermediul paginii sale de Facebook.

— Dar agentul său, primea cumva mailuri de la fani, în numele lui?

— Da. Probabil. Agentul lui are adresa în West London... Aveam și eu o viață, Erika... Crezi că voi mai fi capabil să revin la normal? Știu cum funcționează sistemul. Sunt pătat. Aveam o poziție de încredere și acum a fost pusă la îndoială.

Începu iar să plângă.

— Isaac, oprește-te, nu poți să te porți așa aici, zise Erika, observând privirile pe care i le aruncau câțiva dintre deținuți. Am de gând să fac tot posibilul să te scot de-aici, continuă ea. Îți promit.

El ridică iar ochii pentru a o privi.

— Îți mulțumesc. Dacă o poate face ceva, tu ești aceea, zise el.

Capitolul 64

Cabina telefonică se afla la marginea Londrei,

pe Barnes Common. Simone și-o aducea aminte. Făcea parte dintr-o perioadă fericită de mult uitată a sa, pe când mama ei o luase cu ea la o plimbare prin Kew Gardens. Fusese nevoită să se ascundă în haina mamei sale până trecuseră de punctul de vânzare a biletelor, dar odată ajunse înăuntru, se bucurase enorm să vadă toate acele flori și toți acei copaci. Mama ei vrusese cu tot dinadinsul să intre în casa tropicală. Semăna cu o seră gigantică, era foarte cald înăuntru și era înțesată de plante din toată lumea.

— Floră și faună extrem de rare, își aducea aminte Simone că scria pe un semn.

Firește, mama ei dorise să viziteze Kew Gardens doar ca să se întâlnească cu furnizorul ei. Dispăruseră amândoi într-un tufiș pentru a-și face treaba lor de adulți. Însă tânăra Simone se bucurase de vreo două ore de hoinăreală nestingherită. Și știa că dacă mama ei era fericită, atunci și ea era fericită.

În autobuzul care le aducea înapoi acasă, ea-și lipise fața de geam și văzuse cabina telefonică de un roșu sclipitor pe fondul întinderii de verde de pe Barnes Common. Arăta aproape la fel, după atâția ani. Seceta transformase verdele în galben, iar vopseaua roșie se descojea de pe cabina telefonică, însă prin preajmă nu se zărea picior de om.

Erika Poster răspunse la telefon după ce îi sună de mai multe ori.

— Ai primit felicitarea mea, inspector-șef Poster?

Pauză.

— Da. Mulțumesc. Deși majoritatea oamenilor ar fi folosit cutia poștală, zise Erika.

— Eu nu sunt la fel ca majoritatea oamenilor, inspector-șef Poster, o contrazise Simone.

Strânse telefonul în palmă și privi prin geamul murdar la pajiștea pustie.

— Crezi că ești specială? Întrebă Erika. Că ai fost trimisă aici cu un scop suprem?

— Nu, departe de mine așa ceva. Eu nu mă remarc în niciun fel. Nu sunt frumoasă, nici isteată, doar plină de furie și durere... Durerea, mai ales, îți dă multă energie, nu crezi?

— Ba da, cred, o aprobă Erika.

— M-am hotărât să folosesc această energie pentru a mă răzbuna... Am citit despre tine. Despre faptul c-ai încercat să-ți faci treaba, c-ai încercat să-l prinzi pe acel traficant de droguri și că totul a luat o turnură extrem de urâtă. Nu numai că ți-ai pierdut prietenii și soțul, dar chiar și oamenii pentru care munceai ți s-au întors împotriva. Au dat vina pe tine.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că ai putea fi ajutată, te-ai opri? o întrerupse Erika.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că ai putea fi ajutată dacă *te-ai* opri? i-o întoarse Simone.

— Ce vrei să zici?

— Am văzut unde locuiești. Apartamentul ăla

jalnic. Bunurile tale lumești care nu valorează nimic. Cu ce-ai putea să te mândrești după ce ți-ai dedicat viața slujbei tale din poliție? Viața nu ți-ar fi mai ușoară dacă ai înceta să mai încerci să salvezi lumea?

Pauză din nou, apoi Erika îi răspunse cu voce tremurătoare:

— Am să te găsesc. Iar când am s-o fac, am să te privesc în ochi și am să văd atunci cât de deșteaptă crezi că ești.

— Prinde-mă dacă poți. Încă n-am terminat, zise Simone.

Urmă un clic, iar Simone auzi doar tonul telefonului.

Tresări, dar nu de teamă sau de durere. Doar o durea când zâmbea după ce fusese lovită în timpul confruntării cu Stephen.

Capitolul 65

Moss întinse mâna rămasă liberă și ciocăni la ușă.

În cealaltă mână ținea o cutie cu pizza. Câteva clipe mai târziu, i se deschise. Erika stătea în cadrul ușii, cu părul ridicat în toate părțile.

— Mi-am zis că ai vrea niște pizza, zise Moss, ridicând cutia s-o vadă. Cu pepperoni?

— Mersi, intră, zise și Erika, dându-se la o parte pentru a o lăsa să intre.

Ploaia încetase și prin fereastra terasei se

zărea un amurg superb, în timp ce soarele se lăsa încetișor în jos, creând nuanțe de albastru deschis și portocaliu.

— I-am lăsat pe Celia și pe Jacob la înot, în Ladywell. Am zis să dau pe la tine și să văd cum te bucuri de vacanță...

— Găsește un loc liber în care să lași cutia, o îndemnă Erika în timp ce scotea farfurii din dulap.

Moss își roti privirea și văzu că fiecare spațiu disponibil, plus porțiuni din podea, erau acoperite cu hârtii referitoare la cazul Vânătorului de noapte.

— Te-au lăsat să iei astea cu tine?

— Nu. Le-am descărcat pe laptop.

— Deci e totul cum trebuie în vacanță? o iscodi Moss, mutând vreo două dosare gri și așezând cutia cu pizza pe marginea măsuței de cafea.

— Am mai primit un telefon.

— De la Vânătorul de noapte?

— Dap.

— Ce-a zis?

— M-a sunat ca să-și bată joc de mine. Mi-a zis că încă n-a terminat.

— Au obținut vreo urmă de-a ei?

— Da, m-a sunat Crane. A fost și el redistribuit la acest caz, la cererea lui Sparks. Au dat de urma unei cabine telefonice din West London. Din nou, nicio cameră de înregistrare... Nu mi-a putut dezvălui mai multe... Cum de nu face nicio

greșeală? Cum? Am printat tot ce-am găsit referitor la caz. Mă ajută faptul că am totul pe hârtie. Am început să verific totul, de la început.

Erika îi dădu lui Moss o farfurie și un șervet. Apoi desfăcu cutia, permițând aburului să se ridice din pizza cu blat subțire, care era copt perfect. După ce începură să mănânce, Erika îi relatează ce se întâmplase la întâlnirea cu Isaac și-i oferi detalii despre tot ce ajunsese să verifice după ce primise apelul telefonic.

— Pur și simplu am senzația că nu am apucat absolut deloc să ne ocupăm de personalitatea ei, a Vânătorului de noapte. Cum ar fi biletul pe care mi l-a lăsat, continuă Erika, apoi îi înmână lui Moss o copie scanată a vederii. De ce-a ales tocmai această poezie?

— Pentru că-i o cățea afurisită, care omoară oameni în serie. De ce ar fi ea mai plină de imaginație decât noi, restul? zise Moss. Nu-i greu să cauți „Do not stand at my grave and weep”. E o poezie pentru înmormântări. E ca în cazul cărților: cu toții studiem listele cu bestselleruri, vedem ce ne recomandă recenzenții să citim și apoi le cumpărăm și noi, la rândul nostru, ca să ne simțim mai inteligenți. Eu sunt una dintre milioanele care au citit o jumătate din *Sticletele*²⁴.

— Asta a zis și Vânătorul de noapte la telefon.

24 *The Coldfinch* (2013), roman scris de autoarea americană Donna Tart (n. 1963), premiat cu Pulitzer și National Book Award. În România a apărut la editura Litera, în 2015 (trad. Justina Bandol). (n.t.)

— Că a citit doar jumătate din *Sticletele*?

Erika îi aruncă o privire urâtă lui Moss.

— Scuze, șefa, încercam și eu să înveselesc atmosfera...

— Mi-a zis la telefon că ea nu se crede deșteaptă, spuse Erika.

— Dar e deșteaptă. Sau a naibii de norocoasă. Trei morți până acum și practic niciun indiciu. Se strecoară înăuntru și apoi iese fără să fie văzută de cineva, continuă Moss, în timp ce mușca dintr-o felie de pizza.

Erika scutură din cap.

— De ce să depună atâtea eforturi să-mi găsească apartamentul, să intre în el și să-mi lase o vedere? Și pe care s-a semnat „Vânătorul de noapte”?

— Poate crede că a găsit un nou prieten sau un aliat în tine, șefa.

— Atunci de ce să nu semneze cu numele ei adevărat, dacă are atâta încredere în ea însăși? De multe ori ucigașii în serie își urăsc numele scornite de presă. Consideră că le subminează modul în care sunt văzuți de lume. Cred că ceea ce fac ei e treabă serioasă: o faptă nobilă sau o serie de fapte nobile; că fac un serviciu societății.

— I-am verificat din nou victimele, încercând să văd dacă aveau ceva în comun, însă am dat peste oameni extrem de diferiți. Singurul lucru pe care l-au avut în comun e că erau bărbați, și că au fost omorâți exact în același mod – cu excepția lui

Stephen, căruia i-a zdrobit și capul. De asemenea, am verificat din nou și numele celor care au cumpărat aceste pungi pentru sinucideri de pe internet.

— Și eu am verificat acele nume. Atât de multe femei din Londra care le-au cumpărat sunt acum moarte, zise Moss.

— Mai e ceva ce mi-a zis Isaac când l-am văzut de dimineață. Când a descoperit trupul lui Stephen, el a intrat în apartament folosindu-se de o cheie. Ușa era închisă și încuiată. Niciun semn de pătrundere prin efracție. Locuința se află la etajul doi, și nu are balcon, nici alte uși.

— Deci Vânătorul de noapte a avut cheie? întrebă Moss.

— Da. Am făcut rost de raportul de la locul crimei. Încuietoarea a fost forțată. Era lovită pe dinăuntru de către cineva care a folosit o cheie falsă.

— Sunt destul de folosite în cazul jafurilor, și le poți cumpăra online pe mai nimic în zilele noastre, spuse Moss.

— Exact. Și o singură persoană din lista celor care au cumpărat pungi pentru sinucideri de pe internet a achiziționat și o cheie falsă de pe internet, zise Moss.

— Chiar așa?

— Dap, când am cercetat numele, am mers până acolo încât le-am accesat și conturile bancare și tranzacțiile financiare. Persoana

respectivă a cumpărat o pungă pentru sinucideri acum trei ani, apoi, în ultimele trei luni, a mai cumpărat cinci. Cine are nevoie de cinci? Apoi, acum trei luni, a mai cumpărat și o cheie falsă.

— Al dracului nenorocit! Și de ce n-am urmărit acest indiciu? Întrebă Moss.

— Probabil că s-a trecut cu vederea - noi nu căutam o cheie falsă, și ne-am concentrat atenția asupra femeilor. Persoana respectivă este un bărbat de treizeci și cinci de ani. E pironit într-un scaun cu roțile încă din copilărie. Locuiește în Worthing, pe coasta de sud, nu departe de Londra.

— I-ai spus lui Marsh?

— Încă nu.

— Și-acum, ce ai de gând să faci? Să mergi o zi la mare? Întrebă Moss.

— N-ai vrea să vii și tu, să petreci o zi la mare? Îi propuse Erika.

Moss rămase tăcută.

— Îmi pare rău, eu mâine trebuie să ajung la întrunirea supraveghetorilor de camere video. Nu pot... Nu, nu pot să risc.

— Nicio grijă, rânji Erika.

— Dar îți păzesc spatele. Orice pot face pe ascuns, ca să te-ajut.

— Mersi.

— Șefa, ai grijă, da? Deja ai supărat o mulțime de oameni.

— De multe ori trebuie să superi oamenii pentru a descoperi adevărul, însă nu fac asta ca

să-mi satisfac propriul ego, zise Erika. Ar fi trebuit să-l vezi pe Isaac ieri. Nu el a făcut-o. Și am de gând s-o dovedesc.

Capitolul 66

Simone se dăduse la fund după ce fugise de la locul unde-l omorâse pe Stephen Linley. Acolo unde fusese lovită i se umflase buza, iar într-o parte a capului avea o vânătăie hidoasă. Își pierduse și un dinte: incisivul stâng era rupt, aproape de gingie. Nu știa dacă-l înghițise sau dacă dispăruse în vreun colț întunecat din locuința lui Stephen Linley. Nervii dezgoliți îi produceau o durere cumplită, însă era prea înspăimântată să meargă la dentist. Era posibil să trebuiască să-i facă radiografie și atunci i-ar fi pus la dosar fișa dentară.

Acum încerca să-și amintească dacă i se mai făcuse vreodată radiografie. Își aducea aminte vag că fusese lăsată singură într-o cameră cu pereți izolați și că i se spusese să stea complet nemișcată, cât timp mama ei aștepta afară. Acea să fi fost radiografia? Nu știa sigur. Știa că nu i se luaseră niciodată amprente și nici nu dăduse vreodată o probă ADN.

La început, fusese convinsă că se terminase cu totul. O dăduse în bară; nu mersese conform planului. Renunțase să mai meargă la muncă la spital, sunând ca să le spună că era bolnavă.

Odată cu trecerea zilelor și-a nopților, somnul începuse s-o evite complet. Nicio cantitate de medicamente n-o mai putea ajuta.

În a treia noapte fără somn, în timp ce stătea întinsă în pat, puțin după miezul nopții, auzi un zgomot de *pic, pic, pic* venind de dincolo de ușa dormitorului. Un zgomot de apă care curgea pe mochetă. Completat de o răsuflare greoaie, trasă parcă de un nas înfundat.

Simone sări din pat și propti scaunul de sub masa pentru aranjat și pieptănat sub ușa. Zgomotul continuase: *pic, pic, pic, pic, pic... Inspirație, expirație.*

Își duse mâinile la tâmpilele îndurerate, care-i zvâcneau.

N-a fost real.

Și totuși, zgomotul continua.

Pic, pic. Inspirație, expirație. O tuse flegmonoasă, necontrolată.

— Nu ești real! strigă ea. Stan, pleacă de-aici!

Pic, pic, pic, pic, pic... Inspirație, expirație.

Dădu scaunul la o parte și răsuși clanța, deschizând ușa. Gâtul i se încleștă când văzu că nu Stan aștepta acolo, plin de stropi de apă. Era Stephen Linley.

Încălțat cu teniși și îmbrăcat cu jeanși albi, tricou alb și o jachetă neagră și subțire. În jurul gâtului avea punga de plastic pe jumătate plină cu sânge și mazăge, care picurau pe sub șnurul înfășurat în jurul gâtului, pe haine în jos și pe

mocheta deschisă la culoare.

Pic, pic, pic...

Fruntea îi era îndesată înăuntru, acolo unde Simone îl lovise cu scrumiera, iar chipul îi era aproape de nerecunoscut. Înăuntru, sub plasticul pungii, gura începu să i se miște. Fața distrusă încerca să respire.

— NU! urlă Simone. TU. EȘTI. MORT! La fiecare cu vânt se mai apropia cu un pas de cadavrul oribil, împungându-l cu degetul. Acesta făcu câțiva pași împleticiți înapoi, către capătul de sus al scărilor, fâlfâind din brațe.

— AI MERITAT SĂ MORI! țipă ea.

Apoi ajunseră în capul scărilor. Simone îi dădu un brânci cadavrului și acesta căzu pe spate, rostogolindu-se pe trepte, lovindu-se și ricoșând din ele, apoi aterizând într-o grămadă imobilă la capătul scărilor.

Simone închise ochii și numără până la zece, apoi îi deschise. Cadavrul dispăruse. Totul revenise la normal. Era singură. Tremurând din tot corpul, coborî șirul de scări și verifică livingul și bucătăria. Nu dădu peste nimeni. Se duse la calculator și-l deschise. După ce acesta prinse viață, începu să tasteze.

BUFNITA DE NOAPTE: Ești acolo?

O vreme, nu se întâmplă nimic. Era pe cale să plece ca să-și toarne ceva de băut, când Duke

intră online.

DUKE: Bună, Bufniță de noapte, care-i treaba?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Mi-a fost dor de tine.

DUKE: Și mie.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Mi-e frică. Am început iar să văd lucruri.

DUKE: Ai încercat medicamente noi?

BUFNITA DE NOAPTE: Nu, am încetat să le mai iau.

DUKE: Mi-a fost teamă că ți s-a întâmplat ceva.

BUFNITA DE NOAPTE: Sunt bine.

DUKE: A mers treaba?

BUFNITA DE NOAPTE: Da și nu. Am luat bătaie. Am buzele umflate.

DUKE: Minți. Ți-ai aranjat buzele pentru călătoria pe care o vom face împreună! Cu collagen. Râd de mă prăpădesc.

BUFNITA DE NOAPTE: E doar buza de sus.

DUKE: Bine că te-ai gândit. Deci strângi bani și pentru buza de jos.

Simone chicoti și-și duse mâinile la față. Îi era în continuare sensibilă. Îi fusese dor să stea de vorbă cu Duke. Urmă un bip și văzu iar textul formându-se pe ecran.

DUKE: Deci, Bufniță de noapte. Plecăm?

BUFNITA DE NOAPTE: Unde?

DUKE: În excursie. Doar am vorbit atâta despre ea. Hai să o facem să se întâmple!

DUKE: Dar vrei s-o facem în continuare, nu?

DUKE: Bufniță de noapte?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Sunt aici.

DUKE: Deci?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Mai am încă un nume pe listă.

DUKE: Am așteptat să te ocupi de trei nume de pe listă. E-n regulă să mai aștept după încă unul. Dar vreau să știu când.

BUFNIȚA DE NOAPTE: O zi.

DUKE: O zi!

BUFNIȚA DE NOAPTE: Nu, o săptămână, o lună. Un an... Nu știu! Duke, nu mă zori, m-auzi?

DUKE: Îmi pare rău. Dar vreau să știu...

DUKE: ... dar va fi mai repede de un an?

BUFNITA DE NOAPTE: Da.

DUKE: Pfeu! ***Emoticon care-și șterge sprânceana transpirată* * *

BUFNITA DE NOAPTE: Te anunț cât de curând. Îți promit. Apoi putem pleca și să fim împreună.

DUKE: OK. Te iubesc.

Simone rămase fixând monitorul cu privirea o bucată bună de vreme. În toți acei ani de discuții, Duke îi spusese multe lucruri - cele mai întunecate și mai ascunse secrete - iar ea îi răspunsese la fel. Dar acum fusese pentru prima

dată când îi spusese că o iubește. Lucru care o făcea să se simtă puternică.

Se delogă de la camera de chat și se duse la culcare. Se simțea mult mai bine. Se va întoarce la muncă. Apoi va începe pregătirile pentru numărul patru. Al patrulea și ultimul.

Capitolul 67

— Bun, șefa, și unde trebuie să mergem noi acum, mai exact? întrebă Peterson când se urcă pe scaunul pasagerului.

Era îmbrăcat cu haine obișnuite, cu blugi și tricou, iar în brațe ținea un mic rucsac. Era aproape nouă dimineața și Erika îl luase din fața apartamentului lui, situat într-o clădire elegantă și pătrată de pe o stradă liniștită și umbroasă din Beckenham. Pe un semn plantat pe pajiștea impecabilă din fața clădirii scria că se numește Tavistock House.

— Merită, îl liniști Erika, întinzându-i o hartă împăturită.

Draperia din spatele unei ferestre de la parterul clădirii se dădu la o parte pentru a-i face loc unei blonde frumoase și slăbuțe, din care se vedeau doar chipul și un umăr gol. Tânăra îi făcu lui Peterson cu mâna, dar îi aruncă o privire atentă Erikăi. El îi făcu la rândul său cu mâna și apoi își scoase o pereche de ochelari de soare din rucsac.

— Era prietena ta? întrebă Erika, în timp ce Peterson își ștergea perechea de ochelari Ray Ban cu o bucată pătrată de cârpă gri, apoi și-i așează la ochi.

Fata îi privea în continuare.

El ridică din umeri.

— Hai, șefa. Să mergem, zise el, părând stânjenit.

Mașina se desprinsese de lângă bordură, apoi merseeră cam un minut fără să scoată un cuvânt, sub reflexia desişului de ramuri pline de frunze ce rula pe parbriz.

— Trebuie să o apucăm pe M23, apoi pe A23, zise Erika, dându-și seama că Peterson nu dorea să dezvolte subiectul legat de musafirul din casa lui.

— De ce mi-ai cerut să te însoțesc tocmai astăzi? întrebă el, desfăcând harta și chiorându-se la ea pe deasupra ochelarilor de soare.

— Lui Moss i s-a dat o altă misiune, iar când te-am sunat pe tine, ai zis că ești liber... De ce ai zis da?

— M-ai făcut curios, rânji el.

Îi rânji și ea.

— Și eu am fost repartizat în altă parte, zise el.

— Unde?

— Operațiunea Hemslow.

Erika se întoarse spre el, făcând mașina să se îndepărteze de pe banda de rulare. Peterson se

aplecă și îndreptă volanul.

— Nu te entuziasma. Lucrez doar la centrul de control. Chestii destul de banale, în cea mai mare parte a timpului doar îi supraveghez pe Penny Munro și pe Peter.

— Și?

— Sunt bine... Copilul pleacă la școală, vine acasă, se duce la înot o dată pe săptămână, îi place să dea de mâncare rațelor... Peterson își dezumflă obrajii. Sunt foarte aproape să-l prindă pe Gary Wilmslow. Acum ne concentrăm atenția asupra unui imobil din Crystal Palace. Nu mai avem decât să-l facem pe Wilmslow să intre în acel imobil. Foarte simplu, dar, totodată, extrem de complicat. A izbutit să aranjeze să aibă cel puțin trei persoane între el și producerea de materiale video, obținerea copiilor... Problema este cât de mult putem noi aștepta afară înainte de a intra și a-i prinde.

— *Trebuie* să puneți mâna pe Wilmslow, zise Erika.

— Nimeni pe lume nu-și dorește asta mai mult ca mine... Șefa, știi bine că n-ar fi trebuit să-ți dezvălui nimic.

— Știu. Mersi.

— Știai că Sparks e foarte aproape de a-l acuza pe Isaac de uciderile lui Gregory Munro și Jack Hart, pe lângă cea a lui Stephen Linley?

— Căcat.

— De ce nu le-ai zis nimic despre asta? Și ce

vom face astăzi? întrebă Peterson.

— Pentru că trebuie să verific asta. Evident, ei deja s-au hotărât. E mai ușor să-l acuze pe Isaac... Totul se termină cu bine, caz rezolvat.

— Nu crezi că el a făcut-o?

Erika îi aruncă o privire lui Peterson.

— Nu, nu cred. Dar trebuie să verific eu însămi. Șansele sunt mici, însă dacă reușesc, aş putea ajunge la locul unde a început totul și s-ar putea să fie prea târziu până să intervină ceilalți. E OK pentru tine să faci asta?

El ridică din umeri și rânji.

— Doar mi-ai zis la telefon, șefa. Petrecem o zi la malul mării.

— Mersi.

Erika se gândi la cum se schimbase situația. Era lăsată acum pe dinafară. Începu să-l pună la curent pe Peterson cu ce descoperise până în acest moment și cum ar fi vrut să procedeze în continuare.

Nouăzeci de minute mai târziu, ieșiră de pe șoseaua cu două benzi pe sens și se apropiară de Worthing folosind un sistem complex și greoi de șosele cu o singură bandă. Însă orașul în care intrară se dovedi unul pitoresc. Era un oraș de coastă vechi, care la apogeul sezonului estival părea mai degrabă măreț decât muribund. Erika urmă șoseaua de-a lungul falezei. Plaja era aglomerată de oameni ieșiți să se bronzeze, care stăteau așezați pe sezlonguri de modă veche. Plaja

era mărginită de case terasate, de apartamente și de un șir de magazine asemănătoare ca înfățișare. Parcă mașina pe faleză și ieșiră să se plimbe prin mulțimea de oameni care umblau de colo-colo, mâncând înghețată și bucurându-se de soare.

— Cum vom aborda situația? întrebă Peterson, apropiindu-se de Erika, după ce ea se opri în fața parcometrului lipit de bordură.

— N-avem jurisdicție aici, dar el n-are de unde să știe asta, zise Erika, introducând monede în aparat. Sper ca elementul surpriză să funcționeze în favoarea noastră.

Luă biletul din aparat și încuie mașina. Adresa pe care o căutau se afla ceva mai departe de malul mării, acolo unde magazinele de suveniruri și ceainăriile începeau să se rărească. Casele terasate de acolo păreau a fi într-o stare mult mai precară și fuseseră transformate în apartamente și camere de închiriat.

— Aici este, spuse Erika atunci când ajunseră în fața unei case masive cu cinci niveluri, care avea în față o curte betonată mică, în care se aflau cinci tomberoane pe roțile cu numerele apartamentelor vopsite cu alb pe capace. Toate ferestrele erau deschise și de la primul etaj răsună o muzică asurzitoare.

— Îmi miroase a iarbă, zise Peterson, oprindu-se să adulmece aerul.

— N-am venit aici pentru iarbă, îl avertiză Erika. Adu-ți aminte de asta.

Suiră treptele și Erika apăsă butonul pentru apartamentul de la parter. Așteptară cât muzica mai scăzu în intensitate, apoi auziră cum începe să cânte „Smells like teen spirit” a trupei Nirvāna.

Lumina strălucea puternic în fereastra de la parter, care dădea către tomberoane și era pe jumătate ascunsă de haine întinse la uscat. Erika apăsă iar butonul soneriei și văzu prin geamul fumuriu cum o siluetă masivă și întunecată se mișcă în umbră. Ușa se deschise doi centimetri, apoi rămase așa. Câteva clipe mai târziu se auzi un hureit și ușa fu trasă ușurel într-o parte, deschizându-se larg.

Silueta masivă pe care o văzuse Erika era un enorm scaun cu roțile motorizat, cu roți masive și tuburi de oxigen montate la spate. Un mecanism de concertină zumzăi și ridică nițel șaua scaunului, pe care stătea așezat un om firav. Avea trăsături micuțe și șterse, ochelari cu lentile groase și un smoc de păr cenușiu agățat de capul chel. În nas îi intra un furtun prins de tubul de oxigen. Avea un trup compact – se vedea că suferă de nanism –, iar picioarele emaciate, chiar mai firave decât trupul, contrastau cu acesta prin dimensiuni, abia atingând scaunul cu roțile. Dădu drumul sforii, puse mâna pe telecomanda de lângă scaun și înaintă spre ei, blocând pragul cu totul.

— Ești Keith Hardy? întrebă Erika.

— Da, zise el, privirea alunecându-i când la ea, când la el și vorbind pe un ton pițigăiat.

Erika și Peterson își scoaseră la iveală legitimațiile.

— Eu sunt inspector-șef Poster și el este colegul meu, inspectorul Peterson. Putem sta nițel de vorbă?

— Despre ce?

Erika îi aruncă o privire lui Peterson.

— Am prefera să discutăm înăuntru.

— Ei, să știți că n-o să intrați.

— Nu vă vom reține mult, domnule Hardy, încercă Erika să-l liniștească.

— N-o să mă rețineți deloc.

— Domnule Hardy... începu Peterson.

— Aveți mandat?

— Nu.

— Atunci duceți-vă și faceți rost de unul, zise bărbatul, întinse mâna după sfoara prinsă de încuietoarea de dinăuntru. Erika se aplecă și i-o smulse din mână.

— Domnule Hardy, anchetăm o crimă triplă. Ucigașul a folosit pungi pentru sinucideri... V-am accesat conturile bancare și am aflat că ați cumpărat cinci astfel de pungi, dar totuși sunteți încă în viață. Nu vrem decât să lămurim orice neînțelegere.

Keith își încreți nasul și-și împinse ochelarii în sus, apoi dădu înapoi căruciorul și-i lăsă să intre.

Capitolul 68

Podeaua locuinței lui Keith Hardy era acoperită în întregime cu o mochetă cu modele învechite de hexagoane verzi ca lămâia, galbene și roșii. Erika și Peterson îl urmară pe hol pe bărbatul cel mărunțel, al cărui vârful al capului chel abia era vizibil deasupra spătarului înalt al scaunului huruitor. Prima ușă pe stânga dădea în dormitorul lui; pe peretele din fund, situat vizavi de o enormă fereastră panoramică, Erika zări un imens pat hidraulic de spital, pe roți. Lângă pat se afla un dulap vechi de lemn lucios, cu trei uși acoperite cu oglinzi. Pe dulap se zărea o mulțime extrem de variată de medicamente: tuburi înalte și groase cu creme medicinale, rețete și un pachet de vată. De galeria pentru draperii atârnavă haine, iar fereastră panoramică dădea înspre faleza de la malul mării, lăsând să se vadă oamenii care se plimbau încolo și înapoi și pescărușii ce cârâiau fără încetare. Din tavan atârna o plafonieră cu bec foarte puternic, ajutată și de două veioze mici așezate una pe dulap, una pe noptieră.

Trecură apoi prin dreptul unei încăperi mici, ticsită cu tot felul de gunoaie, inclusiv un străvechi scaun cu roțile manual, teancuri de cărți și un alt scaun cu roțile electric căruia-i lipsea speteaza și care avea firele și mecanismul interior scoase afară. O ușă de pe partea dreaptă a holului ducea către o baie încăpătoare, echipată special pentru bărbat.

Keith ajunsese la o ușă cu geam fumuriu din

capătul holului și-și manevră scaunul ca să-i treacă pragul, iar ei îl urmară în camera care servea și ca bucătărie, și ca sufragerie, ale cărei ferestre dădeau într-o curte micuță, care se termina în zidul unei clădiri înalte din cărămidă. Bucătăria era învechită și murdară, cu blaturi de gătit joase, adaptate special pentru cel care locuia acolo. În bucătărie fură întâmpinați de un miros de canalizare, amestecat cu miros de mâncare prăjită.

În cealaltă jumătate de cameră, trei pereți erau umpluți de polițe din podea până-n tavan pline cu sute de cărți, casete video și DVD-uri. Lipită de un șemineu nefuncțional se afla o sobă pe gaz, iar deasupra acestuia se înălțau alte polițe, pline și ele cu cărți, hârtii și o incredibilă varietate de veioze de toate soiurile, niciuna la fel – toate aprinse, astfel încât întregul spațiu, totuși destul de înghesuit, era luminat orbitor. Într-un ungher ferit se afla un calculator așezat pe un vechi suport de metal. Pe ecranul acestuia săreau de colo-colo bile colorate.

— Nu primesc prea mulți musafiri, se scuză Keith, arătându-le un fotoliu micuț așezat lângă sobița pe gaz, plin cu teancuri de reviste și ziare. În firida de lângă frigider găsiți niște scaune pliante, adăugă el.

Peterson se îndreaptă într-acolo și le scoase afară.

Keith se apropie de calculatorul din colț și,

folosindu-se de joystick, își roti scaunul pentru a sta cu fața la ei. Își ridică ochelarii mai sus pe nas și se chiorî la ei din spatele lentilelor murdare, rotindu-și ochii mari în toate părțile. Erika își închipui că dacă o muscă ar trece chiar acum prin fața lui, bărbatul și-ar putea întinde limba pentru a o prinde.

— Nu mă puteți aresta, bolborosi Keith. N-am ieșit niciodată din casă... N-am făcut nimic.

Erika scoase niște hârtii din poșetă și le desfăcu, netezindu-le paginile.

— Am aici detaliile contului tău bancar de la Santander. Îmi poți confirma că acesta e numărul tău de cont și acesta e cel al sucursalei băncii la care-l ai?

Îi întinse hârtia, iar Keith aruncă iute o privire la ea și i-o înapoie.

— Da.

— Aceasta ne arată că în ultimele trei luni ai comandat cinci obiecte de pe un website denumit Allantoin. co.uk. Cinci pungi și echipamentele lor însoțitoare. Am evidențiat cu altă culoare tranzacțiile de pe extrasul tău de cont...

Erika se aplecă pentru a-i da hârtia lui Keith.

— Nu-i nevoie să mă uit la ele, zise el.

— Deci recunoști că acesta este extrasul tău de cont și că aceste tranzacții sunt corecte?

— Da, se arată el de acord, mușcându-și buza.

— Ai mai comandat și o cheie falsă. Și această tranzacție este subliniată pe extrasul tău de cont...

— Am luat-o de pe ebay, și nu-i ilegal, zise Keith, lăsându-se pe spate și încrucișându-și la piept brațele scurte.

— Nu, nu este, zise Erika. Dar noi avem o mare problemă aici. Am trei crime de rezolvat, comise în și împrejurul Londrei de cineva care a folosit a) o pungă pentru sinucideri pentru a-și sufoca victimele și b) o cheie falsă pentru a putea pătrunde într-una dintre proprietăți.

Erika vârî mâna în poșetă și scoase la iveală o poză făcută la locul crimei lui Stephen Linley. O ridică pentru a i-o arăta lui Keith, făcându-l să tresară.

— După cum vezi, în acest caz, punga pentru sinucideri s-a spart... Intrusul a folosit o cheie falsă pentru a intra în casă.

Erika lăsă poza deoparte și scoase din geantă poze cu Gregory Munro și Jack Hart zăcând morți, cu pungile trase pe cap.

— În aceste cazuri, pungile au rămas intacte, dar tot și-au făcut treaba...

Keith înghiți în sec și-și feri privirea de la poze.

— Nu pot fi eu singura persoană care a cumpărat aceste lucruri, zise el.

— Am obținut o listă cu cei care au cumpărat pungi pentru sinucideri în ultimele trei luni. Mulți dintre ei le-au cumpărat cu scopul de a-și curma propriile vieți și, în mod tragic, nu mai sunt aici ca să discute cu noi. Tu ești unul dintre puținii

oameni care au cumpărat mai multe pungi și încă mai ești printre noi, ca să ne spui povestea ta.

— Am avut tendințe sinucigașe, începu Keith.

— Îmi pare rău să aud asta. Ai încercat să te sinucizi?

— Da.

— Ai aici cele cinci pungi? Dacă ni le poți arăta, atunci te putem șterge de pe listă.

— Le-am aruncat.

— De ce? se băgă și Peterson.

— Habar n-am.

— Și cheia falsă?

Keith își șterse fruntea asudată.

— Am cumpărat-o în caz că rămân blocat pe dinafară.

— Nu ne-ai spus tu că nu ieși niciodată din casă? continuă Peterson.

— Am o îngrijitoare care vine la mine de trei ori pe săptămână. Am cumpărat-o pentru ea.

— De ce nu i-ai făcut o cheie normală? contracă Peterson. Sau să-i faci o copie după cheia ta? De ce să te chinui să comanzi o cheie universală de pe internet?

Keith înghiți în sec și-și linse broboanele de transpirație de pe buza de sus. Ochii lui, măriți de lentilele ochelarilor, se plimbau de la unul la altul.

— În ce direcție se îndreaptă țara asta? N-am făcut nimic ilegal, zise el, recăpătându-și dintr-odată controlul. N-am ieșit niciodată din casă, iar voi nu puteți dovedi nimic. Acum încercați să mă

intimidați și vă comportați nepotrivit și aș vrea să plecați amândoi, înainte de-a pune mâna pe telefon și-a vă suna superiorii.

Erika se uită la Peterson și se ridicară amândoi în picioare.

— Foarte bine, zise ea, adunând fotografiile și extrasele bancare și îndesându-le înapoi în geantă.

Peterson strânse cele două scaune și le înghesui înapoi lângă frigider. Keith porni căruciorul și începu să se apropie de ei. În timp ce huruia către ei, fură împinși de la spate afară din cameră, trecând de ușa cu geam fumuriu și întorcându-se pe hol.

— Pot face o plângere. Am să spun că m-ați hărțuit! zise Keith.

— După cum vezi, acum plecăm, îl liniști Erika.

Se opri în dreptul imensei băi pentru persoane cu dizabilități și împinse ușa, deschizând-o și pășind înăuntru. Peterson o urmă.

— Acum, ce mai e? întrebă Keith, oprindu-se la ușă.

Înăuntru se aflau o cadă albă și masivă, dotată cu o platformă automată pentru ridicare, o chiuvetă joasă și o oglindă, plus un veceu pentru persoane cu dizabilități cu o imensă bară de metal pentru sprijin prinsă într-o parte, fixată cu o balama în perete, care permitea să fie trasă în sus, eliberând spațiul.

— Cine răspunde dacă tragi semnalul de

alarmă? îl chestonează Erika, atingând un fir roșu ce atârna din plafon, în dreptul veceului.

— Poliția și serviciile sociale. Are legătură directă cu centrul de control, o lămură Keith.

Erika ieși din baie și privi camera plină cu gunoaie de vizavi.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Camera mea de depozitare, o informă Keith.

— Al doilea dormitor, vrei să zici?

— E o cameră de depozitare, zise Keith, strângând din dinți.

— Nu, e un al doilea dormitor, Keith, îl contrazise Erika.

— E o cameră de depozitare, insistă Keith.

— Nu, eu categoric aș numi-o un al doilea dormitor, susținu și Peterson, ieșind din baie, pentru a se alătura discuției.

Acum Keith strângea cu putere brațele scaunului, părând agitat.

— Ai putea așeza un pat destul de încăpător înăuntru... deci e clar un al doilea dormitor, zise Erika.

— Aha, al doilea dormitor, îi ținu Peterson ăronul.

— NU e un dormitor! Nu știți nimic! țipă Keith.

— O, ba știm destule! zise Erika, apropiindu-se de Keith. Doar n-am venit atâta drum ca să ne dai tu pe ușă afară! Știm că guvernul ți-a tăiat ajutoarele de handicapat pentru că deții un al

doilea dormitor... Mai știm și că n-ai reușit să-l închiriezi și că nu-ți mai permiți mult timp să locuiești aici. Când te vor evacua, și o vor face, unde-ai să te duci? Presupun că singurul loc pe care ți-l vei permite cu handicapul tău va fi unul dintre blocuri, la mulți kilometri depărtare de magazine, bănci și doctori. Vei da de lifturi mirosind a pișat și de alei pline de traficanți de droguri.

— Iar viața într-o asemenea locuință este dură pentru oricine, darămite pentru unul ca tine, zise Peterson.

— Sau ai putea merge la închisoare pentru obstrucționarea justiției, căci ai ajutat un criminal. Mă îndoiesc că-ți va fi ușor și într-un caz, și-n celălalt, zise Erika. Lăsa remarca să-și atingă ținta, apoi continuă: Firește, dacă ne vei ajuta în anchetă, în loc să ne minți, atunci, să zicem, poate că te-am putea ajuta.

— În regulă! strigă Keith. În regulă!

Acum era în lacrimi și se trăgea înnebunit de ultimele suvițe de păr rămase.

— În regulă, ce? se arată curioasă Erika.

— O să vă spun. O să vă spun ce știu... Cred c-am vorbit cu ea pe internet. Cu criminala...

— Cum se numește? întrebă Erika.

— Nu știu... Nu-i cunosc numele adevărat, și nici ea nu-l știe pe al meu. Pe mine mă știe drept Duke.

Capitolul 69

— Am cunoscut-o pe Bufnița de noapte pe internet, acum câțiva ani, începu Keith, după ce se întorseseră în camera cea înghesuită, dar puternic luminată.

— „Bufnița de noapte”? întrebă Erika.

— Da, asta-i porecla ei; numele pe care-l folosește în camerele de chat. Eu nu dorm foarte mult, așa că intru ca să discut cu cei care gândesc la fel ca mine.

Îl văzu pe Peterson cum îi aruncă o privire Erikăi.

— Nu gândesc la fel ca Bufnița de noapte... Vreau să spun că se comportă diferit când e cu mine. Suntem legați la un nivel mult mai profund. Ne putem spune orice unul altuia.

— Ți-a dezvăluit vreodată numele ei adevărat? întrebă Erika.

— Nu, n-o știu decât ca Bufnița de noapte... Dar asta nu înseamnă că nu suntem apropiați. O iubesc.

Erika își dădu seama că aveau de-a face cu ceva mult mai întunecat decât își închipuiseră. Keith era implicat cu adevărat.

— Despre ce anume, mai exact, discutați? întrebă Peterson.

— Despre orice. Am început cu discuții formale și am continuat așa luni întregi, despre ce ne place la TV, mâncărurile preferate... Apoi, într-

o noapte, când camera de chat era extrem de aglomerată, iar alții continuau să se bage peste noi, am invitat-o într-o cameră de chat privată, una pe care alți oameni din camera de chat n-o puteau vedea. Iar lucrurile au început să devină... grele.

— Ce vrei să spui prin „grele”? Sex virtual? întrebă Peterson.

— Nu spune „sex virtual” - era mai mult decât, zise Keith, foindu-se jenat.

— Înțeleg, îl liniști Erika. S-a mai întâmplat și altceva în noaptea aceea?

— A început să-mi povestească despre soțul ei și despre cum o viola.

— O viola? Unde?

— Acasă, în pat, noaptea... Se trezea pur și simplu și o silea. Ea mi-a zis că mulți nu l-ar considera viol, dar asta este, de fapt, nu?

— Da, asta este, zise Erika.

Keith lăsă răspunsul să plutească nițel în aer.

— Eu doar am ascultat - bine, am citit - ce scria ea pe ecran. A dezvăluit tot. El se purta brutal cu ea și-o abuza, iar ea se simțea prinsă în capcană. Mai rău era că ea nu putea dormi. E insomniacă. La fel ca mine.

— Când s-au întâmplat astea? întrebă Erika.

— Cu patru ani în urmă.

— Ai tot vorbit cu ea timp de patru ani? îl chestionă Peterson.

— Există momente când ea dispare cu totul, și

am și eu astfel de momente, dar în cele mai multe nopți, intrăm și vorbim. Vom fi împreună. Ea vrea să fugă cu mine...

Keith își pleacă privirea o secundă, realizând ce spunea. În fine, asta ne era planul.

— Ce anume i-ai povestit despre tine? întrebă Erika. Keith deschise și închise gura de câteva ori, nesigur de cum anume s-o formuleze.

— Ea crede că am propria mea afacere, un magazin de binefacere, pentru a avea o apă de băut mai curată. Ea crede că și eu am o căsnicie nefericită. Că soția mea nu mă înțelege așa cum mă înțelege ea.

— Și să-nțeleg că nu ești însurat? Divorțat? întrebă Peterson, evaluând din priviri micul spațiu de locuit.

— Niciuna, nici alta, îl lămuri Keith.

— Cum te-ai descris pe tine însuși, fizic vorbind? întrebă Peterson, obținând o căutătură aspră din partea Erikăi; ea nu voia să-l facă pe Keith să se închidă în sine.

Urmă o altă pauză stingheritoare.

— E-n regulă. Deci nu ești în întregime sincer cu ea. Și ce s-a petrecut mai departe? întrebă ea.

— Mi-a spus că avea fantezii în care-și ucidea soțul... în același timp, eu treceam printr-o perioadă extrem de întunecată din viața mea și căutam o modalitate de a-mi curma zilele. Vedeți voi, dată fiind condiția mea, nu mă aștept să o mai duc mulți ani de-acum încolo... De multe ori am

dureri mari, neîntrerupte... Am intrat pe un forum unde se explica cum ai putea cumpăra una dintre acele pungi pentru sinucideri, pe care, în combinație cu un tub cu gaz, ai putea-o folosi pentru a te sinucide. Fără dureri, doar aluneci în neant.

Erika și Peterson schimbară iar o privire.

— Și i-ai oferit detalii despre această pungă și cum să-și omoare soțul?

Keith încuviință din cap.

— Și ți-a cerut să-i cumperi tu o astfel de pungă?

— Nu. În acel moment, deja aveam una. I-am trimis-o prin poștă.

— Prin poștă?

— Da, bine, mi-am rugat îngrijitoarea să i-o trimită prin poștă, la adresa unei căsuțe poștale din Uxbridge, în West London. Mi-a zis că a închiriat ea căsuța poștală, așa încât să nu afle soțul ei despre ea. El n-a aflat, dar înainte ca ea să se ocupe de el, a murit.

— Cum? întrebă Erika.

— A suferit un atac de cord. Am crezut că ea se va bucura, dar s-a simțit ca și cum ar fi fost lipsită de ocazia de-a o face ea însăși. Apoi a început să devină obsedată și furioasă, și să-și evalueze viața. Părea confuză. A început să vorbească despre toți bărbații pe care și-ar fi dorit să-i poată omorî. Unul dintre ei era doctorul său; se dusese la el pentru că soțul ei începuse s-o

abuzeze în alte moduri. A ținut-o cu forța și a turnat apă fiartă peste ea.

— Iisuse! Asta s-a întâmplat într-unul dintre romanele lui Stephen Linley, îl lămuri Erika pe Peterson.

— De asta a fost el a treia ei victimă, zise Keith. Ea îl ura pe Stephen Linley. Soțul său era obsedat de cărțile lui și ajunsese să pună în scenă o mulțime de scenarii din ele.

— Și nu crezi că ar fi trebuit să vorbești cu cineva, să anunți poliția?

— Trebuie să înțelegeți ceva... Eu concentrez acum ani și ani, ore peste ore de convorbiri pe chat cu ea.

— Keith, serios!

— O iubesc! Țipă el. Voi nu înțelegeți! Noi... noi voiam să plecăm undeva împreună. Ea avea să mă scoată de... de... AICI!

Keith cedă, înfigându-și bărbia în piept, și începu să plângă amarnic. Erika veni la el și-și puse un braț în jurul umerilor lui.

— Keith, îmi pare foarte rău. Încă mai vorbești cu ea?

El ridică iar capul, încă suspinând, și încuviință. Lentilele murdare ale ochelarilor erau ude de lacrimi.

— Și mai ce? Voați să vă mutați împreună?

Peterson scoase un pachetel de șervețele și i-l întinse lui Keith.

— Mersi, zise Keith, printre suspine. Aveam de

gând să luăm un tren spre Franța. Eurostarul are rampe pentru persoanele cu handicap. Am verificat. Apoi urma să luăm alte trenuri, deplasându-ne de colo-colo, stând în castele franțuzești, din ce în ce mai spre sud, către Spania, pentru a ne stabili la malul mării.

Erika observă că deasupra computerului erau prinse cu bolduri niște fotografii făcute în Barcelona și într-un oraș spaniol de la malul mării.

— Și când aveți de gând să plecați? întrebă Peterson.

Keith ridică din umeri.

— Când termina ea.

— Ce să termine? interveni Erika.

— Să termine... Toate numele de pe lista ei.

— Câte nume are pe listă?

— Zicea că patru.

— Și ți-a oferit vreun indiciu asupra numelui celui care va fi a patra victimă? continuă Erika.

— Nu, tot ce știu e că atunci când va termina, vom fi împreună.

Keith își mușcă buza și o privi iar pe Erika, apoi pe Peterson. Începu iar să plângă.

— E-adevărat. Ea mă iubește. Poate că nu știe ce sunt, dar avem cu adevărat o relație!

Trase de câteva ori aer adânc în piept și-și scoase ochelarii, începând să și-i curețe cu marginea tricoului.

— Keith, sper că știi că acum că ai vorbit cu noi, există niște implicații? Femeia asta este

căutată pentru trei crime.

Keith își puse ochelarii la loc, părând înfrânt de tot.

Erika își îndulci tonul.

— Și ești sigur că nu ți-a dezvăluit niciodată numele ei adevărat, sau locul în care are casa - vreun indiciu despre cine este?

Keith scutură din cap.

— A zis odată Londra. Și am verificat, căsuța poștală e anonimă.

— Ai încercat vreodată să dai de ea folosindu-te de adresa ei IP? întrebă Peterson.

— Am încercat, dar nu i-am putut-o găsi. Pesemne că folosește Tor. Eu îl folosesc.

— Ce este Tor?

— Un program de criptare, astfel încât nimeni să nu poată afla ce faci pe internet.

Erika își duse mâna la tâmplă.

— Deci vrei să spui că ne va fi imposibil să-i aflăm locația atunci când intră pe camera de chat?

— Dap, încuviință Keith. Imposibil.

Capitolul 70

Erika și Peterson ieșiră câteva momente din apartamentul lui Keith și se îndepărtară nițel pe strada care ducea spre faleză. Valuri mici se rostogoleau pe țărmul acoperit cu pietriș și dinspre plajă se auzea zgomot de conversații și râsete.

— Știu că-i greșit, dar îmi pare rău pentru el, zise Peterson.

— Îmi pare rău că viața lui a ajuns într-un asemenea hal. Dar o protejează pe această femeie, Bufnița de noapte, oricine ar fi ea, zise Erika.

— N-ar trebui să-l lăsăm singur mult timp, spuse Peterson, aruncând o privire înapoi spre apartament. Cine știe ce e în stare să facă.

— Nu are cum să se îndepărteze prea repede, îl contrazise Erika. Ce crezi c-ar trebui să facem?

— Ce-ar *trebui* să facem noi este să transmitem această informație ofițerului superior responsabil de caz, care este Sparks, spuse Peterson.

— Dar Sparks este convins că Isaac Strong e cel care l-a omorât pe Stephen, și este sigur că-l poate lega pe Isaac și de celelalte două crime, zise Erika. Dacă le spun lui Sparks sau lui Marsh despre povestea asta, ei m-ar putea sili să le-o încredințez lor sau să n-o urmăresc deloc, iar asta ar însemna că dacă aş urmări-o mai departe, ar trebui să ignor un ordin direct.

— Deci acum suntem... începu Peterson.

— Acum suntem doar în vizită la cineva în Worthing, îl completă Erika.

— La prietenul nostru Keith... concluzionează Peterson. Erika își îndreaptă atenția către Pavilion Theatre, care se înălța precum o gigantică grămadă de jeleu cu muchii rotunde și al cărui contrafort se întindea către marea din spatele lui.

Un stol numeros de pescăruși se strânsese la un capăt al acestuia, cu capetele vârâte sub pene.

— Ce-ar fi dacă am aranja o întâlnire între Keith și „Bufnița de noapte”? zise Erika.

— Unde anume? Și cum să-l ducem pe el acolo? Și dacă ea-l va vedea, nu s-ar răsuci pe călcâie și...

— Nu, Peterson. Nu Keith va sta să o aștepte. Ci noi. Împreună cu jumătate din Poliția Metropolitană.

Capitolul 71

Mai târziu, Erika izbuti să obțină o favoare din partea lui Lee Graham, un fost coleg din Poliția Metropolitană, care acum făcea parte din poliția comitatului Sussex. Acesta veni în Worthing, ca să arunce o privire în calculatorul lui Keith. Tipul era un genial analist IT pentru poliție, în ciuda tinereții sale și a entuziasmului un pic prea debordant.

Câteva ore mai târziu, Lee, Erika, Peterson și Keith stăteau cu toții înghesuiți în mica sufragerie a lui Keith.

— Bun, deci acum aveți calculatorul lui... începu Lee.

— Mă numesc Keith, zise Keith, privindu-l suspicios pe Lee.

— Da, acum aveți calculatorul lui Keith, care este legat în rețea cu acestea două, zise Lee,

dându-i Erikăi două laptopuri. Veți putea vedea ce se întâmplă în timp real și-n plus, veți putea interveni și scrie în același timp. Oricine ar sta de vorbă cu Keith pe internet nu va ști absolut nimic.

— Mulțumesc, zise Erika.

— De asemenea, voi putea ține un jurnal de activități și voi putea monitoriza camera de chat de la distanță, din biroul meu. Aș putea avea un avantaj în urmărirea locului de unde scrie această Bufniță de noapte, dar dacă folosește rețeaua Tor, în principiu îmi va fi imposibil să dau de ea.

— Deci, mai precis, cum anume funcționează rețeaua asta Tor? Întrebă Peterson.

— Să spunem că tu folosești internetul în mod normal, de exemplu, ca să-mi trimiți un email. Acesta pleacă de la computerul tău prin intermediul unui server și ajunge la computerul meu. Amândoi am putea afla cu ușurință unde se află cealaltă persoană cu ajutorul adresei lui IP. O adresă IP este un șir unic de numere separate de puncte care identifică fiecare computer cu ajutorul Internet Protocolului pentru a comunica prin intermediul unei rețele. Dacă ți-ai instalat Tor pe calculator, acesta va direcționa traficul de pe internet printr-o rețea gratuită și liberă de calculatoare voluntare, răspândite în toată lumea. Există peste șapte mii de astfel de calculatoare folosite pe post de relee care ascund locația userului și activitatea lui față de cei care efectuează supravegheri de rețele și analize de

trafic.

— O numesc onion²⁵ computing, deoarece există extrem de multe straturi în aceste rele, explică Keith.

— Corect. Folosirea lui Tor face mult mai dificilă identificarea activității celui care navighează pe internet. Asta include intrarea pe website-uri, postările online, mesageria instanță și alte forme de comunicare, concluzionează Lee.

— Și oricine poate descărca acest program, Tor? întrebă Erika.

— Dap. Program online gratuit, zise Lee. Care s-a transformat într-un adevărat coșmar pentru noi.

— Dacă nu puteți da de urma Bufniței de noapte, atunci de ce vreți să mă spionați în timp ce vorbesc cu ea? întrebă Keith.

Erika și Peterson schimbă o privire.

— Vrem să stabilești o întâlnire cu ea, îl lămuri Erika.

— Nu mă pot întâlni cu ea. Nu sunt pregătit. Vreau să am timp să mă pregătesc!

— Nu ai să te întâlnești de fapt cu ea, îl liniștește Erika.

— Nu, nu, nu pot... îmi pare rău. Nu.

— Ba da, i-o tăie Peterson, cu un aer că încheiase discuția.

²⁵ Ceapă, în limba engleză. TOR înseamnă The Onion Router; foițele de ceapă (onion) simbolizează straturi peste straturi care transformă utilizatorul într-o persoană anonimă, imposibil de detectat. (N.t.)

— La gara Waterloo din Londra, preciză Erika.

— Cum să mă gândesc dintr-odată la o cale de a mă întâlni cu ea? țipă Keith, începând să se panicheze.

— O să găsești tu una, făcu Peterson.

— Am observat că ai salvat toate convorbirile tale cu această Bufniță de noapte, interveni Lee. Le-am copiat pe laptopurile voastre, le zise el Erikăi și lui Peterson.

— Dar... erau conversații personale! se plânse Keith.

— Avem o înțelegere. Ai uitat? spuse Erika.

Keith încuviință, neliniștit.

După ce aranjară totul, Erika și Peterson ieșiră din casă pentru a-și lua la revedere de la Lee. Afară era liniște și cald, iar din depărtare, de pe plajă, puteau auzi icnelile pițigăiate ale unei piese de teatru cu Punch și Judy.

— Am făcut și o copie a hard-diskului său. Am să verific dacă a stocat ceva necurat care ne-ar putea interesa și pe noi, zise Lee, mergând spre mașina sa, parcată lângă bordură. Îi deschise portbagajul și-și așeză geanta înăuntru. Uneori îmi doresc ca internetul să nu se fi inventat. Prea mulți oameni cu prea mult timp la dispoziție gata să-și pună în aplicare fanteziile bolnave.

— Se pare că ori de câte ori ne întâlnim îți dau să te uiți la ceva murdar, zise Erika. Mersi de ajutor!

— Poate că data viitoare ne vom vedea în

afara serviciului, zise el rânjind.

Peterson îi privi pe amândoi, în timp ce Erika se înroșise toată la față și nu-și mai găsea cuvintele.

— Încă o dată, mersi! zise ea, într-un final.

— Nicio problemă. Sper să te-ajute s-o prinzi pe turbata aia. Rămâne să discutăm online când îți deschizi calculatorul, spuse el, apoi se sui în mașină.

— Nu știam că-l cunoști așa bine, începu Peterson, în timp ce priveau cum mașina lui Lee se îndepărta pe faleză.

— Ce treabă ai tu? întrebă Erika.

— Niciuna, ridică el din umeri.

— Bun, atunci hai să ne întoarcem înăuntru. Mi-e teamă ca nu cumva Keith să ne lase baltă.

Capitolul 72

Simone tremura de nerăbdare în timp ce se îndrepta spre serviciu. Luase autobuzul de la King's Cross și acum mergea pe străduțele lateralnice din spatele gării, în direcția Spitalului Queen Anne. Îi plăcea să muncească noaptea, știind că ea mergea la muncă, în timp ce majoritatea celorlalți se întorceau acasă. Era precum un somon, înotând împotriva curentului. Când lucra noaptea, nu trebuia să se streseze că nu poate dormi, că este singură în casă și vulnerabilă.

Nu trebuia să se teamă că vede diverse lucruri.

Era o seară caldă și plăcută și-n timp ce sta la semafor ca să treacă strada se trezi că abia aștepta să o revadă pe Mary. Bătrâna era o luptătoare, și încă mai avea să o găsească acolo, Simone era sigură de asta. Cumpăraseră daruri pentru Mary: o ramă pentru fotografia cu George și o nouă perie de păr. Era sigură că părul lui Mary avea să fie încâlcit.

Un iz neplăcut și călduț de urină și scutece folosite îi lovi nasul lui Simone în timp ce traversa lungul hol către salonul lui Mary. Câteva asistente o salutară dând din cap, iar ea le salută la rândul său, schimbând și câteva amabilități. Multe asistente rămaseră surprinse să-i vadă un rânjet mare pe fața de obicei atât de încruntată.

Când Simone ajunse în dreptul camerei lui Mary, deschise ușa fără să mai bată și rămase șocată să dea peste o bătrână elegant îmbrăcată stând pe scaunul *ei*, lângă patul lui Mary. Părul femeii era scurt și argintiu, tuns în stil bob. Purta pantaloni largi și albi, călcați impecabil, pantofi de piele neagră cu talpă înaltă și o bluză de mătase cu motive florale. Patul era gol și Mary stătea într-un scaun cu roțile lângă femeie, fiind îmbrăcată cu o pereche de pantaloni eleganți de culoarea cărbunelui și cu un taior cu model în formă de V întors. Avea părul pieptănat pe spate și prins cu o fundă roșie, iar femeia se apleca acum în jos

pentru a o ajuta pe Mary să se încalțe cu o pereche de pantofi nouă.

— Cine ești? întrebă Simone, privind când la una, când la cealaltă.

Femeia îi vârî lui Mary în picior și cel de-al doilea pantof și se ridică în picioare. Era foarte înaltă.

— Bună, doamna asistentă, zise femeia cu un accent american tărăgănat.

— Ce se întâmplă? întrebă Simone cu asprime. Doctorul știe că ești aici?

— Da, scumpo. Sunt Dorothy Van Last, sora lui Simone. Am venit ca să o iau acasă.

— Sora? Nu știam că Mary are o soră? Ești americană!

— M-am născut aici, scumpo, dar am părăsit Anglia cu mult timp în urmă, zise Dorothy privind de jur-împrejurul salonului murdar. Se pare că lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

— Dar, Mary, zise Simone, locul tău e aici, cu... cu noi...

Mary își dresă glasul.

— Dragă, tu cine ești? întrebă ea, cercetând chipul lui Simone.

Avea un glas tremurător și foarte slab.

— Sunt asistenta Simone. Am avut grijă de tine.

— Chiar așa? Sora mea a auzit de la vecina mea că sunt aici. A trebuit să zboare aici tocmai de la Boston. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ar fi

venit, termină Mary cu un glas abia auzit.

— Dar tu ești... Aveam de gând să... începuse Simone, simțind cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Doctorul spune că s-a recuperat *destul* de bine, o întrerupse Dorothy. Am să stau cu ea până va fi mai bine.

Apoi apucă mânerul scaunului lui Mary și-l manevră pe lângă pat.

— Dar Mary... încercă iar Simone.

Mary se uita la ea din scaun.

— Cine e? își întrebă iar sora.

— Mary, e o asistentă. Toate arată la fel după o vreme. Fără să jignesc, scumpo.

Dorothy împinse scaunul pe lângă Simone, ieșind din cameră pe coridor. Simone se apropie de ușă și urmări cum Mary se îndepărta din ce în ce mai mult. Mary nici măcar nu încercă să întoarcă capul, ca să o vadă pe Simone. Apoi ajunseră la un colț și dispărură.

Mary se încuie într-o toaletă dezafectată. Rămase acolo câteva clipe, tremurând. Apoi își deschise poșeta, scoase afară rama pentru fotografie pe care-o cumpărase pentru Mary și-o lovi de mai multe ori de chiuveță, până se sparse. Rămase privind-și imaginea în oglindă, simțind cum crește furia în ea. Fusesse abandonată. Din nou.

Capitolul 73

Erika rezervă două camere la un hotel cu nume foarte potrivit, Sea Breeze Hotel²⁶, care era ieftin și vesel și la doar câteva case de apartamentul lui Keith. Camerele se aflau una lângă alta, erau destul de mici și de sărăcăcioase, și dădeau într-o curte din spate, plină cu pubele de gunoi ce dădeau pe dinafară. Luară în grabă niște mâncare de la restaurantul de la etajul inferior, apoi urcară înapoi în camera Erikăi și se puseră pe așteptat.

Ca să omoare vremea până la lăsarea întunericului, începură să citească enorma cantitate de conversații pe care o descărcase Lee din calculatorul lui Keith. Aveau de citit cam patru ani de discuții, iar răsfoirea a sute și sute de pagini de date ar fi fost imposibilă. După ce împărțiră discuțiile pe ani, le transferară într-un document Word. Apoi începură să caute într-o listă de cuvinte-cheie care i-ar fi putut ajuta să găsească frazele care i-ar fi interesat.

— Conversațiile astea sunt tulburătoare, zise Peterson, care stătea pe un fotoliu de lângă geam. Doar am scris cuvântul „sinucidere” și-am obținut pagini întregi în care Keith vorbește despre a-și lua viața și cum anume să o facă. Ascultă asta: „Aș stinge luminile din toată casa. Ar fi singura dată când întunericul m-ar învălui complet. Aș încerca să folosesc tubul de gaz și mi-aș trage punga peste cap, apoi aș umple-o cu gaz ca să nu intru în

panică. După care, aş strânge şnurul şi-aş trage aerul în piept, guri mari, una după alta, până mi-aş pierde cunoştinţa. Aş aluneca în neant, fără dureri, uşor, uşor... precum într-un vis care nu se va mai termina”.

— Când a avut loc? întrebă Erika.

— Acum trei ani, pe la începuturile corespondenţei lor, zise Peterson.

— Eu am introdus cuvintele „scaun cu roţile” şi „handicapat”, zise Erika, lucrând pe laptop. Există doar nişte referinţe vagi din partea lui Simone, iar una se referă la faptul c-a zărit un bărbat handicapat pe stradă şi ce rău i-a părut pentru el, iar în alta se face doar o referire minoră. El nu i-a spus niciodată.

— Aici vorbeşte despre cum a fost opărită de soţul ei, zise Peterson, după o perioadă de tăcere. S-a întâmplat cam la aceeaşi dată. El a încercat să o violeze, iar ea s-a refugiat şi s-a încuiat în baie. Apoi el a intrat peste ea cu o cratiţă plină cu apă fiartă, i-a dat un pumn în faţă şi apoi a băgat-o în cadă, pe jumătate inconştientă, a dezbrăcat-o şi a turnat apa fiartă peste trupul ei gol. Ea spune că a rămas cu cicatrice enorme, dar n-a mers la doctor decât o săptămână mai târziu şi doar pentru că rănilor i s-au infectat.

— A spus la ce doctor a mers? I-a menţionat numele? întrebă Erika.

— Nu, dar spune că doctorul n-a crezut-o când ea i-a zis că cel care a ars-o a fost chiar soţul ei.

Erika îl privi pe Peterson, oripilată.

— Spune că doctorul a crezut că de vină a fost medicația pe care o lua ea, care, în combinație cu lipsa de somn, i-a provocat halucinații... Ea mai venise o dată la el cu arsuri asemănătoare, când își umpluse din greșeală cada cu apă fiartă și intrase în ea. Soțul ei îi mărturisise, în trecut, doctorului despre episoadele ei psihotice și că fusese internată la psihiatrie.

— Iisuse, exclamă Erika. El l-a crezut pe soțul ei, nu pe ea...

Afară se întunecase deja și puteau auzi, prin fereastra deschisă, zgomotul vag al valurilor care se târau pe țărmul plin de pietre.

— În presă se menționează adesea diverși oameni, pe care ziariștii îi numesc monștri, termen pe care-l folosim și noi, zise Erika. Dar nu cumva monștrii nu se nasc de fapt? Un bebeluș nu poate fi monstru. Nu toți cei care vin pe lumea asta sunt buni? Nu viețile pe care le duc și împrejurările îi transformă în oameni răi?

Dinspre laptopul pe care-l folosea Peterson se auzi un bip.

— E Keith, zise el. A început să discute cu Bufnița de noapte pe internet.

Capitolul 74

Keith se afla în fața calculatorului cocoțat pe suportul lui din mica sufragerie. Luminile păreau

să-l învăluie cu totul și era lac de transpirație. Îi curgea din părul rar, până pe PVC-ul negru al suportului pe care ședea pe scaun. Erika și Peterson stăteau pe scaune pliante, în spatele lui.

— Nu știu cu ce să încep, se scuză el, întorcându-se cu fața spre ei.

— Trebuie doar să vorbești normal o vreme. Nu vrem să intre la bănuieli, zise Erika.

El încuviință din cap, se răsuci și începu să scrie.

DUKE: Bună, Bufniță de noapte. Care-i treaba? BUFNIȚA DE NOAPTE: Bună.

DUKE: Care-i treaba?

Trecură câteva secunde. Erika își mai descheie un nasture de la bluză și-și făcu vânt cu materialul acesteia.

Îi aruncă o privire lui Peterson, care părea și el că se sufocă de căldură.

— N-am mai putea închide din luminile astea? întrebă el, ștergându-și fruntea cu mâneca.

— Nu! Nu, nu-mi place întunericul. Umbrele, se împotrivi Keith. Puteți deschide geamul, dacă doriți.

Peterson se duse în bucătărie și deschise fereastra de deasupra chiuvetei. Mirosul de scurgeri înfundate plutea acum deasupra mochetei țipătoare, dar cel puțin era mai răcoare.

— Ea nu scrie nimic, zise Keith, întorcându-se

iar spre Erika și Peterson.

— E normal? întrebă Peterson, care se întorsese și se așezase iar pe scaunul pliant.

— Habar n-am... De obicei, n-am public lângă mine atunci când discut cu ea. Oameni care să-mi sufle-n ceafă. Dacă a aflat?

— N-are de unde, îl liniști Erika.

Câteva minute, nu mai scoase nimeni o vorbă.

— Am nevoie să merg la baie, zise Erika.

Keith dădu din cap și-și îndreptă iar atenția asupra monitorului. Ea ieși din sufragerie și o porni pe hol. Acolo se putea auzi zgomot slab de muzică venind de sus, iar becurile luminau și mai puternic. Intră în baie și închise ușa.

Se așeză ușor deasupra vasului de toaletă și urină cât de repede putu. Când se întoarse pentru a vedea unde-i hârtia igienică, umărul i se izbi dureros de bara masivă pentru ridicare. O împinse și privi cum se trage în sus, precum o ghilotină cu rol inversat. Termină iute și se spală pe mâini. Baia era extrem de deprimantă, aproape ca una de spital. Se văzu nevoită să se aplece mult ca să-și vadă reflexia în oglindă; își dori să n-o fi făcut. Părea istovită.

Când reveni în sufragerie, i se păru că era și mai cald sub luminile orbitoare. Peterson studia cu atenție polițele pline cu DVD-uri.

— Așteptați, scrie ceva, zise Keith, apropiindu-se de ecranul calculatorului.

Erika și Peterson se puseră în mișcare, pentru

a i se alătura.

BUFNITA DE NOAPTE: Scuze, aveam niște mâncare pe aragaz.

DUKE: Oo, ce gătești?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Ouă fierte pe pâine prăjită.

DUKE: Delicios. Ai unul și pentru mine? Pe care să pui și-un strop de sos marونی?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Da, am cumpărat unul special pentru tine.

— E bine, îl lăudă Erika, în timp ce ea și Peterson priveau peste speteaza scaunului lui Keith.

Rămaseră nemișcați, în timp ce urmăreau desfășurarea conversației celor doi.

— Cred că e pentru prima oară când văd cum o ucigașă în serie vorbește despre ziua ei de căcat la muncă și explică ce mult îi plac ouăle fierte, murmură Peterson privind ecranul, cu bărbia sprijinită în podul palmei. Cât e ceasul?

— Două și jumătate, răspunse Erika, după ce-și privi ceasul.

La cinci treizeci, când începu să se lumineze, conversația încă era în desfășurare. Curtea din fața bucătăriei începu să se coloreze într-o nuanță vineție.

Erika îl înghionti pe Peterson, care izbutise să

adoarmă pe scaunul pliant, cu capul dat pe spate. Bărbatul se frecă la ochi ca să se trezească.

— Cred că trece în sfârșit la subiect, șopti Erika.

Priviră amândoi ecranul.

DUKE: Așa... Tot vreau să-ți spun ceva de o vreme încoace.

BUFNITA DE NOAPTE: Ce, ce?

DUKE: Am fost la doctor alaltăieri.

BUFNITA DE NOAPTE: A, da?

DUKE: Știu că tu urăști doctorii.

BUFNITA DE NOAPTE: Mi-e scârbă de toți nenorociții de doctori.

DUKE: Al meu e femeie. E-n regulă.

BUFNIȚA DE NOAPTE: Îmi pui cumva coarne?

DUKE: Sigur că nu. A zis că am colesterolul foarte mare. Sunt foarte stresat la muncă... Așa că ori o las mai ușor, ori aș putea...

BUFNIȚA DE NOAPTE: Ai putea?

DUKE: Aș putea suferi un atac de cord. M-a băgat în sperieți, să știi. M-a făcut să evaluez lucrurile dintr-o altă perspectivă.

BUFNITA DE NOAPTE: Credeam că vrei să mori. Să o termini cu toate.

DUKE: Uneori da, alteori nu. Dar acum, a răsarit și soarele pe strada mea și viața e scurtă... Și te iubesc.

DUKE: Deci, aș vrea să te rog, și știu că-ți cer destul de mult, să te întâlnești cu mine. De-

adevăratelea. Ca oamenii în carne și-n oase.

Urmă o pauză lungă.

— Am reușit. Am speriat-o de-a binelea, zise Keith, în timp ce-n ochii obosiți începea să i se întrezărească panica. Am încercat. Ați văzut și voi, chiar am încercat, toată noaptea!

— E-n regulă, îl liniști Erika. Uite.

Keith se întoarse iar la ecran.

BUFNITA DE NOAPTE: Bine, atunci. Să ne întâlnim.

— Iisuse, exclamă Keith și începu să tasteze.

DUKE: E MINUNAT!

BUFNIȚA DE NOAPTE: Dar nu vreau să rămâi dezamăgit.

DUKE: Niciodată. Niciodată. NICIODATĂ!

BUFNIȚA DE NOAPTE: Unde?

BUFNITA DE NOAPTE: Și când?

— Unde? Ce-ar trebui să-i scriu? întrebă Keith.

— Spune-i că vreți să vă întâlniți la Gara Waterloo, în Londra, zise Erika.

— Nu, mai bine întreab-o, cere-i părerea, mai întâi, adăugă Peterson. Și dacă spune da, atunci aranjează să vă întâlniți la cinci după-amiază, astăzi, sub ceasul din sala principală a gării.

Keith încuviință și începu iar să scrie:

DUKE: Ce zici de gara Waterloo din Londra?

BUFNITA DE NOAPTE: E bine. Când?

DUKE: Mâine. Bine, astăzi, de fapt. Sub ceas, la 5 p.m.

BUFNIȚA DE NOAPTE: În regulă.

DUKE: DAAAM! Ce mă bucur!!! Cum te voi recunoaște?

BUFNIȚA DE NOAPTE: Nu-ți face griji.

BUFNITA DE NOAPTE: O să știi.

Femeia se delogă de la camera de chat. Cei trei rămaseră muți câteva secunde. Keith rânji. Avea părul ud și-i stătea drept în sus, iar trupul îi mirosea în toate felurile.

— Cinci după-amiaza e oră de vârf la Waterloo Station, zise Peterson. Ar fi trebuit să-i spunem să vină mai devreme.

— O să ne fie mult mai greu să punem mâna pe ea, se arătă și Erika de acord. Dar vom avea și mai multă libertate de mișcare.

— Șefa, va trebui să-i spui și lui Marsh. Altfel n-ai cum să obții o supraveghere totală... și să sperăm că o va autoriza.

— Mda, zise Erika.

Își privi ceasul. Era șase fără un sfert.

— Hai să mâncăm ceva, ca să-i ofer lui Marsh ocazia de-a se trezi înainte de a-i spune.

— Eu trebuie să mă întorc. Încep tura în două ore, zise Peterson.

— Sigur că da, zise Erika. Scuze. Du-te. Nu vreau să dai de belea. Și, ăă, n-ai fost aici. Bine, dacă se va întoarce împotriva noastră, n-ai fost aici. Dacă reușim, ai fost.

Capitolul 75

Era șase și jumătate când Erika își luă la revedere de la Peterson nițel mai departe de casa lui Keith, pe faleză. Era surprinsă de cât de tristă era să-l vadă plecând. Când taxiul lui trase lângă bordură, el o luă prin surprindere, îmbrățișând-o în semn de despărțire.

— O scurtă îmbrățișare! rânji el. Probabil că put!

— Nu... bine, doar puțin. Cred că și eu, rânji ea în semn de răspuns.

El clătină din cap.

— Să mă ții la curent, șefa.

— Am să te țin, zise ea.

El își încrucișă degetele, făcând-o să promită, apoi se sui în taxi. Ea îl privi dispărând din vedere.

Apoi traversă strada, pornind spre plajă. Era începutul unei zile superbe, iar soarele, care doar ce răsărise, făcea aerul mai proaspăt și nisipul era gol în afară de cei câțiva care-și plimbau câinii și de un tip tânăr care așeza șezlongurile de închiriat. Mai merse o bucată de drum și se așeză

pe o porțiune de plajă acoperită cu pietre, la câțiva pași de locul în care valurile se spărgeau de țărm, apoi trase aer în piept și-l sună pe Marsh. Mai întâi, încercă pe fixul de acasă. Îi răspunse Marcie – care nu păru încântată să audă glasul Erikăi. Nu făcu schimb de amabilități cu ea, ci doar lăsă telefonul să cadă pe masă și strigă după soțul ei, care era la etaj. Erika îl auzi bubuind pe scări și ridicând telefonul.

— Erika, sper că mă suni dintr-un loc cald și că vrei să-mi ceri adresa pentru a-mi trimite o felicitare? o întâmpină el.

— Legat de asta, domnule... răspunse Erika. Nu mă aflu în Londra. Sunt în Worthing.

— Worthing? Ce dracu' cauți tocmai acolo?

Erika îi spuse, trecând iute la informația că înregistrase un progres major în cazul Vânătorului de noapte și-i explică detaliile întâlnirii pe care o aranjase în cursul zilei, la gara Waterloo din Londra.

— Deci mi-ai ignorat ordinul, din nou? zise Marsh.

— Asta e tot ce aveți de spus, domnule? Am făcut un progres IMENS. Știu că ar fi trebuit să vă spun mai întâi, dar știți bine cum funcționează instinctul meu. Acum, avem nevoie de urgență să supraveghem acel loc. În interiorul și în exteriorul gării Waterloo. Chiar cred că își va face apariția și-avem nevoie să punem mâna pe ea. Am dovezile conversațiilor dintre ea și acest bărbat, Keith

Hardy. El folosește numele „Duke” în camera de chat. Ea - și spune „Bufnița de noapte”.

— Unde sunt Moss și Peterson?

— Au fost trimiși în alte părți. Sunt singură aici, domnule.

Urmă o pauză lungă.

— Erika, ești atât de naivă. Acționezi ca și cum n-ar exista niciun fel de reguli, ca și cum n-ai avea niciun superior.

— Dar, domnule, am făcut un progres, unul enorm! Când mă întorc înapoi în camera de hotel, vă pot trimite totul - detaliile întâlnirii, discuțiile de pe chat. Și n-am atins decât vârful aisbergului. Tipul ăsta, Keith, a vorbit cu ea pe internet timp de patru ani. Avem înregistrarea tuturor discuțiilor. Și cred că ea a fost pacienta lui Gregory Munro. A fost arsă rău. Putem folosi această informație pentru a verifica dosarele medicale.

— Bun, deci îmi trimiți tot ce ai în secunda în care ai închis telefonul.

— Categorie.

— Și, Erika, îți ordon să-ți iei acea vacanță și să-ți reevaluezi poziția în cadrul poliției. Dacă te vād pe lângă secție, sau pe lângă orice altă secție, în general, vei fi suspendată, și să nu crezi că-ți va fi ușor să-ți recapeți insigna pentru a patra oară! Și dacă te vād pe lângă gara Waterloo, nu numai c-am să-ți iau insigna. O să fii concediată. M-ai auzit?

— Deci asta înseamnă că sunteți de acord? Domnule?

— O să te sun, zise el, apoi închise.

În pofida muștrărilor, Erika îi percepu entuziasmul din voce.

— O să te prindem, Bufniță de noapte. O să te prindem, zise Erika.

Se așază la loc pe prundiș, privind către orizontul îndepărtat și simțind cum i se scurge adrenalina prin vene.

Capitolul 76

— Nu văd de ce consideri necesar așa ceva, protestă Keith.

Erika era ghemuită sub calculatorul lui, scoțând cablurile și mufele, care păreau că se desprind toate dintr-un aparat principal. Mocheta, cu modelele ei hexagonale verzi ca lămâia, galbene și roșii, era acoperită de un strat gros de praf, din care o mare cantitate plutea acum de colo-colo și se lipea de ea din cauza electricității statice.

— Ar trebui să ai grijă cu toate cablurile astea care pleacă dintr-o singură priză, îl avertiză Erika, ieșind cu greu de sub suportul calculatorului.

Keith mișcă joystickul scaunului cu roțile înspre el și scaunul dădu înapoi, către polițele din spatele său, făcându-i loc Erikăi să se ridice în picioare.

— E-n regulă, zise el.

Un ceas de deasupra mașinii de gătit unsuroase arăta că era 3 după-amiaza.

— Merge bine ceasul acela? întrebă Erika, scoțându-și telefonul.

— Dap. Și-acum, ce se întâmplă? întrebă el, privind-o fix prin ochelarii murdari.

Dintr-odată, părea foarte vulnerabil.

— Un agent de poliție va fi gata să se întâlnească cu Bufnița de noapte și-o va aduce în arest pentru interogatoriu...

Erika nu era pe de-a întregul sinceră. Datorită tuturor acelor discuții din camera de chat pe care Erika i le trimisese prin email lui Marsh, o vastă operațiune de supraveghere fusese aranjată în grabă în jurul gării Waterloo, pentru a o aresta pe Bufnița de noapte la 5 p.m. Privirea Erikăi se roti prin camera aglomerată și orbitor de luminoasă și încercă să se convingă că făcea și ea parte din asta. Era important să rămână alături de Keith, ca să fie sigură că n-avea s-o alerteze pe ucigașă.

— Nu, mă refeream la ce-o să se întâmple cu mine? răspunse Keith.

— Vei fi chemat ca martor. Și, cel mai probabil, vei fi arestat pentru c-ai ajutat un criminal și-ai ținut ascunse informații despre el, dar date fiind condiția ta și faptul că ai să cooperezi cu poliția, mă îndoiesc că Procuratura va dori să te pună sub acuzare. Cât timp ai să cooperezi pe deplin cu noi. Și vom rezolva și

problemele tale cu locuința. Măcar asta vreau să îndrept.

— Mulțumesc, zise el.

Rămaseră o vreme tăcuți amândoi. Ceasul de deasupra mașinii de gătit unsuroase ticăia în continuare.

— Ce-oi fi crezând tu despre mine? întrebă Keith.

— Nu cred nimic. Mă gândesc doar la victime. Mă gândesc la prinderea ei, zise Erika.

— Una dintre cele mai importante prietenii din viața mea a fost cu cineva care era o ucigașă în serie. Și sunt îndrăgostit de ea... Asta în ce mă transformă?

Erika se aplecă spre el și-i luă mâna mică în palma sa.

— O mulțime de oameni au fost păcăliți de prieteni, de iubiți sau de soți. Ai întâlnit-o pe internet, acolo unde oamenii se prefac a fi altcineva. Adesea își creează o altă viață pentru ei înșiși. Ca să poată fi cineva cu totul și cu totul diferit.

— Pe internet, pot fi persoana care vreau să fiu. Nu sunt constrâns de... Keith își ajustă tubul de sub nas și privi în jos, spre scaunul în care era ținut. Vrei să vedem împreună un DVD? O să pun episodul meu preferat din *Dr. Who*, când Tom Baker se regenerează.

— Da, bine, zise Erika.

Mai aveau încă două ore, iar ea știa că aveau

să i se pară o eternitate.

Capitolul 77

Fiind cea mai mare gară din tot Regatul Unit, Waterloo din Londra este aglomerată de când se crapă de ziuă și până târziu în noapte. Sala principală are aproape două sute cincizeci de metri lungime, având mai mult de douăzeci de rampe, plus magazine și un mezanin cu restaurante. Mai mult de o sută de milioane de călători intră pe ușile sale într-un an.

Comisarul-șef Marsh aștepta împreună cu inspectorul-șef Sparks în imensa încăpere a controlului video. Aceasta era un pătrat de beton fără ferestre, amplasat mult deasupra gării. Un perete cu douăzeci și opt de monitoare video oferea un portal către gară din absolut orice unghi. Treizeci și cinci de polițiști fuseseră aduși pentru această misiune – majoritatea îmbrăcați în civil – pentru a supraveghea ieșirile și a patrula în susul și-n josul sălii principale. Vehicule de suport tehnic așteptau la ieșirile din nord, sud, est și vest, însoțite fiecare de câte o mașină de poliție. Polițiștii de la transporturi, mulți dintre ei înarmați, își făceau și ei rondul obișnuit în jurul perimetrului gării.

La 4:30 după-amiaza se părea că fiecare dintre cei o sută de milioane de oameni își dăduseră întâlnire, toți odată, în gară. Podeaua de marmură

a sălii principale dispăruse cu totul sub mulțimile de călători. Aceștia dădeau năvală de pe scările rulante ce urcau dinspre stația subterană, se scurgeau prin cele patru intrări și ieșiri principale și roiau în lung și-n lat pe sub enormele panouri electronice aliniate de-a lungul celor douăzeci și două de rampe extrem de aglomerate, strângându-se apoi în fața magazinelor sau așezându-se la coadă în holul cel lung unde se vindeau bilete, vizavi de rampe.

— O să fie un adevărat nenorocit de coșmar, domnule, zise Sparks cu năduf, aplecându-se mai aproape de grupul de monitoare, unde angajații Agenției pentru Transport Londoneze supravegheau gara în tăcere.

Pe chipul năpădit de acnee al lui Sparks străluceau broboane de transpirație.

— În toată Londra nu există mai mulți ochi ca aici. În clipa în care a pus piciorul în gară, am și înhățat-o, zise Marsh, privind cu atenție monitoarele de supraveghere video.

— Și credeți că flerul inspectorului-șef Foster va da roade, domnule?

— Nu e doar fler, Sparks. Doar ai văzut și tu tot materialul pe care ni l-a trimis, răspunse Marsh.

— L-am văzut. Dar această femeie nu este niciodată numită sau descrisă din punct de vedere fizic. Orice s-ar întâmpla, o să ne coste extrem de mult.

— Lasă în grija mea aspectul ăsta. Tu doar fă-ți treaba, i-o întoarce Marsh.

Un tânăr de origine asiatică se apropie de ei și se prezintă.

— Mă numesc Tanvir. Sunt supervisorul camerei de control astăzi. Avem aici aceste patru ecrane, care vor acoperi aria care vă interesează pe voi, spuse el.

Ca la un semn, un instantaneu al ceasului din gară luat de la distanță pâlpâi extrem de intens. Sub el se afla agentul-șef Crane, îmbrăcat în blugi și cu o jachetă subțire, care ținea la subraț un buchet de trandafiri ce părea destul de ieftin.

— Crane, mă auzi? interveni Sparks, vorbind în stația radio. Atinge-ți urechea dacă m-auzi.

De la depărtare, Crane părea normal, dar o imagine de aproape, luată din alt unghi, indica faptul că-și aplecase capul spre gulerul jachetei și-și atinge urechea stângă cu mâna rămasă liberă.

— Sunteți siguri că nu ies în evidență? Sunt singurul de-aici îmbrăcat cu jachetă - e o căldură înăbușitoare! zise el, făcându-se auzit prin radio.

— Totul e bine, Crane. Tipul ăsta, Keith, a aranjat să te întâlnești cu ea sub ceas într-o jumătate de oră. Ca doi îndrăgostiți. Are noimă ca el să se fi gătit pentru asta, adăugă Marsh în stația lui radio, continuând apoi: Și nici nu se vede că ai microfoane pe tine. Acum, gata cu vorba... ținem legătura prin radio.

— Cât e ceasul? întrebă Crane.

— Iisuse, doar se află chiar sub afurisitul ăla de ceas, izbucni Sparks, apoi înhăță radioul: E patru treizeci. Uită-te în sus data viitoare când vrei să afli.

Marsh se întoarse spre Tanvir.

— Ce cameră ne oferă imagini cu ieșirea laterală dinspre ceas?

— Poți pune camera numărul șaptesprezece pe unul dintre aceste monitoare? îi ceru Tanvir unei femei care purta o cască cu microfon, aflată în fața unui calculator din colț.

Pe ecran apăru o imagine a lui Crane luată din spate, deși de data asta provenea de deasupra unei scări rulante care ajungea în spatele ceasului.

Marsh puse iar mâna pe radio.

— Bun, Crane, avem toți ochii ațintiți asupra ta. Stai calm și-atât. Începem numărătoarea inversă. Să nu te-appropii prea mult de ea, dacă vine la tine mai devreme. Ești acoperit din toate părțile. Dacă face o mișcare, am și ajuns acolo în câteva secunde.

— Cât e ceasul? întrebă iar Crane, nervos.

— E chiar sub afurisitul de ceas, murmură Sparks.

— Patru treizeci și trei, zise Marsh. Ținem legătura în permanență.

Capitolul 78

Erika stătea rezemată de zid lângă șirul de tomberoane pe role și-și aprinse o țigară. Keith se împotrivise dorinței ei de a fuma în casă și ea-i spusese că nu vrea să-l lase singur deloc, așa că ajunseseră la un compromis și el venise cât mai aproape posibil de ușă.

— N-ai vrea să ieșim la o plimbare pe faleză - adică *amândoi*? E soare și frumos afară, insistă Erika.

— Nu-mi place să ies din casă, zise Keith, lungindu-și gâtul, suspicios, pentru a privi cerul senin și albastru.

Erika își savura țigara în continuare și privea apa mării, nemișcată și lucitoare în lumina soarelui. Un grup de copii făceau castele de nisip pe mal, sub supravegherea părinților întinși pe șezlonguri. Un tren pentru turiști vopsit în roz și alb trecu hurducându-se pe lângă ei, condus de un mecanic cu aspect posomorât, lângă capul căruia suna din când în când un clopoțel. Din spatele geamurilor de plastic ale vagoanelor le făceau cu mâna grupuri de copii ce mâncau înghețată sau vată de zahăr.

Keith le făcu și el cu mâna, gest pe care Erika îl găsi înduioșător. Își privi ceasul: se apropia de 4:50 p.m. Își verifică telefonul și văzu că semnalul era puternic și că încă mai avea baterie.

— E ca o oală la care te tot uiți, zise Keith. Și nu mai termină de fiert.

Erika scutură din cap mâhnită și-și mai

aprinse o țigară. Ar fi fost în stare să urle de frustrare pentru că era nevoită să stea așa departe de miezul acțiunii. Se gândi la inspectorul-șef Sparks, care își conducea echipa și dădea ordine în toate părțile, căpătând toată gloria.

Pe lângă faptul că se simțea frustrată, avea senzația și că i se răpise ceva.

Capitolul 79

Se făcuse deja 5:20 p.m. și nu se apropiase nimeni de Crane, care stătea în continuare nemișcat sub ceasul din gara Waterloo.

Marsh și Sparks supravegheau scena din camera de control, în timp ce mulțimea de oameni din sala principală a gării crescuse și mai mult. Le era din ce în ce mai greu să-l zărească pe Crane cu claritate pe ecranele camerelor de supraveghere cu zoomul dat la maximum, așa încât acum se foloseau de instantanee de la distanță ale întregii săli, care fusese mărită la o dimensiune enormă și rula precum o singură imagine, pe ecranul principal al camerei de control.

— Crane, ești bine? Trebuie să rămâi nemișcat în acel loc. Să stai cu călcâiele înfipte în el, zise Sparks în radio.

Puteau vedea, cu ajutorul camerei care lua instantanee de la depărtare, cum mulțimea de oameni se tot împingea în el.

— Da, domnule.

Părea panicat.

Marsh vorbi în radio, în timp ce privea cu atenție fiecare ecran pe rând:

— Suntem cu ochii pe tine, Crane. În jurul tău se află șase agenți îmbrăcați în civil, care pot ajunge la tine în doar câteva secunde. Pe lângă ei, mai ai încă doi polițiști de la transporturi înarmați, chiar pe aleea din spatele tău. Păstrează-ți calmul... Doar e femeie, deci a decis să întârzie și ea nițel, cum e moda, adăugă el, încercând să mai elimine din tensiune.

— Dar nu apare dracului, mai repede, zise Sparks. Ar fi trebuit să ne concentrăm asupra lui Isaac Strong, nu să irosim resurse pe o întâlnire pe nevăzute.

Marsh îi aruncă o privire aspră.

— Domnule, adăugă Sparks.

Chiar atunci, pe ecranul principal, mulțimile de oameni din jurul lui Crane se dădură la o parte și un grup de femei care se apropia de Crane fu împins în față. Una dintre ele căzu, lovind podeaua sălii principale, făcându-i pe cei din jurul ei să se împingă și să se îmbrâncească. Crane fu împins și el și florile pe care le ținea în mână îi căzură pe jos.

— Ce se-ntâmplă acolo? întrebă Marsh. Crane, spune ceva!

— Așteptați, domnule, zise Crane, în timp ce era împins din toate părțile.

— Uitați. E o încăierare, o afurisită de încăierare, zise Sparks, arătând un monitor TV, care înfățișa scara rulantă din spatele ceasului.

Un grup de tineri cu șepci pe cap le apărură pe cameră, strigând, înjurând și despărțind mulțimile de navetiști precum apele Mării Roșii. Doi dintre ei, un băiat brunet și unul blond, se băteau, apoi căzură pe jos.

Băiatul brunet îl lovi pe cel blond cu pumnul în față, umplându-l de sânge. Mulțimea se împrăstie în toate direcțiile și polițiștii de la transporturi dădură năvală în sală, ținându-și mâinile pe pistoale, sporind și mai mult agitația și țițetele.

Crane izbuti să ajungă până la ușa unui magazin Marks & Spencer și rămase privind cum locul său de sub ceas era asaltat de polițiști. Celor doi băieți li se puseră cătușele și polițiștii începură laboriosul proces de procesare a datelor.

— Fir-ar al dracului! urlă Marsh în stație. Puneți-i naibii să se miște, că ne-au stricat locul de întâlnire.

— N-o să mai vrea să se mai întâlnească acolo cu el, chiar dacă-și face apariția! începu Sparks.

— Crane, mă auzi? zise Marsh, ignorându-l pe Sparks.

— Da, domnule. Lucrurile s-au cam complicat aici, zise Crane în timp ce începea să ia distanță față de ușa magazinului Marks & Spencer.

— Crane, încă mai avem camera pe tine. Totul bine?

— Am pierdut florile, se plânse el.

— Nu-ți face griji. Imediat ce-i facem pe cei în uniformă să se miște de-acolo, îți poți relua poziția, zise Marsh.

— Ce dracu-i asta? Doamna Mop? se enervă Sparks, privind cu atenție imaginea de sub ceasul gării.

O bătrână zbârcită care se ocupa cu curățenia își oprise căruciorul în locul în care cursese sângele din nasul băiatului blond și acum își înmuia mopul jegos într-o găleată cu apă cenușie cu o hotărâre exasperantă. Unul dintre băieții luați la întrebări de poliție începu s-o ia peste picior, dar ea ori nu-l auzi, ori nu-l băgă în seamă, ci doar începu să frece cu mopul podeaua sălii principale, de parcă avea tot timpul din lume.

— Unde-i inspectorul Warren? întrebă Sparks.

Urmă un bip și glasul lui Warren se auzi iar în stație.

— Da, domnule.

— Care ți-e poziția?

— Sunt la WH Smith, de partea cealaltă a sălii principale.

— Gonește bătrânica aia de-acolo, da? Și n-o lăsa să-și așeze unul dintre semnele acelea galbene sub ceas, continuă el.

— Așteptați, așteptați, așteptați, se impacientă Marsh. Privea cu atenție ecranul care-l înfățișa pe Crane așteptând iar sub ceas. O brunetă mărunțică, îmbrăcată cu un sacou elegant, se

apropia de el. Marsh înhăță stația.

— Căcat! Toți agenții, o femeie brunetă se apropie de agentul-șef Crane. Repet, o femeie brunetă se apropie de agentul-șef Crane. Țineți aproape.

— Toți agenții, aproape, veni o voce din stație.

Pe două ecrane de pe perete apăru o imagine a lui Crane luată de deasupra și una înfățișându-l dintr-o parte. Femeia vorbea acum cu el, privindu-l întrebător. Discutară cam un minut, apoi Crane îi răspunse ceva și ea se îndepărtă de el.

— Crane, raportează, ce dracu' se întâmplă acolo? ceru Marsh să afle.

— Scuze, șefule, alarmă falsă. M-a întrebat dacă vreau să cumpăr o asigurare pentru mașină.

— Căcat! se enervă Marsh, lovind cu palma într-un birou. Căcat! Sparks, vreau să o luați pe femeia aia la întrebări, chiar și-așa. Opriți-o, cereți-i să se identifice și aflați de la ea tot ce știe.

— Ceva îmi zice că n-o să-și poată atinge norma de vânzări pe ziua de azi, zise Sparks, în timp ce femeia era înconjurată de trei agenți de poliție îmbrăcați în civil.

Capitolul 80

La șase și jumătate, Erika mai avea nițel și se suia pe pereții micuței locuințe a lui Keith. Telefonul îi țiuu în geantă și îl scoase afară. Era un mesaj de la Marsh:

AM TERMINAT CU OPERAȚIUNEA DIN GARA WATERLOO. N-A APĂRUT. TREBUIE SĂ VORBIM. TE SUN MAI TÂRZIU, ÎN SEARA ASTA.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Keith, privind uluit cum Erika își prindea capul în mâini.

— N-a apărut... zise ea. N-ai mai primit nimic de la ea? Niciun mesaj în căsuța de chat?

Keith clătină din cap.

— Ești sigur?

— Da. Sunt sigur, sunt logat la ea...

Erika simțea că se prăbușește cu totul, că în stomac are o ghiulea mare și grea, care o trăgea în jos. Își frecă fața scăldată în transpirație și se adună.

— Keith, uite, trebuie să mai stingem din luminile astea. Nu mai suport aici...

— Nu! Îmi pare rău, dar nu. Ți-am zis, nu-mi place pe întuneric...

Erika se uită la ceas. Se simțea complet dărâmată.

— Și-acum, ce se întâmplă? întrebă Keith.

— Aștept să fiu sunată de ofițerul superior... în seara asta, ceva mai târziu...

— Cu mine ce se întâmplă?

— Aă, nu sunt sigură. Dar rămâne cum am stabilit. Erika îl privi pe Keith cum stătea în enormul lui scaun cu rotile. Nu de mult, îl ajutase să-și schimbe tubul de oxigen.

Luă o hotărâre.

— Trebuie să ies afară vreo oră... Pot să am încredere în tine? Calculatorul îți e în continuare supravegheat. Presupun că n-ai de gând să fugi de-aici?

— Tu ce zici? spuse el.

— Bine. Acesta e numărul meu de telefon, zise ea, notându-l pe o bucată de hârtie. Ies să iau nițel aer... Vrei ceva de mâncare? Nu știu, mănânci chipsuri?

Lui Keith i se luminează fața.

— Cârnați prăjiți, chipsuri și piure de mazăre, te rog. Localul de vizavi de debarcader e cel mai bun. Îngrijitoarea mea îmi cumpără mereu de-acolo mâncare.

Erika ieși afară, pe faleza răcoroasă. Soarele cobora dincolo de mare și o briză ușoară mătura țărmul. Citi încă o dată mesajul trimis de Marsh și încercă să-l sune. Nu reuși, îi intră direct mesageria vocală.

— Rahat! murmură ea.

Porni spre un bar pe care-l văzuse ceva mai jos, pe faleză. Ferestrele de la drum erau strânse și localul era plin de bătrâni insipizi roșii la față și de femei bete.

„Macarena” răsuna asurzitor din sistemul audio. Erika își făcu loc cu greu până la bar și ceru un pahar mare cu vin. Barmanița era istovită, dar o servi repede, trântind paharul pe bar.

— Îl pot lua cu mine pe plajă? o rugă Erika.

Fata nu-i răspunse, doar își dădu ochii peste cap, scoase la iveală un pahar de plastic de o pintă și vărsă vinul în el.

— Și-mi poți da și niște gheață? continuă Erika.

Își luă băutura, își mai cumpără un pachet de țigări de la aparat și ieși înapoi pe plajă. Refluxul era departe, așa că se așeză pe prundiș, privind gânditoare întinderea de nisip umed. În timp ce-și aprindea o țigară, îi sună telefonul. Înfiptese paharul de-o pintă plin cu vin în nisip și răspunse. Ochii i se măriră când își dădu seama al cui era glasul de la celălalt capăt.

Capitolul 81

Soarele dispăruse cu totul dincolo de linia orizontului și briza rece sufla de-a lungul străzii. Simone înaintă iute pe trotuarul din fața unui șir de case. În spate avea un rucsac și era îmbrăcată cu obişnuitul echipament de alergare negru.

Câteva felinare stradale erau sparte. Grăbi pasul când ajunse sub lumina unui bec cu lumină portocalie pe bază de sodiu, apoi se liniști când ajunse iar în întuneric. Era nervoasă. Era seara devreme, iar șirul de case terasate prin fața căruia mergea acum părea să clocotească de viață. La geamuri se-aprindeau lumini, iar muzica răsună ici și colo. O discuție aprinsă era în plină desfășurare

la etajul superior al unei case, unde draperiile erau trase într-o parte și din tavan atârna doar un bec gol.

Simone lăsă capul în pământ când un bărbat se apropie de ea din direcție opusă. Era înalt și slab și se mișca cu iuțeală. Inima începu să-i bată mai repede și simți cum îi crește tensiunea. Bărbatul venea drept spre ea. Până și cicatricea începu să-i zvâcnească, de parcă era inundată de sânge. Abia când bărbatul ajunsese lângă ea își dădu seama că și el era îmbrăcat cu echipament de alergare. El trecu în goană pe lângă ea fără să-i dea nicio atenție, atent doar la muzica slabă care-i răzbătea din căștile înfipite în urechi. Simone își spuse că trebuie să se liniștească, să-și vină în fire și gata.

Știa numărul casei pe care-o căuta, dar nu trebuia să scruteze prea atent întunericul pentru a-l distinge pe pereții de cărămidă. Numerele erau vopsite în culori stridente pe tomberoanele cu roți care umpleau micuțele curți de beton din fața caselor.

Numără rând pe rând casele, fără să simtă obișnuitul fior de nerăbdare sau de furie.

Apoi ajunsese în fața casei. Se apropie de fereastră, trase adânc aer în piept și-și așează mâinile mici pe pervaz. Aruncă o privire în jur, apoi se săltă în sus.

Capitolul 82

— Erika! Am născut și toată lumea s-a înșelat. E fată! țipă sora ei, părând istovită și gata să-și piardă de tot suflul.

Erikăi îi luă câteva secunde până să-și dea seama că era Lenka.

— O, Lenka! Minunat! Ce s-a întâmplat? Credeam că trebuie să naști abia peste vreo două săptămâni?

— Știu, dar Marek m-a scos la cină în oraș și, imediat după ce-am comandat, mi s-a rupt apa. Știi cum e el – a insistat să așteptăm până când mâncarea a fost împachetată ca s-o luăm acasă – dar totul s-a întâmplat prea repede... Au început contracțiile și n-a mai fost timp nici de anestezie când am ajuns la spital, pur și simplu a ieșit afară.

— Cum se numește?

— I-am zis Erika, după tine. Și după mama, firește, zise Lenka.

Erika se simți copleșită de emoție și-și șterse ochii cu dosul palmei plin de fire de nisip.

— O, Lenka! O, e minunat. Îți mulțumesc! zise ea.

Lacrimile și oboseala se combinau, golind-o de energie.

— Aș vrea să fi fost și mama aici, și tu, desigur, spuse sora ei, izbucnind în lacrimi.

— Mda, bine, lucrurile au cam scăpat de sub control pe-aici...

Se auzi un foșnet, iar cumnatul Erikăi, Marek,

se băgă în discuție.

Mai stătu de vorbă cu el câteva minute. I se părea ireal, să stea în întuneric pe plajă, în timp ce familia ei se afla la sute de kilometri distanță, în plină sărbătoare. Lenka luă iar telefonul și apoi îi spuse că trebuie să închidă.

— Îți promit că după ce voi termina cu cazul ăsta vin și văd bebelușul, spuse Erika.

— Așa zici mereu! Să nu aștepți prea mult, o avertiză Lenka, epuizată.

Apoi se auzi un țipăt de copil și i se închise telefonul în nas.

Capitolul 83

Erika rămase multă vreme acolo, fumând și bând în cinstea surorii sale și-a nepoatei. În timp ce cerul se întuneca din ce în ce mai mult, la fel se întâmpla și cu starea de spirit a Erikăi. Era mătușă, și-n pofida faptului că ea și sora ei nu erau foarte apropiate, se bucura mult pentru Lenka. Se bucura, deși era dureros de conștientă de cât de diferite erau căile pe care apucaseră viețile lor.

Doar briza rece și realizarea faptului că în apartament o aștepta Keith, singur, o făcură să se ridice de pe nisipul rece.

În timp ce se plimba pe plajă, văzu un șir de case și de pensiuni întinzându-se până la hotelul în care-și găsisese cazare, la capătul promontoriului.

Lăsa plaja în urmă și sui treptele spre faleză, apoi se opri în fața locuinței lui Keith. La ferestrele de la etaj era lumină, de unde răzbăteau până jos țârâitul unui sitar și miros de iarbă, însă ferestrele lui Keith erau învăluite în întuneric. Se pregăti să bată la ușă, când își retrase mâna. Keith lăsa mereu luminile aprinse. Îi era frică de întuneric.

Erika ieși de pe mica alee din față, pășind pe pătratul de beton pe care se aflau tomberoanele de gunoi. Se apropie de fereastra panoramică din față și văzu că era deschisă. Aruncă o privire în întuneric. Fu întâmpinată de un miros de umezeală amestecată cu dezinfectant.

Se hotărî să încerce ceva, așa că se săltă pe pervaz și intră în casă.

Erika rămase nemișcată în dormitorul întunecos al lui Keith și ascultă cu atenție. Aerul era impregnat de căldură și praf. Încercă să ignore muzica ce venea înfundat de la etaj, însă nu distingea niciun sunet dincolo de ușa dormitorului. Trecu pe lângă cadrul fără formă al patului de spital al lui Keith și ieși pe hol. Prin sticla ușii de la intrare pătrundea o rază de lumină, însă restul holului, pe unde mergea ea acum, era cufundat în întuneric. Trecu de ușa celui de-al doilea dormitor, care rămăsese întredeschisă - prin crăpătură putea vedea doar cele două scaune cu roțile, nemișcate și goale. Cele două scaune cu roțile masive o pândeau parcă din umbră.

Muzica se opri câteva secunde, așa că Erika

ciuli urechile pentru a auzi ceva. Apoi începu iar: un bubuit înfundat, lipsit de linie melodică. Continuă să înainteze, cu simțurile în alertă, trecând pe lângă ușa larg deschisă a băii. Fotopoluarea dinspre malul mării se strecura prin fereastra îngustă de deasupra chiuvetei, ajutându-i ochii să se adapteze la semiîntuneric.

Erika se opri și înțepeni când auzi un furnăit și apoi un foșnet care izbutiră să răzbată peste muzică. Se apropie ușurel de ușa cu geam fumuriu din capătul holului și-și scoase telefonul. În timp ce coti pe după colțul sufrageriei, aprinse lumina telefonului.

Erika aproape că țipă de spaimă. În centrul camerei se afla o femeie, nemișcată. Era mică de statură, cu piele palidă, fantomatică, și cu o chică de păr brunet și aspru, tuns bob. Ochii îi erau bălți de negru ce se reduseră rapid la două vârfuri de ac atunci când Erika aținti asupra camerei lumina puternică a lanternei telefonului. Lângă femeie îl putea vedea pe Keith, prăbușit în scaun, cu brațele răsfirate în lateral. În jurul capului avea legată o pungă de plastic, atât de strâns încât sticla ochelarilor i se spărsese și i se înfipsese în orbite.

— Cine ești?

— Mă numesc Simone, își trase nasul femeia, ștergându-și o lacrimă. N-am vrut să-l omor.

— Iisuse, exclamă Erika, cu voce tremurătoare.

Plimbă lumina peste trupul lui Keith și-apoi o aținti iar asupra feței lui Simone, încercând să o orbească, pentru a obține timp de gândire, dar Simone se mișcă iute și Erika se trezi brusc izbită de peretele din spatele ei, cu un cuțit lipit de gât.

— Dă-mi telefonul, rosti calm Simone în urechea ei, cu o voce bizar de ascuțită. Erika simțea oțelul rece apăsându-i pielea gâtului. Ai văzut de ce sunt în stare. Nu vorbesc la cacealma.

Erika îi dădu ușor telefonul. Se strădui din greu să-și mențină ochii deschiși. Simone era scundă, dar o fixa cu o privire înspăimântător de intensă. Simone își mișcă cu iuteală mâna rămasă liberă. Închise lumina telefonului și Erika auzi cum bateria lovește mocheta cu un bufnet ușor. În semiîntineric, pupilele lui Simone se dilatară precum cele ale unui dependent de droguri. Lăsă telefonul să cadă și Erika îl auzi zdrobindu-se sub talpa ei.

— De ce-ai venit aici, Erika Foster? Voiam doar să mai fac și asta, apoi urma să dispar de pe fața pământului. Și n-ai mai fi auzit niciodată de mine.

Erika privea de jur-împrejurul camerei.

— Nu, nu, nu - ochii la mine, o avertiză Simone. Vom merge acolo, adăugă ea, smucind din cap către silueta imobilă din scaun a lui Keith.

Slăbi nițel strânsoarea, dar menținu în continuare cuțitul lipit de gâtul Erikăi. Se mișcară amândouă ca într-un dans morbid, târșându-și

pașii, până ce Erika ajunse lângă scaun.

— Acum am să fac un pas în spate, dar dacă ai să-ncerci ceva, te tai. Încep cu ochii, apoi urmează gâtul. Ai înțeleș?

— Da, zise Erika, înghițind în sec.

Asuda din greu și-i simțea mirosul lui Keith aflat chiar lângă ea, un amestec greu de trup nespălat și căcat.

Simone se apropie de ușa de la intrare și aprinse lumina. Camera se umplu de lumină. Se întoarse înapoi, ațintind vârful cuțitului către Erika.

— Scoate-i punga de pe cap, îi comandă Simone.

— Ce?

— M-ai auzit bine. Scoate-i-o.

Înaintă un pas spre Erika, făcând lama cuțitului să scânteieze în lumina becurilor puternice.

— Bine, bine, zise Erika, ridicând palmele în sus.

Ridică ușor capul lui Keith. Gâtul bărbatului era în continuare umed de transpirație, iar o clipă ea crezu că încă mai trăia – însă fața îi era umflată și vineție deja.

— Hai, mai repede, o zori Simone.

Erika începu să deznoade șnurul prins în jurul gâtului, desfăcându-l apoi și panicându-se când acesta păru să se înnoade. Îi slăbi strânsoarea și izbuti să îl desfacă de tot. Ridică apoi capul lui

Keith, care scoase un zgomot de sucțiune când Erika îi trase ușor plasticul de pe el. Odată cu punga ieșiră și ochelarii, alunecându-i de pe nas și trecând în sus, peste frunte. Capul i se prăbuși pe spate, lovindu-se de cărucior. Simone se apropie brusc de ei, iar Erika se trase iute în spate când îi smulse punga, ținând-o la depărtare de ea.

— Scoate-i ochelarii și pune-i la loc, o îndemnă Simone.

Erika se supuse, așezându-i ușor pe șaua nasului lui Keith și trecându-le brațele pe după urechile bărbatului.

— De ce l-ai omorât? o întrebă pe Simone.

— A murit din cauză că și-a dat seama cine sunt. Și ți-a zis și ție.

— Nu el mi-a zis. Mi-am dat eu seama.

— A vrut să se întâlnească cu mine. Până acum, n-a mai vrut niciodată să ne întâlnim... în trecut, am mai încercat să mă întâlnesc cu el, dar el s-a speriat de fiecare dată. Mi-am dat seama că probabil ai făcut legătura. Paranoia mea a fost îndreptățită... Paranoia nu are cum să funcționeze într-o relație, concluzionează ea, privindu-l pe Keith.

— Te iubea, zise Erika, privind când la trupul lui Keith, când la Simone.

— A, atunci asta-i tot ce-mi trebuie, dragostea unui bărbat, zise Simone, arcuindu-și buzele, sarcastic.

— Ce-i greșit în a fi iubit? întrebă Erika, căutând frenetic soluții în minte.

Încerca să-și dea seama ce-avea de gând să facă mai departe femeia din fața ei, iar până atunci nu voia decât s-o facă să vorbească în continuare.

— Cei care trebuie nu-ți răspund niciodată prin iubire! scuipe Simone. Mamele ar trebui să te iubească. Soții. Oamenii în care ai încredere. Dar toți te dezamăgesc! Și după ce te lasă baltă unul, e ca un efect de domino... Devii vulnerabil, oamenii te exploatează, zăresc o știrbitură în armura ta.

— Îmi pare rău, zise Erika, realizând că Simone începea să se aprindă periculos de tare.

— Nu, nu-ți pare. Dar pun prinsoare că tu înțelegi, nu-i așa? Cum s-au schimbat oamenii din jurul tău după ce ți-a murit soțul? Ți-au văzut slăbiciunea. Te-au lăsat baltă, sau au rămas ca să te exploateze.

— Simone... înțeleg.

— Chiar așa?

— Da.

— Deci... înțelegi de ce-am făcut toate astea. De ce l-am omorât pe doctorul care nu m-a crezut când aveam dureri și eram terorizată; pe scriitorul a cărui minte bolnav de inventivă a găsit metode noi și originale de a-mi inspira torționarul; pe ziaristul responsabil de faptul că am fost smulsă de lângă mama pe când aveam nouă ani...

— Jack Hart?

— Jack Hart. Tipul se numește Hart²⁷, dar n-

27 *Hart* se pronunță la fel ca *heart*, care înseamnă *inimă*, în

are una! Chiar mi-a făcut o deosebită plăcere să-i fac de petrecanie. Și-a construit cariera hrănindu-se din suferința altora, făcând bani din lacrimi și nenorocire. Credea că e un erou, când a scris despre mama... expunându-mi copilăria în fața lumii întregi... Dar eu știam cum să supraviețuiesc alături de ea, căci în adâncul sufletului, ea mă iubea, *mă iubea*... Și chiar și atunci când lucrurile s-au înrăutățit, eu tot am reușit să mențin legătura cu acea iubire... N-am mai văzut-o niciodată, și am sfârșit într-un cămin pentru copii! Știi ce se întâmplă cu copiii care ajung în astfel de locuri?

— Îmi pot închipui, încercă Erika, chircindu-se de teamă atunci când Simone împunse isteric aerul din fața ei cu vârful cuțitului.

— NU, nu poți!

Erika își acoperi fața cu palmele.

— Nu, îmi pare rău, nu pot. Te rog, Simone. S-a terminat, lasă-mă să te-ajut.

— Chiar așa, am nevoie de *ajutor*? Nu e nimic în neregulă cu mine! Doar că am încetat să mai înghit tot rahatul pe care mi-l servește lumea! Nu m-am născut așa! Am fost inocentă, dar acea inocență mi-a fost răpită cu forța!

— Bine, zise Erika, ținându-și mâinile ridicate în față pentru a se feri de Simone, care făcea mișcări largi cu cuțitul.

— Hai, Erika, fii sinceră. N-ai fi profitat și tu de ocazia de-a șterge toți acei bărbați de pe fața

pământului, acei bărbați care au fost artizanii viitorului tău? Pe cei care ți-au transformat viața într-un calvar? Pe Jérôme Goodman? Traficantul de droguri care ți-a omorât soțul și prietenii? Privește-mă în ochi și spune-mi că n-ai fi făcut și tu ce-am făcut eu. Să preiei controlul și să te răzbuni!

Erika înghiți în sec. Simțea cum îi curge în ochi transpirația de pe frunte și o înțepă dureros.

— Spune-mi! Spune-mi că n-ai fi procedat la fel!

— Aș fi procedat la fel, zise Erika.

În timp ce rostea aceste cuvinte, știa prea bine că le rostea pentru a rămâne în viață, pentru a o mulțumi pe Simone – dar o parte a ei știa și că o înțelegea pe Simone, lucru care o răscoli profund. Privi de jur-împrejurul camerei, încercând să găsească o cale de scăpare.

— Să nu-ți iei ochii de la mine! strigă Simone.

— Îmi pare rău, zise Erika, încercând să gândească, panicându-se. Știa că e aproape de moarte. Simone, știu că te-a opărit. Soțul tău. Și-ncerc să-ți înțeleg durerea și furia. Ajută-mă să te înțeleg și mai bine. Arată-mi.

Simone începu să tremure și pe obraji începură să i se scurgă lacrimi.

— M-a distrus. Mi-a distrus trupul, începu ea.

Apucă tricoul și-l ridică. Erika înghiți în sec când îi văzu masa întinsă și răsucită de cicatrice care se întindea pe stomacul și pe coastele lui

Simone. Pielea era lucioasă și ciupită acolo unde-ar fi trebuit să se afle buricul.

— Simone, îmi pare foarte rău, zise Erika. Te înțeleg. Uită-te la tine... Uită-te la tine: o războinică dârză, foarte dârză.

— Sunt, sunt dârză... suspină Simone.

— Ești, chiar ești dârză. Și îți arăți cicatricile cu mândrie, completă Erika.

Simone își ridică tricoul și mai sus, pentru a descoperi și mai multă piele, iar în clipa în care țesătura îi ajunse în dreptul feței, Erika țâșni și lovi în masa de țesut cicatrizat roșu. Simone se îndoi de mijloc, ținând de durere. Erika izbuti să treacă pe lângă ea, dar Simone își reveni cu iuțeală și se năpusti asupra ei. Se prăbușiră amândouă prin ușa cu geam fumuriu. Erika lovi cu piciorul și se luptă cu ea, reușind să se ridice pe jumătate și să o rupă la fugă pe hol, înainte ca Simone s-o prindă iar.

— Curvo! urlă ea, aruncându-se după Erika.

Căzură amândouă dureros pe podeaua de beton din dreptul pragului ușii de la baie. Erika se rostogoli pe spate când Simone se aplecă deasupra ei și-o lovi cu pumnul în față. Simone o mai lovi o dată, făcând-o pe Erika să vadă stele verzi. Începea să-și piardă cunoștința.

— Pizdă mincinoasă, șuieră Simone.

Erika se simți târâtă de-a lungul podelei din baie, apoi fu lăsată într-o poziție șezândă, cu spatele lipit de faianța toaletei. Deasupra ei era

chipul îngust și ascuțit al lui Simone, apoi Erika nu mai reuși să vadă nimic din cauza pungii de plastic care-i era trasă peste cap. Aceeași pungă pe care Simone o folosisese pentru a-l omorî pe Keith.

Erika auzi plasticul foșnind odată cu răsuflarea ei, iar sângele începu să-i bubuie în urechi, apoi simți cum șnurul îi este strâns în jurul gâtului. Simone era așezată pe capacul toaletei. O ținea pe Erika între picioarele sale și trăgea de șnur în timp ce cu picioarele o forța pe Erika să-și țină brațele nemișcate, ținându-le și menținând-o așezată pe podea. Erika găfâi și se înecă atunci când punga care-i fusese trasă peste cap începu să se golească de aer.

— Ai să mori chiar aici, iar eu am să-ți las trupul în urmă, singur-singurel, șuieră Simone, strângând din ce în ce mai tare.

Erika dădea zadarnic din brațe. Cu o mână atinse peretele din spatele toaletei. Apoi simți o fâșie groasă de țesătură ce fâlfâia prinsă de o bară de lemn. Aceasta era prinsă de enormul suport de sprijin de lângă toaletă pe care-l folosea Keith. Zgârie cu degetele pe lângă el, până reuși să-l prindă. Vederea i se încețoșa cu rapiditate, însă un flux de adrenalină îi oferi energie să se ridice în sus. Simone fu trasă de pe capacul veceului și, în același timp, Erika smuci în jos de bucata de țesătură. Suportul de sprijin metalic căzu cu forță și o lovi pe Simone drept în cap.

Simone îi dădu drumul Erikăi și se prăbuși pe

podea. Erika prinse bine șnurul pe care-l avea înfășurat în jurul gâtului și izbuti să-l slăbească, smucind de el înnebunită, până când reuși să-și smulgă punga de pe cap. Trase guri mari de aer curat și proaspăt în plămâni, apoi smuci de firul roșu pentru urgențe ce atârna lângă veceu și alarma începu să sune.

Simone zăcea în fața ei, pe podeaua băii, și începu să se miște și să geamă. Erika mai trase o dată de firul roșu, rupându-l până la urmă. Se așază peste picioarele lui Simone, îi prinse bine mâinile la spate și începu să-i înfășoare firul roșu în jurul încheieturilor.

— Te arestez, Simone, rosti cu greu Erika, chinuindu-se din răspuțuri să vorbească, pentru uciderea lui Gregory Munro, Jack Hart, Stephen Linley și Keith Hardy... Și pentru atacarea și tentativa de omor asupra unui polițist.

Ai dreptul să nu spui nimic până când îți consulți avocatul. Orice spui poate și va fi folosit împotriva ta la proces.

Se lăsă în genunchi, apăsând în continuare cu coapsele picioarele lui Simone și ținând-o strâns de mâinile acum legate. Fața îi zvâcnea acolo unde fusese lovită cu pumnul. În timp ce răsufarea își recăpătă ritmul obișnuit, auzi vaietul îndepărtat al sirenelor.

Capitolul 84

Ploua ușor deasupra curții din spate, iar cerul cenușiu de dimineață atârna amenințător de jos. Moss și Peterson stăteau strânși lângă Erika în ușa terasei sale, mâncând croasanți și bănd cafea.

Pe podea, în jurul lor, erau împrăștiate ziare.

— Asta e ce numesc eu vară tipic englezească: să stai înăuntru și să privești ploaia, prefăcându-te că-ți face plăcere, zise Moss.

Era pentru prima oară când ea și Peterson se întâlneau cu Erika de când Simone fusese arestată, în urmă cu două zile.

— Ultima parte a fost o glumă, adăugă ea.

— Vă mulțumesc că ați adus astea cu voi, spuse Erika, ridicându-și în sus paharul de carton cu cafea de la cafenea.

— Ne bucurăm că ești bine, șefa, zise Peterson, ciocnindu-și paharul de al ei.

— Am luat niște pumni. Am pățit și altele mai rele, îi liniști Erika.

— Ai rămas totuși cu un ochi vânăt, spuse Moss, privind imensa vânătaie ce-i împobodea Erikăi ochiul și obrazul.

— N-am fost niciodată atât de tulburată și de încercată de sentimente contradictorii în cazul unui criminal, spuse Erika. Când au luat-o pe targă, m-a strigat... Avea ochii plini de teamă. Zicea că vrea să vin cu ea în ambulanță și s-o țin de mână. Și-aproape am făcut-o. Ce nebunie...

Luară cu toții câte o gură de cafea.

— Ei, să știi că mă bucur că n-ai făcut-o, șefa,

continuă Moss. Ți-aduci aminte ce se întâmplă la sfârșitul filmului *Tăcerea mieilor*? Celor care rămân în ambulanță împreună cu Hannibal Lecter?

Peterson se uită urât la ea.

— Ce? Încerc și eu să destind nițel atmosfera, se apără Moss.

Erika zâmbi.

— E ca și cum se întrec cu toții să găsească un nume pentru Simone Matthews, interveni Peterson, înșfăcând unul dintre ziarele de pe jos. Îngerul morții... Vânătorul de noapte... Bufnița de noapte.

— Ce-o fi fost angelic la ea? se întrebă Moss, luând o înghițitură de cafea.

— *The Sun* are o fotografie cu ea în uniformă de asistentă, răspunse Peterson, ținând în sus o imagine cu Simone pozând alături de un grup de asistente într-o bucătărie de-a personalului.

Asistentele din primul rând țineau un cec uriaș de trei sute de lire, bani pe care-i strânseseră pentru organizația Copii nevoiași. Simone se afla în partea stângă a grupului, rânjind și ținând cu o mână de cec.

— Ministerul Sănătății a intrat în panică de teamă ca nu cumva ea să fi bruscat pacienții, probabil sunt îngroziți să nu li se intenteze procese.

— Nu cred să fi bruscat vreun pacient. Întreaga ei atenție era concentrată asupra celor

pe care voia să-i omoare, zise Erika.

Ridică de jos numărul din *Daily Express* și privi articolul care-o tulburase cel mai tare. Era povestea originală scrisă de Jack Hart despre mama lui Simone, reproducă alături de multe detalii despre carnagiul lăsat în urmă de Simone.

Simone venise pe lume în Catford, într-un apartament de la ultimul etaj. Mama ei, numită tot Simone, era prostituată și dependentă de droguri. După câteva telefoane din partea unor vecini îngrijorați, poliția dăduse buzna acolo și descoperise că mama lui Simone o ținea pe fată legată de caloriferul din baie. Tânărul Jack Hart venise odată cu poliția când aceștia pătrunseseră în apartament. Fotografia care-i frânsese Erikăi inima înfățișa o fetiță cu chipul supt și în picioarele goale, îmbrăcată cu ceva ce aducea a față de pernă. Unul dintre brațele ei subțirele era legat de un calorifer jegos și plin de rugină, iar fata privea în obiectivul aparatului cu ochi mari și nedumeriți.

— N-a avut nicio șansă, nu-i așa? N-a vrut decât să fie iubită... Să aibă și ea pe cineva care s-o iubească.

— Hai, șefa, că iar mă faci să plâng, zise Moss, apucând mâna Erikăi, iar Peterson vârî mâna în buzunar și scoase la iveală un pachetel de șervețele, întinzându-i-l.

— Mereu ai șervețele la tine, făcu Erika, ștergând-o la ochi.

— Are doar ca să poată intra în vorbă cu femeile ușor de impresionat și gata să plângă, spuse Moss.

Peterson își dădu ochii peste cap și rânji.

— Oricum, continuă Erika, după ce-și reveni, nu-i totul negru. Ai pus mâna pe Gary Wilmslow...

— Nu eu am pus mâna. Eu eram la centrul de comandă când s-a întâmplat, se plânse Peterson. Polițiștii de la intervenții speciale au luat cu asalt depozitul din Beckton. L-au arestat pe Wilmslow și încă șase complici care se pregăteau să scoată de acolo hard-diskuri cu imagini și filme pornografice de nivel patru cu copii, și douăsprezece mii de DVD-uri conținând pornografie infantilă gata pregătite spre a fi distribuite în Europa.

— Crezi că îl pot condamna definitiv pe ticălos? întrebă Moss.

— Sper că da, zise Peterson.

— Și cum crezi că se simte Penny Munro? întrebă Erika.

— Prea ușor n-are cum să-i fie. Întâi soțul ei și toate celelalte, apoi fratele ei, zise Peterson.

— Și cum rămâne cu micul Peter? Pe el cum îl vor afecta toate astea pe viitor? continuă Erika și toți își întoarseră privirile către pozele tinerei și apoi mai vârstnicei Simone.

Moss se uită la ceas.

— Haideți, ar trebui să mergem. Doar nu vrem să întârziem pentru ședința aia de la secție, rânji Moss.

— Ți-a zis Marsh motivul pentru care ne-a chemat?

— Nu, dar cred c-ar trebui să fie o ultimă sedință despre rezultatele cazului lui Simone Matthews, presupuse Erika.

— Am o senzație că s-ar putea să fie mai mult de-atât, șefa, spuse Peterson. Cred că s-ar putea să primești o binemeritată bătaie pe spate!

Când ajunseră la secția Lewisham Row, li se spuse să coboare în sala de operațiuni. Sala era plină, iar Erika, Moss și Peterson mai avură timp doar să salute din mers câțiva membri ai echipei și să-și găsească locuri libere, înainte ca Sparks și Marsh să-și facă apariția în fața lor. În cele din urmă, chestorul-șef Oakley intră și el, împreună cu trei agenți care aduceau cu ei sticle cu băuturi ușoare și pahare de plastic.

— VĂ ROG să fiți atenți la mine! strigă Oakley.

Rămăsese în fața lor, îmbrăcat în uniformă-i impecabilă, fără un fir de păr nelalocul lui și cu chipiul lipit de piept. Șirul de table din spatele lui era acum gol. În încăpere nu se mai auzea niciun sunet.

— A fost o săptămână pe cinste pentru Poliția Metropolitană. Aș vrea să vă mulțumesc tuturor pentru că ați făcut imposibilul. Ieri dimineață, polițiștii implicați în Operațiunea Hemslow au destrămat una dintre cele mai vaste rețele clandestine de pedofili. Peste șaiszeci și șapte de

mii de imagini cu copii molestați și douăsprezece mii de DVD-uri au fost confiscate, iar Gary Wilmslow și alți șase complici, pe care Poliția Metropolitană îi ținea sub supraveghere de mai bine de un an, au fost arestați.

Polițiștii prezenți începură să aplaude frenetic și să aclame. Moss rânji și-l bătu pe spate pe Peterson.

— Și încă n-am terminat! continuă Oakley. Grație muncii grele depuse de echipa inspectorului-șef Sparks în colabore cu divizia comisarului-șef Marsh, am prins Vânătorul de noapte! Simone Matthews a fost arestată pentru uciderea lui Gregory Munro, Jack Hart, Stephen Linley și Keith Hardy.

O altă rundă de aplauze răsună în sala de operațiuni plină cu polițiști. Privirea Erikăi o întâlnește pe cea a lui Marsh. Acesta se aplecă și-i șopte ceva lui Oakley, care adăugă:

— Și, desigur, îi suntem extrem de recunoscători inspectorului-șef Erika Poster, care s-a aflat la locul potrivit și în momentul potrivit, sau, mai bine zis, în locul nepotrivit! Să sperăm că-și va reveni pe deplin.

Oakley privi vag în direcția ei. Polițiștii din sala de operațiuni începură să se întoarcă spre Erika, însă Oakley îi dădu mai departe:

— Și, în sfârșit, am plăcerea să anunț că în lumina acestor admirabile rezultate vor urma mai multe promovări, în primul rând, așa vrea să vi-l

prezint pe noul vostru chestor, chestorul Paul Marsh!

Toată lumea începu să aplaude în timp ce Marsh se strădui să o facă pe rușinosul și murmură câteva mulțumiri.

Apoi Oakley veni mai aproape de ei.

— Aș vrea să mai anunț o promovare. În lumina nenumăratelor sale realizări, atât în acest caz, cât și al altora, inspectorul-șef Sparks va fi promovat, iar de aici înainte se va numi subcomisarul Sparks.

Oakley fu primul care începu să aplaude și Sparks, strălucind de mulțumire, veni în față și făcu o plecăciune adâncă, dar, mai ales, încărcată de ironie. Un pahar de plastic își făcu loc cu forța în mâna Erikăi. Ea privi împrejurul camerei la Moss și Peterson, care păreau consternați.

— Propun un toast. Pentru rezultate, făcu Oakley.

— Pentru rezultate, repetă toată lumea, ridicându-și paharele de plastic.

— Acum vă îndemn pe toți să mâncați, să beți și să vă bucurați! strigă Oakley.

Urmă un cor de fluierături și de aplauze, însă Erika nu li se alătură. Era furioasă. Își făcu loc prin mulțimea de polițiști, până la locul din față unde stătea Marsh.

— Domnule, o vorbă, vă rog, se răsti ea.

— Erika, mai poate aștepta? întrebă Marsh.

— Nu, nu mai poate aștepta, zise ea tare.

Oakley și Sparks își suciră capetele înspre ei de unde stăteau de vorbă. Sparks îi aruncă un rânjel răutăcios și ridică paharul spre ea.

Marsh o urmă pe Erika afară din sala de operațiuni și intrară amândoi într-unul dintre birourile vecine pustii.

— Ce dracu' înseamnă asta? începu ea.

— Pardon?

— V-am condus pe toți la Simone Matthews. Am făcut toată munca grea pentru acest caz. Și, dacă nu cumva ați uitat, domnule, inspectorul-șef - scuze, *subcomisarul* Sparks - a fost îndepărtat de la conducerea ultimei anchete majore de crimă pentru incompetență! Eu am rezolvat acest caz!

— Nu eu dețin controlul asupra deciziilor luate de Oakley.

— Dar știați că miza era o promovare, nu-i așa? Și m-ați ținut la distanță. M-ați îndepărtat, mi-ați cântat în strună și m-ați lăsat să fac toată treaba murdară!

Marsh își pierdu și el calmul.

— Știi cât este de frustrant să vezi modul tău de operare, Erika?

— Nu-mi spuneți Erika, NU suntem prieteni! Sunt o polițistă care...

— Ai fost o polițistă grozavă, Erika, cu adevărat grozavă, odată. Dar continui să nu te supui ordinelor, protocoalelor... Acum ești doar...

— Sunt doar ce?

Marsh o privi fix câteva secunde.

— Crezi că ai pur și simplu un instinct incredibil, dar nu e decât noroc chior și prostie. Ești o răzbunătoare. Și n-o să mai dureze mult. Și, din această cauză, o să rămâi inspector-șef Poster. În lumina evenimentelor recente, a faptului că ai sfidat ordinele, ai refuzat să-ți iei concediu când ți-am ordonat, nu am putut să te recomand pentru promovare.

Erika îi aruncă lui Marsh o privire aspră și continuă să-l fixeze așa, câteva clipe lungi.

— Ei bine, nu am să stau aici și să accept ordine de la subcomisarul Sparks. O să aveți scrisoarea mea cu cererea de transfer mâine dimineață la prima oră.

— Stai puțin... transfer? Erika! zise Marsh, dar ea se întoarse și părăsi biroul, pornind pe coridor și ieșind apoi din secția Lewisham Row.

Epilog

Era o zi caldă și însorită. Erika ieși din mașină. Își scoase ochelarii de soare și privi viziera din ușa imenselor porți victoriene ale închisorii Belmarsh.

Se rezemă de capota mașinii și văzu că era unsprezece și douăsprezece minute. El întârzia.

Câteva secunde mai târziu, ușa din poartă se deschise scârțâind. Isaac păși afară și privi de jur-împrejur, scrutând cerul albastru și senin, ascultând tăcerea și privind-o pe Erika.

Într-o mână avea o sacoșă de hârtie maro și-n cealaltă își ținea sacoul de la costum. Porni spre ea, ieșind pe porți, venind pe stradă. Se îmbrățișară îndelung, fără să-și spună nimic.

— S-a renunțat la toate acuzațiile. Doar ți-am zis, începu Erika, rânjind.

— Nu mi-ai zis așa, răspunse el cu prefăcătorie. Și de ce ți-a luat așa mult?

— Cei de la medicină legală. Doar știi și tu cum sunteți toți. Le ia o eternitate. Simone Matthews a mărturisit totul, dar ei tot au vrut să se asigure că ADN-ul ei s-a găsit la locul crimei lui Jack Hart. Moss și Peterson m-au ținut la curent cu desfășurarea evenimentelor.

— Îmi tot spun că cineva urmează să vină și să-mi spună că s-a comis o greșeală îngrozitoare și că sunt...

Isaac își duse o mână la față.

— E-n regulă. Ai fost absolvit de orice vină. Și-

ți vei păstra licența de practician.

Isaac rămase nemișcat, trăgând aer în piept. Apoi deschise ușa mașinii și se sui înăuntru. Erika ocoli mașina, apoi deschise ușa șoferului și urcă lângă el.

— Ce-ai vrut să zici cu faptul că Moss și Peterson te-au ținut la curent? întrebă Isaac. Credeam că tu ai rezolvat cazul?

— Da, eu. E o poveste lungă. Versiunea scurtă e că am depus cerere de transfer. Și voi lua o pauză.

— Transfer? Unde.

— Nu știu încă. Marsh încearcă să mă facă să mă răzgândesc. Motiv pentru care am luat o pauză... Pentru prima oară în câțiva ani, vreau și eu să ridic piciorul de pe accelerație. Să văd și eu cum este să trăiești ca o persoană normală, zise Erika.

— Să mă anunți și pe mine când afli, spuse Isaac, cu prefăcătorie.

Porni mașina și merseară în tăcere. Isaac lăsă capul pe spate și închise ochii. Ceva mai târziu, observă că mergeau pe strada principală din Shirley.

— De ce-am luat-o pe aici? întrebă el.

Erika trase într-un refugiu situat puțin mai sus de casa lui Penny Munro. În curtea din față, Penny, albă la față, stătea și-l supraveghea pe micul Peter cum ținea furtunul, udând gazonul. Băiatul apăsă gura furtunului cu degetul și râse

încântat când apa îi stropi pe amândoi.

— E un copil tare cumsecade. Crezi că va fi bine? întrebă Erika în timp ce-i priveau pe cei doi.

— Sincer, cine știe? Trebuie să avem încredere că binele va ieși învingător, spuse Isaac.

— E atât de mic să-și piardă tatăl, iar acum amintirea unchiului va fi pentru totdeauna întinată.

Isaac își așeză mâna peste a ei.

— Nu poți salva lumea, Erika.

— Dar m-aș putea strădui ceva mai mult, zise ea, ștergându-și o lacrimă.

— M-ai salvat pe mine. Iar pentru asta, îți voi fi veșnic recunoscător, îi răspunse Isaac.

Rămaseră amândoi o vreme fără să scoată o vorbă, privind cum Peter o stropea pe Penny cu furtunul, urmărind-o prin curte până ce ea izbucni în râs și-l prinse în brațe, acoperindu-l cu sărutări.

— Ce ai de gând să faci în continuare? întrebă Isaac.

— S-a mai născut un copil în familie. Am o nepoată.

— Felicitări! Sora ta, din Slovacia, nu?

— Da. I-a dat numele meu și-al mamei. Aveam de gând să merg în vizită la ele.

— Mereu mi-am dorit să vizitez și eu Slovacia, zise Isaac.

— Nu vrei să vii cu mine? îi propuse Erika. Mi-ai putea întâlni sora cea nebună și pe soțul ei mafiot, apoi, când ne-am sătura de ei, am putea

merge prin Munții Tatra, pe la izvoarele termale, ne-am îmbăta și-am mai uita nițel de necazuri.

— Sună dumnezeiește, rânji Isaac.

Erika băgă mașina în viteză și se desprinsese de lângă bordură, fără să se mai gândească la trecut sau la viitor. Pentru prima oară, se bucura și ea de prezent.

Un mesaj de la Rob

În primul rând, aș vrea să vă adresez un mare mulțumesc pentru că ați ales să citiți *Vânător de noapte*. Dacă v-a plăcut, v-aș fi foarte recunoscător dacă i-ați scrie o recenzie. Nu trebuie să fie neapărat lungă, doar câteva cuvinte, dar ar face o mare diferență și-ar ajuta noi cititori să descopere pentru prima oară o carte de-a mea.

Pe coperta precedentului volum cu Erika Poster, *Fata din gheață*, am scris că mi-ar plăcea să primesc mesaje de la voi. Vă mulțumesc pentru minunatele mesaje pe care mi le-ați trimis. Mi-a făcut o imensă plăcere să citesc fiecare mesaj și să văd cât de mult v-au plăcut personajele, povestea și direcțiile în care considerați voi că ar trebui să se îndrepte seria pe viitor. Mi-a plăcut mai ales un mesaj din partea unei doamne care a zis că i-a plăcut enorm cartea, dar care nu s-a arătat prea

încântată de obiceiul Erikăi de-a fuma și de a-și stinge mucurile într-o ceașcă de ceai! În această carte am încercat să mă asigur că Erika, acolo unde va fi posibil, va folosi o scrumieră. Continuați să-mi trimiteți mesaje și vă mulțumesc!

Puteți lua legătura cu mine prin intermediul paginii mele de Facebook, pe Twitter, pe Goodreads sau pe website-ul meu, pe care-l veți găsi la adresa www.robertbryndza.com. Citesc fiecare mesaj și răspund întotdeauna la ele.

Mai am multe alte cărți în plan, așa că sper că-mi veți rămâne în continuare alături în această călătorie.

Robert Bryndza

P.S. Dacă doriți să primiți un email care să vă anunțe când anume va apărea următoarea mea carte, vă puteți înscrie în lista de abonați la linkul de mai jos. Adresa voastră de email nu va fi niciodată dezvăluită altor persoane și vă puteți dezabona în orice moment:

www.bookouture.com/robert-bryndza

Twitter: @Robertbrynda

Facebook: bryndzarobert

www.robertbryndza.com

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Oliver Rhodes și minunatei echipe de la Bookouture. Sunteți uimitori și sunt foarte fericit că am lucrat cu voi. Mulțumiri speciale lui Claire Bord. Să lucrez cu tine mi-a făcut o plăcere deosebită. Tu scoți ce e mai bun din munca mea și mă împingi mereu să fiu un scriitor mai bun. Și, ca un bonus suplimentar, întotdeauna îmi recomanzi seriale TV extraordinare pe care să le urmăresc!

Îi mulțumesc lui Henry Steadman pentru încă o copertă uimitoare și lui Gabrielle Chant pentru

editarea manuscrisului cu o asemenea precizie și grijă la detalii. Îi mulțumesc lui Caroline Mitchell pentru că mi-a răspuns la întrebări despre tehnicile procedurale ale poliției și lui Kim Nash pentru că mi-a promovat opera și a răspândit vorba despre cărțile noastre la Bookouture.

Mulțumiri speciale comisarului-șef Graham Bartlett de la South Downs Leadership and Management Services Ltd., care a citit manuscrisul și mi-a oferit sfaturi despre tehnicile procedurale ale poliției și m-a ajutat să disting limita dintre realitate și ficțiune. Orice abateri îmi aparțin.

Îi mulțumesc soacrei mele, Vierka, care n-a putut citi ce i-am scris cu ocazia ultimei mele dedicații, așa că aceasta este pentru ea: *Mojej svokre Vierke, kiorá mě talent vystihnút' tie najdôležitejšie chvíle. Ked' ide pisanie t'ažko a pracujem de neskorých nočných hodín, zjavi sa pri dverách's úžasným domácim jedlom a láskou, čo má vždy dokonale povzbudi.*

Un mare mulțumesc soțului meu, Ján. N-aș fi putut realiza nimic din toate astea fără dragostea și sprijinul tău. Ești cel mai bun. Echipa Bryndza e cea mai tare!

Și, în cele din urmă, le mulțumesc tuturor cititorilor mei minunați, tuturor cluburilor de carte, bloggerilor de carte și recenzenților. O spun mereu, dar e adevărat că sfara-n țară chiar este ceva foarte puternic, iar fără munca grea și

pasiunea voastră, fără discuțiile voastre de pe bloguri și de la cluburi, aș fi avut mult mai puțini cititori.